

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATAN KİTABI

Şafakta Uyananlar

c.c. hunter

Ücretsiz PDF E-kitapları <https://rantey.org>

Gençlerin gizli “yeteneklerini” keşfettiği Gölge Şelalesi Kampı'na hoş geldiniz!

Gölge Şelalesi Kampı'na geldiği andan beri Kylie Galen'ın aklında tek bir soru vardır: Ben kimim? Vampirler, kurtadamlar, şekil değiştiriciler, periler ve cadılarla dolu bir kampta Kylie kendi doğüstü kimliğini keşfetmeye ve büyük sorumluluk almasına neden olan güçlerinin anlamını çözmeye çalışır. Artık bu güçlere her zamankinden çok ihtiyacı vardır çünkü bir ruh, Kylie'nin tanıdığı ve sevdiği birinin yaz bitmeden öleceğini söylemektedir. Ancak Kylie kimi kurtarması gerektiğini bile bilmemektedir.

En büyük problemi ise hâkim olamadığı kalbidir. Yakışıklı kurtadam Lucas kamptan bir başka kızla gitmiş olsa da Kylie'yi rüyalarında hâlâ ziyaret etmektedir. Yarı peri olan yakışıklı Derek ne zaman ihtiyaç duysa Kylie'nin yardımına koşmakta, daha ciddi bir ilişki talep etmektedir. Kylie artık bir karar vermesi gerektiğini bilse de ne yapacağından emin değildir.

Fakat romantizm için zaman yoktur çünkü Gölge Şelalesi'nde karanlık bir doğüstü yaratık gizlenmektedir. Kylie'nin değer verdiği her şeyi yerle bir etmek ve onu kaderine bir adım daha yaklaştırmak üzeredir.

“Daha çok romantizm, daha çok heyecan, yine romantizm...”

KIRKUS REVIEWS

“Bu kitap bende bağımlılık yaptı. Ortalara doğru o gün bitirmem gerektiğini biliyordum, yoksa uyku tutmayacaktı. C.C. Hunter'ın karakterleri capcanlı.”

AWESOME SAUCE BOOK CLUB

Kapak tasarımı: Elsie Lyons

Resimler: © Puberball/Photolibary;
© Michael Weber/Photolibary;
© Andrew Womich/Boho Images;
© Michael Trevillion/Trevillion

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-646-5

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Pegasus Yayınları: 2207

Şafakta Uyananlar

C. C. Hunter

Özgün Adı: Awake at Dawn

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2020

ISBN: 978-605-299-846-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Christie Craig, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları St. Martin's Press, LLC.
aracılığıyla yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)

[pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

[Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

c. c. hunter

Şafakta Uyananlar

Gölge Şelalesi İkinci Kitap

İngilizceden çeviren:
Müge Canan Özçelik

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*Ortağım, en iyi dostum ve kahramanım olan eşim Steve Craig'e.
Senin sevgin, desteğin ve çamaşır yıkama hevesin sayesinde
rüyalarımı gerçeğimiz haline getirdim. Bu rüyaların bir parçası
olduğun için teşekkürler. Seni seviyorum.*

Teşekkürler

Benimle ögle yemeklerinde gülen, karakterlerim istediğim gibi davranmadığında bana sonsuz destek veren, hayatın her güzel anını çikolatalı martinilerle kutlayan harika eleştirmenlerime. Katy Budget Books'taki şahane ve destekleyici kitapçılara. Harikasınız. Kahkahanın ve sevginin değerini öğreten babam Pete Hunt ve annem Ginger Curtis'e. Ve kızım Nina Makepeace ile oğlum Steve Craig Jr.'a. Hayatımda yaptığım açık ara en iyi iki şey sizsiniz. Ve son olarak ilhamımı körükleyen inancıyla muhteşem editörüm ve temsilcime.

Birinci Bölüm

“Bunu durdurmalısın, Kylie. Durdurmak zorundasın. Yoksa aynı şey sevdiğin birisinin başına da gelecek.”

Hayaletin uğursuz sözleri Kylie Galen’ın hemen arkasından etrafa yayılıp, on beş metre kadar sağındaki büyük kamp ateşinin çıtırtılarına karıştı. Sözlerini ayın halkasını oluşturan otuz Gölge Şelalesi kampçısından sadece Kylie duyabilse de bir anda buz kesen hava hayaletin orada olduğunu tüm çıplaklığıyla hissettiriyordu.

Kampçıların oluşturduğu halkada Kylie’nin yanında duran ve hayaletin varlığından bihaber olan Miranda Kylie’nin elini sıktı. “Bu harika,” diye mırıldanarak karşı taraftaki Della’ya baktı. Miranda ve Della hem Kylie’nin kamptaki en yakın arkadaşlarıydı hem de onunla aynı kulübeyi paylaşıyorlardı.

“Verdiğin bu nimet için sana minnettarız.” O gece kendisinden Christopher olarak söz eden Chris, içindeki sıvı için şükranlarını sunduğu kutsal kadehi karanlık gökyüzüne kaldırmış halde halkanın ortasında duruyordu.

Hayalet, Kylie’nin omzunun üzerinden, *“Bunu durdurmalısın,”* diye fısıldayarak onun ritüele odaklanmasını engelledi.

Kylie gözlerini kapayıp hayaleti o ana dek birkaç kez gördüğü haliyle zihninde canlandırdı; otuzlu yaşların ortalarında, uzun, siyah saçlıydı ve üzerinde kanla kaplı beyaz bir elbise vardı.

Kylie'nin çoktan daralan yüreği hayal kırıklığıyla doldu. Bu hayaletten kaç kere kendisine kim, ne, ne zaman, nerede ve neden sorularının cevabını vermesini istemişti? Ölü kadının yaptığı tek şey aynı uyarıyı tekrarlamaktı.

Uzun lafın kisası, hayaletler pat diye ortaya çıkmayı biliyor ama iletişim kurmayı bir türlü beceremiyorlardı. Onlarla temasa geçmeye yeni yeni başlayanların da hayaletleri konuşmaya ikna etmekte aynı oranda başarısız oldukları söylenebilirdi. Kylie'nin hayaletin tekrarladığı uyarının ne anlama geldiğini açıklamasını beklemekten başka şansı yoktu. Öte yandan şu an bu açıklama için hiç de uygun bir zaman sayılmazdı.

Şu an biraz meşgulüm. Bana detaylı bir açıklama yapmayacaksan daha sonra sohbet etmeye ne dersin? Kylie hayaletin onun aklından geçenleri okuyabildiğini umarak bunları düşündü. Neyse ki çok geçmeden sırtındaki ürperti kaybolup gecenin sıcaklığı geri döndü. Teksas'ta hava kamp ateşi olmadan da sıcak, boğucu ve nemliydi.

Teşekkür ederim. Kylie rahatlamaya çalıştı ama omuzlarındaki gerginlik etkisini sürdürüyordu. Bunun geçerli bir sebebi vardı. O geceki ayın aslında bir gösteri bile olsa hayatında ilk kez tanıklık ettiği olaylardan biriydi.

Tam olarak insan olmadığını öğrenene dek çok daha basit olan hayatında. Elbette ne tür bir doğüstü varlık olduğunu keşfedebilse işi epeyce kolaylaşacaktı. Ne yazık ki bu sorunun cevabını bilen tek kişi biyolojik babası Daniel Brighten'dı. Bir ay kadar önce onun tarafından ziyaret edilene dek Kylie'nin Daniel'in varlığından bile haberi yoktu. Belli ki babası onun kimlik sorununun üstesinden kendi kendine gelmesini istiyordu.

Onun artık Kylie'yi nadiren ziyaret etmesi *sorumsuz baba* sıfatına yepyeni bir anlam yüklüyordu. Evet, Daniel Kylie doğmadan önce ölmüştü. Kylie öbür dünyada ebeveyn eğitim sınıfları olup olmadığını bilmiyordu ama Daniel'a bunu araştırmasını söylememek için kendini zor tutuyordu. Çünkü artık babası ziyaretlerinde onu seyretmekle yetiniyor, Kylie'nin sormak istediği soruları yanıtsız bırakıp ardında soğuk bir rüzgârla gözden kayboluyordu.

"Pekâlâ," dedi Chris. "El ele tutuşmayı bırakıp zihninizi boşaltın ama ne yaparsanız yapın halkayı bozmayın."

Kylie halkayı oluşturan diğerleriyle birlikte Chris'in talimatlarını yerine getirdi. Ama ellerini serbest bıraktığı halde zihnini boşaltmayı başaramadı. Fısıltıya benzer hafif bir rüzgâr uzun, sarı saçlarından birkaç tutamı dalgalandırıp yüzüne düşürdü. Kylie saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı.

Acaba sorumsuz babası onun kendisinden cinsellikle ilgili nasihat isteyeceğini falan mı düşünüyordu? Böyle bir istek Kylie'nin annesinin ergenlik çağındaki çocuklara yönelik birkaç broşür aramak üzere ortadan kaybolmasına neden olurdu. Gerçi Kylie o güne dek bir kez olsun annesinden cinsellikle ilgili nasihat istemiş değildi. Dürüst olmak gerekirse Kylie'nin *böyle* bir nasihat için başvurabileceği en son kişi annesiydi.

Bunun sebebi Kylie'nin bir erkeğe ilgi duymasının bile annesini, gözlerinde S-E-K-S harfleri yanıp sönecek kadar büyük bir telaşa sürüklemesiydi. Neyse ki Kylie'nin Gölge Şelalesi Kampı'na gitmesiyle evdeki cinsellikle ilgili broşür sayısı da azalmıştı.

Kim bilir Kylie bu son bir ayda neler kaçırmıştı. Hiç bilmediği birkaç cinsel hastalık bile keşfedilmiş olabilirdi. Annesi onun üç hafta kadar sonra eve yapacağı ziyareti düşünerek bu tür broşürleri tekrar istiflemeye başlamış olmalıydı. Bu ziyaret Kylie'nin dört gözle beklediği bir olay sayılmazdı. Annesi onun gerçek babasının Daniel olduğunu itiraf ettikten sonra araların-

daki sorunlu ilişki biraz düzelmişti. Ama bu yeni bağ da pamuk ipliğinden farksızdı.

Kylie annesiyle arasındaki ilişkinin birlikte birkaç saatten fazla zaman geçirebilecekleri kadar sağlam olup olmadığını merak ediyordu elinde olmadan. Ya eve gidip de gerçekte hiçbir şeyin değişmediğini görürse? Ya annesiyle arasında hâlâ mesafe varsa? Peki, bunca zaman babası bildiği ve annesiyle ikisini Kylie'den sadece birkaç yaş büyük bir kız için terk eden Tom Galen'la ilgili sorunlara ne demeliydi? Kylie onu fazlasıyla genç sekreteriyle dudak dudağa gördüğünde utancından adeta yerin dibine geçmişti. O kadar utanmıştı ki ona bundan bahsedememişti.

Gecenin geç saatlerine özgü bir rüzgâr, gürleyen kamp ateşinin dumanını Kylie'nin yüzüne çarptı. Kylie acıyan gözlerini kırptırdı ama halkadan ayrılmaya cesaret edemedi. Della'nın daha önce yaptığı açıklamaya göre böyle bir harekette bulunmak vampir kültürüne saygısızlık etmek anlamına gelirdi.

Chris, "Zihninizi boşaltın," diye tekrarladıktan sonra tuttuğu kadehi halkanın karşı tarafındaki bir kampçıya verdi.

Kylie gözlerini kapayarak bir kez daha Chris'in talimatlarını yerine getirmeye çalıştı ama aynı anda çağlayarak akan suyun sesini duydu. Gözlerini hızla açıp bakışlarını ormana çevirdi. Şelale bu kadar yakında olabilir miydi? Oradaki ölüm melekleriyle ilgili efsaneyi duyduğundan beri şelaleye gitmek istiyordu. Niyeti bu meleklerle karşı karşıya gelmek değildi. Uğraşmak zorunda olduğu yeterince hayalet vardı. Ama şelalenin kendisini çağırdığı hissini bir türlü üzerinden atamıyordu.

Miranda ona doğru eğilerek, "Hazır mısın?" diye fısıldadı. "Kadeh birazdan bizde olacak."

Kylie'nin aklından ilk geçen, *Neye hazır mıyım?* sorusu oldu. Sonra hatırladı.

Miranda şaka mı yapıyordu?

Kylie halkada elden ele geçirilen kadehe baktı. Onun on kişiyi dolaştıktan sonra kendisine geleceğini fark ettiğinde nefesi kesildi. İs kokulu havayı içine çekip duyduğu tiksintiyi belli etmemeye çalıştı.

Bunun için epeyce çaba harcadı. Ama herkesin ağzına değen kadehten bir yudum alacağı düşüncesi midesini allak bullak ediyordu. Yine de onu en fazla iğrendiren, kadehin içindekinin kan olmasıydı.

Della'yı günlük besin ihtiyacını karşılarken seyretmek son bir ayda biraz daha kolaylaşmıştı. Kahretsin, Kylie bu uğurda kendi kanını bile bağışlamıştı. Doğaüstü varlıklar vampir dostları için bu tür şeyler yapardı. Ancak yaşamsal öneme sahip bu sıvıyı tatmak tamamen farklı bir durumdu.

Miranda diğer tarafında duran arkadaşları Helen'a, "Bunun mide bulandırıcı olduğunu biliyorum. İttiğinin domates suyu olduğunu hayal et," diye fısıldadı. Gerçi böyle bir toplulukta fısıldayarak konuşmak işe yaramıyordu.

Kylie bakışlarını doğaüstü varlıkların oluşturduğu halkanın karşı tarafına, kamp ateşinin aleviyle gölgelenen yüzlere çevirdi. Kaşlarını çatan Della'nın altın rengi ışıltılar saçan gözlerinde öfkeli bir ifadeyle kendilerine baktığını gördü. Üstün ıştırme yeteneği onun yeteneklerinden sadece bir tanesiydi. "Mide bulandırıcı" şeklinde bir tabir kullandığı için daha sonra Miranda'ya çıkışacağı her halinden belliydi. Bu da Kylie'nin, iki ev arkadaşını, birbirlerini öldürmemeye ikna etmesi gerekeceği anlamına geliyordu. İki kişinin nasıl olup da hem dostluk kurup hem de sürekli didiştığı Kylie'yi aşan bir konuydu. Della ve Miranda arasında barışı sağlamak onun için tam zamanlı bir görev haline gelmişti.

Kylie bir kampçının daha kadehi dudaklarına götürmesini seyretti. Bunun Della için ne kadar önemli olduğunun bilinciyle kendini hiç öğürmeden kadehten bir yudum kan almaya hazırladı. Her şeye rağmen midesini sakinleştirmeyi başaramadı.

Yapmalısın. Bunu yapmak zorundasın. Della'nın hatırı için. Belki kanın tadı hoşuna bile gider, demişti Della ona daha önce. Senin de bir vampire dönüşmen ne hoş olur, değil mi?

Kylie içinden, *hiç de hoş olmaz*, diye geçirmiş ama bunu dile getirmeye cesaret edememişti. Bir vampir olmanın bir kurtadam ya da şekil değiştirici olmaktan kötü olduğunu sanmıyordu. Öte yandan Della'nın, eski erkek arkadaşının onun soğuk tenine dokunmaktan duyduğu tiksintiyi anlatırken hüngür hüngür ağladığını da hatırlıyordu.

Kylie şu anki vücut ısısından gayet memnundu. Ya temel gıda maddesi kan olan bir beslenme şekline sahip olmaya ne demeliydi? Kylie nadiren kırmızı et yer ve bunu yaptığında da... etinin iyi pişmiş olmasını isterdi.

Sadece kamp lideri değil, Kylie'nin akıl hocası da olan Holiday, onun önemli bir metafiziksel değişime uğrayacağını düşünmediğini belirtmiş ama her şeyin mümkün olduğunu söylemeden de geçmemişti. İşin gerçeği, kendisi bir peri olan Holiday, olağandışı bir vaka olarak görülen Kylie'yi gelecekte ne beklediğini net bir biçimde söyleyemiyordu.

Kylie olağandışı bir vaka olmaktan nefret ediyordu.

İnsanların dünyasında kendine hiçbir zaman yer bulamamıştı ve kahretsin ki şimdi burada da aynı sorunu yaşıyordu. Diğer kampçılar onu dışlıyor falan değildi. Kylie kendini doğaüstü varlıklara, normal gençlere olduğundan daha yakın hissediyordu. Eh, en azından buradaki hiç kimsenin onu öğle yemeği olarak mideye indirmeye hevesli olmadığını öğrendikten sonra böyle hissetmeye başlamıştı. Şimdi Della ve Miranda onun en yakın arkadaşlarıydı ve bu iki kızla paylaşmadığı ya da paylaşamayacağı hiçbir şey yoktu. Kan bağışı bunu kanıtlamış sayılırdı.

Gerçi Kylie'nin paylaşamayacağı bir şey vardı. Hayaletler. Doğüstü varlıkların pek çoğu hayaletlerden çekiniyordu. Kylie'nin de onlardan farklı duygular içinde olduğu söylenemezdi.

Ama bu, sinir bozucu hayaletlerin onu düzenli olarak ziyaretine engel değildi.

Her halükârda hangi doğüstü varlık olursa olsun onun yeteneği hayaletleri bir mıknaş gibi kendine çekmekti. Ya da bu... sahip olduğu yeteneklerden sadece bir tanesiydi. Holiday onun hayaletlerle iletişim kurmaktan daha farklı yetenekleri de olduğunu düşünüyor ve bu yeteneklerin zaman içerisinde ortaya çıkacağına inanıyordu. Kylie ileride ortaya çıkacak yetenekleriyle başa çıkmanın ne istediğini bilmeyen, iletişim özürü hayaletlerle başa çıkmaktan çok daha kolay olacağını umuyordu.

“Geliyor,” dedi Miranda.

Kylie kadehin Helen’in eline geçtiğini gördü. Boğazı bir kez daha düğümlendi. Bakışlarını Helen’la arasında üç kişi olan kah-verengi saçlı, yarı peri Derek’e çevirdi. Kylie Derek’in kanı nasıl içtiğini görememişti. Bunun için üzüldüğünü söyleyemezdi. Bir dahaki öpüşmelerinde onu kan içerken hayal etmek istemiyordu.

Kylie kendisine bakıp şefkatle gülümseyen Derek’in, içinde bulunduğu duygu karmaşasını sezdiğini anladı. Bu çılgınca bile olsa Derek’in duyguları okuma yeteneği Kylie’ye hem çekici geliyor hem de onunla aralarındaki samimiyeti ilerletmesini engelliyordu. Kylie’yi ilişkilerine derinlik kazandırmaktan alıkoyan asıl şey Derek’in duyguları okuma yeteneği değil, onun bu duygulara hükmedebilme yeteneğiydi. Yarı fae olan Derek, Kylie’nin duygularını okumakla kalmayıp tek bir dokunuşla bu duyguları değiştirmeyi de başarıyordu. Korkuyu hayrete, öfkeyi sakinliğe çevirebiliyordu. Kylie’nin insanı günaha sokacak kadar seksi olan bu çocuğa hayranlıkla karışık bir korku duyması şaşırtıcı mıydı?

Paranoyak olduğu söylenebilirdi ama babasının, daha doğrusu üvey babasının, annesini aldatmasına şahit olduktan ve eski erkek arkadaşı Trey tarafından yatakta ileri gitmekte tereddüt yaşadığı gerekçesiyle terk edildikten sonra Kylie erkeklere güvenmekte

sıkıntı yaşıyordu. Duygularına hükmedebilme yeteneğine sahip bir erkeğe güvenmek onun için daha da zordu.

Yine de bu onun Derek'ten hoşlanmasına ya da tedbiri elden bırakmak istemesine engel değildi. Şu an bile –etrafı diğer kampçılarla sarılı halde kan içeceği düşüncesiyle midesi kasılırken bile– onun cazibesine kapıldığını hissediyordu. Onun göğsüne yaslanmak, gözbebeklerindeki altın rengi beneklerin gözlerinin canlı yeşiline karıştığını görecektik kadar yaklaşmak istiyordu. Dudaklarının bir kez daha birbirine dokunduğunu hissetmek istiyordu. Öpüşünün tadını almak istiyordu. Son birkaç haftada onun öpüşmek konusunda ne kadar yetenekli olduğunu öğrenmişti.

Miranda'nın boğazını temizlemesiyle tekrar içinde bulunduğu ana döndü. Derek'in dudaklarında beliren seni-suçüstü-yakaladım gülümsemesi onun Kylie'nin duygularını okuduğunu ve tahrik olduğunu anladığını söylüyordu. Kylie yanaklarının kızardığını hissederek bakışlarını Derek'ten Miranda'ya çevirdi.

Ah, kahretsin. Miranda kadehi ona uzatıyordu. Gösteri zamanı gelmişti.

Kadehi aldı. Avcundaki sıcaklık ona, kadehin içindeki kanın, ait olduğu damardan az önce çekildiğini hissettirdi. Önce midesine, sonra boğazına bir yumru yerleşti. Kadehteki kanın bir hayvana mı yoksa insana mı ait olduğunu bilmiyordu.

Bunu düşünmekten vazgeç.

Nefes aldı ve burun delikleri eski madeni paralara özgü bir bakır kokusuyla doldu. Daha kadeh dudaklarına bile dokunmadan öğürecektik gibi oldu.

Yap şunu. Della'ya onun ait olduğu kültüre duyduğun saygıyı göster.

Güçlkle yutkunaraktk kadehi biraz daha kaldırdı ve Della'nın onun bu hareketini takdirle karşılayacağını umdu. Kendine kanı içmek zorunda olmadığını sadece tadına bakabileceğini

hatırlatarak dudaklarının ıslanmasını bekledi. Sıcak sıvı ağzına dokunur dokunmaz bardağı geri çekmek istedi ama her nasılsa kıpkırmızı yoğun kan sımsıkı kapadığı dudaklarından içeri sızmayı başardı. Tekrar öğürecek gibi oldu ama sonra dilinin ucunda kanın tadını hissetti. Neredeyse vişne tadında ama ondan daha güzeldi. Olgun çilek gibiydi ama ondan daha tatlı ve daha keskindi. Aldığı egzotik tat dudaklarını aralayıp iştahla yutkunmasına neden oldu. Sıvı boğazından aşağı akarken eski para kokusunun yerini baharatlı bir meyve kokusu aldı.

Kylie neredeyse kadehin tamamını mideye indirecekken içtiği şeyin ne olduğunu hatırladı. Kadehi hızla dudaklarından uzaklaştırdı ama elinde olmadan dilini dışarı çıkarıp ağzından kaçmayı başaran bir damlayı yaladı.

Birden herkesin bakışlarının kendisine çevrildiğini hissederek neler olup bittiğini ve ardındaki gerçeği anladı. Kampçıların birbirlerine fısıldadıkları sözleri duydu...

En azından şimdi hangi türden olduğunu biliyoruz.

Ama teni neden soğuk değil?

Görünüşe bakılırsa kampın kan ihtiyacı artacak.

Birden Della'nın zafer dolu çılgılığı duyuldu.

Kylie'nin elleri titremeye başladı. Kamp ateşinin dumanı hem burnuna hem de boğazına dolup nefes almasını zorlaştırdı.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Bunun anlamı neydi? O bir... vampir miydi?

Bakışlarını büyüyen gözlerle kendisine bakan kampçılarının yüzünde gezdirip Holiday'i aradı. Onun her şeyin yolunda olduğu konusunda kendisini rahatlatacak, bunun... bunun herhangi bir anlamı olmadığını söyleyecek gülümsemesini görmeyi umdu. Ama bakışları kamp liderini bulduğunda onun da diğer kampçılar gibi büyük bir şok yaşadığını gördü.

Kylie gözlerini kırıştırtıp gözyaşlarını bastırmaya çalışarak kadehi yanındaki kampçının eline tutuşturdu. Saygıyı falan boş verip son hız koşmaya başladı.

Beş dakika sonra hâlâ koşuyordu. Bu kadar hızlı koşabildiğini bilmiyordu. Vampirler böyle hızlı mı koşardı? Yaza özgü sıcak ve rutubetli hava ciğerlerine dolup vücudunu hıçkırıklar halinde terk etti. Sıcaklık geceleri bile 25 dereceyi bulurken onun sırtından bir ürperti geçiyordu. Şu an bir vampire mi dönüşüyordu? Teni soğuyacak mıydı? Della bunun acılı bir süreç olduğunu söylememiş miydi? Hatta ızdırap veren bir süreçti.

Peki, canı yanıyor muydu? Duygusal anlamda evet. Ya fiziksel anlamda? Henüz değil.

Koşmaya devam etti. Yere vuran ayak seslerini duyuyordu. Dikenli çalılara takılıp yırtılan pantolonundan çıkan sesler kulaklarını sağır ediyordu. Bilinci kalp atışlarıyla uyumlu bir biçimde gidip geliyordu. *Pat. Pat. Pat.*

Kendini bir canavar olarak gören Della'yı kaç defa bunun aksine ikna etmişti? Buna rağmen şimdi kendisinin de bir vampir olabileceği düşüncesine... katlanmakta zorlanıyordu.

Burun delikleri giysilerine sinen is kokusuyla doldu. Kanın o tatlı tadı hâlâ damağındaydı. Temposunu artırdı. Daha hızlı koştu. Bu hız onun bir vampir olduğu anlamına mı geliyordu?

Şu an bunu düşünmek istemiyordu.

Bunu kabullenmek istemiyordu.

Ciğerleri nihayet pes edip onun içlerine doldurmaya çalıştığı havayı kabul etmez oldular. Bacaklarına kramp girdi ve dizleri titredi. Ayakları vücudunu taşımayı reddedince durdu ve kendini yerdeki dikenli çalılarının arasına bıraktı. Göğsüne çektiği bacaklarına sarılıp başını dizlerine koydu.

Oksijen için yalvarmaya başlayan ciğerlerini sıcak havayla doldurdu. Hızlı hızlı nefes aldı. Yorgunluktan kolunu bile kı-

pırdatamayacak haldeydi ve nihayet gerçeği fark etti. O bir vampirse Della'nınki gibi bir dayanma gücüne sahip olması gerekmez miydi? Belki bu gücü vücut ısısı değiştiğinde elde edecekti. Yanaklarındaki ıslaklık ona ağıladığını söylüyordu.

Hava birden soğudu. Etraf bir anda buz kesti.

Bu vampirlere değil, ölümlere özgü bir soğuktu.

Kylie'ye eşlik eden bir hayalet vardı. Bu defaki kimin hayaletiydi? Holiday ona sahip olduğu yeteneğin zaman içinde gelişeceğini ve aynı anda birkaç hayaletle başa çıkması gerekeceğini söylemişti. Ama şu an Kylie'nin görmek istediği tek bir hayalet vardı.

Yapmak istediği tek bir şey vardı.

Cevapları bulmak. Babasının ismini seslendi. "Daniel?" Sonra sesini yükseltti. "Daniel Brighten. Ben kimim?"

Daniel ortaya çıkmayınca onun ismini giderek daha yüksek sesle haykırmaya başladı. Boğazı acısa da durmadı. "Derhal buraya gel. Bana aradığım cevapları vermezsen yemin ederim ki varlığını bir daha ASLA kabul etmem. Seni engeller, zihnimden söküp atarım. Seninle konuşmayı, seni görmeyi, hatta seni düşünmeyi bile reddederim."

Bu tehdidi savururken onu yerine getirebilecek bir yeteneğe sahip olup olmadığını bile bilmiyordu ama içinden bir ses bunu yapabileceğini söylüyordu. Başını tekrar dizlerine bırakıp nefes almaya çalıştı.

Birden soğukun kendisine yaklaşıp bedenini sımsıkı sardığını hissetti. Bu soğukluğun başka bir hayalete değil, Daniel'a ait olduğundan emindi.

Başını kaldırdığında Daniel'ın hayaletini yanında diz çöker halde buldu. Daniel onunkilerle aynı tondaki mavi gözleriyle Kylie'nin gözlerinin içine baktı. Sadece gözlerinin değil, oval yüz şeklinden hafifçe kalkık burnuna dek tüm hatlarının Kylie'nin hatlarına bu kadar çok benzemesi biraz huzursuz ediciydi. Kylie

hayaletin kendisine sarılmasıyla birlikte boğazındaki yumrunun büyüdüğünü hissetti.

“Ağlama.” Daniel onun yanağındaki bir damla yaşı sildi. “Benim küçük kızım hiçbir zaman ağlamamalı.” Bu buz gibi soğuk dokunuş hiç umulmadık bir biçimde rahatlatıcıydı.

“Kan içtim ve tadı hoşuma gitti.” Bu sözler Kylie’nin dudaklarından bir itiraf gibi çıkmıştı.

“Bunu yanlış bir şey olarak mı görüyorsun?” diye sordu Daniel.

“Bu... bu beni korkutuyor.”

“Biliyorum,” dedi Daniel. “Ben de benzer duygular yaşamıştım.”

“Sen de kan içtin mi? Biz... vampir miyiz?” Kylie bu kelimeyi zorlanarak söylemişti.

“Ben hiç kan içmedim.” Daniel’in yüzünde Kylie’nin neler hissettiğini bildiğini söyleyen bir ifade vardı. “Ama sen yanlış bir şey yapmadın, Kylie.” Sesi sakın, sözleri rahatlatıcıydı. Etrafa yaydığı soğukluk Kylie’nin bilinmeyene duyduğu korkuyu hafifletiyor ve ona... sevildiğini hissettiriyordu.

Kylie o an sevginin sınırları olmadığını, ölümle bile sonlanmadığını anladı. Sevginin ısısı yoktu. Belki de soğuk bir tene sahip olmak o kadar da kötü sayılmazdı. Daniel’a iyice sokulup onun yakınlığıyla huzur buldu.

Dakikalar geçti. Kylie gözyaşlarından kurtulmak için gözlerini kırptırıp doğruldu. Hâlâ dizlerinin üstünde duran Daniel da onun yanına oturdu. Kylie yüzünü silip gerçek hayatta hiçbir zaman karşılaşma imkânı bulamadığı babasına baktı. Ölüm onları ayırmış olsa bile aralarında bir bağ olduğunu hissedebiliyordu. “Söyle bana. Ne olur kim olduğumu söyle.”

Daniel’in gözlerindeki gülümseme soldu. “Keşke sana istediğini verebilseydim ama sorularının cevabı bende değil. Ben diğer insanlardan farklı olduğumu anladığımda senden daha

büyüktüm. Ama bir şeyler yaşamaya başlamam ancak on sekiz yaşında üniversiteye gitmemle oldu.”

“Ne tür şeyler?” diye sordu Kylie. Sonra her nasılsa bu sorunun cevabını kendisi buldu. “Hayaletler mi görüyordun?”

Daniel başıyla onaylayıp ellerini kavuşturdu. “Önce aklımı yitirdiğimi düşündüm. Sonra bir gün balık tutan yaşlı bir adama rastladım. Adam bana bir peri olduğunu söyledi.”

“Peki, senin kim olduğunu da söyledi mi?”

“Hayır. Bana sadece insan olmadığımı söyledi ve elbette ben onun *deli* olduğunu düşündüm. Söylediklerine inanmam aylar sürdü. Onu bulmak için geri döndüğümde çoktan gitmişti.”

“Peki ya ailen?” diye sordu Kylie. “Onlar sana bu konuda bir şey söylemediler mi?”

“Hayır. Diğer doğaüstü varlıkları tanıyabildiğimi fark ettiğimde anne ve babamın insan olduğunu anladım. O zamanlar onların gerçek çocukları olmadığını düşünemedim. Beni evlatlık aldıklarını ancak öldükten sonra öğrendim. Her şeye rağmen onlar benim anne ve babamdı. Beni seviyorlardı. Eminim seni de severlerdi.”

“Sana evlatlık olduğunu söylemediler mi? Böyle bir yalanı nasıl sürdürebildiler?”

“O devirde bir çocuğun evlatlık olduğunu gizlemek gerektiğine inanılırdı; çocuğun kendisinden bile. Ben gerçek ailemin kim ya da ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. Yani ölmeden önce ben de senin aradığın cevapları arıyordum. Belki bu cevapları ikimiz için de sen bulabilirsin.”

“Ama...”

“Ama ne?”

“Ben hayaletlerin her şeyi görebildiklerini sanıyordum. Filmlerde hep öyle olur. Öbür dünyada sana bu cevapları verebilecek kimse yok mu?”

Daniel gülümsedi. “Herkes öyle zannediyor. Ama hayır, burada bile aradığın cevapları kendi kendine bulmanı istiyorlar.”

“Bu berbat bir şey,” dedi Kylie. “Ölü olmanın kendine göre bazı avantajları olmalı.”

Daniel güldü. Sesi fazlasıyla tanıdıktı. Kylie bu özelliğini de ondan almıştı; gülme şeklini. Üvey babasını, çok sevdiği ama kendisine ve annesine sırt çeviren adamı düşündü. Onu affedebileceğinden emin değildi. Onu affetmek isteyip istemediğini bile bilmiyordu. Sonra birden tuhaf bir şey düşündü: Yanlış bir babayı sevmiştii.

Boğazı bir kez daha düğümlendi. “Hayatım boyunca hep senin özlemine çektim,” dedi. “Seni özlediğimi ancak şimdi anlıyorum. Yanımda olmalıydın.”

Daniel onun yanağına dokundu. “Yanımdaydım zaten. İlk adımını attığın ana şahit oldum. Bisikletten düşüp kolunu kırdığın gün seni tutmaya çalıştım. Kollarımdan kayıp gittin. Şu cebir sınavında çuvalladığın ve üzüntüden dışarı çıkıp sigara içtiğin günü hatırlıyor musun?”

Kylie kaşlarını çatı. “Cebirden nefret ederim. Ama sigaradan da nefret ettim.”

“Ben de,” dedi Daniel kıkırdarak. “Ben hep yanımdaydım Kylie ama artık burada fazla zamanım kalmadı.”

Daniel’in sözleri Kylie’nin zihninde yankılanıp bir yumruk gibi yüreğine çarptı. “Bu haksızlık. Seni daha yeni tanıyorum.”

“Benim bu âlemdeki zamanım sınırlı. Bu zamanın büyük bir kısmını senin şu an olduğun kadın haline dönüşmeni seyretmek için harcadım.”

“O halde biraz daha zaman iste.” Kylie’nin boğazı düğümlendi. İki babasından birini kaybetmişti ve şimdi diğerini de kaybetmek istemiyordu. Henüz buna hazır değildi. En azından onu biraz tanımalıydı.

“Elimden geleni yaparım ama söz veremem. Zamanımı seninle geçirmekten en ufak bir pişmanlık duymuyorum.” Daniel göz kenarlarının hafifçe kırışmasına neden olarak gülümsedi. “Sen hem benim hem de annenin en iyi özelliklerini almışsın. Şu an bunu duymak istemediğini biliyorum ama Tom Galen’ın da sana iyi özellikler kazandırdığını söyleyebilirim. O hiç de kötü birisi sayılmaz, Kylie.”

Kylie, Daniel’a yanıldığını söylemek, kendisinin Tom Galen’a biraz olsun bile benzemediği konusunda ısrar etmek istedi ama çıkan bir rüzgâr düşüncelerini böldü. Bu, insan gözünün algılayamayacağı kadar hızlı bir şey yanlarından geçip gitmiş gibi ani bir rüzgârdı. İnsan olmayan bir şey.

Sonrasında gelen gizemli sessizlik Kylie’ye haklı olduğunu söylüyordu. “Bunun Della olduğuna bahse girebilirim.” Etrafına baktı. “Beni arıyor olmalı.” Ama daha cümlesini tamamlayamadan babasının yarattığı soğukluğun etkisini ağır ağır kaybettiğini hissetti. “Hayır, lütfen... gitme.” Dudaklarından çıkan son kelime, sıcak da olsa yalnızlık duygusu veren ürkütücü sessizlikte yankılandı.

Gitmişti. Babası gitmişti.

Kylie’nin yüreği sıkıştı. Sonra birden bir şeyi fark etti; babası nihayet onu ziyarete gelmişti ama aradığı cevapları bilmiyordu. Kimliğini keşfetmekle ilgili sağlam planı başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

Dudağını kemirip babasıyla ilgili düşünceleri aklından çıkardı ve kendini Della’yla yüzleşmeye hazırladı. Vampir olmakla ilgili çekincelerini arkadaşına onun kalbini kırmadan açıklayabilecek miydi? Della halkayı bozup vampir kültürüne saygısızlık ettiği için kendisine öfkelenecek miydi? Della’yı tanıdığı için bu sorunun cevabının *lanet olası bir evet* olduğunu biliyordu.

Della sebepsiz yere öfkelenirdi ve onu kızdırmak hiç de zor değildi. Bu öfkesinin bir kısmı vampir olmasıyla açıklanabilirdi; vampirler pek de sevecen sayılmazlardı. Ancak Della'nın sorunlarının büyük bir kısmı ailesinden kaynaklanıyordu. Fazlasıyla katı bir insan olan babası belli ki kızında vampir olmasının ardından ortaya çıkan değişiklikleri fark etmiş ve bundan hiç hoşlanmamıştı. Della ona bir vampir olduğunu açıklayamadığı için sessiz kalmayı tercih ediyordu ve babası da bu yüzden kızını uyuşturucu kullanmaktan tembellik yapmaya dek pek çok şeyle suçluyordu. İşin üzücü yanı Della babasını öyle çok seviyordu ki onu hayal kırıklığına uğratmak kalbini acıtıyordu.

Kylie, Della'nın geri dönüp hızla yanında durmasını bekledi. Ama beklediği olmadı. Hayaletlerden korkan arkadaşı, Kylie'nin babasının varlığını sezip yoluna devam mı etmişti? Kylie birden çevredeki sessizliğin kötü bir şeylerin habercisi olduğunu hissetti.

“Della?” diye seslendi.

Cevap gelmedi. Elbette etrafı saran ölüm sessizliği bir cevap sayılmazsa. Kylie, Della'nın kuzeni Chan'ı ve bu kamptaki ilk günlerinde onun Della'yla ikisine yaptığı davetsiz ziyareti hatırladı. Chan'ın varlığı şu anki benzer bir ölüm sessizliği yaratmıştı.

Kylie'nin zihni o geceye dair anılarla doldu. Della, Chan'ın onu atıştırma olarak görmekle ilgili sözlerinin şaka olduğu konusunda Kylie'yi rahatlatmıştı ama Kylie asi vampirlerin kurduğu bir çete olan Kan Kardeşler çetesiyle karşılaştığında gerçek bir atıştırma olmaktan kıl payı kurtulduğu için hiç tanımadığı bir vampire güvenmekte zorlanıyordu.

Gecenin sessizliği devam edince Kylie kendini konuşmaya zorladı. “Etrafta birileri olduğunu biliyorum.” Sahte cesaretinin gerçeğe dönüşeceğini umarak ayağa kalktı. O ani rüzgârın bir

kez daha yanından geçip gittiğini hissetti. “Bunu sen yapıyorsan hiç de komik değil, Della.”

Yine cevap gelmedi. Kylie durup bir sonraki adımına karar vermeye çalıştı. Sonra onu duydu. Bu belli belirsiz bir sestir ama çalılarının hışırtısı ona arkasında birisinin durduğunu söylüyordu. Nefesini tutup kendisini bekleyen şeyle yüzleşmek üzere o tarafa döndü.

İkinci Bölüm

Kylie önce hiçbir şey göremedi. Sonra bakışlarını aşağı çevirdi ve gecenin karanlığında altın rengi ışıltılar saçan bir çift gözle karşılaştı. Bu gözler bir vampire ait değildi. Hayır, Della'nın öfkesini yansıtan altın rengi, bu gözlerin sahip olduğu renkten farklı bir tondaydı. Bu gözler bir insana bile ait olamazdı.

Karşısındaki bir köpek miydi?

Hayır.

Bir kurttu.

Yüreği ona *koşmasını* haykıran Kylie, geriye doğru bir adım attığında neredeyse tökezleyecekti. Ama zihnindeki tek kelimelik bir fısıltı kaçmasını engelledi. *Lucas?*

Göğsünde yeni bir baskı hissetti ama bu defakinin sebebi korku değildi. Arzuya benzer bir duygu içini ısıtmıştı. Sonra bu sıcak, tatlı duygunun yerini ihanete uğradığı hissi aldı. Seksi kurtadam onu şehvetle öpmüş, onun kendisini arzulamasını sağlamış, sonra da Fredericka'yla kaçıp gitmişti.

Kylie bakışlarını üzeri bulutlarla kaplı aya çevirdi. Gök-yüzündeki gri pusa rağmen dolunay olmadığını söyleyebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dolunay kamptaki kurtadamların kendi ayinlerini düzenlemeyi planladıkları bir sonraki hafta çıkacaktı.

Bütün bunlar bakışlarını Kylie'den ayırmayan hayvanın Lucas olmadığı anlamına geliyordu. Belli ki Kylie'nin karşısındaki gerçek bir kurttu. Vahşi bir kurt. Yani hayvan onun üzerine atlamaya karar vermeden önce Kylie'nin topukları yağlaması gerekiyordu.

Kylie onun öfkeli homurtular eşliğinde saldırıya hazırlandığını görmeyi bekleyerek tekrar vahşi kurda baktı ama karşılaştığı manzara hiç de korkutucu sayılmazdı. Altın rengi gözler onun gözlerinin içine bakıyordu. Ay ışığını engelleyen bulutlar dağılmış olmalıydı çünkü Kylie şimdi orta boyutlardaki hayvanı her detayıyla seçebiliyordu. Kalın, kaba kürkü griden kırmızıya uzanan birkaç farklı renk barındırıyordu. Kylie onun güzel bir hayvan olduğunu söyleyemezdi ama tehditkâr olmadığı da kesindi.

Kurt başını aşağı indirip ağır ağır yürümeye başladı. Saldırgan bir hali olmasa da Kylie geriye doğru bir adım attı. Hayvan onun korkusunu sezmiş gibi itaatkâr bir tavırla yere çöktü.

“Nesin sen, birilerinin evcil hayvanı falan mı?”

Kylie'nin aklına farklı bir şey geldi. Gerçek bir kurt sestem hızlı bir rüzgâr yaratamazdı. Ama bir şekil değiştirici bunu yapabiliirdi.

Ellerini beline koyup kurda sertçe baktı. “Kahretsin, bu sen misin Perry?”

Kampın üstün yetenekli şekil değiştiricisi Perry başkalarına şaka yapmaya bayılırdı.

Ama Kylie artık onun şakalarından bıkmıştı. Bu kadarı yeterdi.

“Buna bir son vermezsen kulağını çekerim.”

Kylie kurdun, etrafını saran elmas şeklinde kıvılcımlar eşliğinde bir insana dönüşmesini bekledi. “Derhal!”

Kıvılcım falan göremedi.

Kurt sürünerek biraz daha ilerledi.

“Hayır.” Kylie karşısındakinin gerçek bir kurt olduğunu kabullenmek istemiyordu. “Orada kal.” Elini öne uzattı ve hayvan onun dediğini yaptı. “Üzerine alınma ama ben daha çok kedileri severim.” Çınlayan sesi Kylie’ye bir kez daha gecenin sessizliğini hatırlattı.

Ağustosböcekleri yoktu. Kuşlar yoktu. Sanki rüzgâr bile esmeye cesaret edemiyordu. Kylie bir film karesine sıkışıp kalmış gibi hareketsiz duran ağaçlara baktı. Teksas’ın bitki örtüsü bile korkuyla donup kalmıştı.

İçini allak bullak eden tehlike hissini bastırmaya çalışıp bu tehlikeyi onun yaratmadığından daha da emin olarak tekrar kurda baktı. Hayır, burada her ne varsa vahşi bir hayvandan çok daha kötü niyetliydi. Sırtından geçen ürperti ensesindeki tüyleri diken diken etti.

Kurt doğrulup havayı kokladıktan sonra homurdandı. Bir adım uzaklaşıp arkasına baktı. Altın rengi gözleri onu tehlikeye karşı uyarmak istercesine Kylie’nin gözleriyle buluştu.

Gerçi Kylie’nin böyle bir uyarıya ihtiyacı yoktu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. O soğuk rüzgâr tekrar esti ama bu defa daha yakından geçmiş, leş kokusuna benzer berbat bir koku getirmişti. Kurdun homurtuları arttı.

“Kylie?” Uzaklarda yankılanan ses ağaç sıralarının arasından Kylie’ye taşındı. Kylie başını çevirdi ve o rüzgâr bir kez daha yanından geçti. Ama bu defa sanki durmayıp yoluna devam etmişti. Bu rüzgârı yaratan kişi ya da şey Kylie’nin yalnız olmasını istiyordu. Kylie kollarını göğsünde kavuşturup bu düşüncenin yarattığı ürpertiye engellemeye çalıştı.

Dönüp usulca inleyen kurtla göz göze geldi. Hayvan onunla vedalaşırcasına başını hafifçe kıpırdattıktan sonra belli belirsiz bir hışırtı eşliğinde tekrar arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

“Kylie.” İsmi hafif bir esintiyle birlikte yeniden Kylie’ye taşındı. Kylie bu defa Derek’in sesini tanımıştı.

“Buradayım,” diye bağırdı ve daha fazla yalnız kalmak istemeyerek koşmaya başladı.

Derek’in sesine koştu. Ağaçların yanından geçip dikenli çalıların üstünden atlarken kalbi yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Koşmaya devam etti. Az önce hissettiği korkudan, başındaki dertlerden kaçabilirmiş gibi koştu. Ah, evet, yaşadığı sorunları ardında bırakmayı ne çok istiyordu. Sert toprağa bastığı her adımla korkusu azalıyordu ama sorunları için aynı şeyi söyleyemezdi. Sorunları devam etse de enerji harcamak güzeldi. Ta ki bir şeye, daha doğrusu... birisine çarpana dek.

Derek.

Hızla nefesini bırakan Derek’in kaslı vücudu gürültüyle yere devrildi. Dengesini kaybeden Kylie de onun üzerine yığıldı. Burun delikleri, korumacı bir tavırla kendisine sarılan Derek’in temiz ve baharatlı kokusuyla doldu.

Hâlâ nefes nefese olan Kylie, Derek’in hayvanlarla iletişim kurma yeteneğine sahip olduğunu hatırlayarak, “Kurdu sen gönderdin,” diye mırıldandı.

“Hangi kurdu?” Derek bakışlarını sağa sola çevirdi. “Sen iyi misin?” Yan dönüp Kylie’yi yere bıraktı. Bacaklarından biri hâlâ onunkinin üzerindeydi. Sol koluyla ona sarılmış, belini tutmuştu. Dokunuşu sıcaklık ve huzur veriyordu. Diğer elini kullanarak Kylie’nin yüzüne dökülen saçları geriye attı. Endişeli gözleri onunkilerle buluştu ve Kylie boğazına yoğun duyguların oluşturduğu bir yumru yerleştiğini hissetti.

“Konuş benimle, Kylie.” Derek’in sesi gözlerindeki endişeyi yansıtıyordu ve Kylie’nin göğsü bir kez daha onun kendisine dokunduğu her defasında hissettiği o sıcak duyguyla doldu.

“Kahretsin, iyi misin?”

Kylie gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve iyi olduğunu söylemek istedi ama gerçeği ağzından kaçırdı. “Hayır, değilim.”

“Neler oldu?” Derek onun belini daha da sıkı kavradı.

Hayatındaki tüm sorunlar artık üzerine üzerine geliyordu ve kalbi ağrımaya başlamıştı. “Ben kan içtim.”

“Hepimiz içtik. Bu, ayinin bir parçasıydı,” dedi Derek. Kylie onun doğru kelimeleri seçmek için yoğun bir çaba harcadığını hissetti.

“Ama ben kan içmekten hoşlandım.”

“Biliyorum,” diye itiraf etti Derek. “Onu içerken farklı duygular hissettin; ihtiras, coşku, keyif.”

Kylie başını hafifçe kaldırdı. “Bu ne anlama geliyor? Cidden, bu ne demek?”

“Belki de sadece tadını sevdin,” dedi Derek temkinli bir sesle.

“Belki de bir vampirim, değil mi?” dedi Kylie. Başını yere koyup gözlerini kapadı.

Derek kısa bir sessizliğin ardından, “Bir kurt mu gördün?” diye sordu. “Az önce bununla ilgili bir şeyler söylüyordun.”

“Evet,” dedi Kylie. “Bana tuhaf, neredeyse dostça davrandı.”

Derek yeteneğini kullanarak az ötedeki ormanı kolağan etmiş gibi, “Artık burada değil,” dedi. “Belki de sadece bir sokak köpeğiydi.”

“Bir kurda benziyordu.”

“O halde köpek ve kurt kırmasıdır.”

Kylie tepkisinde aşırıya kaçmış olabileceğini düşünerek, “Olabilir,” diye itiraf etti.

Bir süre sessiz kaldılar. Kylie gözlerini kapayıp Derek’in bedenini yanında hissetmenin tadını çıkardı ve yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Gözlerini açtığında gökyüzündeki yıldızlar peri masallarına yaraşır ışıltılar saçıyordu. Etraflarını saran otlar rüzgârda dans ediyordu. Yine işbaşında olan Derek, Kylie’ye tamamen kusursuz, ütöpik bir dünya yaratıyordu. Havanın ko-

kusu bile değişmiş, yeşilliklerin yaban çiçeklerinininkine karışan baharatlı kokusunu taşımaya başlamıştı. Kylie kendini Derek'in yarattığı bu dünyaya tamamen kaptırmaktan korkarak tekrar gözlerini kapadı.

"Bir vampir olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Derek.

Bu soru Kylie'yi yeniden gerçek dünyaya döndürdü. Derek'e baktı. "Bilmiyorum. Kafam çok karışık."

Derek onun yanağını okşadı. "Ne olduğun bu kadar önemli mi Kylie? Benim için kesinlikle değil."

"Elbette önemli." Kylie dirseğinden destek alarak doğruldu. "Ne olduğunu bildiğin için beni anlamıyorsun. Hangi tür olduğunu hep biliyordun. Oysa benim kendimle ilgili bildiğim her şey paramparça oldu; kim olduğum, ne olduğum, babamın kim olduğu. Şimdi elimde kalan tek şey sorular. Hiçbir şey sandığım gibi değilmiş."

Gözleri yaşlarla doldu. "Ve..."

Derek'in dudakları onunkilerle buluştu. Kylie gözlerini kapadı. Bu öpücüğün güzelliği yaşadığı bütün karmaşık duyguların zihninde açılan bir pencereden dışarı akmasını sağladı. Kylie o anın tadını çıkardı. Düşüncelerden vazgeçip kendini duyguların dünyasına bıraktı. Ah, Tanrım, bu gerçekten harikaydı.

Derek geri çekildiğinde Kylie öpüşmelerini sonlandırmaya hazır değildi. Gözlerini açtı. Derek'in öpücüğünün yarattığı hoş duyguların etkisinden sıyrıldığında onun kendisini susturmasıyla ilgili neler hissettiğine karar veremedi. Doğrulup oturdu. "Bunu neden yaptın?"

"Neyi?"

"Sana bir şeyler anlatmaya çalışırken beni neden öptün?"

Derek'in gözleri neşeyle parladı. "Yeteneğimi kullanarak seni sakinleştirmemden hoşlanmıyorsun. Ben de onun yerine cazibemi kullanmayı denedim."

“Madem yeteneğini değil sadece cazibeni kullanıyorsun nasıl oluyor da etraftaki her şeyi bir hayal dünyasına aitmiş gibi gösterebiliyorsun?”

Başını iki yana sallayan Derek’in kahverengi saçları alnına döküldü. “Sana söyledim, bunu ben yapmıyorum.”

Kylie başını yana eğip suçlayıcı gözlerle ona baktı.

“Yapıyorsam da farkında değilim. Yemin ederim. Seninle olmak beni mutlu ediyor ve belki bu mutluluk cazibemi artırıyordur.” Dudaklarında beliren bulaşıcı gülümseme Kylie’nin yüreğindeki öfke ya da kuşkuya benzer her türlü duyguyu yok etti.

Onun omzuna vurdu. “Demek bu kadar çekici olduğunu düşünüyorsun ha?”

Derek’in dudaklarındaki gülümseme genişledi. “Bence sen benim öpücüklerime bayılıyorsun.” Bakışlarını Kylie’nin, az önceki öpüşmelerinin ıslaklığını hâlâ hissedebildiği dudaklarına çevirdi.

“Gerçekten mi?” diye ona takıldı Kylie. “Kendinden bu kadar eminsin, öyle mi?”

“Artık üzgün olmadığından eminim. Asıl önemli olan da bu değil mi?” Derek parmağını Kylie’nin dudaklarında gezdirdi. “Seni üzgün görmekten gerçekten nefret ediyorum.”

Kylie yüreğinin sıkıştığını hissetti ve Derek’in bu sözlerinin gerçekte onun duygularına hükmettiğinin bir itirafı olup olmadığını merak etti. Öte yandan birisini mutlu etmeyi, onu korkulardan arındırmayı istemek kötü bir şey miydi? Ah, Tanrım, Kylie daha ne bekliyordu? Derek’in kendisinden istediği her şeyi kabul etmesini engelleyen neydi? Onunla çıkmayı, daha fazla öpücüğü ve bu öpücüklerin ilişkilerini taşıyacağı yeni boyutu kabul etmesini engelleyen neydi? Derek’in öpücüğünün tadını bir kez daha almak isteyerek ona doğru sokuldu.

Derek muzip bir edayla, “İşte,” diyerek kaşlarını kaldırdı. “İtiraf et.” O da Kylie’ye sokuldu. Dudaklarını Kylie’ninkilere konuşurken yarattıkları kıpırtıyı hissedebileceği kadar yaklaştırdı.

“Neyi itiraf edeyim?” Kylie Derek’i onun kendisini çıldırttığı kadar çıldırtılabileceğini umarak sesine alaycı bir tını kattı.

“Öpücüklerimden hoşlandığını itiraf et. Sonra da benimle çıkmayı kabul et.”

Kylie ona bakıp sırtıttı. “Öpücüklerimden hoşlandığımı itiraf edebilirim. Peki, sen benimkilerden hoşlanıyor musun?”

“Hem de her şeyden çok.” Derek aralarındaki kısacık boşluğu kapadı. “Benimle çıkmayı kabul et.” Kylie’yi tekrar öptü. Önce usulca, sonra şehvetle. Kylie onun dilinin ağzından içeri girdiğini hissetti. Onun tarafından usulca sırtüstü yere yatırıldığını hissetti. Derek’in elinin bluzundan içeri girip çıplak beline dokunduğunu hissetti. Derek’in daha önce de bu şekilde dokunduğu olmuştu ama Kylie onun kendisi izin vermeden bu dokunuşu daha ileriye taşımayacağını, aralarındaki fiziksel teması sürdürmek konusunda ısrarcı davranmayacağını biliyordu.

Bunun farkında olmak arzularına boyun eğmek istemesine neden oluyordu. Seçimin kendisine ait olduğunu ve Derek’in bu seçime saygı duyacağını bilmek onun için önemliydi. Peki, ilişkilerini bir sonraki aşamaya taşıması için yeterli miydi?

Kylie daha da ilerlemeyi, ona izin vermeyi düşünerek Derek’in elini tuttu...

Cinsel arzularının yarattığı bulanıklığın arasında boğuk bir ses duydu. “Siz ikiniz derhal kampa geri dönün.”

Derek’le irkilerek birbirlerinden uzaklaştılar. FBI’ın doğaüstü varlıklarla ilgilenen bir birimi olan Fallen Araştırma Birimi’nden gelen ve geçici olarak kamp liderliğini üstlenen Burnett başlarında dikilmişti. Kylie Derek’le otların üzerinde sevişirken yakalanmanın utancıyla kıpkırmızı kesildi.

Derek ise bunu umursamıyormuş gibi görünüyordu. Ayağa fırlayıp etrafa baktı. “Ne oldu?”

Kylie de ayağa kalktı. İşte o an Burnett’in kötü bir şeyler olduğunu söyleyen bir ses tonuyla konuştuğunu hatırladı ve göz-

lerinin kırmızı pırıltılar saçtığını fark etti. Bu, onun savunmada olduğu anlamına geliyordu. Belli ki yakınlarda bir tehlike vardı.

“Sorun nedir?” diye sordu Derek.

“Az önce burada birileri vardı,” dedi Burnett.

“Kim?” diye sordu Kylie güçlükle.

“Bilmiyorum. Ama vampir oldukları ve bu kampta kalmadıkları kesin. Şimdi derhal kampa geri dönün.”

Derek, Burnett’e, “Sana eşlik etmeme ne dersin?” diye bir teklifte bulundu.

“Kylie’yi yalnız mı bırakacaksın?” diye sordu Burnett sert bir sesle ve alnındaki çizgiler derinleşti.

Derek önce Kylie’ye, sonra ona baktı. “Haklısın,” dedi. “Kylie’nin güvenli bir biçimde kampa gitmesini sağlayacağım. Sonra buraya dönmemi ister misin?”

“Hayır,” dedi Burnett ısrarcı bir ifadeyle. “Ben hallederim. Sen kampa göz kulak ol yeter. Diğerlerine de dikkatli olmalarını söyle. Birbirinizden ayrılmayın.”

Onu yalnız mı bırakacaksın? Burnett’in sorusu Kylie’nin zihninde tekrarlanıp duruyor ve Kylie her tekrarla birlikte daha da öfkelenişini hissediyordu. Kendi başının çaresine bakabileceği konusunda ısrarcı olmak istiyordu. Tanrı biliyordu ya Della kendisine korunmaya ihtiyacı varmış gibi davranılsa ortalığı ayağa kaldırırdı. Sonra Kylie koşmaya başlamadan, Derek’i bulmadan önce ne kadar korktuğunu hatırladı. Kendisi, Della gibi değildi.

Bu aynı zamanda bir vampir olmadığı anlamına mı geliyordu? Yoksa sadece cesaret yoksunu bir vampir miydi? Vampirler arasında korkaklar var mıydı?

Burnett devam etti. “Holiday’in kamptan ayrılmasına izin verme. Mecbur kalırsan onu bağlayabilirsin. Anladın mı?”

“Anladım.” Derek, Kylie’nin dirseğini tutup onunla yürümek istedi.

Kylie yerinden kıpırdamadı. “Az önce onu hissettim,” dedi dayanamayıp. “Birkaç kez yanımdan geçti. Benimle alay ediyor ya da beni deniyor gibiydi.” O şeyin kendini göstermeyip sadece varlığını belli ederek nasıl da defalarca yanından geçtiğini anımsamıştı.

“Bu çok tuhaf,” dedi Burnett. “Vampirler normal şartlarda ne başkalarıyla alay eder ne de onları denerler. Kendilerine bir av bulur ve onu öldürmek üzere saldırıya geçerler. Şimdi hemen kampa dönün.”

Kylie’nin bacaklarından bir ürperti geçti. Derek onun korktuğunu fark etmiş olmalıydı çünkü elini duygularını yatıştırarak şekilde sımsıkı tutmuştu. Kylie’nin korkusu azaldı.

“Hadi gel. Kampa dönelim.” Derek onu bir kez daha dirseğinden tuttu. Derek’in sesini duyduğunda beyni nihayet bacaklarıyla iletişim kuran Kylie yürümeye başladı.

Hızlı adımlarla ilerliyor ve hiç konuşmuyorlardı. Karanlıkta zaman zaman bir baykuşun ya da ağustosböceklerinin şarkısını duyuyorlardı. Kylie bu seslerden memnundu. Müzik güzeldi. Müzik etrafta istenmeyen misafirler olmadığı anlamına geliyordu.

“Neden bana bir vampirin seninle uğraştığını söylemedin?” diye sordu Derek. Yaşadığı hayal kırıklığı sesine farklı bir yoğunluk katmıştı.

“Ben... ben önce onun Della olduğunu düşündüm.” Sonra da Chan olduğunu düşünmüştü ama Derek’e Chan’dan bahsedemezdi. Bunun için Della’ya söz vermişti. “Sonra senin seslendiğini duydum. Koşmaya başladım ve artık eskisi kadar korkmuyordum.” Kaşları hâlâ çatık duran Derek’e baktı. “Sana gördüğüm kurdu anlattım.”

“Bence vampir konusu çok daha önemli.”

“Evet ve tam onu da anlatacakken... beni öpmeye başladın.”

“Yani bu benim suçum mu?” Derek şimdi eskisinden daha sert bir sesle konuşuyordu.

Onun daha birkaç dakika önce öpüşürlerken şimdi kendisine öfke duymasından hiç hoşlanmayan Kylie, “Sayılır,” dedi. Ardından adımlarını hızlandırdı.

Sonraki beş dakikayı gergin bir sessizlik içinde yürüyerek geçirdiler. Kylie attığı her adımla az önceki tartışmalarının ne kadar saçma olduğunu anlıyordu. “Belki de bunu sana hemen söylemeliydim. Öyle yapmayı akıl edemedim.” Ateşkes talebinin geri çevrilmesinden korkarak Derek’e bakmamaya özen gösterdi.

Sonra onun derin bir nefes aldığını duydu. “Üzgünüm. Bu kadar aksi davranmamalıydım.” Tekrar Kylie’nin elini tuttu. Onun kavrayışını hissetmek güzeldi. “Sadece senin zarar görme ihtimalini düşünmek beni korkutuyor.” Bunu olduğundan daha olgun bir sesle söylemişti. Kylie’yi koruma ihtiyacı sesini boğuklaştırmış, ona yeni bir renk katmıştı. Kylie şimdi kendini eskisinden daha güvende hissediyordu.

Evet, Derek’in yanındayken kendini güvende hissediyordu ama bu, ağaçlara bakıp rüzgârın dinmemesi, gecenin bir kez daha sessizliğe bürünmemesi için dua etmesine engel değildi.

Üçüncü Bölüm

Miranda yirmi dakika sonra yemekhanede kıstırdığı Kylie'ye, "Neler oldu?" diye sordu.

Holiday, Derek'ten asi bir vampirin arayışta olduğunu duyar duymaz bütün kampçıları yemekhaneye toplamıştı.

Kylie dışarıya belli etmese de hâlâ titriyordu. Bunun sebebi duyduğu korku muydu yoksa Della'nın kendisine soğuk davranması mıydı bilmiyordu. Della'nın mesafeli tavrı salonun karşı tarafından bile hissedilebiliyordu.

"Hadi anlat," dedi Miranda. "Sonra ben de sana bir şey anlatacağım."

Kylie bakışlarını tekrar Della'ya çevirdi. "Bana çok mu kızdı?"

Miranda salonun karşı tarafına baktı. "Birle on arası bir değerlendirme yapıp on rakamını tamamen öfkeli bir vampir olarak kabul edersek, öfkesine on beş verir ve... bu rakamın giderek yükseldiğini söyleyebilirim."

"Harika," diye mırıldandı Kylie.

Miranda omuzlarını silkti. "Üstesinden gelecektir. Onun huyunu biliyorsun. Şimdi bana neler olduğunu anlat."

Kylie başını iki yana salladı. "Kaçtım ve..."

“Peki ama neden kaçtın? Neden kadehteki kanı... sıcak bir cuma gecesi soğuk bir bira içer gibi içtin?”

Kylie bakışlarını aşağı çevirdi. Şu an bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. “Bilmiyorum,” dedi.

“Tadı hoşuna gitti, değil mi?” diye sordu Miranda bundan rahatsızlık duyduğunu söyleyen bir sesle.

Kylie’nin elinden gelen tek şey başını sallayarak onaylamak oldu.

“Pekâlâ, o halde neler oldu?” Miranda kaşlarını çattı.

Kylie boğazındaki düğümünden yutkunarak kurtulmaya çalıştı.

“Hadi ama anlat artık,” dedi Miranda öfkeli bir sesle.

“Koştum ve orada birisinin, bir vampirin olduğunu hissettim. Sonra Derek’i duydum. Sesine doğru koşup onu buldum ve biz...”

“Siz ne?” diye sordu Miranda her iki kelimeyi de vurgulayarak.

Biz sevişmeye başladık. “Hiçbir şey. Birden Burnett ortaya çıktı.”

Della ani bir rüzgâr estirerek hışımla Kylie’nin yanına geldi. “Burnett’e o vampirin Chan olduğunu düşündüğünü söyledin, değil mi?” Belli ki en başından beri onları dinliyordu.

Kylie, Della’ya baktı. “Hayır. Öyle bir şey söylemedim.”

“Chan kim?” diye sordu Miranda.

“Kimse değil,” dedi Della ona öfkeyle. “Sen kendi işine bak.”

Belli ki Della bir serseri olan vampir kuzeninin Gölge Şelalesi kampının en önemli kuralını ihlal ettiğini kimsenin bilmesini istemiyordu; kampa izinsiz misafir kabul edilmez. Bu kural özellikle, FAB’nin doğaüstü varlıkları yönetme girişimine karşı olanlar için geçerliydi.

Son derece mutsuz görünen Miranda öfkeli gözlerle Della’ya baktı.

Kylie bu soruyu Miranda’nın da duyacağını umursamadan, “O gerçekten Chan mıydı?” diye sordu Della’ya.

Kylie, Della'nın Chan'a sadakatini anlayışla karşılıyordu. Della'nın vampire dönüşme sürecindeki acılarla başa çıkmasına Chan yardımcı olmuştu. Ancak Chan'ın kamp kurallarını daha önce bir kez ihlal etmiş olması, aynı şeyi tekrar yapma ihtimalini artırıyordu.

"Sana onun bir daha buraya gelmeyeceğini söylemiştim," dedi Della öfkeyle.

"Peki ama bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin?" Kylie ormanda Della'nın şımarık kuzeniyle karşılaştığında ne kadar korktuğunu hatırladı. Kollarını göğsünde kavuşturup savunmacı bir duruş aldı. Della'nın onu bir tehdit olarak görmemesi Chan'ın kötü niyetli olmadığını kanıtlamıyordu. Kylie onun Kan Kardeşler çetesinin bir üyesi olabileceğini biliyordu.

"Çünkü ona etrafımdaki herkesten daha çok güveniyorum. Miranda'yla ikinizin benim dostum olduğunu düşünmüştüm. Sizden istediğim tek şey bu gecenin benim için olan önemine saygı duymanızdı. Bu..."

Kylie öfkesini bir anda dışarı vurdu. "Lanet olsun, Della. Neden konu hep sensin?" Daha bu sözler ağzından çıktığı anda Della'nın gözlerinde beliren ifadeyi fark etti. Ailesi tarafından ziyaret edildiği her defasında arkadaşının gözlerinde kendini dışlanmış gibi hissettiğini söyleyen bu ifade belirirdi.

Kylie tavrını değiştirdi. "Sana saygısızlık etmek istemedim. Sadece çok korktum tamam mı?"

"Neden?" Della'nın sesinde öfke vardı ama gözleri incindiğini ifade eden bir renge bürünmüştü.

Kylie, "Ne neden?" diye sorsa da aslında Della'nın kendisinden öğrenmek istediği şeyi biliyordu. Sadece kulağa fazla kötü gelmeyecek sözler seçmek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Della ona yaklaştı. "Korktun çünkü bir vampir olmak istemiyorsun, değil mi? Benim bir canavar olduğumu düşünüyorsun,

değil mi? Bana benzemekten ödün patlıyor. Korkunun sebebi buydu, değil mi?”

Kylie cevap vermek istedi ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Bunun sebebi büyük ihtimalle Della'ya yalan söylemeyeceğini bilmesiydi. Della gerçeği anlardı. Genç vampir oradan ayrılmak üzere arkasını döndü. Kylie onu durdurmak istedi ama Della çoktan gitmişti.

“Nereye gitti?” Kylie odayı iki kez taramasına rağmen onu göremedi. Salon boş boş etrafta dolanan heyecanlı kampçılarla doluydu.

“Sakinleşmesi için ona biraz zaman tanı,” dedi Miranda.

“Yapamam.” Kylie bütün bu olanların Della'nın canını ne kadar acıttığını biliyordu.

Nihayet bir grup şekil değiştiricinin arasında onun kömür karası saçlarını seçti. O tarafa yürüdü.

Miranda da peşinden geldi. “Neden ona gerçekten biraz zaman tanıyorsun?”

Della daha Kylie onun yanına bile varmadan, “Git buradan,” diye homurdandı.

“Hayır,” dedi Kylie inatla.

Della'nın gözleri altın rengi öfke kıvılcımları saçtı. Sonra üstdudağı uzun köpekdişlerini ortaya çıkaracak şekilde yukarı kalktı. Bir zamanlar Della'nın bu hali Kylie'yi ölesiye korkutmaya yeterdi ama bu geçmişte kalmıştı. Kylie artık Della'dan korkmuyordu.

“Senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum,” dedi Kylie. “Ama bu, korkmadığımı anlamına gelmiyor.”

“Yalancı,” diye homurdandı Della.

“Yalan söylemiyorum. İstersen kalp atışlarımı kontrol edebilirsin,” dedi Kylie. “Yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için kalbimi dinle.”

Della dönüp gitmek istedi ama Kylie bu defa onu dirseğinden tuttu. "Sakın gideyim deme," dedi ısrarla.

"Bırak beni," diye homurdandı Della alçak sesle. Kylie kolunu bırakmayınca hızla ona döndü. Gözleri az öncekinden daha parlaktı ve köpekdişleri şimdi tüm çıplaklığıyla ortadaydı.

Kylie kalabalıktan mırıltılar yükseldiğini duydu. Belli ki bu tartışma herkesin dikkatini çekmişti. Sesleri Della da duymuş olmalıydı çünkü etrafa bakıp tıslamıştı. Yakınlardaki birkaç kişi korkak fareler gibi dağılıverdi.

Kylie, Della'dan hâlâ korkmuyordu.

"Ah, biz de gitsek iyi olur." Miranda, Kylie'yi dirseğiyle dürttü. "Della şu an gerçekten öfkeli."

Kylie, Miranda'ya bakmadı. Ona kendisinden korkmadığını söylemek istercesine bakışları hâlâ Della'nın üzerindeydi. "Söyleyeceklerimi sonuna kadar dinlemediği sürece hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni dinlememe gerek yok. Aklından geçenleri biliyorum." Della acı dolu, öfkeli bakışlarını bir tokat gibi Kylie'nin yüzüne çevirdi.

"Bu haksızlık," dedi Kylie öfkeli vampire bakarak.

"Asıl haksızlık benim seninle dost olduğuma inanmam." Della'nın altın rengi gözlerindeki acı şimdi daha da belirgindi.

"Ben senin dostunum. Sana kanımı verdim," dedi Kylie.

"Ben de öyle," dedi Miranda tedirgin bir sesle.

Kylie, Della'nın yüzündeki ifadenin değişmediğini görünce sözlerine devam etti. "Ayrıca senin bana değişim yaşarken ne kadar korktuğunu söylediğini hatırlıyorum. Olup bitenlerin seni ölesiye korkuttuğunu söylemiştim. Değişmek istemediğini söylemiştin."

Della bir kez daha dönüp gitmek istedi. Ama Kylie konuşmaya devam etti ve onun dirseğini bırakmadı. "Bundan korkmaya sadece senin mi hakkın var?" Yüreğinin bir duygu

bombardımanına uğradığını ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. “Sen bu kadar özel misin ki hissettiklerini başka kimse hissetmesin?”

Della’nın fırlayıp gitmesini bekliyordu, hatta belki bu sırada kolu bile çıkabilirdi.

Öyle olmadı. Della gitmedi ama Kylie’ye doğru da dönmedi. Upuzun birkaç saniye boyunca öylece kaldı. Bir. İki. Üç. Kylie içinden sayıp umutla bekledi...

Della hüsrana dolu bir sesle, “Pekâlâ,” diyerek nihayet ona döndü. Gözleri artık altın rengi değildi. Bakışlarını aşağı çevirdikten sonra tekrar başını kaldırdı. “Haklısın.” Ondan kaçırdığı bakışlarını bir kez daha Kylie’ye yöneltti. “Üzgünüm.”

“Kahretsin,” dedi Miranda biraz yüksek bir sesle. “Vampirlerin özür dileyebildiğini ya da dileyeceğini hiç tahmin etmezdim.”

Della ona buz gibi soğuk bir bakış fırlattı. “Özür dilediğim kişi sen değilsin. Bu yüzden neden kendine bir süpürge bulup mümkün olan en uzak yere uçmuyorsun? Tabii eğer bir disleksik olarak yolunu bulabilirsen. Sakın geri dönmeye de kalkışma.”

Miranda ona saldırmaya hazırlanıyormuş gibi Della’ya doğru bir adım attı. “Çok gaddarsın...”

Della ona dişlerini gösterip homurdandı. “Senin Helen’a kanın iğrenç bir şey olduğunu söylediğini duydum. Saygılı davranacağına dair söz vermiştin...”

“Dürüst olmak saygısızlık mı?” diye sordu Miranda.

Kylie ikisinin arasına girdi. “Siz ikiniz birbirinize hakaretler savurmayı, isimler takmayı ve birbirinizi öldürmeyi sonraya bırakın. Şu an...” Miranda’ya baktı. “Della’yla kısa bir süre yalnız kalmama izin ver. Lütfen.”

Miranda çenesini hafifçe yukarı kaldırdı. Bu durumdan hiç hoşlanmasa da oradan uzaklaştı. Miranda böyleydi. Neredeyse Della kadar çabuk öfkelenir ama öfkesini aynı hızla unutturdu. Öte yandan Della kin tutmayı severdi. Ayrıca hiçbir şey canını

acıtamazmış gibi davranırdı ama Kylie onun Miranda'dan bile hassas olduğunu biliyordu.

Nihayet baş başa kalan Della ve Kylie bir süre öylece durup birbirine baktı. Önce Kylie konuştu. "Ben de üzgünüm," dedi. "Kültürüne saygısızlık etmek istemedim. Sadece gerçekten çok korktum."

Della başını salladı. "Anlıyorum. Bunu ilk başta fark etmemiştim ama artık biliyorum." Bu sözlerle birlikte iç geçirdi ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hoşuna gitti, değil mi? Kandan bahsediyorum. Tadı güzeldir."

Kylie gurur duymasa da gerçeği itiraf etti. "Harikaydı."

Della onun koluna dokundu. "Ama tenin hâlâ sıcak."

Kylie başını salladı. "Bir vampir olsaydım tenimin çoktan soğuması gerekmez miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Della dürüstçe. "Belki henüz değişmemişsindir. Ama yakında bu sürece girersin."

Kylie, Della'nın değişim sürecinde damarlarında kaynar su dolaşıyormuş gibi hissettiğini söylediğini hatırladı.

Della onun zihninden geçenleri okumuş gibi, "Ben yanında olacağım," dedi. "Bu süreci atlatmana yardım edeceğim. Tabii böyle bir süreç olursa. Bunu tek başına yaşamak zorunda değilsin. Chan'ın bana yardım etmek için yaptıklarının çoğunu hatırlıyorum."

"Bana yardım edeceğini biliyorum." Kylie gülümsemeye çalıştı. Aynı anda Miranda'nın yolunu kaybetmiş küçük bir köpek yavrusu gibi salonun karşı tarafından onlara baktığını gördü. Ondan gitmesini istediği için kendini kötü hissetti. "Miranda da bana yardım edecektir. O da destek olacaktır. Sana da. Keşke... keşke sürekli didişip durmaktan vazgeçseniz."

Della omuzlarını silktili. "Miranda beni kızdırmakta çok başarılı."

“Senin de ondan geri kalır yanın yok,” dedi Kylie Miran-da’yı savunarak.

“Evet ama o sana benzemiyor. Sen benim duygularımı an-lıyor ve bana her zaman doğru şeyi söylemeyi biliyorsun.” Della derin düşüncelere dalmış gibi alnını kırıştırdı. “Sanki karşıda-kinin duygularını sezebiliyorsun. Tıpkı Derek ve Holiday gibi duyguları okuyabildiğinin farkında mısın?”

Kylie, “Hayır,” dese de bunu gerçekten merak etmişti. İnsanların duygularını sezmekte hep iyi olmamış mıydı? Mesela annesinin ikisinin arasına hep bir mesafe koymaya çalıştığını, onun kendisiyle kusursuz bir bağ kurmaktan sürekli kaçındığını biliyordu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Kylie’nin arkasından gelen tanıdık bir kadın sesi.

Kylie ve Della aynı anda Holiday’e baktı.

“Evet,” dedi ikisi de yine aynı anda.

Holiday, Kylie’nin kolunu sıktı. “Ortalık yatışır yatışmaz seninle bu gece olanlar hakkında konuşmalıyız.”

Kylie başını salladı. Holiday’in dokunuşuyla biraz rahatlamıştı ama onun kendisine teninin ısınısını kontrol etmek, bir vampire dönüşüp dönüşmediğini anlamak için dokunmuş olabileceğini düşünmeden de edemiyordu.

“Sonra görüşürüz tamam mı?” dedi Holiday.

“Tamam.” Kylie’nin Holiday’le konuşmaya itirazı yoktu ama nedense onun kendisine her zaman söylediği şeyi tekrarlayacağını hissediyordu. *Aradığın cevapları bilmiyorum. Bence bu cevapları kendin bulmalısın.*

Ama Kylie onları nasıl bulacaktı? Daniel’dan bilgi alma planı çöpe gitmişti. Şimdi ne yapacaktı?

Holiday’in çalan telefonu Kylie’yi yeniden içinde bulunduğu ana döndürdü.

Kamp lideri telefonu kulağına götürdü. “Burnett?” Yüzün-deki ifade sertleşti. “Hayır. Yanlış numara.”

Kylie onun sesindeki hayal kırıklığını duymuştu. Burnett için endişelendiği her halinden belliydi. Aynı endişenin bir kısmını Kylie de duyuyordu. Vampir ayininden kaçan kendisiydi. Burnett'in başına bir şey gelirse bu onun suçu olurdu.

Bakışlarını yemekhanenin ahşap duvarlarına çevirip duyduğu vicdan azabıyla başa çıkmaya çalıştı. Sonra Burnett'in kendi başının çaresine bakamayacak son kişi olduğunu düşündü. Bir doksan boyundaki bu kaslı adam bir vampirin sahip olabileceği en güçlü yeteneklere sahipti. Daha doğrusu Della öyle söylemişti. Burnett geçici kamp liderliğini üstlendiğinden beri Della onun hayranı olup çıkmıştı.

Kylie, "Burnett'in iyi olduğundan eminim," dedikten sonra bir sandalyeye yöneldi.

"Onun karşısında kimse duramaz," dedi Della da ısrarla.

Ama ne Kylie'nin ne de Della'nın yorumu işe yaradı. Holiday duyduğu endişeyle kaşlarını çatmaya devam ediyordu. Bu sıradan bir endişe değildi. Kylie Holiday'le Burnett arasındaki çekimi daha onları birlikte gördüğü ilk gün hissetmişti. Holiday'in aralarında bir ilişki olmasını istememesi onun Burnett'e ilgi duymadığı anlamına gelmezdi.

Holiday bir numara tuşladıktan sonra telefonu öfkeyle kapadı. "Neden telefonunu kapalı tutuyor?" dedi gözlerini kısarak. "Onunla konuşmak isteyeceğimi tahmin etmeliydi."

"Bu sorunun cevabını biliyorum," dedi Della. "Ormanda birilerini ararken, o seni görmeden sen onu görmeyi umarken hiçbir şey seni çalan bir telefon kadar zor durumda bırakamaz."

Della'nın haklı sözleri Holiday'in dudağını sarkıtmasından başka bir işe yaramadı. "Gitmeden önce beni arayabilirdi. Yaptığı tek şey... işleri zorlaştırmak. Birisini işe almalarını dört gözle bekliyorum. Bu adamla kesinlikle çalışamam."

Della sırtıttı. "Onunla çalışamayacağını, ondan hoşlanmadığını söylüyorsun ama onun için endişelenmekten de geri kalmıyorsun."

“Endişeli falan değilim. Yani... endişeliyim ama... ama...”

“Ona gerçekten ilgi duyduğun için değil,” diye tamamladı Della Holiday’in sözlerini. Sonra devam etti: “Onu arzuluyor olamazsın, değil mi? Yoksa öyle mi? Yani kim olsa...”

“Beni arzuluyor musun?” Holiday’in arkasında beliren Burnett’in boğuk sesi etrafta yankılandı.

Holiday’in yüzü kıpkırmızı kesildi. Sonra kamp lideri hışımına arkasına dönüp uzun boylu, esmer vampirle yüz yüze geldi. Burnett kısa bir an Kylie’yle bakışıp başını salladı.

Kylie, Burnett’in varlığıyla irkildiği son defasında hangi pozisyonda olduğunu hatırladı ve Holiday’inkiyle birlikte kendi yüzünün de kızardığını hissetti.

“Demek hâlâ hayattasın,” dedi Holiday öfkeyle. Sesi sinirliydi ama yüzündeki ifade bambaşka şeyler söylüyordu; belli ki gerçekten rahatlamıştı.

Bu duyguyu fark eden Kylie kendi utancını unuttu. Artık bundan emindi. Holiday, Burnett’i önemsiyordu. Onu büyük ihtimalle itiraf edemeyeceği kadar çok önemsiyordu.

“Soruma cevap vermedin,” dedi Burnett. “Beni arzuluyor musun, arzulamıyor musun?”

Holiday omuzlarını dikleştirerek açıklama yapmaya girişti: “Della seni arzuladığımı varsayıyor. Varsayımlarla ilgili ne düşündüğünü biliyorsun, değil mi?”

“Varsayımlarla hareket edersen komik duruma düşersin,” dedi Della Kylie’yi dirseğiyle dürterek.

Holiday gitmek için henüz üç adım atmıştı ki geri döndü. “Geliyor musun?” diye sordu Burnett’e öfkeyle.

“Gelmemi istemedin ki,” dedi Burnett.

“Seninle olup bitenleri tartışmak isteyeceğimi tahmin ettiğini varsaydım.”

Burnett koyu renkli kaşını kaldırdı. “Az önce varsayımlarla ilgili ne demiştin?”

Holiday ve Burnett'in arasında geçen bu konuşmadan fazlasıyla keyif almış gibi görünen Della sırtıttı ama Kylie'nin aklında başka bir şey vardı. Boğazını temizledi. "Siz ikiniz bundan böyle bize karşı açık olacağınızı söylememiş miydiniz? O halde şimdi neden gidiyorsunuz? Neden konuştuklarınızı biz de duymuyoruz?"

Holiday kaşlarını çatı.

"Kylie haklı." Burnett ellerini öne doğru uzattı. "Sen toplantıda öyle söylemiştin. Sanırım aynı toplantıda benim bir budala olduğumu da belirtmiştin," diye ekledi.

Holiday'in gözleri öfke pırıltıları saçtı. Belli ki bu adam ne zaman susması gerektiğini bilmiyordu.

"Pekâlâ," dedi kamp lideri dişlerini sıkarak. Burnett'le ikisi bir an bile gözlerini kırpmadan bakıştılar.

Sessizlik uzadığında Holiday nefesini bıraktı. "Madem öyle, neden içeridekilere hitaben bir konuşma yapmıyorsun?" Eliyle yemekhanenin ön tarafını işaret etti. "Sahne senin."

"Sanırım bunu yapabilirim," dedi Burnett. Ama yüzündeki ifade içerideki kalabalığın önünde konuşmaktan hoşlanmadığını söylüyordu ve Kylie, Holiday'in bunu gayet iyi bildiğini hissetti.

Burnett hızla oradan uzaklaşan Holiday'in arkasından baktı. "Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum; herkese hitaben bir konuşma yapmanın mı yoksa sadece onunla konuşmanın mı?" Başını kaldırıp Kylie'ye baktı ve bunları sesli ifade etmek istememiş gibi irkildi. Yemekhanenin ön tarafına geçmeden önce bakışlarını Della'ya çevirdi. Kylie onun dudaklarını kıpırdatarak, "Teşekkür ederim," dediğine yemin edebilirdi.

Burnett yanlarından ayrıldığında Della'ya, "Burnett'in yemekhanede olduğunu ne zamandan beri biliyordun?" diye sordu.

"Holiday yanımıza geldiğinden beri." Della sırtıttı. "Hey, biz vampirler birbirimize destek olmalıyız." Sonra onun da bir vampir olduğunu ima etmek istercesine Kylie'yi dirseğiyle dürttü. Kylie bir vampir olduğundan o kadar da emin değildi.

Yemekhanenin kapısı açıldı. Kylie o tarafa baktı. İçeri giren Derek'in bakışları doğrudan onun üzerindeydi. Dudaklarındaki tatlı gülümseme Kylie'ye az önceki öpüşmelerini hatırlatmıştı. Bu hatıra içini ısıtırken teninde tuhaf bir ürperti hissetti. O kelimeleri tekrar duyduğunda tüyleri diken diken oldu. *"Bunu durdurmalısın. Durdurmak zorundasın. Yoksa aynı şey sevdiğin bir kişinin başına da gelecek. Yakında. Yakında. Bu çok yakında olacak."*

"Kim? Ne zaman?" diye fısıldadı Kylie. Hayalet, Kylie'nin hemen önünde vücut buldu. Üzerinde yine o kanlı elbise vardı ama bu defa elbisenin eteklerinden akan kanlar ayaklarının dibinde birikiyordu. Kylie'nin nefesi kesildi. Düşünmek istediği son şey bu olsa da aklına kanın o bağımlılık yapan, tatlı tadı gelmişti.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Della ona. Kylie bakışlarını, giderek büyüyen kan gölünden ayırıp Della'nın, damarlarında Asyalı kanı taşıdığını açıkça ele veren çekik gözlerine çevirdi. Sonra o gözlerin korkuyla büyüdüğünü gördü. Ürperen Della geriye doğru bir adım attı. "Yine misafirin var, değil mi?"

Bu sözlerle birlikte koşar adım oradan ayrıldı. Yakınlardaki diğer birkaç kampçı da neler olup bittiğini anlamışçasına Kylie'den uzaklaştı. Kendini dışlanmış hissedenden Kylie'nin boğazı düğümlendi ve burnu yanmaya başladı. Gözlerinin yaşlarla dolmasını engellemeye çalıştı. Bakışlarını tekrar ona çevirdiğinde hayalet gitmişti ve hava eskisi kadar soğuk değildi.

Kylie içinin çaresizlikle dolduğunu hissetti. Bu çaresizliğe cevap bekleyen soruların sebep olduğu belliydi. Kahrolası hayatı cevabı olmayan koca bir sorudan ibaretti.

"Affedersiniz." Burnett'in otoriter bir tınıya sahip, boğuk sesi salonu doldurdu. "Herkes beni dinleyebilir mi lütfen? Bu gece neler olup bittiğini hepinizin merak ettiğini biliyorum. Kylie, Holiday'le bana size karşı açık olacağımıza dair bir söz verdiğimizizi hatırlattığı için sanırım bir açıklama yapmak zorundayım."

Dördüncü Bölüm

Burnett'in sesini duymak Kylie'nin boğazına yerleşen düğümü biraz rahatlatmıştı. İçerideki herkes bakışlarını yemekhanenin ön tarafına çevirdi.

"Bu akşam kampımızda davetsiz bir misafir vardı," diye açıkladı Burnett. "Bir vampir."

Helen, "Bu vampir vahşi yaşam parkında size saldıran çeteden mi?" diye sorduktan sonra Kylie'ye baktı.

Kylie, Burnett'in vereceği cevabın tek bir kelimesini bile kaçırmak istemeyerek öne yaklaştı.

"Emin değilim." Burnett birisini arıyormuş gibi bakışlarını etrafta gezdirdi. Kısa bir süre sonra Holiday'i görmesiyle ifadesi rahatladı.

"Ancak," diye devam etti sözlerine, "buraya avlanmak için geldiklerini sanmıyorum. Öyle olsa ağına düşürdüğü kolay avı almadan gitmezdi." Bakışlarını Kylie'ye çevirip diğerlerine değil ama ona bu "kolay avın" kim olduğunu açıkça belirtti.

Kolay av. Kylie bir av olabilirdi ama *kolay* bir av mıydı? Bu sözler onu itiraf etmek bile istemeyeceği kadar çok kızdırmıştı. Pekâlâ, süper güçleri falan yoktu ama o gece vahşi yaşam par-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

kında Kan Kardeşler çetesiyle başa çıkmayı başarmıştı. Daniel'in yardımıyla da olsa o da vampirlerin kışına tekneyi basmakta diğerlerinden geri kalmamıştı. Bütün bunlar ona hiç mi itibar sağlamamıştı?

Burnett boğazını temizledi. "Ziyaretçimiz sadece kampı merak etmiş birisi de olabilir."

Kylie ormanda vampirin varlığını hissettiği o birkaç dakikada kendini nasıl da tehdit altında gördüğünü hatırladı. Vampir sanki sırf merakından orada değildi. Kötü bir niyeti vardı. Kylie Derek ortaya çıkmasa neler yaşanabileceğini tahmin edemiyordu ama bunun iyi bir şey olmayacağından emindi.

"Bu bize korkup kaçmadıklarını ispatlamaya çalışan bir çete üyesi de olabilir. Ya da belki içimizden birinin ziyaretçi kontrolünden geçmek istemeyen bir dostu ya da akrabasıdır. Böyle bir şey yapabilecek vampir dostlarınız varsa lütfen onlara bu kampa ziyaretçi izni olmadan girmenin ciddi bir suç sayıldığını açıkça belirtin. Bu kişiler elime geçecek olurlarsa onlara düşman muamelesi yaparım. Sözlerim sadece vampirler için değil, diğer her tür için geçerli; insanlar için bile."

Kylie bu sözleri Della'nın da duyduğunu umdu. Chan Kylie'yi hiç mi hiç ilgilendirmiyordu ama Della ona önem veriyordu ve Chan'ın başına bir şey gelecek olursa Kylie arkadaşı adına üzülürdü.

Yaptığı bu uyarıyla gözlerinde soğuk bir ifade beliren Burnett devam etti. "Bu ziyareti tam anlamıyla bir tehdit olarak görmesem de tedbiri elden bırakmamamız gerektiğini düşünüyorum. Kan Kardeşler çetesi aptallık edip bir şeyler yapmayı denedi. Elbette aynı şeyi tekrar deneme aptallığında da bulunabilir."

"Bizden ne istediklerini hâlâ çözemedim," dedi Miranda'nın cadı arkadaşlarından biri.

Holiday, "Bu soruya ben yanıt vereyim," diyerek salonun ön tarafına geçti. "Dikkat ettiyseniz kampımızdaki en kalaba-

lık doğaüstü varlıklar vampirler. Sebebi ortada. Vampir olmaya sebebiyet veren virüs pek çok kuşak atlayabilir, bu yüzden yeni vampir olmuş birisinin ailesi doğaüstü türlerin varlığından bile habersiz olabilir. Bu durum vampirler için aile hayatını sürdürmeyi imkânsız hale getirir ve onları çetelere üye olmaya teşvik eder. Kamp açıldıktan sonra dört yüzden fazla yeni vampiri bu karanlık yolu seçmekten kurtardık. Şüphesiz bunu yaparak çetelerin üye sayısının artmasını da engellemiş olduk. Şimdi bu çeteler Gölge Şelalesi Kampı'nı kendilerine karşı bir tehdit olarak görüyorlar.”

Holiday kısa bir aranın ardından, “Başka sorusu olan var mı?” diye sordu. Kimseden ses çıkmayınca devam etti: “Saat neredeyse sabahın ikisi. Şimdi kulübelerinize dönüp biraz dinlenmeye ne dersiniz? Ama Burnett’in söylediklerini de aklınızdan çıkarmayın. Tedbiri elden bırakmayın.”

Kampçılar yemekhaneden çıkmaya başladığında Kylie bir köşede durmuş, telefonunda oyun oynayan Miranda'nın yanına gitti. Miranda onu gördüğünde başını yana eğip pis pis sırıttı. Bu haliyle hem sevimli hem de fazlasıyla sinirli bir köpek yavrusunu andırıyordu.

“Ah, demek herkes tarafından terkedildiğinde beni hatırlıyorsun,” dedi.

Kylie kaşlarını çatı. “Della'nın duygularını incitmişim ve ondan özür dilemem gerekiyordu.” *Bunu ikiniz sözler aracılığıyla birbirinizin gözünü oyarken yapamazdım.*

“Ama benim duygularımın incinmesi umurunda değil,” dedi Miranda. “Gözündeki değerimi öğrenmem iyi oldu.”

“Bu sözlere sen de inanmıyorsun.”

“Öyle mi dersin?” Miranda başını salladı ve üç ayrı renk saçları –pembe, siyah ve yeşil– omuzlarının üzerinde ılık ılık parladı. “Artık hep böyle mi olacak? İkiniz de vampir olduğunuz için beni dışlıyorsunuz.”

“Hayır. Böyle olmayacak. Ayrıca... benim bir vampir olup olmadığını bilmiyoruz.”

“Kanın tadını sevdin.”

“Bu bir vampir olduğum anlamına gelmez.” Kylie’nin yüreği çaresizlikle doldu. Ama Miranda’nın gözlerine bakıp da içlerindeki güvensizliği gördüğünde kendi korkularını bir yana bıraktı. “Ayrıca duygularını incittiğim için özür dilerim. Niyetim bu değildi.”

“Benim de niyetim bu değildi,” dedi Della yanlarına gelerek.

“Vay canına.” Miranda, Della’ya baktı. “Bu neredeyse bir özür sayılır. Üstelik özür dilediğin kişi disleksik bir cadı.”

“Şansını zorlama istersen,” dedi Della.

“Tamam.” Miranda’nın gözlerinin içi güldü. “Kylie hangi tür bir doğaüstü varlık olursa olsun, neler yaşanırsa yaşansın üçümüz birbirimize bağlı kalacağımıza dair bir anlaşma yapalım.”

Della homurdandı. “Sen hangi gezegende yaşıyorsun? Biz o anlaşmayı çoktan yaptık.”

Birlikte kapıya yöneldiler ama Holiday, Kylie’nin ismini seslenince durdular.

“Biraz görüşebilir miyiz?” diye sordu kamp lideri.

Oda arkadaşları Kylie’ye onu dışarıda bekleyeceklerini söyledi. Kylie, Holiday’in yanına gitti.

“Benimle bu gece olanlar hakkında konuşmak istediğini biliyorum ama önce Burnett’le görüşmeliyim. Kulübene uğrasam ve orada sohbet etsek olur mu?” dedi Holiday.

Kylie onun az önce saatin epeyce geç olduğunu söylediğini hatırladı. “Bekleyip yarın sabah konuşmak istersen...”

“Hayır.” Holiday alnını kırıştırdı. “Sen benimle bu gece konuşmak istemiyor musun?”

Kylie kibarlık taslamaktan vazgeçip, “Evet, istiyorum,” dedi.

Holiday ona çabucak sarıldı. “Her şey yoluna girecek.”

Kylie kampın bir vampir tarafından ziyaret edilmiş olma ihtimalinden eskisi kadar korkmasa da yüreğinde pek çok çelişki barındırıyordu. “Biliyorum.” Gülümsedi ve gerçekte hissettiğinden daha özgüvenli görüldüğünü umdu.

Kylie tekrar dışarı çıktığında ofisin verandasındaki iki büyük beyaz sallanan sandalyeye kurulmuş Della ve Miranda dışında herkes gitmişti.

“Holiday ne istiyormuş?” diye sordu Miranda.

“Bana birazdan kulübemize uğrayıp benimle konuşacağını söyledi.”

“Ne hakkında?” dedi Della.

“Önemsiz birkaç şey hakkında.” Kylie vampir konusunu tekrar açıp da Della’yla yeni bir tartışmaya girmek istemiyordu.

Miranda sandalyeden kalktı. “Hazır mısınız?”

Kulübelerine giden patikada yürümeye başladılar. Gök-yüzündeki ay ve yıldızların ışığı etrafı aydınlatıyordu. Kylie, gecenin kendine özgü seslerini duymaktan memnundu. O asıl bu sesler kesildiğinde endişeleniyordu.

“Bu gece birisi beni öptü,” dedi Miranda nihayet ağzındaki baklayı çıkararak.

“Vay canına,” dedi Kylie. “Perry en sonunda harekete geçti demek?”

“O çocuğun biraz cesaretlenmesinin zamanı gelmişti,” dedi Della kıkırdayarak.

“Perry değil.” Miranda toprak zemini tekmeledi.

“Perry değil miydi?” Kylie onun dirseğini tuttu. “Kimdi peki?”

“Evet, kimdi?” Della delici bakışlarla Miranda’yı baştan aşağı süzdü. “Steve’in ismini söyleyecek olursan o minik kıcına tekme yi basarım. Benim onuna ilgilendiğimi biliyorsun.”

“Beni öpen çocuk senin şekil değiştircin Steve değildi.” Miranda kaşlarını çatı. “Kevin’di.”

Kylie hayretle Miranda'ya baktı. "Perry'yle aynı kulübeyi paylaşan ve onun en yakın arkadaşı olan Kevin mi? Ne olur bana o olduğunu söyleme."

"Tamam, söylemem." Miranda başını ellerinin arasına aldı. "Şimdi ne yapacağım?" Parmaklarının arasından arkadaşlarına baktı.

"Bu hiç iyi bir gelişme sayılmaz," dedi Kylie.

Miranda hâlâ parmaklarının arasından onlara bakıyordu. "Niyetim bu değildi." Ellerini indirdi. "Ben... ben senin orada olabileceğini düşünerek kulübeye dönüyordum ki Kevin'le karşılaştım. Senin için endişeleniyordum. Birlikte yürüyüp sohbet etmeye başladık ve sonra... Kevin beni öptü... ve..."

"Ve ne?" diye sordu Della.

"Ve ben onu durdurmadım."

"Keyifli bir öpücük müydü bari?" diye sordu Della.

"Sayılır. Biraz. Bilmiyorum. Neden kendimi bu kadar suçlu hissediyorum?"

Kylie ona baktı. "Çünkü şu ana dek hep Perry'den hoşlanıyormuşsun gibi davrandın."

"Ama Perry benden hoşlanıyormuş gibi davranmıyor. Bazen yemeklerde yanıma oturuyor ama benden gerçekten hoşlansaydı beni öpmek falan istemez miydi?"

"Bence sadece biraz gergin," dedi Kylie.

"Bence taşaklı bir adam değil," diye ekledi Della da.

"Kes şunu!" Miranda'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

"Neyi?" diye sordu Della.

"Perry'nin cinsel organı hakkında konuşmaktan vazgeç. Bu çok kaba bir şey ve hoşuma gitmiyor."

Della sırtıttı. "Birileri Perry'den onun cinsel organını savunacak kadar hoşlanıyor."

"Ondan hoşlanıyorsam bile ne olmuş yani? Bu seni ilgilen-dirir mi?" Miranda ellerini beline koydu.

“Beni ilgilendirmez.” Della şimdi öfkeli bir sesle konuşuyordu. “Ama bu gece onunla öpüştüğün için Kevin’i ilgilendirebilir.”

“Susun artık,” dedi Kylie. “Yeter. Siz ikiniz on beş dakika bile olsa birbirinizi kızdırmadan duramaz mısınız?”

“O başlattı,” dedi Miranda ve Della aynı anda.

Kylie ev arkadaşlarına baktı. “İkiniz de aynı anda başlattınız ve artık sonlandırmak zorundasınız. Şurama kadar geldi.” Elini alnına götürdü. “Bakın gerçekten de...”

“Şşşt.” Della parmağını Kylie’nin dudaklarına bastırdı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Miranda.

“Sen şşşt sesinin ne anlama geldiğini bilmiyor musun?” dedi Della.

Kylie Della’nın parmağını dudağından uzaklaştırıp etrafı dinledi. Çevrede ormandakine benzer bir sessizlik yoktu çünkü uzaklarda bir fon müziği gibi böcek ve kuşların sesi duyuluyordu ama daha yakınlarda her şey bir anda susmuştu.

Kylie arkadaşlarına sokularak, “Bu da bir vampir mi yoksa?” diye fısıldadı.

Beşinci Bölüm

Della havayı kokladı. “Bu bir vampir değil. Bir kurt. Bir süredir peşimizde olan bir kurt. Az önce onun kokusunu aldığımda sadece buradan geçmekte olduğunu düşündüm. Ama yanıltmışım.” Ormanı işaret etti.

“Bir kurt kampın bu kadar yakınında ne arıyor olabilir?” diye sordu Miranda.

Kylie gördüğü kurdu hatırladı birden. Derek bu konunun üzerinde fazla durmamıştı, Kylie de öyle.

“Beni bir kurdun kışını tekmelerken görmek ister misiniz?” Della’nın gözleri bu düşünceden duyduğu heyecanla ıslıl ıslıl parladı.

Kylie o kurdu ve onun itaatkâr tavrını anımsadı. Hayvanın tehlike arz eden bir tarafı yoktu. “Hayır, ben istemem.” Della’nın dirseğini tuttu.

“Nedenmiş o?” diye sordu Della. “Bu bir kurtadam değil. Sadece bir hayvan.”

“Evet, canlı bir hayvan. Bize zarar vermediği halde neden onun canını yakacaksın?” dedi Kylie.

“Bizi takip ediyor. Bu yeterince korkutucu,” dedi Della.

Miranda, Kylie'ye sokuldu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Della haklı. Bu çok korkutucu."

Kylie bakışlarını ormana çevirdi ve ağaçların arasından bir çift altın rengi gözün kendisine baktığını fark etti. Sırtından bir ürperti geçti. Bu hayvan gerçekten korkutucu muydu? Belki ama her şeye rağmen kimseye zararı yoktu. Sonra Kylie elinde olmadan kurdun varlığının bir mesaj ya da bir yapbozun parçası olup olmadığını merak etti. Yoksa bu hayvan Derek'in de dediği gibi sadece dost bulmak isteyen kurt ve köpek karışımı bir melez miydi?

"Ah, Tanrım. Bu gözler ona mı ait?" Miranda ormanı işaret etti.

"Evet," dedi Della. "Bu hiç hoşuma gitmiyor. Canım gerçekten de bir kurdun kıcını tekmelemek istiyor."

Onun ciddi olduğunu anlayan Kylie eline bir taş alıp kurda fırlattı. "Git buradan," diye bağırdı.

Gecenin sessizliği kaçan hayvanın çalılarda yarattığı hışırtıyla doldu. Kylie ev arkadaşlarına baktı. "İşte gitti. Şimdi mutlu musunuz?"

Etrafta tekrar böcek sesleri duyulmaya başladı.

"Pek değil," dedi Della. "Bu işi kendi yöntemimle halletseydim daha eğlenceli olurdu. Onu yiyecek olarak değerlendirebilirdim."

"Onu öldürmeyecektin herhalde," dedi Kylie ısrarla.

"Biraz öldürecektim." Della sıırıttı.

Kylie Della'nın şaka yaptığını umarak gözlerini devirdi.

"Gerçekten gitti mi?" Miranda bakışlarını ağaç sıralarında gezdirdi.

"Evet," dedi Della ve tekrar yürümeye başladılar. Kylie arkasına bakıp kendine o kurdun neden orada olduğu sorusunu sormadan edemedi. Sonra aklına bir şey geldi ve bir an kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. Lucas ona bir mesaj göndermeye çalışıyor olabilir miydi?

“Benim sorunuma dönebiliriz,” dedi Miranda kulübeye yaklaştıklarında. “Kevin konusunda ne yapacağım?”

“Bu sorunun cevabı basit.” Della kulübenin verandasına zıpladı. Sonra arkasını dönüp Miranda’ya baktı. “Önce karar ver.” Sağ elini ona uzattı. “Kevin’i mi istiyorsun?” Şimdi sıra sol elindeydi. “Yoksa Perry’yi mi? Bu hiç de zor sayılmaz. Kevin mi?” Sağ elini yukarı kaldırdı. “Perry mi?” Sol elini biraz daha yukarı uzattı.

“Ya Perry’yi seçtiğim halde o beni seçmezse? Ya bana bir adım atmazsa? Beni asla öpmezse? Ya dünyanın en yaşlı bakire cadısı olarak ölürsem?”

“O zaman yanlış seçim yaptığını anlarsın.” Della omuzlarını silktili.

“Hiç yardımcı olmuyorsun.” Miranda, Kylie’ye baktı. “Sen ne düşünüyorsun?”

“Ben...” Kylie o gece her şeyin farklı olmasını isteyerek Derek’i öptüğünü ama bir şeylerin nedense ilişkilerinin yeni bir boyuta taşınmasına izin vermediğini hissettiğini hatırladı. Sonra Derek ve Lucas arasında kararsız kaldığı aklına geldi.

“Sanırım ilişkiler konusunda başvurman gereken kişi ben değilim. Bu konuda fazlasıyla başarısız sayılırım.” Bu sözlerle birlikte koşar adım verandanın basamaklarından çıkıp kulübeye girdi.

Kylie yarım saat sonra Lucas’ın ona hediye ettiği yavru kediyle yatağına kıvrılmıştı. Dışarıda Della ve Miranda’nın Holiday’le konuştuğunu duyuyordu. Kamp lideri kapısını tıklattığında Kylie battaniyeyi yüzüne çekip gözlerini kapadı. Kedinin, üzerine tırmandığı battaniyeyi pençelediğini hissedebiliyordu. Sorun Kylie’nin artık Holiday’le konuşmak istememesi değildi. Sorun bu konuşmanın bir işe yarayacağından emin olmamasıydı.

Holiday’i daha kaç kez, “Bilmiyorum Kylie, bu senin çözen gereken bir şey,” derken duyacaktı? Kylie neden bu defaki sohbetlerinin diğerlerinden farklı olacağına inanmıştı? Delirmek böyle bir şey değil miydi? Aynı şeyi tekrar tekrar yapıp sonucun farklı olmasını beklemek değil miydi?

“Kylie?” Kapıyı tıklatan Holiday’in sesi battaniyeden içeri sızıp Kylie’nin kulaklarına ulaştı.

Kylie battaniyeyi kaldırmadan, “Girebilirsin,” diye seslendi.

Küçük odanın kapısının açılıp kapandığını, içeri giren Holiday’in beklediğini duydu. “Bu hiç de coşkulu bir karşılama sayılmaz,” dedi kamp lideri.

“Sana rol yapmamı mı tercih edersin?” Kylie battaniyeyi kaldırıp oturur pozisyona geçti.

Holiday gülümseyerek yatağın ayakucuna yerleşti. “Bunun zor olduğunu biliyorum.”

“Hissettiklerimin yarısını bile bilmiyorsun.” Kylie dizlerini göğsüne çekti ve Çorap’ın kamp liderinin yanına gidip yüzünü onun koluna sürmesini seyretti. “Her şeyi ortaya çıkaracak bir plan yapmıştım. İhtiyacım olan tek şey Daniel’in bana kim olduğunu söyleyecek kadar uzun bir ziyarette bulunmasıydı. Bu sayede gerçek kimliğimi öğrenecektim. Daniel bu gece nihayet ziyaretime geldi ama bana aradığım cevapları veremedi.” Kylie boğazının düğümlendiğini hissetti.

Holiday’in yüzünde samimi bir şaşkınlık ifadesi belirdi. “Nasıl olur da sana aradığın cevapları veremez?”

“Çünkü o da evlatlıkmış. On sekiz yaşına gelene dek insan olmadığının farkında değilmiş. Şimdi sorularımın cevaplarını nerede arayacağımı bile bilmiyorum.”

“Eminim ki bir çare bulacaksın,” dedi Holiday, Çorap’ı başından kuyruğuna dek okşayarak. “Buna bütün kalbimle inanıyorum.”

Kylie'nin gözleri yanmaya başladı ki bu az sonra ağlayacağıнын habercisiydi. "Kanın tadından hoşlanmam benim bir vampir olduğum anlamına mı gelir?"

Holiday bu soruyu yanıtlamakta tereddüt etti.

"Dur tahmin edeyim. Bilmiyorsun, değil mi? Herhalde şimdi bana bu sorunun cevabını benim bulmam gerektiğini söyleyeceksin." Kylie gözlerinden akan ilk yaşı eliyle sildi.

Holiday nefesini bırakıp onun elini tuttu. "Sözlerinin bir kısmında haklısın. Senin bir vampir olup olmadığını gerçekten bilmiyorum. Ama şunu dürüstçe söyleyebilirim ki kan tadından hoşlanman seni vampir yapmaz. Kan içmeyi seven pek çok insan tanıyorum ve bu onların vampir olduğu anlamına gelmiyor. Gerçi içlerinden zır deli olan birkaçı bu yüzden kendini vampir olarak görüyor."

"Yani bunun özel bir anlamı olmayabilir." Kylie elini çekti.

"Evet, olmayabilir." Holiday'in ses tonu bu konuda bazı şüpheleri olduğunu söylüyordu.

"Ama sen buna inanmıyorsun."

"Ben bu durumun bir anlamı olduğunu düşünüyorum. Sadece bunun bir vampir olduğun anlamına geldiğinden emin değilim."

"Ama başka ne anlama gelebilir ki?"

Holiday yeşil gözlerinde şefkat pırıltılarıyla ona baktı. "Bilmiyorum. Ama... araştırmaya devam edersen *gerçekten* ihtiyaç duyduğun cevapları bulacağına inanıyorum."

"*Gerçekten* ihtiyaç duyduğum mu?" dedi Kylie Holiday'in sözlerini tekrarlayarak. "*Bütün* cevapları bulmaya ihtiyacım yok mu sanki?"

Holiday sağ kaşını kaldırdı. "Hiçbirimiz bütün cevapları bulamayız, Kylie. Bazı şeyler sır olarak kalmalıdır."

"Bazıları öyle kalabilir," dedi Kylie. "Ama bu değil. Benim kim olduğum değil. Bu cevabı bulana dek hayatıma devam edemeyeceğimi hissediyorum."

“O halde aramaya devam et,” dedi Holiday.

Kylie başını dizlerinin üzerine bırakıp sızlandı. “Bak işte, böyle diyeceğini biliyordum.” Çorap onun iyi olup olmadığını kontrol etmek istermiş gibi yanına geldi.

Holiday elini Kylie’nin başının üzerine koydu. “Bir kapı kapandığında başka bir kapı bul.”

Kylie başını kaldırıp ona baktı. “Ya başka bir kapı yoksa?”

“O halde pencereyi dene.”

“Pencere de yoksa?”

“Bir çekiç bul ve kendine bir pencere aç. Hayat kolay değildir. Bir şey ne kadar zor olursa sonuçları o kadar tatminkâr olur.”

“Peki ya başarısızlığa uğrarsam?” dedi Kylie. “Ya doğru cevapları bulacak kadar akıllıca davranamadım diye birileri bıçaklanıp öldürülürse? Seni dinleyip hayaletle bazı sorular sordum ama onun yaptığı tek şey sürekli aynı uyarıyı tekrarlamak oldu. Bana hep bunu durdurmadığım takdirde ‘başkasının başına da geleceğini’ söylüyor. Kim, ne zaman ya da nerede sorularının yanıtını vermiyor. Bu lanet olası soruların cevabını nasıl bulacağım?”

“Birilerinin bıçaklanacağını da nereden çıkardın?” diye sordu Holiday.

“Hayaletin vücudundan kan boşanıyor ve görünüşe bakılırsa elbisesi bıçakla kesilip parçalanmış. Vurulmuş olamaz çünkü mermi deliği yuvarlak olur.”

“Sen hiç mermi deliği gördün mü?”

“Sadece televizyonda.”

Holiday gülmemek için kendini zor tuttu. “Pekâlâ, bunu neden bir bıçaklanma vakası olarak gördüğünü anladım ve belki de hayalet gerçekten de sana öyle olduğunu anlatmaya çalışıyor ama unutma ki Daniel ilk kez karşına çıktığında onun da haksız yere, bir savaş suçu işlemekle itham edildiğini düşünmüştün.”

Kylie kendini tekrar yastığına bıraktı. “Bu işte gerçekten berbatım.”

“Hangisinde?” diye sordu Holiday. “Hayaletlerle iletişim kurmakta mı? Sana daha önce de söylediğim gibi, anlatmak istediklerini aktarabilmeleri için asıl onların eğitime ihtiyacı var.”

“Sorun sadece hayaletler değil,” dedi Kylie. “Ben insan *olmamakla* ilgili her şeyde berbatım.”

“Bu doğru değil.” Holiday onu omuzuyla dürttü. “Bu konuda tahmin ettiğimden çok daha başarılısın.”

Kylie ona ters ters baktı. “Bu bir iltifat mı?”

Holiday kıkırdadı. “Evet, öyle.” Kısa bir suskunluğun ardından ekledi: “Hey, bu senin kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa bazen benim de her şeyi berbat ettiğimi söylemeliyim.”

Kylie, Holiday’e baktığında gözlerinde belli belirsiz bir pişmanlık gördü. “Bu şeylerden herhangi biri Burnett’le alakalı olabilir mi?”

“Sanırım şu an bundan bahsedemem.” Holiday çaresizlikle nefesini bıraktığında Kylie konunun tamamen Burnett’le ilgili olduğunu anladı.

Daha önce Miranda’ya kendisine romantik ilişkilerle ilgili herhangi bir şey sormamasını tembihlemişti ama şimdi bu konu hakkında konuşmadan edemiyordu. “Della bu gece, senin ona ilgi duyduğuna dair sözlerinde haklıydı.”

Holiday atkuyruğu saçlarını sımsıkı bir topuz haline getirdi. “Ben dünya barışıyla ilgilenirim. Günümüz siyasetçilerinin vicdansızlığıyla ilgilenirim. Kampımızdan üç kilometre ötedeki o yolda dümdüz edilen masum yaratıklarla ilgilenirim. Yani pek çok şeyle ilgilenirim ama bu ilgim hiçbir şeyi değiştirmez; hele ki o egoist, maço vampirle aramdaki ilişkiyi hiç değiştirmez.”

“Ondan hoşlanıyorsun,” dedi Kylie. “Sakın bunu reddetmeye kalkışma. Bana bu kadarını itiraf etmiştin.”

“Pekâlâ, reddetmiyorum. Burnett o kaslı, vampir vücuduyla beni bir mıknaş gibi kendine çekiyor. Ama ben küçükken Minik Kuş’a da âşıktım ve o aşk da umutsuz vakaydı.”

“Minik Kuş’a mı? Gerçekten mi?” diye sordu Kylie. “Ben de Kurabiye Canavarı’na âşıktım.” Gülüştüler. Sonra Kylie ciddi bir sesle, “Yeterince isteseydin aranızda bir şeyler olabilirdi,” diye ekledi.

“Ben o kadar sabırlı değilim.”

“Hmm. Zeki bir insan bana yakın bir zamanda, bir şey ne kadar zor olursa sonuçları da o kadar tatminkâr olur demişti.”

Holiday dikkatle Kylie’ye baktı. “Senin üzerine kafa yorman gereken yeterince sorunun yok mu da benim sorunlarımla ilgileniyorsun?”

“Diğer bütün sorunlar benimkilerden daha basit görünüyor,” dedi Kylie gülümseyerek.

“Hiç ‘davulun sesi uzaktan hoş gelir’ diye bir söz duydun mu? Sorunlar için de aynı şey geçerli. Hepimizin kendine göre dertleri var. Bu yüzden neden sen kendininkilerle ilgilenip benim dertlerimi bana bırakmıyorsun?” Holiday, Kylie’nin yüzüne düşen saçları kulağının arkasına itti. “Yine de beni düşündüğün için teşekkürler.”

Sonra gülümsedi ve Kylie onunla biraz daha yakınlaştıklarını hissetti. Uzun zamandır bir ablaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Bu tür bir abla-kardeş ilişkisine bundan daha fazla yaklaşamayacağını da düşünmeden edemiyordu.

Holiday, Kylie’yi inceleyip kaşlarını kıpırdattı. Kylie onun, zihninin kapılarını açıp açmadığını kontrol ettiğini biliyordu. Kamptaki ilk gününde doğaüstü varlıkların başkalarının beynin şablonunu okuma yeteneğine sahip olduklarını öğrenmişti. Ayrıca doğaüstü varlıklar kendileri gibi olanlara beyinlerinin

daha derinlerine ulaşır kim ve ne olduklarını görme iznini de veriyorlardı.

Elbette bütün bunlar Kylie için geçerli değildi. Onun görebildiği tek beyin şablonu bir hayalet olan gerçek babasınınki olmuştu. Diğer doğaüstü varlıklar Kylie'nin beyin şablonunu görebiliyordu ama Kylie henüz onların daha derinlere ulaşmasına nasıl izin verebileceğini bilmiyordu.

"Sana söylediğim zihin egzersizlerini yapıyor musun?" diye sordu Holiday.

"Evet," dedi Kylie ve kamp liderinin alnının kırıştığını fark etti. Kylie'nin günde en az yirmi dakika meditasyon yapması gerekiyordu. Ama bu, o ana dek hiçbir işe yaramamıştı ya da yaramışsa bile bundan Kylie'nin haberi olmamıştı.

Artık diğerlerinden farklı olmak istemeyen Kylie, "Bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Holiday. "Zihnin hâlâ sımsıkı kapalı. Peki, sen başkalarının zihnini okuyabildin mi?"

"Hayır. Belki de ben engelli bir doğaüstü varlığım."

Holiday gözlerini devirdi. "Bence bunun tam tersi geçerli. Sanırım beynin sana sahip olduğun güçleri ancak sen onlarla başa çıkabilecek beceri ve olgunluğa eriştiğinde verecek."

"Benim toy bir kız olduğumu mu söylüyorsun?" Kylie bu sözlerle birlikte Holiday'e dilini çıkardı.

"Sen toy değilsin," dedi Holiday kıkırdayarak. "Hatta senin yaşındaki pek çok kızdan olgun olduğunu söyleyebilirim. Ama bu, daha öğrenmen gereken pek çok şey olduğu gerçeğini değiştirmiyor." Ayağa kalktı. "Artık uyuyabilecek misin?"

"Belki," dedi Kylie ama bundan tam olarak emin değildi.

Holiday kapıya yönelmişken dönüp ona baktı. "Ah, şu hayalet meselesine gelince. Bir dahaki ortaya çıkışında sana yine elle tutulur bir bilgi vermezse böyle bir bilgi edinene dek zihnini ona kapatacağını söyle. Sonra bunu gerçekten yap. Sana farklı

bir şey sunmazsa zihninin frekansını değiştir. Bir hayaleti dikkate alınmamaktan daha fazla öfkelen­diren bir şey yoktur. Bu çoğunlukla onların daha olumlu bir yaklaşımda bulunmalarını sağlar.”

“Zihnimin frekansını nasıl değiştirebilirim?”

“Farklı bir şeye konsantre olarak. Düşünmekten zevk alacağın bir şeye.” Holiday aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını kaldırdı. “Derek’le sevişmek gibi.”

Kylie kamp liderinin gözlerine bakarak onun her şeyi bildiğini anladı. “Sana Burnett söyledi,” dedi.

Holiday başını salladı. “İlişkinize müdahale edecek değilim ama sonradan pişmanlık duyacağın bir şey yapmayacağına dair bana söz ver sadece.”

“Aramızda hiçbir şey olmadı,” dedi Kylie.

“Şimdilik,” dedi Holiday her zamanki gibi uzun uzun nefesini bırakarak.

Kylie yatakta doğruldu. “Derek beni asla bir şeylere zorlamaz.”

Holiday başını eğdi ve onun irkilmesine neden olacak kadar dikkatli bir şekilde Kylie’ye baktı. “Beni endişelendiren kişi Derek değil, Kylie.”

Kylie duygularının tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildiğini hissederek bakışlarını ellerine çevirdi. Holiday onun teslim olmaya bu kadar yaklaştığını nasıl anlamıştı? Sonra kamp liderinin tıpkı Derek gibi duyguları okuyabildiğini hatırladı. Belli ki Derek’in yakınlarında olmak bile Kylie’nin cinsel arzularını ele veren titreşimler yaymasına neden oluyordu. Tanrım, sanki Kylie boynunda “BEN AZDIM” yazılı bir tabelayla dolaşıyordu. Ne güzel değil mi?

“Bunda utanılacak bir şey yok, Kylie. Sana bunu yapmamamı da söylemiyorum. Senden sadece olayı akışına bırakmak yerine mantıklı bir karar almanı istiyorum. Aradaki farkı anlıyorsun, değil mi?”

Kylie başını salladı.

Holiday, “Güzel,” diyerek odadan çıktı.

Kylie’nin yüreği kapı kapandıktan sonra bile duyguların hücumuna uğramaya devam etti; utanç, kararsızlık ve biraz da kızgınlık. Holiday’in ya da bir başkasının, en derin duygu ve arzularını bilmesini istemiyordu.

Sonra aklına Holiday’le kurduğu ve çok değer verdiği o abla-kardeş ilişkisi geldi. Şüphesiz her güzel ilişkinin olumsuz bir tarafı vardı. Herhalde tamamen insan olan gerçek bir ablası olsa o da kendini Kylie’yle seks hakkında konuşmaya mecbur hissederdi.

Kylie başını tekrar yastığa bırakırken Derek’le öpüşmenin neler hissettirdiğini hatırladı ve o söz konusu olduğunda mantıklı bir karar alıp alamayacağını merak etti. Özellikle de Derek onun duygularına hükmetme yeteneğine sahipken.

Çorap yatağa atladığında Kylie kendini Derek’le değil, Lucas’la paylaştığı öpücüğü düşünürken buldu. Harika. Gerçekten harika. Yastığını eline alıp öyle bir sıktı ki canlı bir varlık olsa onu öldürebilirdi. Çorap acıklı bir miyavlama eşliğinde yatağın ayakucuna kaçtı. Kylie yüzünü yastığa gömüp inledi. Zaten uyumakta zorlanacaktı, şimdi bir de Derek’le Lucas arasında kıyaslama yapması gerekiyordu.

Altıncı Bölüm

Bir saat kadar sonra Kylie'nin gözüne hâlâ uyku girmemişti. Eh, tabii birkaç saniyelik kestirmeler sayılmazsa. Uykuya dalacak gibi olduğu her defasında suyun üzerinde süzülüyormuş ya da havada uçuyormuş gibi tuhaf bir hisse kapılıp sıçrayarak kendine gelmişti. Bir defasında uyanmadan hemen önce uykuya dalsa onu düşleyecekmiş gibi Lucas gözünün önüne gelmişti.

Etrafı buluta benzer bir şeylerle kaplıydı ve soğuk bir rüzgâr bu bulutları dağıtıyordu. Kylie ne zaman ona dikkatlice bakmak istese süzülen yeni bir bulut tarafından engelleniyordu. Lucas'ın üzerinde düğmeleri açık bir gömlek vardı ve rüzgâr gömleğin eteklerini uçuşturarak onun göğsünü ve dümdüz karnını gözler önüne seriyordu. Bulutların daha hızlı hareket etmeye başlamasıyla Kylie gökyüzünde süzüldüğü hissinin güçlendiğini fark etti ve sıçrayarak uyanı.

Nefes nefese doğruldu ve yüzüne düşen saçları geriye attı. Yaşadığı hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı. Lucas'la ilgili önceki rüyasını –ikisinin yarı çıplak suda oldukları rüyayı– her hatırlayışında kıpkırmızı kesiliyordu. Aklına getirmemesi gerekenler listesine yeni bir rüya eklemek niyetinde değildi.

Suçu bu sünger torbasına yüklemek istercesine yastığını yumrukladı. Sonra yatağa oturup ışığı açtı ve hiç planlamadığı halde Lucas'ın mektubunu çıkardı. Bu Holiday'den haftalar önce alıp da hâlâ okumadığı mektuptu.

Selam Kylie,

*Bu mektuba defalarca yeniden başladım ama sonra buruşturup attım. Belki de sebep artık bu noktada söyle-
necek çok fazla şey kalmadığı için sana ne söyleyeceğimi
bilmiyor olmamdır. Belki de bunu yapmam yanlış olduğu
için sana en başından hiç yazmamalıyım. Hepsi tama-
men benimle ilgili olan pek çok sebepten dolayı sürekli
seni düşünmemem gerekiyor. Saçmaladığımı biliyorum ve
elimde olsaydı sana bir açıklama yapardım. Kahretsin,
işler umduğum gibi giderse belki sana bu açıklamayı yapa-
rım. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek bile olsa değiştireceğini
ummadan edemiyorum.*

*Şimdi yazdığım mektubu neden yırtıp durduğumu
anladın mı? Mantıklı bir açıklama yapmayı beceremi-
yorum, değil mi?*

*Mantık taşıyan tek şey senin özel birisi olman, Kylie.
Keşke bunu yüzüne söyleyebilseydim. Sana, seni gördüğüm
ilk anda hatırladığımı söyleyemediğim için üzgünüm.
Ama kampın ilk günü seni karşımda bulunca adeta şoka
girdim. Şaşırdım ve heyecanlandım. Sen herkesten, ken-
dimden bile saklı tutmaya çalıştığım şeyleri biliyordun.
Ailem kötü işler yaptı ve ben çocukken henüz neyin doğru
neyin yanlış olduğunu bilmediğim için çoğunlukla onlara
yardım ettim. Hayatımın bu kısmını unutmak için ne
çok çaba harcadığımı tahmin bile edemezsin.*

*Aslında o dönemden unutmak istemediğim tek şey
sendin. Bir meleği andıran ve tam bir muamma olan*

küçük, sarışın komşu kızı. Neydin? Kimdin? O zamanlar bile beni aynı anda hem büyülüyor hem de korkutuyordun. İçimde yarattığın duygulara bir anlam veremiyordum. Sana taş atan o çocukları öldürmek ve göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını anlamak için saçlarına dokunmak istiyordum. Dolunay çıkan geceler bir kurtkıza dönüşeceğini umarak seni seyrediyordum.

Sanırım artık bu mektubu neden yazdığımı biliyorum. Bunu senin yüzüne söyleme imkânı bulamam diye sana ne kadar önem verdiğimi anlatmak istediğim için. Şimdi aptallık ettiğimi düşünüp de bu kâğıdı da çöpe atmadan önce bir zarf bulmalıyım.

Aklımdasın.

Lucas

Not: Rüyanda beni gör.

Lucas'ın kaleminden çıkan son sözler Kylie'nin zihninde yankılandı. *Rüyanda beni gör.* Keşke Lucas bu temenninin gerçek olduğunu bilseydi...

Sonra Kylie yüreğindeki diğer bütün duyguların yerini öfkenin aldığını hissetti. Lucas rüyanda beni gör diyerek neyi kastetmişti? Kylie rüyasında onu ne şekilde görecekti? Fredericka'yla birdirbir oynarken mi?

Mektubu zarfa koyup tekrar çekmeceye bıraktı. Lucas bu mektubun Kylie'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlayacağını mı düşünmüştü? Madem Kylie bu kadar özeldi Lucas neden Fredericka'yla kaçmıştı? Neden mektubunda Kylie'ye bu konuda bir açıklama yapmaya bile çalışmamıştı. Neden bu kadar ketum davranmıştı? Yoksa Kylie'nin onun Fredericka'yla birlikte olduğunu bilmeyeceğini mi sanmıştı? Bunun bir önemi olmadığını mı düşünmüştü? Lucas daha önce Fredericka'yla yattığını itiraf

etmişti zaten. Fredericka'nın kendini onun kız arkadaşı olarak gördüğünü de öyle.

Ve aynı kızla kaçmıştı. Nasıl olurdu da Kylie'nin buna üzülmeyeceğini düşünürdü? Erkekler köpeklerden farksız mıydı? Hayır, bir dakika... onları köpek yerine kurda benzetmek daha doğru olurdu.

Kylie'nin Lucas'ı tamamen aklından çıkarması gerekiyordu. Hayatına devam etmesi gerekiyordu. Niyeti buydu. Işığı kapayıp başını tekrar yastığına koydu. Lucas'ın o kurt kızla seviştiğini hayal edince yastığa son bir yumruk daha indirdi.

Ertesi gün yataktan güçlükle kalkan Kylie giyinip saçlarını taradı. Şafak vakti bir hayaletin odada soğuk rüzgârlar estiren ziyaretiyle uyanıp tekrar uyumaya çalışmıştı. Toplamda bir iki saatlik uyku uyuduğu bu gecenin ardından yapmak istediği tek şey kampın günlük programını boş verip başını yastığa gömmekti. Kahvaltı yapmaya ya da beslenmeye ne gerek vardı? Kendini tekrar yatağa bıraktı.

Tam yeniden dalacakken aklına gelen bir düşünceyle ayıldı. Dün gece kan içtiği için mi kendini aç hissetmiyordu? İnsan yiyeceklerine duyduğu iştah şimdiden azalmaya mı başlamıştı?

"Geliyor musun?" diye seslendi Miranda.

"Evet, geliyorum." Kylie başını tekrar yastığa koyup tavana baktı ve bütün bu yaşadıklarını gündüz gözüyle değerlendirmeye çalıştı. Evet, artık bir vampir olduğu düşüncesi ona dünyanın sonuymuş gibi gelmiyordu ama bunu yine de bir felaket olarak görüyordu. Ayrıca gerçeği öğrenmeye ihtiyacı vardı. Ne olduğunu bilmek onun en doğal hakkıydı.

Üç dakika kadar sonra Della, "Önümüzdeki yüzyıla yetişir misin?" diye seslendi ona.

Kylie Della'ya sessizce küfrederek yatağında doğruldu.

"Aynen iade ediyorum," diye bağırdı Della karşılığında.

Della bağırmişti. Kylie'nin kendi kendine savurduğu küfürleri duyup bağırmişti. Başını yana eğip kendisinin de bir gecede üstün işitme yeteneğine sahip olup olmadığını anlamak için etrafındaki seslere odaklandı. Ama hayır, kulakları önceki geceden daha iyi duymuyordu. Bu da Holiday'in haklı olabileceği anlamına geliyordu. Kanın tadını sevmiş olması Kylie'nin bir vampir olduğunu kanıtlamıyordu.

En azından şimdilik.

Kylie kendini yataktan kalkmaya zorlayıp elini saçlarının arasında gezdirdi ve hem ev arkadaşlarıyla hem de yeni güne yüzleşmek üzere dışarı çıktı.

Onun odadan çıkıp da tek bir kelime bile etmediğini gören Miranda, "Sana da günaydın," dedi.

Kylie arkadaşına yapmacık bir gülümseme sundu. Sonra her sabah yaptığı şeyi yaptı. Dikkatle Miranda'ya bakıp kaşlarını kıpırdattı ve onun beyin şablonunu görmeyi umarak bakışlarını alnında yoğunlaştırdı. Ama hiçbir şey göremedi. Saçlarının bittiği yeri süsleyen küçük bir sivilce dışında. Kylie bu sivilceden bahsetmedi. Kız bunu duysa herhalde çılgına dönerdi.

"Bu sabah ne kadar da neşeli görünüyorsun," dedi Della odasından çıkıp onlara katılarak.

"Dün gece iyi uyuyamadım," dedi Kylie.

Söze karışıp acınacak bir tavırla iç geçiren Miranda, "Ben de," dedi. "Perry, Kevin'le öpüştüğümü öğrenirse ne yaparım?"

Della kıkırdadı. "O alev püskürten bir ejderhaya dönüşüp de poponu ateşe vermeden önce kaçıp saklanırsın."

"Ben ciddiym," dedi Miranda terslenerek.

"Sence ben değil miyim?"

Miranda öfkeli gözlerle ona baktı.

Della teslim olmuş bir ifadeyle omuzlarını silkip kapıya yöneldi. "Önce ne yapmak istediğine karar vermelisin."

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Miranda onunla birlikte kulübeden çıkarken. Della’nın yanıtını beklerken elini kapının üzerinde gezdirip kulübeyi koruyacak bir büyü yaptı. İçeri girmek isteyen davetsiz bir misafirin varlığını hissettiğini söyleyerek önceki haftadan beri bu büyüyü uyguluyordu. Kylie için için Miranda’nın kulübeye büyü yapmaktaki amacının hayaletleri uzak tutmak olup olmadığını merak ediyordu. Gerçi bu büyü’nün işe yaradığı söylenemezdi. Kylie her sabah şafak vakti, odasındaki soğukla birlikte uyanıyordu.

“Yani Kevin’den mi hoşlanacaksın yoksa onun sana açılacağını umarak şekil değiştirici Perry’nin...”

“Sus. Sakın Perry’nin cinsel organından bahsetme,” dedi Miranda, Della’yı uyararak.

Della verandanın merdivenlerinden atladıktan sonra masum bir tavır takınarak dönüp Miranda’ya baktı. “Niyetim bu değildi.”

Kylie Della’nın yüzündeki gülümsemeden onun yalan söylediğini anladı. Her şeye rağmen Della önemli bir noktaya parmak basmıştı.

“Della haklı,” diye fikrini belirtti Kylie. “Bir karar vermelisin.”

Miranda kaşlarını çatıp saçlarını geriye attı. Bir süre hiç konuşmadan yürüdüler. Miranda’nın bir şey düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

“Ama bunu... hemen şimdi yapmam gerekmiyor, değil mi?” diye sordu. “Yani belki Kevin olanları unuttur. Doğru düzgün öpüştüğümüz bile söylenemez.”

“Selam, Miranda.” Bu ses on metre kadar arkalarından gelmişti.

Hep birlikte geriye döndüklerinde doğru düzgün öpüşemeyen o çocuğun patikada kendilerine doğru yürüdüğünü gördüler.

“Belli ki unutmamış,” dedi Della. Sonra havayı kokladı. “Şu an hormonlarının ne durumda olduğunu tahmin dahi edemezsin. Bu çocuk sana fena halde abayı yakmış.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Miranda. “Daha önce şekil değıştiricilerin salgıladığı hormon ve feromonları algılayamadığını söylememiş miydin? Perry kuşa dönüştüğünde...”

“Azgın bir kuşun nasıl koktuğunu bilmediğimi söylemiştim. Ama şekil değıştiriciler doğal formlarındayken herkes gibi şehvet kokusu salgılarlar,” dedi Della elini yüzünün önünde sallayarak.

Miranda bakışlarını ondan ayırıp kendilerine yaklaşan Kevin’e çevirdi.

“Selam.” Kevin tam önlerinde durdu. Kylie daha önce ona hiç dikkat etmemişti ama şimdi kendine has bir çekiciliği olduğunu söyleyebilirdi. Derek’le boy ölçüşecek kadar olmasa da erkeksi bir cazibe taşıyordu. Kylie onun Perry’den bile daha hoş görüldüğü kanaatindeydi ve böyle düşünmesinin sebebi Perry’den haz etmemesi değildi. Şekil değıştirici Perry son birkaç hafta içinde Kylie’nin gözüne girmeyi biraz olsun başarmıştı.

Kevin ellerini haki şortunun ceplerine sokarak, “Dün gece iyi uyudun mu?” diye sordu Miranda’ya. Kylie, Kevin’in lacivert tişörtünün, ne çok iri ne de çok ince vücudunda biraz bol durduğunu fark etti. Kahverengiye çalan saçları olması gerekenden uzundu. Mavi gözlerini açıkça fark edilen romantik bir ilgiyle Miranda’nın üzerine dikmiş sırtıyordu.

“Evet,” dedi Miranda. Bu bir yalandı ve Kylie, Della’nın gözlerini devirdiğini gördü.

“Kahvaltıya birlikte gidebileceğimizi düşündüm,” dedi Kevin.

“Tamam. Sanırım olabilir.”

Miranda, verdiği cevabın yanlış olup olmadığını sormak istercesine Kylie’ye baktı.

Kylie bu konuda kararsız kaldığı için kayıtsız bir ifadeyle gülümsemekle yetindi. Şüphesiz Perry Miranda’nın Kevin’le takıldığını öğrendiğinde üzülecekti. Kylie ondan korkmuyordu ama diğer kampçılarının çoğu Perry’nin sahip olduğu güçlerden çekiniyordu. Bu yüzden onu üzme hatalı bir davranış olabi-

lirdi. Ama sonra Kylie, Miranda'nın yanaklarının kızardığını ve sırtının hafifçe dikleştiğini gördü. Doğru ya da yanlış olsun Kevin'in ilgisi arkadaşının özgüveninde harikalar yaratmıştı.

Kylie, Della'yla birlikte Miranda ve Kevin'in uzaklaşmasını bekledi. Çift patikadaki dönemeçte gözden kaybolup onları baş başa bırakana dek konuşmadılar.

Önlerinde ilerleyen Miranda ve Kevin'e yetişmemek için ağır adımlarla yürümeye başladıklarında, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kylie, Della'ya.

Della gözlerini devirdi. "Sanırım yakın zamanda kıyamet kopacak."

"Evet ama Miranda'nın gözlerinin nasıl parladığını fark etmedin mi?" diye sordu Kylie. "Herkes kendisinden hoşlanıldığını hissetmek ister. Belki Perry de bunu görüp artık bir adım atması gerektiğine karar verir."

"İşte kıyamet de asıl o zaman kopacak. Bir şekil değiştiricinin hisleriyle asla oynamamalısın; hele ki söz konusu kişi onun kadar güçlü bir şekil değiştiriciyse. Bence Perry sen onun kulağını çektiğin gece vahşi bir yaban domuzuna dönüşüp de kıcını boynuzlamadığı için şanslısın. Bu Chan'ın bana doğaüstü dünyayla ilgili verdiği ilk bilgiydi. Belalı bir tür olan şekil değiştiricilere dikkat et."

Della birden etrafı dinliyormuş gibi başını yana eğdi. "Ah, kahretsin. İşler daha şimdiden sarpa sarmaya başladı bile."

"Ne?" diye sordu Kylie ama Della ona yanıt vermeyip gözden kayboldu.

Kylie sabahın sessizliği tehlikeli bir hayvan kükremesi ve Miranda'nın çılgılığıyla bölünene dek neler olup bittiğini anlayamamıştı.

Bir ay önceki hızıyla karşılaştırıldığında olağanüstü denilebilecek bir hızla koşmaya başladı. Patikadaki yol ayrımına

ulaştığında iki iri, siyah ayının birbirlerine pençe salladıklarını gördü.

Della kavgı eden iki hayvanı ayırmak istercesine çırpınan Miranda'yı sımsıkı tutuyordu. Kylie göz açıp kapayana dek bu iki ayının normal sayılamayacak kadar iri olduğunu fark etti. Evet. Bunlar Perry ve Kevin'den başkası olamazdı.

Diğerine göre daha büyük ayı rakibinin omzunu pençelediğinde toprağa kan sıçradı ve Kylie bir çığlık attı: "Kesin şunu!"

Sanki duvara konuşmuştu. İki öfkeli hayvan birbirlerine pençe sallamaya devam ediyordu. Birden etrafa birkaç kıvılcım yayıldı ve aylardan biri, bir kamyonet boyutundaki bir aslana dönüştü. Aslan öylesine büyük bir gürültüyle kükredi ki Kylie kulaklarının acıdığını hissetti. Birkaç saniyeye kalmadan diğer ayı da rakibinden daha büyük bir aslana dönüştü. Kulakları sağır eden kükremelerin arasında gıcırdayan dişlerin sesi duyuluyordu ve hayvanların pençelerinin bastığı toprakta biraz daha kan birikmişti.

Kylie iki şekil değıştiricinin birbirlerinde açtığı yaraların kalıcı olup olmadığını, onların tek parça halinde eski hallerine dönüp dönemeyeceklerini bilmiyordu. Aslanlardan biri diğerinin boğazına yapıştığında orada öylece durup bu ikisinin birbirini öldürmesine seyirci kalamayacağını anladı. Sonuçlarını düşünmeden kendini iki aslanın arasına attı ve içlerinden birinin yelesini tutup olanca gücüyle çekti.

"Yapma," diye bağırdı Della. Kylie onu göremediğı için bu sözleri kendisine söylediğinden emin değildi. Tam Della'nın tavsiyesine uymayı düşündüğü sırada iri hayvan arka ayaklarının üzerinde yükselip onu havaya kaldırdı. Aslanın turuncu yelesini iki eliyle birden sımsıkı tutan Kylie'nin ayakları havada sallanıyordu. Ağzını açtığında dişlerinin arasından kan sızan hayvanın hiddetli kükremesi Kylie'nin daha önce duyduğu hiçbir sese benzemiyordu. Aslan öfkeli gözlerini Kylie'ye çevirdi.

Kylie, koyu altın renginden mora dönüşen gözlerine bakarak her nasılsa onun Perry olduğunu anladı.

“Beni aşağı indir ve kavga etmeyi bırak!” diye bağırdı.

Aynı anda diğer aslan Perry’nin vücudunun yan tarafına kafa attı. Perry çarpmanın şiddetiyle geriye savruldu ve Kylie neredeyse onun yelesine tutunamayıp düşecekti. Zeminle arasında en az iki metre vardı. Düşerse canı yanar, bir yeri kırılabilirdi ama ölmezdi. Öte yandan bu düşüş onu Kevin’in öfkeli pençe darbeleri ve sürekli açılıp kapanan ağzının hedefi haline getirirdi. Böyle bir durumda hayatta kalması zorlaşacağı için aslanın yelesine daha da sıkı asıldı.

Perry ondan kurtulmak istercesine başını iki yana salladı. Kylie öfkeli bir çocuğun elindeki pelüş oyuncak gibi sağa sola savruldu. Parmakları kaymaya başladı. Bakışlarını tekrar yere çevirip bir kaçış yolu bulmaya çalıştı ama Kevin’in dişlerinin aslan Perry’nin yumuşak karnına saplandığını görünce bunu düşünmekten vazgeçti. Aslanın kalın yelesine tutunmaya devam ederek ayaklarını yukarı çekti ve onun Perry’yi öldürmesini engellemek için saldırgan aslanın gözlerine bir tekme indirdi. Kevin Perry’yi serbest bıraktı ama bir sonraki saldırısında Kylie onun ağzından kan sızdığını fark etti.

Kylie, Perry’nin kükremesinin öfkeden mi yoksa acıdan mı kaynaklandığını bilmiyordu. Belki her ikisi de geçerliydi.

Sonra Della bağırarak bir şeyler söyledi. Kylie arkadaşının onu kurtarma çabasıyla hızla yanından geçtiğini hissetti ama Perry her defasında yön değiştirip Della’nın Kylie’ye ulaşmasını engelliyordu.

“Yeter!” diye bağırdı Kylie aslanlara. “Her ikiniz de durun! Yoksa ölüm meleklerini buraya çağırırım.”

Kylie daha bu sözler dudaklarından döküldüğü anda etrafın soğuduğunu hissetti. Ciğerlerine çektiği hava buz gibiydi. Bir dayanağı olmayan az önceki tehdidi kulaklarında yankılandı.

Ama elinde olmadan merak etti... Ölüm meleklerini yanına çağırma gücüne sahip miydi yoksa bu Daniel ya da uygunsuz bir zamanda ortaya çıkmaya karar veren başka bir hayalet miydi?

Aslında hayaletin tam zamanında geldiği de söylenebilirdi.

Geçmişte Daniel da ona yardım etmemiş miydi? Birden bunun bir önemi kalmadı çünkü Kevin'in etrafını parlak turuncu kıvılcımlar sardı. Perry bu değişim sürecinden istifade edip ona saldıracakını gibi sağ pençesini geriye attı.

"Yapma, Perry," dedi Kylie.

Perry yakınırcasına kükrese de tekrar dört ayağının üzerine indi. Kylie onun yelesini bırakıp aşağı atladı. Zeminle arasında hâlâ biraz mesafe olduğu için dengesini bulamayıp popo üstü yere çakıldı. Başını kaldırdığında etrafını kıvılcımlar saran Perry'nin tekrar insana dönüştüğünü gördü. Neyse ki üzerindeki kıyafetler duruyordu.

Yüzünde hâlâ öfkeli bir ifade olan Perry parlak sarı ışıltılar saçan gözleriyle ona baktı. Kanayan bir yeri yoktu. "Aptallık ettin. Sakın bir daha kavga eden şekil değiştiricilerin arasına gireyim deme. Ölebilirdin."

Kylie onun kendisini azarlama küstahlığında bulunması karşısında neredeyse küçük dilini yutarak, "Sen beni azarlıyor musun yani?" diye sordu. "Kamp arkadaşını hırpalayan ben değildim. Ben seni korumaya çalışıyordum." Kalçasından destek alıp yan dönerek çürüyen poposunu ovuşturdu.

Perry, "Benim korunmaya ihtiyacım yok," diye gürledikten sonra bakışlarını Miranda'ya çevirdi.

Kylie tekrar Kevin'e baktığında onun değişiminin Perry'nin- kinden uzun sürdüğünü fark etti. Kevin insan formuna dönüşür dönüşmez Perry'den uzaklaştı.

Perry kükrer gibi konuşarak, "Bu iş burada bitmez. Daha görülecek hesabımız var," dedi Kevin'e.

“Tamam,” dedi Kevin, Perry’nin gözlerinin içine bakarak. Kylie onların tekrar kavgaya tutuşacağını düşündü ama Kevin arkasını dönüp oradan uzaklaştı

Az önce karnını dişlediği Perry’ye sırtını dönmesi cesaret gerektirirdi. Ama onun Miranda’ya bir kez olsun bakmadan oradan uzaklaştığını gören Kylie iki şekil değiştirciden hangisinin daha güçlü olduğuna karar vermekte fazla tereddüt etmedi.

Kylie Kevin’in ağaçların arasında gözden kaybolmasıyla Perry’nin Miranda’ya bir şeyler söylemesini bekledi. Ama kimseden ses çıkmıyordu. Uzaklardaki kuşlar yarım kalan şarkılarına devam ettiler.

“İyi misin?” diye sordu Miranda.

Kylie onu iyi olduğu konusunda rahatlatmak için başını kaldırıp Miranda’ya baktığında bu sözlerin kendisine değil, Perry’ye söylendiğini gördü. Bakışlarını Perry’ye çevirdi. Genç şekil değiştirci gayet iyi görünüyordu. Vücudunda tek bir çizik bile yoktu.

Bu da şekil değiştircilerin vücutlarında yara izi kalmaksızın eski hallerine dönebildikleri anlamına geliyordu. Demek Kylie kendini boş yere bir kavganın ortasına atıp poposunu acıtmıştı. İki şekil değiştircinin birbirini paramparça etmesine pekâlâ seyirci de kalabilirdi. Hatta öyle yapmalıydı.

Ne güzel. Hâlâ yerde oturan Kylie bir kez daha poposunu ovuşturarak Miranda’nın Perry’nin yanına gitmesini seyretti.

“Bunu neden yaptın?” Miranda’nın sesinden anlaşıldığı kadarıyla Perry’nin kendisi için kavgaya tutuşması onu hem onurlandırmış hem de kızdırmıştı. Öfkesinin kaynağına bir adım daha atarak, “Söylesene,” dedi.

“Canım öyle istedi,” dedi Perry de öfkeyle homurdanarak. Miranda’nın kendisine yaklaşmasıyla birlikte değişen duruşu kızgınlığını daha da belirgin hale getirmişti. Vücudu esneme kabiliyetini tamamen yitirmiş gibi kaskatı kesilmişti. Sarı saçları

dağınık halde terli alnına dökülmüştü. Kısa bir süre mavi olan gözlerinin rengi parlak yeşile dönmüştü.

Bu haliyle hâlâ kızgın bir aslanı andırıyordu. Söyleyecek komik ya da alaycı bir şeyler bulmak konusunda asla sıkıntı yaşamayan o şakacı çocuk gitmişti. Kylie ilk defa diğer herkesin ondan neden çekindiğini anladı.

Perry'nin bir giysi gibi üzerinde taşıdığı öfkeyi belli ki fark etmeyen Miranda, "Bunu benim için yapmadın mı?" diye sordu. "Beni kışkırdığın için yapmadın mı?"

Perry ona cevap vermek yerine kendi sorusunu sormayı tercih etti: "Demek doğru ha?"

"Neden bahsediyorsun?" dedi Miranda.

"Demek onu gerçekten öptün. Kevin bana anlattığında ona inanmamıştım. Sadece beni kızdırmaya çalıştığını düşünmüştüm ama yalan söylemiyordu, değil mi? Bunu gerçekten yaptın. Onu öptün."

Miranda'nın gözleri büyüdü. "Evet, öptüm."

Sabahın boğucu sıcaklığında bir sessizlik yaşandı.

"Hayır," deyiverdi sonra Miranda. Pembe, siyah ve yeşil gölgeli saçlarının birbirine karışmasına neden olarak başını iki yana salladı. "Ben onu öpmedim. O beni öptü."

"Ama sen de ona karşılık verdin," dedi Perry suçlarcasına.

Kylie nefesini tuttu. Della onun yanına gelip elini uzattı. Kylie Della'nın yardımını kabul edip ayağa kalktıktan sonra poposunu son bir kez daha ovuşturdu.

"Bana cevap ver," dedi Perry ısrarla.

Kylie tekrar Miranda ve Perry'ye baktı. İkisinden yayılan gerginlik havadaki oksijeni tüketiyor ve bakışların başka yöne çevrilmesini güçleştiriyordu.

"Bu işin sonu felaket olabilir," dedi Della.

Yedinci Bölüm

Kylie bu karmaşanın iyi bir şekilde sonlanması, zarar gören tek şeyin kendi poposu olması için dua etti.

“Doğru söyle,” dedi Perry bir kez daha ısrarla.

Miranda bu soruyu yanıtlamakta tereddüt etti. “Ben... ona karşılık vermedim.”

Della dudağını Kylie’nin kulağına yaklaştırarak, “Yalan söylüyor,” diye fısıldadı.

Perry, Miranda’ya doğru bir adım attı ve sözlerine inanıp inanmamaya karar vermek istercesine onu süzdü. “Neden sana inanmıyorum acaba?” Kısa bir duraksamanın ardından ekledi: “Ona karşılık vermemiş olabilirsin ama onu durdurmaya da kalkışmadın.”

Bocalayan Miranda yenilgiyi kabullenmiş gibi omuzlarını düşürdü ve Kylie onun dürüst olmaya karar verdiğini anladı.

“Hayır. Onu durdurmadım. Hatta ona biraz karşılık vermiş bile olabilirim. Ama...”

“Bilmem gereken tek şey buydu.” Perry’nin sürekli renk değiştiren gözlerinde saf ve buruk bir acı belirdi. Kylie’nin o an düşünebildiği tek şey Trey’i yanında yeni kız arkadaşıyla

gördüğünde aynı acıyı kendisinin de hissettiği oldu. Benzer bir acıyı Mandy'nin Derek'i öptüğüne şahit olduğunda da yaşamıştı. Lucas'ın Fredericka'yla kaçtığıını duyunca hissettiklerini de unutmamak gerekirdi.

"Bu haksızlık," dedi Miranda.

"Ah, evet, kesinlikle haksızlık. Yazık oldu," dedi Perry. "Seninle güzel bir ilişki yaşayabilirdik." Bu sözlerle arkasını dönüp oradan uzaklaştı.

Patikada birkaç adım ilerlemişti ki Miranda arkasından seslendi. "Onu neden durdurmadığımı merak etmiyor musun?"

Perry dönüp ona baktı. "Bununla ilgilendiğimi düşünmen beni daha çok meraklandırırdı."

Bu sözlerle adeta nefesi kesilen Miranda, Perry'ye birkaç adım yaklaştı. "Kevin'i durdurmadım çünkü... çünkü senin beni öpmeni beklemekten yorulmuştum."

"Gerçekten mi?" Perry, Miranda'yla arasındaki kısa mesafeyi hızlı adımlarla kapadı. Sağ koluyla ona sarılıp onu kendine doğru çekti. Bir an bile tereddüt etmeden dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Bu basit bir öpücük değildi. Kylie bunun Derek'in önceki gece kendisine verdiği türde, ateşli bir öpücük olduğunu düşündü. Bir kızın ayak parmaklarına dek hissedebileceği türde bir öpücük. Kylie onun vücudunu Perry'ye yaslayışına bakarak Miranda'nın bu öpücüğü gerçekten de ayak parmaklarına dek hissettiğini söyleyebilirdi.

"Vay canına," diye mırıldanarak sıırıttı.

"Evet, vay canına." Della ona doğru eğildi. "Sanırım artık Perry'nin taşaklı bir adam olduğunu söyleyebiliriz."

Kylie gülmemek için dudağını ısırarak zorunda kaldı. "Bu bir film olsa arka planda müzik çalardı."

"İstersen şarkı söyleyebilirim," diye kıkırdadı Della.

Kylie, “Ortamı bozma,” diye takıldı ona. “Seni duşta şarkı söylerken duydum.” Birbirlerine bakıp sırıttıktan sonra tekrar bakışlarını öpüşen çifte çevirdiler.

Perry birden kollarını indirip geri çekildi. Bu öpücüğün böylesine ani sonlanmasında tuhaf bir şeyler vardı. Böyle düşünen tek kişi Kylie değildi. Miranda da neye uğradığını şaşırmıştı.

Perry bir kızı şehvetle öpmüş bir erkekten beklenmeyecek bir ifadeyle Miranda’ya baktı. Bu öpücük Kylie’nin az önce onun yüzünde gördüğü acı ve kızgınlığı alıp götürmüştü. Şu an söylenebilecek tek şey Perry’nin şimdi daha da öfkeli göründüğüydü.

Gözlerindeki duyguları sesine yansıtarak, “Bu öpücükle sana şunu göstermek istedim,” dedi Perry, “beni beklemeye değerci.”

“Değeri miydi?” dedi Miranda titrek bir sesle.

“Evet, değeri.” Perry arkasını dönüp yürümeye başladı. Ama sonra sağ elini geriye uzatıp Miranda’ya ortaparmağını gösterdi.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Düşünürsen anlarsın,” dedi Perry arkasına bakmadan.

Miranda hızla Kylie ve Della’ya döndü. Elini dudaklarına götürmüştü ve gözleri dolu doluydu.

“Ah, kahretsin.” Kylie arkadaşı için üzüldü.

“Pislik herif,” diye seslendi Della, Perry’nin arkasından.

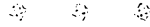
Aynı anda Holiday koşarak yanlarına geldi. Kamp lideri kızlara ve oradan uzaklaşan Perry’ye baktı. “Burada neler oluyor?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Della.

Holiday bakışlarını ondan ayırıp yaşlı gözlerle hiç kıpırdamadan Perry’nin arkasından bakan Miranda’ya çevirdi. Sonra tekrar Della’ya döndü. “Sesler duydum.”

“Çok fazla bir şey olmadı,” dedi Della omuzlarını silkerek.

Holiday, içinde bulunduğu duygusal travmayı sezmiş gibi Miranda’nın yanına gidip ona sarıldı. “Hadi gel. Biraz konuşmaya ne dersin?”

Della gecenin ikisinde yalpalaya yalpalaya mutfığa girerek, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Bilgisayar ekranından başını kaldıran Kylie, “Bir balyoz yardımıyla yeni bir pencere açmaya çalışıyorum,” dedi.

Della bir adım geri çekildi. “Yine şu garip rüyalarından birini mi gördün yoksa?”

Kylie gülümsedi. “Hayır. Dallas’ta kaç tane Brighten olduğunu öğrenmeye çalışıyorum.”

“Kaç tane ne?” Della kendini mutfak masasındaki sandalyelerden birine bıraktı.

“Brighten. Babamın soyadı Brighten’dı ve annemden öğrendiğim kadarıyla ikisi tanıştığında babamın ailesi Dallas’ta yaşıyormuş. Babam bana kim olduğumu söyleyemediği için bunu kendim bulmak zorundayım.”

“Ama ben sanmıştım ki... Babanın evlatlık olduğunu söylememiş miydin?”

“Evet.” Kylie bakışlarını tekrar ekrana çevirip kaşlarını çattı. “Kahretsin, Dallas’ta yüzlerce Brighten yaşıyor. Bu soyadının böylesine yaygın olduğunu kim tahmin ederdi ki?”

“Baban evlatlıksa bu bilgi ne işine yarayacak?” Della eğilip bilgisayar ekranına baktı.

“Belki babamı evlatlık alan aile onun gerçek ailesini bulmama yardım eder.”

“Bu sohbete tanıklık etmek isterdim. ‘Selam büyükanne ve büyükbaba, ben sizin hiç tanımadığınız torununuzum ama benim doğumumdan önce ölen babamı evlatlık aldığınız için aramızda kan bağı yok. Aslında siz umurumda bile değilsiniz, ben sadece gerçek büyükanne ve büyükbabamın kim olduğunu bilmek istiyorum.’”

Kylie kaşlarını çatarak Della’ya baktı. “Bana hiç yardımcı olmuyorsun.”

“Ben sadece gördüklerimi söylüyorum.”

“Keşke öyle yapmasan.” Kylie gözlerini kapayıp içindeki küçük umut kırıntısına tutunmaya çalıştı. Ama yüreğinin derinliklerinde Della’nın haklı olabileceği korkusu vardı. Brighten soyadını taşıyan o aileyi bulması neredeyse imkânsızdı. Onun evlatlık olduğunu bile bilmemesi gerekirken o aileye babasının gerçek anne ve babasını sorması herhalde bir balyoz yardımıyla pencere açmaktan çok daha zor olacaktı.

Della omzuyla Kylie’yi dürterek, “Hey,” dedi. “Şu telefon numaralarının çıktısını al ki Miranda’yla onları aramana yardımcı olalım.”

Kylie tekrar ona baktı. “Bunu gerçekten yapar mısınız?”

“Sen bana kanını verdin.”

“Evet, doğru,” dedi Kylie bakışlarını bilgisayar ekranına çevirerek. Sonra o çekici tekrar eline aldığını hayal edip “yazdır” tuşunu tıkladı.

“Bırak beni! Bırak beni!”

Kylie iki gün sonra irkilerek uyandı. Yatağında debelenip durmasına bir anlam veremeyerek gözlerini açtı. Ağzından çıkan buhar yılan misali kıvrılıp şekiller çizerek gözlerinin önünde süzüldü. Odanın soğukluğu günün hangi zamanı olduğunu söylüyordu. Şafak vakti.

Kylie battaniyeyi boynuna kadar çekip gözlerini kapadı. *Ve bum.* Az önce gördüğü rüya kaldığı yerden tekrar başlamıştı.

Bırak beni! Bırak beni!

Kylie kendi ağzından çıkan çığlıkların odanın karanlık köşelerinde yankılanıyormuş gibi zihnine dolduğunu hissetti. Hızlı hızlı atan kalbi tutsak bir hayvan gibi göğsünü yumrukluyordu. *Küt. Küt. Küt.*

Üzerindeki battaniyeyi avuçlayıp o kâbusun içine tekrar çekilmeyi reddetti. Çabaları sonuçsuz kaldı. Gördüğü rüya gerçeği haline gelmişti.

Birileri onu bağlamaya çalışıyormuş gibi kollarının kumaş parçalarıyla kesildiğini hissetti. Gözlerini kırıştıtarak etrafı görmeye çalıştı ama gözleri bulanıktı. Her şey bulanık görünüyordu. Baş dönüyordu. Bir, iki, hatta belki üç bulanık silüet onun üzerine çullanmıştı. Kylie tekme atmaya çalıştı ama yoğun bir uyuşukluk tüm gücünü alıp götürmüştü.

Kollarını tutan kumaş parçalarını çekiştirdi ama bu, onun üzerine çullananların sayısını artırmaktan başka işe yaramadı. Bacaklarını hiç kıpırdatamayacağı kadar sıkı tuttular. Bileklerini saran bağları daha da sıkıldılar. Hareketsiz kalan Kylie bulanık bir silüetin elinde bıçakla kendisine doğru yaklaşmasını seyretti.

“Hayır!” Attığı çığlık onu gördüğü kâbustan sarsarak uyanırdı. Gözlerini açıp ellerini yumruk yaptı ve tekrar kâbusun içine çekilmekten korkarak bakışlarını tavana dikti.

“Sadece bir rüya. Sadece bir rüya.” Bu sözleri defalarca tekrarlardı. Yan dönüp ayağa kalkmak istedi ama gördüğü rüyanın sersemliği vücudunu gerçekten hareketsiz bırakmıştı.

“Sadece bir rüya. Sadece bir rüya.” İçinden sayarak nefes alıp vermeye başladı ve odanın ısısı yükselmeye başladığında bir kez daha kalkmayı denedi. Yaşadığı sersemlikten sıyrılmıştı ama içindeki panik etkisini sürdürüyordu. Zihninde korkunç görüntüler belirliyor, damarlarına adeta korku zerk ediliyordu. Sonra rüyasında o kadının yerine geçtiğini fark etti dehşetle. O hayaletin yerine.

Kot pantolonunu alıp geceliğinin altına geçirdi. Sutyen ya da ayakkabı giymekle vakit harcamayıp kendini kulübeden dışarı attı. Verandadan aşağı indiğinde kalp atışları henüz yavaşlamamıştı. Şafak vakti olmasına rağmen karanlık, gökyüzünü bir

örtü gibi kaplamıştı. Doğu yönünü aydınlatan hafif bir ışık dışında etraf zifiri karanlıktı.

Holiday'in kulübesine giden patikada yürümeye başladı ama sonra onun her gün sabahın ilk ışıklarıyla birlikte ofisine gittiğini hatırladı.

Geri dönüp ofise çıkan patikada koşmaya başladı. Böyle özgürce koşabilmek onu rahatlatmalıydı ama ona hayatındaki her şeyin değiştiğini hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Üstelik bu değişikliklerin onu nereye götüreceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Ofise giden yolun yarısını geride bırakmışken soluk soluğa kaldı. Eğilip dizlerine tutunarak derin derin nefes aldı. Çıplak ayaklarına bakıp kalitesiz bir film gibi gözünün önünden geçen rüyaları aklından çıkarmaya çalıştı.

“Sadece bir rüya,” diye fısıldadı karanlığa.

Aynı anda onu fark etti. Durgunluğu. Ölüm sessizliğini.

Bu sessizlik yalnız olmadığı anlamına geliyordu. Havanın soğumaması kendisine eşlik edenin bir hayalet olmadığını söylüyordu. Aklına kampa izinsiz girme cesaretinde bulunan o vampir geldi. Burnett'in, istese onu çoktan mideye indirmiş olabileceğini söylediği vampir. Bu vampir niyetlendiği işi tamamlamak üzere geri dönmüş olabilir miydi?

Kylie dikkat kesildi. İçgüdülerini ona önce oradan kaçmasını söyledi.

Sonra da bağırmasını.

İçgüdülerinin, ilk ikisi kadar güçlü olmayan üçüncü önerisi ise tüm cesaretini toplayıp kendisini bekleyen kişi –ya da şeyle– yüzleşmekti.

Henüz üçüncü seçeneği tercih etmesine fırsat kalmadan dünya yeniden canlandı. Kurbağaların ve zaman zaman da kuş ve böceklerin sesini duyarak rahatlayan Kylie içindeki paniği atmaya çalıştı. Belli ki son birkaç günde yaşadıkları onu kuşkulu

birisi haline getirmişti. Şafak vaktindeki doğa senfonisine kısa bir ara verilmesi takip edildiği anlamına gelmezdi.

En azından bir vampir tarafından takip edildiği anlamına gelmezdi. Nedense o an aklına... Bakışlarını patikanın kenarına, ağaçların ormanı korumak istercesine birer karaltı halinde sıralandığı yere çevirdi. Karanlığın içinde kendisine bakan bir çift altın rengi kurt gözü göremedi. Geceleri ortaya çıkan herhangi bir yaratık da. Belli ki şu an peşinde olan tek şey kendi kuşkularıydı. Gördüğü kâbusla birlikte iyice büyüyen kuşkuları.

Uzun süre tuttuğu nefesi bırakıp yeniden yola koyuldu. Birkaç adım atmıştı ki onu duydu. Herhangi bir tepkide bulunmasına fırsat kalmadan, sabahın erken saatlerine özgü bir esinti yanından geçip gitti. Aklında sadece asi vampirler olan Kylie hayatı pahasına mücadele etmeye, kolay bir lokma olmadığını göstermeye hazırlanarak kollarını kaldırdı.

Sonra onu gördü.

Bu bir vampir değildi.

İri bir mavi balıkçilla tarih öncesi çağlarda yaşamış bir türün karışımına benzeyen dev bir kuş, tüylü poposuyla Kylie'nin tam önüne iniş yaptı. Her biri iki, hatta iki buçuk metre uzunluğundaki kanatlarını çırpı. Büyük bir şok yaşayan ve hâlâ gözlerine inanamayan Kylie bir çığlık kopardı. Bu yaratık ondan neredeyse bir metre daha uzundu. Kylie ne yapacağını bilemeyerek geriye doğru bir adım attı. Aynı anda etrafı kıvılcımlar sardı.

Kylie bunu daha önce tahmin edemediği için kendini bir aptal gibi hissederek kollarını göğsünde kavuşturdu. Perry'nin ortaya çıkmasıyla, "Hiç de komik değil," diye tısladı.

Perry, Kylie'nin onun dudaklarından çıktığına nadiren tanık olduğu ciddi bir sesle, "Komik olmayan ne?" diye sordu.

"Beni ölesiye korkutman. Artık bütün bunlardan bıktım ve..."

"Affedersin. Niyetim seni korkutmak değildi. Koştüğünü gördüm. Her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak istedim."

Kylie bu kanıya onun ses tonundan mı yoksa yüz ifadesinden mi vardığını bilmiyordu ama Perry'nin doğru söylediğini anlamıştı. Şekil değiştirici şaka yapmıyordu. Gerçekten endişelenmişti.

"Her şey yolunda." Perry'nin gözlerine daha dikkatli baktığında aslında hiçbir şeyin yolunda olmadığını anladı.

Sürekli şakalar yapmasıyla tanınan Perry büyük bir acı içindeydi. Kylie benzer bir acıyı Miranda'nın gözlerinde de görmüştü. Ve bu çok aptalcaydı. Madem birbirlerine bu kadar önem veriyorlardı neden şu Kevin olayını unutup geleceğe bakmıyorlardı?

"Miranda senden gerçekten hoşlanıyor, Perry," dedi elinde olmadan.

"O Kevin'den de hoşlanıyor."

"Kevin'den hoşlanmıyor. Sadece Kevin onu öpmüş. Üstelik ikiniz henüz çıkmıyorsunuz bile."

"Miranda kendisinden hoşlandığımı biliyordu," dedi Perry. "Neredeyse her öğle yemeğinde onun yanına oturuyorum."

"Evet ama bir kız erkek arkadaşından öğle yemeğinde yanına oturmasından daha fazlasını bekler."

"Biliyorum," diye sızlandı Perry. "Ve gerekeni yapacaktım... Sadece doğru zamanı bekliyordum."

"Doğru zaman neden şimdi olmasın?"

"Artık çok geç."

Kylie başını iki yana salladı. "Basit bir öpücüğün gerçekten değer verdiğin birisiyle arana girmesine mi izin vereceksin yani? Sen o kadar..."

"İnatçı olup olmadığımı mı soruyorsun?" diye tamamladı Perry onun yerine. "Evet, inatçıyım. Bu özellik şekil değiştirici olmanın bir parçasıdır. Belli ki bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun çünkü bu yüzden neredeyse canından oluyordun."

"Ama Miranda senin için önemliyse..."

“Önemliydi,” dedi Perry. “Benim için önemliydi. Ama artık geçmişte kaldı.” Etrafında kıvılcımlar oluşmaya başladı. “Ah,” dedi. “Bu arada dün sabah beni korumaya çalıştığın için teşekkürler. Ama sakın bunu bir daha yapma.” O dev kuş tekrar ortaya çıktı. Uçarak yanından geçtiği Kylie’nin hem saçlarının havalanmasına hem de içine bir acının çökmesine neden oldu.

Son dönemecin ardında Kylie’yi bekleyen şey ofis penceresini aydınlatan altın rengi bir ışıktı. Kylie orada öylece durup pencereye baktı ve Perry’nin gözlerindeki o hüznü ifadeyi hatırlayarak bunu değiştirebilmek istedi.

Basamaklardan çıkıp kapıyı açtı ve onu, bu münasebetsiz saatte ziyaretine gelenin kim olduğu konusunda endişelendirmemek için Holiday’e seslendi.

“Ofisteyim,” diye cevap verdi Holiday ve Kylie içeri girdi.

Holiday ona oturmasını işaret etti. Kylie kendini sandalyeye bırakıp arkasına yaslandı.

Gelen postaları düzenlemekle meşgul olan Holiday, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Kylie iç geçirdi. “Miranda hâlâ depresyonda. Az önce Perry’ye rastladım ve onunla konuşmak istedim ama beni dinlemedi. O da Miranda’dan farksız durumda. Artık kimseye şaka bile yapmıyor. Della da regl olduğu için, dondurma yiyip Perry’yi kaybetmenin acısıyla sızlanmaktan başka bir şey yapmak istemeyen Miranda’ya sabretmekte zorlanıyor.” Soluklanıp devam etti. Saçmaladığını biliyordu ama elinde değildi. “Della’yı katlanılması güç hale getiren sadece Miranda ya da regl döneminde olması değil. Sorun aile günü için eve gidip hafta sonunu ailesiyle geçirecek olması. Ama Miranda depresyonda olmadığı zamanlarda bile Della’nın çalkantılı ruh haliyle uğraşmaktan hoşlanmıyor. Bu yüzden şimdi iki ev arkadaşım birbirlerinin kalbini yerinden söküp kedime yedireceklerine dair tehditler savuruyorlar. As-

lında sanırım Della Miranda'nın ciğerini, Miranda da Della'nın kalbini istiyor. Kısacası sorduğun sorunun yanıtı şu... Hayır, hiçbir şey yolunda değil."

Holiday başını kaldırıp tek kelimelik bir yanıt verdi: "İlginç."

"İlginç olan ne?" Kylie hayal meyal de olsa Dr. Day'in psikanaliz yöntemini hatırlamıştı.

Holiday bakışlarını tekrar önündeki postalara çevirdi. "Aslında ilginç olan bir değil, birkaç şey var."

Gelen mektuplardan birini ayırıp tekrar Kylie'ye baktı. "Ama her şeyden önce ben sana ne Miranda'yı, ne Della'yı ne de Perry'yi sordum. *Senin* ne yaptığını merak ettim."

Kylie birden öfkelenerek, "Yani arkadaşlarımla sorunlarıyla ilgileniyorum diye ben bir kaçığım, öyle mi?" dedi. Evet, o da regl olmak üzereydi ve şu an duyduğu biraz da bunun siniri olabilirdi. Belki de sebep sadece mutsuz bir goril gibi omuzlarına çöken yüzlerce diğer problemdi.

"Senin bir kaçık olduğunu söylemedim." Holiday'in ilgili ve yumuşak sesi Kylie'yi onun az önceki psikanalistlere özgü ses tonundan daha çok öfkelenlendirmişti. Bunun sebebi büyük ihtimalle Kylie'nin şimdi kendini bir kaçıktan çok bir kaltak gibi hissediyor olmasıydı.

Holiday çenesini avuçlarının arasına aldı. Kylie kamp liderinin bu hareketine öylesine alışmıştı ki onu hafızasında hep böyle canlandırıyordu. "Kastettiğim, sürekli başkalarının problemleriyle ilgilenerek kendi problemlerinden kaçıyor olman."

Kylie birden ofiste bulunmasının asıl sebebinin Perry ya da Miranda olmadığını hatırladı. Pekâlâ, Holiday haklı olabilirdi. Ama Kylie şu an bunu itiraf edecek durumda değildi.

"Belki de sadece iyi kalpli birisiyimdir." Kylie sandalyede iyice kaykılıp huysuz bir kız gibi davranmaktan pişmanlık duydu. Yaşadığı problemlerin sorumlusu Holiday değildi. Üstelik Holiday'le her geçen gün gelişen ilişkileri şu an hayatındaki en güzel

birkaç şeyden biriydi. Bu yüzden cümlesinin sonunda Holiday'e özür dilercesine gülümsedi.

"İyi kalpli birisi mi? Ah, bundan şüphem yok." Holiday sırtıttı. "O halde tekrar deneyelim. *Nasılsın* Kylie?"

Kylie doğrulup dirseklerini masaya dayadı. "Cevabımı dinlemek için ne kadar zamanın var?"

"İstediğin kadar," dedi Holiday. Sonra kısa bir sessizliğe izin verip, "Derek'le aranızda neler oluyor?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Neden sordun?"

Holiday kuşkulu bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Dün o yemekhaneye girdiğinde senin hızlı adımlarla dışarı çıktığını gördüm. Aynı şey akşam yemeğinde de tekrarlandı."

"Sadece onunla konuşmak istemedim." Bu doğrudu. Kısmen.

Kylie duygularını okuyabilen ya da hormonlarının kokusunu alabilen birilerinin onun Derek'e bakarak bile tahrik olduğunu anlamasını istemiyordu. Asi hislerini kontrol altına almayı başarana dek toplum içinde Derek'ten uzak durması en iyisiydi. Hatta tamamen yalnız kalmasının daha da iyi olacağını itiraf etmeliydi. Ve evet, eninde sonunda bunu Derek'e açıklaması gerekecekti.

Bu açıklamayı mümkün olduğunca geç yapmayı tercih ederdi.

"Yani aranızda bir sorun mu var?" diye sordu Holiday.

Kylie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayal mi görüyorum yoksa sen bana daha önce..." Bunu sesli dile getirmek istemedi. "Beni ona karşı dikkatli olmam konusunda uyarmamış mıydın? Şimdi dediğini yapıyorum ve yanlış bir şey yapmışım gibi davranıyorsun. Benden tam olarak ne bekliyorsun?"

Holiday düşünceli bir edayla dudağını büktü. "Dikkatli olmanı söylediğim doğru. Ama kastettiğim ondan kaçman değildi."

"Bunu kastetmemiş olabilirsin ama şu an ona karşı ancak bu şekilde dikkatli olabilirim. Bu meseleyle ancak böyle başa çıkabilirim."

Holiday elini kaldırdı. “Tamam. Bildiğin gibi yap.” Kısa bir sessizliğin ardından tekrar nefesini bırakması Kylie’ye bu yön-temi onaylamadığını söylüyordu. “Üvey babanla konuştun mu?”

Kylie gözlerini devirdi. “Annem yine seni aradı, değil mi? Hiç anlamıyorum. Nasıl olur da kendisinin sonsuza dek affetmeyi düşünmediği bir adamın benim tarafımdan affedilmesinin harika bir fikir olduğunu düşünür?”

Holiday dudaklarından çıkacak sözlerle karar vermeye çalışıyormuş gibi bir kez daha dudağını büktü. “Baban annenden boşanıyor, senden değil.”

Evet, Kylie’nin annesi de benzer şeyler söylemiş ama Kylie’yi ikna edememişti. “Bana hiç de öyle gibi gelmiyor.” Babasına, kendisiyle yaşamasına izin vermesi için yalvardığı an hâlâ gözünde idi. Ama babası onu istememişti ve sebep neydi? Kylie tekrar Holiday’e baktı. “Annem sana onun benden sadece birkaç yaş büyük bir kızla ilişkisi olduğunu da söyledi mi?”

“Hayır,” dedi Holiday. “Bunu dondurma yemeye gittiğimiz gün sen söylemiştin.” Gözleri şefkatle doldu. “Bak Kylie, babanın hatalı olmadığını söylemiyorum. Yine de bu hatanın ikinizin ilişkisiyle hiçbir ilgisi yok. Ben annemle babam arasındaki ilişkinin onlar hakkında hissettiklerimi etkilemesine izin verseydim ikisinden de nefret ederdim.”

“Üzgünüm ama seninle aynı fikirde değilim. Konu ikimizle ilgili olmayabilir ama yaptığı şey beni de etkiledi,” dedi Kylie. “Hem de pek çok farklı şekilde. Mesela annem dün beni arayıp evimizi satmayı düşündüğünü söyledi. İçinde büyüdüğüm, hayatım boyunca evim dediğim yeri.”

Holiday arkasına yaslandı. “Bu zor bir durum. Annem evimizi sattığında ne çok üzüldüğüm dün gibi aklımda. Ama...”

“Aması falan yok,” dedi Kylie. “Annem beni kendisinin bile yapamadığı bir şeye zorlamamalı. O babamı affedemiyor. Belki

ben de affedemiyorum. Annem bir daha seni arayacak olursa ona *böyle* söyle. Belki ben kendim söylerim.”

Holiday kaşlarını çatı. “Beni arayan annen değildi. Üvey babandı. Ve bana...”

“Ah, kahretsin. Babam seni mi aradı?” Kylie babasının Holiday’e asılıp, ona şeker görmüş tatlı düşkününü bir adam gibi ağzı sulanarak bakmasının ne kadar utanç verici olduğunu hatırladı. “Ne olur sana çıkma teklif ettiğini falan söyleme.”

“Hayır. Sesi son derece endişeli geliyordu. Sana telefon ve e-posta yoluyla ulaşmaya çalıştığını ama cevap alamadığını söyledi.”

“Benim için bu kadar endişeleniyorsa aile gününe gelebilirdi. Bunu yaptı mı? Hayır. Peki neden? Çünkü eminim ki kız arkadaşı onun buraya gelmesini istemedi. Ailesinden babamla birlikte şehir dışına çıkma izni alamamış olabilir.”

“Belki de baban senin onu görmek istemediğini düşündüğü için gelmemiştir.” Holiday başını iki yana salladı. “Bence... onunla konuşmayı denemelisin.” Kemirdiği dudaklarını bir kez daha sağa doğru bükte. “Ah, kahretsin. Bu, işin başlangıç kısmıydı. Şimdi asıl konuya geleceğim. Şu an hayatındaki bütün sorunlarla onlardan uzak durarak başa çıkmaya çalışıyorsun. Önce baban, şimdi de Derek. Dürüst olmak gerekirse, sorunlardan kaçmak iyi bir başa çıkma yöntemi sayılmaz. Bunu biliyorum çünkü aynı şeyi ben de birkaç kez denedim.”

“Evet,” dedi Kylie. Kendini bir kez daha bir kaltak gibi hissetse de konuşmadan yapamadı. “Ama karşıma mucize eseri yeni bir başa çıkma yöntemi çıkmadığı sürece bununla idare etmek zorundayım.” Kendini savunmak, Holiday’e aslında her şeyden kaçmadığını söylemek isterdi. Babasını evlatlık alan aileye ulaşip onun biyolojik ailesini bulmayı ve bu sayede kendisinin hangi türden olduğunu öğrenmeyi umarak son bir buçuk günü Dallas’ta Brighten soyadı taşıyan herkesi tek tek arayarak geçirmişti.

Holiday kaşlarını çattı. “Hayat bizi sürekli ağır tecrübelerden geçiriyor, değil mi?”

Bundan daha zor bir hayatı olamayacağını düşünen Kylie, “Sanırım öyle,” dedi. “Şu an ne babamla... yani üvey babamla... ne de Derek için hissettiklerimle ilgilenmeye hazırım. Bu iki konuyu biraz ertelemeyi istemekle çok mu ileri gidiyorum?”

“Hayır. Ama genelde bir sorunu ne kadar uzun süre ertelersen onu çözmen de o kadar zorlaşır. Bazen sorunlarla doğrudan yüzleşmen gerekir. Babam problemlerinin karşısına çıkıp onların yüzüne tükürmen gerektiğini söylerdi.”

“Ben birinin yüzüne tükürmek konusunda asla iyi olmadım,” dedi Kylie.

Holiday gülümseyip tekrar postalara baktı. Sonra iç geçirerek bakışlarını Kylie’ye çevirdi. “Bundan da kaçacak mısınız?” Bir zarfı masanın üzerinden ona doğru itti.

“Bu da ne?” Kylie zarfa baktığında üzerine tanıdık bir yazıyla kendi isminin yazılmış olduğunu gördü.

Bu yazı Lucas’a aitti. Lucas ona yeni bir mektup göndermişti.

Sekizinci Bölüm

Kylie'nin yüreğinin bir parçası mektubu masanın üzerinden tekrar Holiday'e göndermek istiyordu.

Kendine Lucas'ı unutacağı sözünü vermemiş miydi? Holiday'in onu bu mektubu almaya zorlamayacağını biliyordu. Kylie'nin başında yeterince sorun yok muydu? Neden göz göre göre yeni bir soruna kucak açsındı ki?

Holiday mektubu tekrar önüne çekti.

Kylie sorunlarıyla yüzleşmeye hevesli olmadığını bir kez daha gösterdiği için onun kendisine onaylamayan gözlerle bakacağını düşünerek bakışlarını Holiday'e çevirdi. Ama Holiday'in gözlerinde sadece onun duygularını paylaştığını gösteren bir ifade vardı.

"Bu mektubu okumak istediğimden emin değilim," diye itiraf etti Kylie.

"Neden?" diye sordu Holiday.

"Çünkü o başka bir kızla kaçtı."

"Lucas'ın Fredericka'yı o gözle..."

"Ama Fredericka onu o gözle görüyor. Ve kendini onun kollarının arasına atacak olursa... eh, ne de olsa o bir erkek."

“Biliyorum,” dedi Holiday. “Fakat her erkek...”

“Hepsi olmasa bile bazıları öyle. Ve onları ayırt etmek bir matematik problemi çözmek kadar zor. Cevabı doğru bulunduğunu düşünür ama sonra yanlış olduğunu anlarsın. Sakın bana katıldığını söyleme çünkü senin Burnett’e hiç şans tanımamanın sebebi de bu.”

Çenesini bir kez daha avuçlarının arasına alan Holiday Kylie’nin yaptığı yoruma karşı çıkmadı. Kısa bir sessizliğin ardından, “Mektubu tekrar çekmeceye kaldırabilirim. Onu istediğin zaman okuyabilirsin,” dedi.

Evet, Holiday bunu yapabiliirdi. Peki ama Kylie? O gerçekten bu mektubu almadan oradan çıkıp gidebilir miydi? Lucas’ı önemseymiyormuş gibi davranabilir miydi? Lucas kamptan ayrıldığından beri onun için, kendisine söyleyemediği o şey için ve bunun kısmen Fredericka’yla ilgili olabileceği gerçeği için endişelenmiyormuş gibi yapabilir miydi?

Ah, bir de Lucas’a ilgi duyuyorsa Derek için hissettikleri neydi? Hatta Derek’e hissettikleri Kylie’nin gerçek duyguları mıydı yoksa Derek’in onun duygularına hükmetmesi sonucu mu ortaya çıkmışlardı?

Ah, kahretsin. Hayatı bundan daha karmaşık olabilir miydi? Belki de en iyisi mektubu almak ve işleri olurluna bırakmaktı.

Kylie uzanıp mektubu Holiday’in elinden aldı. Bir süre zarfını inceledikten sonra katlayıp kot pantolonunun cebine koydu. Bu problemiyle daha sonra, yalnız kalıp onun yüzüne tükürecek cesareti bulunduğu ilgilenecekti.

Başını kaldırıp baktığında Holiday’in doğru olanı yaptığını söyleyen bir ifadeyle başını salladığını gördü. Gerçi Kylie doğru olanı yaptığından çok da emin değildi. Şu an hayatında emin olduğu çok az şey vardı.

Odayı tekrar rahatsız edici bir sessizlik sardı ve Holiday en az bir önceki kadar sinir bozucu bir konu açtı. “O hayalet sana yeni bir bilgi verdi mi?”

“Evet verdi ama işe yarar bir bilgi olduğunu söyleyemem.” Kylie kaşlarını çattı ve tıpkı Derek ve üvey babasıyla ilgili konularda olduğu gibi bu sorunu da erteleyebilmeyi istedi. Ama hayaletin ortaya serdiği şiddet ve tehdit ona hiç şans bırakmıyordu. “Sanırım onu kaçıran kişilerden işkence görmüş.”

“Aman Tanrım,” dedi Holiday. “Sence bu gerçekten oldu mu yoksa hayalet sana bir şeyler mi anlatmaya çalışıyor?”

“Bence bu gerçekten oldu.” Kylie bunu durdurmadığı takdirde aynı şeyin sevdiği birisinin başına geleceğini düşünerek dudağını ısırды. “Gördüğüm rüya tıpkı Daniel’in vurulduğunu gördüğüm o rüya gibi gerçekten farksızdı. Rüyamda o hayaletin yerine geçmiştim. Birileri ellerinde tuhaf bıçaklarla üzerime saldırıyordu. Uyuşturulmuş gibiydim ve direnmeye çalıştığımda beni bağladılar.” Kylie o dehşet anını hatırlamasıyla kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bir kez daha paniğe kapılmaya başlamıştı

Holiday uzanıp eline dokundu. Dokunuşu Kylie’nin kolundan yukarı doğru sakinleştirici bir sıcaklığın yayılmasını, yüreğindeki korkunun ürkek fareler gibi dağılmasını sağladı. Şimdi paniğin yerini onun kadar etkili olmayan başka bir duygu almıştı.

Kylie kamp liderine baktı. “Teşekkürler ama bunun hiçbir faydası olmayacak. Yaptığın şey bir mermi yarasına yara bandı yapıştırmaktan farksız.”

“Biliyorum.” Holiday kaşlarını çattı. “Ama elinden gelen tek şey sakinleştirici bir dokunuşsa bunu yapmak istersin.”

Kylie uzun uzun nefesini bıraktı. “Ya bu işi çözemezsem?”

Holiday’in, Kylie’nin bileğini tutan eli onun tekrar sakinleşmeye ihtiyacı olacağını anlamış gibi biraz daha ısındı. “Olacakları engellemek için elinden geleni yaptığını kabullenip hayatına devam edersin.”

Bu sözlerin ağırlığı Kylie'nin omuzlarındaki sorumluluğun ağırlığıyla birleşip taşınması güç bir hale geldi. Kylie elini Holiday'in kavrayışından kurtardı. "Hayır. Bunu yapamam... bu gerçeikle yaşayamam. Yani doğru anladıysam, birileri ölecek ve bu hiç de kolay bir ölüm olmayacak." Yaşamındaki bütün sorunların birer pinpon topu gibi zihninde bir o yana bir bu yana zıpladığını hissetti. Gözleri yaşlarla doldu. Büyükannesinin cenaze törenini hatırlamak hâlâ canını acıtıyordu. Bir başkasının daha ölümüne katlanamazdı. "Başarısızlığa uğramak gibi bir seçeneğim yok."

Zihni hızlı hızlı çalışıyor, sevdiklerinin arasında kimin tehlikede olabileceğini çözmeye uğraşıyordu. Bu kişi annesi miydi? Mahalleden birisi miydi? Yoksa kamptan mıydı? Holiday bile olabilirdi. Ah, Tanrım, ya zarar görecekti kişi Lucas ya da Derek'se? Kylie kapıya bakıp baş döndürücü kaçma isteğini bastırmaya çabaladı.

Holiday boğazını temizledi. "Hiçbir zaman başarısızlığa uğramak istemesek de yeteneklerimiz herkese yardımcı olabileceğimizin garantisi değildir. Bazı durumlarda sorunlara çare olamayacağımız gerçeğini kabullenmeliyiz."

Kylie başını iki yana salladı. "Sen bunu kabullenebilirsin ama ben yapamam." Dudağını canı yanana dek kemirdi. "Bana verilen yeteneği geri çevirmeliydim. Bunu yapamam. Üzerine *teşekkürler ama istemiyorum* yazılı koca bir notla yeteneğimi iade etmeliydim." Boğazındaki yumru büyümeye başladı. "Bunun için çok mu geç kaldım?"

"Korkarım ki öyle," dedi Holiday. "Kendini..."

Kylie öylesine aniden ayağa fırladı ki oturduğu ahşap sandalye odayı saran gürültülü bir çatırtı eşliğinde yere yuvarlandı.

"Kylie, bekle." Kapıya koşan Kylie, Holiday'in sesini duymuş ama buna kulak asmamıştı. Lanet olsun. O hayaletin vermek istediği mesajı çözmek zorundaydı. Bunu başarmaya mecburdu

Kylie bu defa Miranda'nın odasına yönelip kapısını ardına dek açtı.

"Miranda. Uyan. Size ihtiyacım var, çocuklar."

Miranda dirseğinin üzerinde doğruldu. Gözleri şişmişti. Sanki geceyi başını yastığına gömüp ağlayarak geçirmişti ki Kylie onu tanıdığı için büyük ihtimalle öyle yaptığını düşünüyordu. Arkadaşı için üzüldü ve ona neredeyse *boş ver, bir şey yok* diyecekti. Ama sonra teslim olmayı reddetti çünkü arkadaşlarına gerçekten ihtiyacı vardı. Ve belki Della haklıydı. Miranda'nın ağlayıp sızlanmaktan vazgeçip acılarını geçmişe gömmesinin zamanı gelmişti.

"Lütfen," dedi Kylie Miranda'nın yakınmasına izin vermeden.

Kylie, Della ve Miranda'yı beklemek üzere mutfığa gitti ama kendini bir sandalyeye oturamayacak kadar tedirgin hissediyordu. Bu yüzden onlara yalvarabilmek için iki oda arkadaşının uyanmasını beklerken mutfakta volta atmayı tercih etti.

Ayaklarını sürüye sürüye içeri girerek kendini bir sandalyeye bırakan Della, "Umarım bu gerçekten önemli bir konudur," dedi. "Saatin farkında mısın? Henüz sabahın altısı bile değil. Uykumun en tatlı yerindeydim."

Çok geçmeden üzerinde bir tişört, bir şort ve tavşan şeklinde terliklerle Miranda da odasından çıkmıştı. Kylie, Miranda'nın terliklerine baktı. Tavşanın kulakları, ayaklarını sürüye sürüye boş bir sandalyeye yürüyen uykulu kızın attığı her adımla zıplıyordu. Miranda sandalyeye yerleştikten sonra Kylie'ye bakarak, "Ne var?" diye mırıldandı.

"Biz bir takımız, değil mi?" diye sordu Kylie. "Birimiz hepimiz için demiştik, değil mi?"

"Neden tuzağa düşmek üzereymişiz hissine kapıldım acaba?" Della başını meşe ağacından yapılmış masaya bıraktı ve alnı gürültüyle tahtaya çarptı. Bir başkası başını bu kadar sert bir

biçimde bir yerlere çarparsa herhalde kendinden geçer ya da en azından bir süre başında kaz yumurtası büyüklüğünde bir şişkinlikle dolaşırdı. Ama bu bir vampir için geçerli değildi.

“Bize sorunun ne olduğunu anlat.” Miranda kollarını masaya dayayıp çenesini bileğine yasladı. Rengârenk saçları masanın üzerine saçıldı.

Kylie önce Miranda’ya, sonra başı hâlâ masada olan Della’ya baktı ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Arkadaşları onu reddederse canı yanardı.

Della, Kylie’nin kalp atışlarını duymuş olmalıydı çünkü başını kaldırıp ona baktı. “Anlat bize, hayalet kız. Söyleyeceklerin ne derece kötü olabilir ki?”

Kylie yutkunarak ağzındaki baklayı çıkardı. “Benimle şelaleye gelmeniz gerekiyor. Ben...”

“Ah, kesinlikle olmaz,” dedi Della.

“Mümkün değil,” diye ekledi Miranda aynı anda ve ayağa fırladı.

“Ama ben oraya gitmek zorundayım,” dedi Kylie.

“Git o zaman,” dedi Della elini kulübenin kapısına doğru sallayarak.

Kylie boğazındaki yumrudan yutkunarak kurtuldu. “Oraya yalnız gitmek istemiyorum.”

“Yani bizim de kendimizi feda etmemizi istiyorsun, öyle mi?” dedi Della.

“Hiçbir şey olmayacak,” dedi Kylie ısrarla.

“Madem bir şey olmayacak neden oraya gidiyoruz?” diye sordu Miranda dudağını bükerek.

“Kötü bir şey olmayacak.” Kylie arkadaşlarının tavrı karşısında hayal kırıklığına uğrayarak kendini bir sandalyeye bıraktı.

“Kim demiş?” diye sordu Della.

“Ben diyorum,” dedi Kylie. “Ben sadece... oraya yalnız gitmek istemiyorum.”

“Çünkü korkuyorsun,” dedi Della ısrarla. “Ve bunun için geçerli bir sebebin var. O meleklerin neler yaptıklarını bilmiyor musun?”

Kylie tereddüt etti. “Onların doğüstü varlıkları sorguya çektiklerini biliyorum.” Sadece duyduklarını tekrarlamıştı ama işin gerçeği melekler hakkında doğru düzgün bir bilgiye sahip değildi. Herkes onlar hakkında konuşmaktan kaçınırken böyle bir bilgiyi nasıl edinebilirdi? Meleklerden bahsetmekten çekinmeyen tek kişi Holiday’de ve onun da söylediği tek şey, bu meleklerle hiçbir zaman karşı karşıya gelmediğiydi.

“Evet, bizi sorguya çeker ve bazen de cezalandırırlar,” dedi Miranda. “Becca isminde bir kız vardı. Kendisini kızdıranlara olur olmaz büyüler yapardı. Bunu gerçekten hak etmeyen kişilere. Tamam, belki onlara kötülük ediyordu ama yaptığı büyülerle onların biraz canını sıkmaktan öteye gitmiyordu. Bir gün dışarı çıktığında elbiseleri alev aldı. Puf, Becca bir anda ateşin içinde kaldı. Şimdi hayatını vücudunda yanık izleriyle sürdürüyor ve herkes bunun ona ders vermek isteyen ölüm meleklerinin işi olduğunu söylüyor.”

“Ya da belki büyü yaptığı kişilerden biri ondan intikam almıştır,” dedi Kylie.

“O kişilerin tamamı cadı konseyi tarafından sorguya çekildi ve suçsuz oldukları kanıtlandı.”

Kylie başını iki yana salladı. “Ölüm meleklerinin varlığından bile emin değiliz. Bu melekler büyük ihtimalle sadece güçlü birer hayalet,” dedi bir kez daha Holiday’dan duyduklarını tekrarlayarak. Arkadaşları Daniel’in, rüyalarının içine çektiği Kylie’ye neler yaptığını, ölümünü bizzat deneyimleyebilmesi için kendi bedeninden çıkıp onunkine girmesini sağladığını duysalar büyük ihtimalle onun da bir ölüm meleği olduğunu düşünürlerdi.

Della geriye yaslanınca sandalyenin ön ayakları kalktı. “Meleklerin varlığına inanmıyorsan neden şelaleye gitmek istiyorsun?”

“Çünkü gerçekten varsalar ve normal hayaletlerden güçlüyseler sevdiğim birinin hayatını kurtarmama yardımcı olabilirler.” Kylie olanları arkadaşlarına anlatmamıştı. İkisi de *hayalet* kelimesini duymaktan bile ölesiye korkarken bunu nasıl yapabiliirdi?

“Kimi kurtaracaksın?” Sandalyeyi arka ayaklarının üzerinde dengede tutan Della orada yalnız değillermiş gibi bakışlarını odada gezdirdi.

“Kim olduğunu bilmiyorum. Bu kişi sen bile olabilirsin.” Della’nın siyah gözlerinin içine baktı. “Ya da sen.” Miranda’yı işaret etti. “Hayaletin biri bana sevdiğim birisinin öleceğini söylüyor sürekli. Ve bunu engellemek bana kalmış...”

“Umarım bahsettiğin kişi ikimizden biri değildir,” dedi Miranda.

Della homurdandı. “Ya da belki ikimizden biridir ve sen bizi ölüm meleklerine adak olarak sunacağın için ölecektir.”

“Benim böyle bir şey yapmayacağımı biliyorsun.” Kylie’nin içini şimdi öncekinden çok daha yoğun bir çaresizlik kaplamıştı. Çıplak sol ayağını yere çarptı ve sabırlı olmaya çalıştı ama son zamanlarda bu konuda epeyce zorlanıyordu.

Della başını iki yana salladı. “Sürekli hayaletler tarafından ziyaret edilmeni kabullenmekte yeterince zorlanıyoruz ama ölüm meleklerinin peşine düşmek...” Sandalyesini gürültüyle yere indirdi. “Ben yüzümde yara izleriyle dolaşmak istemiyorum. Hayır.”

Kylie öfkeli gözlerini arkadaşlarına çevirdi. “Pekâlâ, diyelim ki ölüm melekleri gerçekten var. İkiniz onların sizi ateşe vermesine neden olacak kadar kötü ne yaptınız?” Miranda’ya baktı. “Sen hiç kimseye büyü yapmıyorsun.” Della’ya döndü. “Sen de...”

“Benim ne yaptığımı bilmiyorsun,” dedi gözleri parlayan Della. “Kahretsin, bunu *ben* bile bilmiyorum. Vampire dönüşüm sürecinde kısa bir dönem kendini kaybedersin ve ben bu süreçten geçtim. İki koca gün kendimi kaybettim. O iki günde neler yaşadığımı öğrenmek istemiyorum. Bu yüzden hatasız ol-

duğumu söyleyemiyorum. Bu yüzden başkalarını yargılamaya zaman harcamıyorum. Ve bu yüzden ölüm meleklerinin cirit attığı söylenen yerlere gitmiyorum. Sen hiç günah işlememiş olabilirsin ama ben kusursuz değilim.”

Kylie, Della'nın sesindeki suçluluk ifadesini fark etmişti. “Senin o kadar kötü bir şey yapmış olabileceğine ihtimal vermiyorum,” dedi.

“Ben bundan o kadar da emin değilim.” Miranda yüzünü buruşturdu. “Bana nasıl da acımasız davrandığına baksana,” diye ekledi lafını esirgmeden.

Della öfkeyle Miranda'ya baktı. “Ah, lütfen. Sana bir kez bile acımasız davranmadım.”

“Saçmalama,” dedi Miranda. “Son birkaç gündür bana hep acımasız davrandın. Acı çektiğimi bildiğin halde benimle dalga geçtin.”

“Evet ama bunu seni sevdiğim için yapıyorum. Ne kadar aptalca davrandığını görmeni umuyorum. Onun arkadaşlarından birini öptün diye boş yere telaş yapan bir çocuğun matemini tutuyorsun. Bence ağlayıp sızlanmak yerine bunu umursamadığını göstermek için gidip onun diğer arkadaşlarını da öpmelisin.”

“Ben aptalca davranmıyorum,” dedi Miranda serçeparmağını Della'ya doğru uzatarak.

“Sana o lanet olası parmağını bir daha asla bana uzatmamanı söylemiştim.” Della yerinden fırladı ve bağırıp çağırarak bütün cadıların cehennemi boylaması gerektiğine dair bir şeyler söylemeye başladı.

Kylie öylece oturup Della ve Miranda'nın birbirine savurduğu küfürleri dinledi. Sonra sabrını tamamen yitirip öfkelenerek ayağa kalktı ve kapının önündeki ayakkabılarını alıp dışarı çıktı. Ayakkabılarını giymek için verandada durdu.

Yere oturup ayakkabısının sağ tekini ayağına geçirdi. Tıpkı göğsü gibi ayak parmakları da kaskatı kesilmişti ve Kylie onu

giymeden önce ayakkabısının bağcığını gevşetti. Arkadaşları onun dışarı çıktığının bile farkında mıydı? O an yüreğinde yer bulmaya çalışan tek duygunun öfke ya da sabırsızlık olmadığını anladı. Canı yanıyordu.

Arkadaşları onlara ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamamışlar mıydı? Bağcıklarını ağır ağır düğümlerken onların fikir değiştireceklerini umdu. Dostluklarının bu konuda ona güvenmelerine yetecek kadar önemli olduğunu anlayacaklarını umdu.

Sağ ayakkabısını bağlayıp sol ayakkabısına geçti. Della ve Miranda'nın hâlâ birbirlerine bağdıklarını duyabiliyordu. Onun gittiğini henüz fark etmemişlerdi. Belki de fark etmiş ama umursamamışlardı. Bu düşünce de canını acıttı.

Della ya da Miranda kendisine ihtiyaç duysa Kylie hiç düşünmeden yardıma koşardı.

Ayağa kalktığı anda kot pantolonunun üzerinde hâlâ geceliği olduğunu ve sutyen giymediğini fark etti ama umursamadı. Verandadan aşağı atladı.

Sert adımlarla patikada koşarken şelaleye nasıl gideceğini bile bilmiyordu. Ama içinden bir ses yolu bulacağını söylüyordu.

Bunu yapacaktı. Bunu tek başına yapacaktı.

Kylie hangi yöne gideceğini bilemeyerek ormanın kenarında durdu. Derek'le gittikleri o kayanın üzerinde şelalenin sesini duyduğunu hatırlıyordu. Bu sesi dinazor kalıntılarının olduğu o dere kenarında da duymuştu. Şelalenin bu iki noktanın arasında bir yerde olduğunu düşünerek patikada yürümeye başladı. Ağaçların gölgesi altında bir iki adım atmıştı ki şafak vaktinin alacakaranlığı yerini mora çalan gri bir sise bıraktı. Kylie sisin yüzünü nemlendirdiğini hissedebiliyordu.

Sabahın ilk saatlerinin sıcaklığı gecenin serinliğini kovalıyor, onu bir sis bulutu halinde kaçıp gitmeye zorluyordu. Ama puslu hava ağaçlara yapışmış ve yerin birkaç metre üstünde asılı

kalmıştı. Kylie duyduğu endişenin ensesindeki tüyleri diken diken ettiğini hissetti. Sonra boş yere kuşkulandığına inanarak bu duygudan sıyrılıp tekrar hızlandı. Koşmaya başladı.

Beş yüz metre kadar ilerlemişti ki patika sona erdi ve Kylie daha önce olduğunu hissettiği gibi şelalenin kendisine seslendiğini duymayı umdu. Bir yandan etrafı dinleyip bir yandan koşmaya devam etti. Ortada şele sesi falan yoktu. Duyduğu tek ses yeri döven ayakkabılarının sesiyle birlikte doğaya özgü seslerdi.

Ağaçların arasında ilerleyip kendine yol bulmaya, bulamadığında da yeni yollar açmaya devam etti. Gür çalıların dikenleri onun daha fazla ilerlemesini engellemek istercesine kot pantolonuna takılıyordu. Kylie yavaşlamadı. Zaman zaman aşağı uzanan bir dal yolunu kesiyor ama o ya başını eğip altından geçerek ya da dalı koluyla dürterek koşmaya devam ediyordu.

Kamptaki ilk ateşin yakıldığı gece şu an aralarından geçtiği ağaçlara benzer ağaçlarla kaplı bir yerde Della'nın adımlarına yetişmeye çalıştığını hatırladı. O gece yürümekte zorlanmıştı. Ama şimdi durum farklıydı. Bacakları hiç zorlanmadan birbirini takip ediyordu.

Aklına yine aynı şey geldi; değişim. Her şey değişiyordu. Kylie bunu hareketlerinde, hızında, ciğerlerine hava çekişinde bile hissedebiliyordu. Daha başka neler değişecekti?

Şu an önemli olan bu değil, diye geçirdi içinden. Önemli olan tek şey o hayaletin verdiği mesajı anlamasıydı. Birisinin hayatını kurtarmak önceliği haline gelmişti. Kendisi hakkında endişelenmeyi sonraya bırakabilirdi.

Gözlerini kırıştıtırıp aşağı eğilmiş yapraklı bir ağaç dalını yüzünden uzaklaştırdı. Gürültülü bir çatırtı duyuldu. Kylie o dalın kırıldığına yemin edebilirdi ama buna inanmak istemedi. Ormanın içlerine ilerledikçe çalılar daha da gürleşiyor ve Kylie hızını artırıyordu. Şimdi korku ve beklentiyle atan kalbi de

hızlanmıştı. Salgıladığı adrenalin vücudunun baştan aşağı ürpermesine neden oluyordu.

Şelaleye gitmeye kalkışması çılgınlık mıydı? Ya Miranda ve Della haklı çıkarsa ne olacaktı? Ya ölüm melekleri günahlarını gözden geçirip onu cezalandırmaya karar verirse?

Hayatı boyunca yaptığı yanlışları düşündü; annesine yalan söylemiş, okulda bir kızın diğerinin gözünü korkutmasına seyirci kalmış ve direksiyon eğitimi sırasında bir sincaba çarpmıştı. Düşündükçe günah listesi uzuyordu.

Şelaleye gitmekle başına bela mı açacaktı yoksa sevdiği birisine kötü bir şey olmasını engelleyecek miydi?

Sonra onu duydu. Daha doğrusu duymadı. Etraftaki tek ses ayakkabılarının ve o koştukça kot pantolonuna takılıp ip-liklerini çeken çalılarının sesiydi. Kylie durup kollarını göğsünde kavuşturdu. Nefes nefese kalmış halde öne eğildi. Güçlkle soluk alırken ormana bir sessizliğin yayıldığını hissetti. Birkaç metre daha yükselen sisten bile daha ağır bu sessizlik şimdi ağaçların arasında kıvrılarak ilerliyor gibiydi. Kylie o an anladı. Yalnız değildi.

Dokuzuncu Bölüm

Yerdeki ezilen dallardan çıkan ses ziyaretçisinin, hemen arkasında olduğunu söylüyordu. Nefesinin kesildiğini ve içinin korkuyla dolduğunu hisseden Kylie olduğu yerde kaldı. Ölüm melekleri onu bulmuş muydu?

Bir sonraki adımına karar vermeye fırsat bulamadan birisinin, “Vay canına, amma da eğleneliydi,” dediğini duydu.

Kylie bu tekdüze sesi tanıyordu. İçindeki paniği bastırıp arkasına döndü. Gördüklerine inanamadı. Miranda, Della’nın sırtına tutunmuş, bacaklarını onun beline dolamıştı. “Gezinti sona erdi. Gözlerini açabilirsin. Onu bulduk.” Della bakışlarını Kylie’den bir an bile ayırmadan Miranda’nın ayak bileklerini çözdü ve onu yere indirdi.

“İyi misin?” diye sordu sonra Kylie’ye. “Kalbin yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Bir sorun mu var?”

İçindeki paniği hâlâ atamamış olan Kylie her şeye rağmen gülümsemeden edemedi. Arkadaşları gelmişti. Yüreğini saran duygular yukarı doğru hamle yapıp boğazına düğümlendi. Gözleri doldu.

Kylie zayıflığının göstergesi olan gözyaşlarının arkadaşları tarafından fark edilmediğini umarak, “Onu sırtında mı taşıdın?” diye sordu.

“Ya öyle yapacak ya da onu bekleyip duracaktım. Kırık bir yürüteç kullanarak yürüyen üç bacaklı bir kaplumbağa bile ondan hızlıdır.”

“Hiç de bile,” dedi Miranda.

Della, “Öyle,” diyerek karşılık verdi.

Kylie boğazındaki yumruyu yutkunarak bastırmaya çalıştı.

Miranda ve Della ona aynı anda, “Ne oldu?” diye sorarak hissettiklerinin fark edilmediği konusundaki umudunu boşa çıkardılar. Gerçi bu çok da önemli değildi. Ev arkadaşları onu daha önce de ağlarken görmüştü.

Miranda, Della’yı dirseğiyle dürterek, “Sana hayır dediğimiz için üzgünüz,” dedi. “Öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Della. “İyi olduğundan emin misin?” diye sordu sonra. “Kalp atışların çok hızlı. Gerçekten çok hızlı. İnsan olmayacak kadar hızlı.”

Kylie bir kez daha gözlerini kırptırdı. Kendini gerçekten tuhaf hissediyordu ama kötü anlamda değil. “İyiyim. Hatta siz ikiniz burada olduğunuz için az öncekinden çok daha iyiyim. Geldiğiniz için teşekkür ederim.” Dudaklarından çıkan bu sözler yeni bir duygu bombardımanı ile birlikte gözlerindeki yaşların artmasına neden oldu.

Della omuzlarını silkti. “Eh, ölürsem bir hayalet olarak dönüp seni sürekli rahatsız edeceğimi bilesin.”

“Endişelenme,” dedi Miranda, Kylie’ye gülümseyerek. “Seni rahatsız etmeye kalkışırsa onu en az birkaç yıl arafta tutacak bir büyü yaparım.”

Della sahte bir öfkeyle kaşlarını çatarak Miranda’ya baktıktan sonra Kylie’nin koluna girdi. “Hadi gidip şu ölüm meleklerinin yakasına yapışalım.”

Miranda ellerini ovuşturarak, “Beni yine sırtında taşıyor mısın?” diye sordu Della’ya.

“Hayır. Ayrıca birilerine seni sırtımda taşıdığımın bahsedecek olursan dizlerini kırarım. Kamptaki herkesi sırtıma almaya niyetim yok.”

“Erkekler hariç, değil mi?” diye kıkırdadı Miranda.

Della’nın, “İğrençsin,” dediğini duyunca daha da çok güldü.

Kylie arkadaşlarına baktı ve Miranda’nın günlerdir ilk defa güldüğünü fark etti. “Sizi seviyorum, kızlar,” dedi.

“Evet, biliyoruz,” dedi Miranda ve üçü birlikte yürümeye başladı.

Neşeli halleri ağaçların yarattığı koyu gölgeler arasında ağır ağır kayboldu. Hiç konuşmadan yürümeye devam ettiler. Tepelerinde bir kuş şakıdı ve ağaçların yaprakları rüzgârda hışırdadı. Kylie Della’nın tek bir kelime bile etmemesine dayanarak doğru yönde gittiklerini düşünüyordu çünkü genç vampir ona daha önce şelaleyi sadece sesini dinleyerek bulabileceğini söylemişti.

Kimi zaman gür çalıların üzerinden atlayıp kimi zaman aralarından güçlükle geçtikleri sırada Kylie adımlarının Della’yla uyumlu olduğunu fark etti. Ona yetişebilmek için çırpınıp duran asıl kişi Miranda’ydı.

Biraz ilerlemişlerdi ki Kylie, Della’nın kendisine kaçamak bakışlar attığını hissetti. Kylie’nin yeni ortaya çıkan enerjisini o da fark etmiş miydi?

“Ne oldu?” diye sordu Kylie.

“Hiçbir şey,” dedi Della. “Sadece... kalp atışların hâlâ hızlı ve eskisinden... daha farklı görünüyorsun.”

“Farklı mı?” diye sordu Kylie önce Della’ya, sonra Miranda’ya bakarak. “Nerem farklı?”

Yürümeye devam eden Della elleriyle göğüslerini işaret etti. “Memelerin.”

Kylie bakışlarını göğsüne çevirdi. “Sutyensiz halimi daha önce de görmüştün.”

Della durdu. “Sorun sutyen giymemiş olman değil. Memelerin eskisinden büyük görünüyor.”

“Hiç de bile.” Kylie de durdu ve korumacı bir tavırla son derece normal boyutlardaki memelerini avuçladı. Sonra hiç tahmin etmediği bir şey oldu. Memeleri ona her zamankinden farklı geldi. Sanki... “Ah, kahretsin.” Sanki büyümüşlerdi.

“Della haklı,” dedi Miranda onları kontrol edermiş gibi kendi memelerini avuçlayarak.

Kylie bakışlarını vücudunda gezdirerek, “Ah, Tanrım,” diye mırıldandı.

“Hey, onları istemiyorsan bir kısmını bana aktarabilirsin,” dedi Della gülerek.

Kylie her şeyin değiştiğini hissettiği o anı hatırladı. Bunun memelerinin de değişeceği anlamına geldiğini tahmin etmemişti.

“Değişen sadece onlar değil,” diye ekledi Miranda. “Boyun da uzamış. Bir gecede ergenlik sıçraması yaşamış olmalısın.”

“Ergenlik sıçraması mı?” Kylie sırtını dikleştirip boynunu Della ve Miranda’nın boyuyla kıyasladı. Gerçekten biraz uzamış görünüyordu. Aynı anda ayakkabısının da ayağını sıkıtiğini hissetti. Ona neler oluyordu?

“Teyzem Faye bana iki haftada bir, ‘Yabani bir ot gibi büyümüşsün. Ergenlik sıçraması yaşamış olmalısın,’ derdi.”

Kylie vücudundaki değişikliğin her insanda görülebilecek bir değişiklik olduğuna inanmak istiyor ama bunu yapamıyordu. Bakışlarını Della’ya çevirdi. “Bir vampire dönüşmeden önce... senin de vücudun irileşmiş miydi?”

Della kendi memelerine baktı. “Sence irileşmiş gibi mi görünüyorum? Keşke öyle olsaydı.”

Kylie tekrar memelerine baktı. “Ya büyümeye devam ederlerse?”

“O zaman erkekler kapında uzun bir kuyruk oluşturur,” dedi Miranda kıs kıs gülererek. “Hey, erkeklerin memelerle ilgili görüşünü biliyorsun. Ne kadar iri olursa o kadar iyidir.”

“İstersen ismini Barbie olarak değiştirebilirsin,” dedi Della sırtıtarak. “Annem sağlıksız bir vücut yapıları olduğu için o bebeklerle oynamamıza bile izin vermezdi. Sanırım yarı Asyalı olduğumuz için küçük meme ve kalça sendromu yaşayacağımızı biliyordu. Kadın vücudu hakkındaki izlenimimizi bir plastik parçasından edinmemizi istememişti.”

“Senin kalçan yeterince dolgun,” dedi Miranda Della’ya.

“Evet, Tanrı’ya şükürler olsun ki öyle. En azından vücudumun bu kısmını annemden almışım. Annemin kalçası geniştir.” Della başını eğip memelerine baktı. “Ama ne yazık ki göğsümü babamdan almışım.”

Kylie arkadaşlarının onun içinde bulunduğu duruma neşeli bir tavırla yaklaşımlarını takdirle karşılıyordu ama bu, endişelerini azaltmaya yetmemişti. Pekâlâ, zaman zaman memelerinin biraz daha büyük olmasını arzuladığını inkâr edemezdi. Özellikle de onları artık kendisini arayıp sormayan eski en yakın arkadaşı Sara’nın, erkeklerin bakışlarını mıknaş gibi üzerlerine çeken memeleriyle kıyasladığında. Elbette bir iki santim uzamak da onu olduğundan zayıf gösterirdi.

Bütün bunlar onun kendini iyi hissetmesine yetmiyordu. Vücudundaki değişimin taşıdığı insan dışı bir DNA’dan kaynaklanıyor olabileceği düşüncesinden tedirgin oluyordu. Tedirgindi çünkü bu işin nereye varacağını ve karşısına başka neler çıkacağını bilmiyordu.

Devasa memeleri yüzünden Sara’nın büyük teyzesinin yaptığı gibi özel sutyen mi diktirmesi gerekecekti? Tanrım, o kadın, Sara’nın ailesinin düzenlediği piknikte Kylie’yi kucaklayarak neredeyse dümdüz etmişti.

Kylie sırtı ve kollarından bir ürpertinin geçtiğini, içine çektiği soğuk hava yüzünden dudaklarının buz kestiğini hissettiğinde hâlâ memelerini tutuyordu.

Bir ziyaretçisi vardı.

Karşısında o hayalet duruyordu. Kadın şimdi eskisinden daha beter görünüyordu. Bir deri bir kemik kalmıştı. Elmacık kemikleri bile dışarı fırlamış ve ona bir iskelet görüntüsü vermişti.

"Bir şeyler yapmalısın. Hemen. Beni öldürdüler. Beni öldürdüler ve onu da öldürecekler." Hayalet bu sözlerle birlikte iki büklüm olup sadece Kylie'nin, ayaklarına küçük gelen spor ayakkabılarının değil Della'nın çok hoş görünen, beyaz koşu ayakkabılarının da üzerine kustu.

"Kahretsin." Kylie geriye doğru sıçrayıp Miranda'ya çarptı.

"Neyi kahretsin?" diye sordu Della ve bakışlarını aşağı indirdi. Miranda da neler olup bittiğini görmek için yanlarına sokuldu.

Kylie cevap vermedi. Arkadaşlarının hayaletin kusmuğunu göremeyeceklerini biliyordu. Onun gerçekte orada olmadığını ve hayaletle birlikte kaybolacağını biliyordu. Ama Kylie kusmuk görmeye dayanamazdı ve şu an bu kusmuğun son derece gerçekçi bir hali vardı. Kylie öğürme refleksinin faaliyete geçtiğini hissetti. Bakışlarını ayakkabılarından ayırmaya çalıştı.

"Bir şeyler yap," diye tekrarladı hayalet.

"Ah, lanet olsun," diye bağırdı Della. "Buradalar değil mi?" Kendi etrafında dönmeye, gerçekte orada olmayan şeylerle konuşmaya başladı. "Yemin ederim, yemin ederim ki yaptıklarımın pişmanım."

"Ben de," dedi Miranda da bakışlarını sağa sola çevirerek.

Kylie hayalete baktı ve Della'yla Miranda'yı daha fazla korkutmak istemeyerek onunla telepati yoluyla konuşmaya başladı. *Bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Ama bana bunu yapanın kim olduğunu söylemelisin. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var.*

“Beni öldürüyor,” dedi hayalet. Sonra kusmuğuyla birlikte bir anda ortadan kayboldu.

Sihirli bir şekilde büyümeye başlayan memelerini avuçlamaya devam ettiğini fark eden Kylie ellerini indirdi. Son bir kez daha göğsüne baksa da yeni göğüs ölçüsü artık eskisi kadar önemli değildi. Bir an önce şelaleye ulaşır ölüm meleklerinin yardımını alıp alamayacağını öğrenmeliydi.

Della ve Miranda’ya bakıp, “Hadi gidelim,” dedi.

“Vücudum alev almadı,” dedi Della şaşırmış gibi. Kylie’yi dirseğiyle dürttü. “Bu, vampire dönüştüğüm o birkaç gün içinde kötü bir şey yapmadığımı anlamına mı geliyor?”

“Olabilir.” Kylie az önce gördüğünün bir ölüm meleği olmadığını açıklayacak cesareti bulamayarak yürümeye başladı. Çok geçmeden çağlayarak akan suyun neredeyse hipnotize edici sesini duydu. Bu sesin şelalenin sesi mi yoksa mistik bir sesleniş mi olduğunu bilmiyordu ama yürümeye devam etti.

Sonraki beş dakikayı sessizce yürüyerek geçirdiler. Sonra Miranda üç renkli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırarak Kylie’ye baktı. “Sevdiğin birisinin öleceğine inanıyor musun gerçekten?”

Kylie çaresizliğini sesine yansıtmamaya özen göstererek, “Hayalet öyle olacağını düşünüyor,” dedi.

“Peki, sana kimin öleceğini söylemedi mi?”

“Holiday’e göre bazı hayaletler iletişim problemi yaşıyormuş.”

“Bu berbat bir şey.”

“Evet.” Birilerini kurtarmanın ağır sorumluluğu Kylie’nin yüreğini sıkıştırıyordu. Onun bu işi çözmemesi sonucu birileri ölecek olursa kendini kolay kolay affedebileceğini sanmıyordu.

“Ölüm meleklerinin sana bu konuda yardımcı olabileceklerini mi düşünüyorsun?”

Kylie, Miranda'nın sorusunu düşündü. "Bundan emin değilim ama evet, nedense onların bana yardım edebileceğine inanıyorum."

"Peki, onlardan korkmuyor musun?" diye sordu Della.

"Elbette korkuyorum," dedi Kylie ama Della'nın gözlerinin dehşetle dolduğunu görünce sözlerini yumuşatmaya çalıştı. "Fakat kötü niyetli olduklarını düşünmüyorum."

Miranda söze karıştı. "Sence onlardan... Perry'nin beni affetmesini sağlamalarını isteyebilir misin?"

"Ah, lütfen," dedi Della. "Perry'nin sadece başını kuma gömmekten vazgeçmesi gerekiyor. Senin affedilmeye ihtiyacın yok."

"Bu doğru değil," dedi Miranda. "Onun bir kızı öptüğünü duysam ben de çılgına dönerdim."

"Çılgına dönmekte haklı. Ama böyle bir sebeple senden vazgeçmesi tamamen saçmalık. Yani Kevin'le yatağa girmiş ya da oral seks falan yapmış değilsin. Çocuk alt tarafı seni öptü... bu o kadar da önemli bir şey sayılmaz."

Kylie'nin aklına kendi öpüşmeleri geldi. Hem Derek'le hem de Lucas'la. Bu öpüşmeler onun için önemliydi. *Bunları düşünmenin sırası değil*, dedi kendine. Ama öpüşmekle ilgili düşünceleri aklından çıkarmaya çalışırken cebinde duran mektubu hatırlamıştı. Lucas'ın mektubunu.

Her şey sırayla. Önce hayat kurtar. Erkekler için endişelenmeyi sonraya bırak. Sihirli bir biçimde büyüyen memeler ve bir insana ait olmayan damarlarında ne tür bir DNA taşıdığını hâlâ bilmediği gerçeği için endişelenmeyi de öyle.

"Onlardan ricada bulunacaksan," dedi Della, "beni aile gününde ailemle görüşme derdinden kurtarıp kurtaramayacaklarını sor. Annemle babam o gün her hareketimi takip edip uyuşturucu kullandığıma dair bir işaret arayacak. Bunu anlamak için büyük ihtimalle iki saatte bir, bir kaba işlememi isteyecekler. Tek bir

yanlış hareketimde beni kamptan alıp hayatı kararmış çocuk yıldızların olduğu bir tedavi kampına kapatacaklarından eminim.”

“Ben sadece Perry’nin bana bir şans daha vermesini istiyorum. Ben...” Miranda konuşmaya devam etti ama Kylie onu dinlemedi. Della ailesiyle zaman geçirme düşüncesinin endişesiyle iyice sessizleşmişti.

Kylie arkadaşlarını geri çevirmekten nefret ediyordu ama şu an onların sorunlarıyla ilgilenemezdi; hayatı tehlikede olan ikisinden biri bile olabilirdi. “Ölüm meleklerine herhangi bir ricada bulunmayacağım. Onlardan öğrenmem gereken tek şey, hayaletle iletişim kurmama yardımcı olup olamayacakları. Bunu bilmeliyim.”

Hâlâ onlara yetişmeye çalışan Miranda adımlarını hızlandırdı. “Hayaletin, hayatının tehlikede olduğuna dair seni uyarmaya çalıştığı kişinin ikimizden biri olabileceğini mi düşünüyorsun gerçekten?”

“Bilmiyorum.” Kylie hayaletin söylediği sözleri hatırladı. *“Bir şeyler yapmalısın. Hemen. Beni öldürdüler. Beni öldürdüler ve o kızı da öldürecekler.”* İşte o an ilk defa onun tehlikedeki kişiden bir zamirle bahsettiğini fark etti. Bu kişi bir kadındı. Kylie şelalelere doğru yürümeye devam ederken içinin yakında başka sırların da aydınlanacağına dair bir umutla dolduğunu hissetti.

Açıklık alana adım atıp şelaleyi karşılarında bulmalarıyla, “Pekâlâ, burası beni fazlasıyla korkutuyor,” dedi Della hızla.

“Aynı fikirdeyim.” Miranda geriye doğru bir adım attı. “Bence burada olmamalıydık. Bunu hissedebiliyorum.”

Kylie bakışlarını sağa sola çevirip gördüklerini özümsemeye çalışarak yürümeye devam etti. Burası... çok güzel bir yerdi. Hatta güzel demek yetersiz kalırdı. Karşılarında etkileyici bir manzara vardı. Birileri detaylar üzerine saatler harcayarak bu

manzarayı yeniden resmetmiş gibiydi. Bütün bu küçük detaylar bir araya gelip bir ambiyans yaratmıştı. Burada bulunmanın yarattığı duygular etraftaki ağaçlar kadar canlıydı. Kylie mis gibi havayı içine çektiğinde bir an neler hissettiğini bilemedi. Ama sonunda duygularına bir anlam verebildi. Etrafta eski bir tapınağın ya da bir kilisenin kokusu gibi huşu veren bir koku vardı.

Belki de sebebi güneş ışığının gökten yansıyan projektörler misali ağaçların arasından sızmasıydı. Belki de çağlayarak akan suyun havada dans eden ve güneş ışığının altında gümüş rengine dönen minik damlacıklar saçmasıydı. Belki yemyeşil bitkilerin, üzerlerindeki çiğ tanecikleriyle ıslıl ıslıl parlamasıydı. Belki etrafa yayılan sestiydi. Kylie suyun, kulaklarına dolan sesiyle birlikte damarlarında yine o titreşimi hissetmişti. Belki de sebep nemli havanın boğazını gıcıklaması, içini sıcak bir duyguyla doldurmasıydı. Bu kötü bir duygu değildi. Kabullenmeyi.

“Pekâlâ, sana buraya dek eşlik edeceğimizi söylemiştik. İşte buradayız. Hadi artık dönelim,” dedi Miranda geriye doğru bir adım daha atarak.

Kylie bakışlarını on beş metre kadar yüksekteki sudan ayırmayarak, “Henüz değil,” dedi. Sonra büyülenmiş gibi hiç düşünmeden ayağını suya soktu. Durup ayakkabılarını çıkarma ya da kot pantolonunun paçalarını kıvrma zahmetine girmeden suda yürümeye başladı.

“Vay canına. Ben gelmiyorum,” diye seslendi Della. “Kahvaltı için kampa dönmeliyiz. Hadi artık gidelim olur mu?”

“Beni bekleyin. Çok kısa sürecek.” Kylie dönüp onlara bakmadı. Ayakkabıları ve pantolonu baldırına dek gelen suyu sünger gibi emmişti. Bir adım attı, sonra bir adım daha.

“Oraya gitmen gerektiğinden emin misin?” Miranda duyduğu endişe yüzünden boğuk bir sesle konuşuyordu. “Hadi Kylie. Artık gidelim, tamam mı?”

“Oraya gidersen geri dönemeyebilirsin,” diye uyardı Della.

Kylie ona cevap vermedi çünkü etrafa sıçrayan parlak su damlacıklarının ardında birisinin ya da bir şeyin hareket ettiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Gördüğü siluet tekrar kıpırdandı. Suyun ardında kesinlikle birisi vardı. Kylie bu kişinin onun aradığı cevapları bildiğini umdu. Geçmişte işlediği günahlara dayanarak kendisini bir anda ateşe vermeyeceğini de öyle. Yine de her ihtimale karşı, attığı bir sonraki adımda geçmişteki günahlarının affedilmesi için bir dua okumayı ihmal etmedi.

Şelaleye yaklaştıkça minik su damlacıklarının yüzüne sıçradığını hissediyordu. Son adımını da attı. Şimdi su, başını ve omuzlarını da ıslatıyordu.

Şelalenin ardındaki, bir mağaranın içini andıran karanlığa adım attığında yüzünü sildi ve gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Tüpleri diken diken olmuştu ve bu, hayaletler ortaya çıktığında hissettiğine benzer bir duygu değildi. Kylie olduğu yerde durup etrafı görmeye başlamasıyla birlikte biraz cesarete kavuşacağını umdu.

Şelalenin sesi yankılanıp dış dünyanın diğer bütün seslerini bastırıyordu. Kylie gözlerini tekrar kırptırdı ve birden karanlık onu eskisi kadar rahatsız etmedi. Şelalenin ağzında gerçekten bir mağara olduğunu anladı. Gözleri çevredeki şekilleri ayırt etmeye başladığında birilerinin bir kayanın ardına çöktüğünü fark etti.

“Kimse yok mu?” Sesi çağlayarak akan suyun sesinde kayboldu. Kylie cevap alamayınca sözlerine devam etti: “Orada birilerinin olduğunu biliyorum.”

“O halde sanırım dışarı çıkmalıyım,” diye gürledi kayanın arkasından duyulan bir ses. Kylie biraz zaman alsa da bu sesi tanıdı. Yine de sesin sahibi öne doğru bir adım attığında gözlerine inanamadı.

Onuncu Bölüm

“Burada ne işin var?” diye sordu Kylie.

Bir erkeğe ait olan upuzun siluet kendisine doğru yaklaşıncı elinde olmadan bir adım geriledi. Şaşkınlığı korkusunu bastırmıştı. Belki de az önce hissettiklerinin sersemliğini hâlâ üzerinden atamamıştı. O huşu veren ambiyans burada etkisini artırarak sürdürüyordu.

“Büyük ihtimalle aynı sebepten buradayız,” dedi Burnett. “Meraktan.”

Kylie’nin orada bulunmasının sebebi bu değildi. Şelaleye birisine yardım edebilmek için gelmişti ama bundan Burnett’e bahsetmedi. Sorun ona güvenmemesi değildi. Bakışları Burnett’inkilerle buluştu. İtiraf etmesi gerekirse henüz Burnett’e duyduğu tedirginliği üzerinden atamamış fakat kamptaki diğer herkes gibi ona saygı duymaya başlamıştı. Ona öylesine saygı duyuyordu ki Holiday’in vampir bir erkekle asla beraber olmayacağı konusundaki kuralını yeniden gözden geçirmesini istiyordu. İkisi harika bir çift olurdu. Holiday’in aydınlık yüzüne karşı Burnett’in karanlık yüzü. Holiday’in alaycılığına karşı Burnett’in ciddiyeti.

Kylie, Burnett'in kendisini süzdüğünü ve bir cevap beklediğini hissetti. Ama onun da cevabını almak istediği sorular vardı. Derin bir nefes alıp, "Sen neyi merak ediyorsun ki?" diye sordu.

"Şu hayalet meselesini. Bununla ilgili efsaneyi." Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokan Burnett etrafa baktı.

"Bu çok garip," dedi Kylie.

"Neymiş garip olan?" Burnett bir tehlikeye karşı güvende olmak istercesine dönüp mağaranın arka tarafına baktı. Kylie tuhaf bir şekilde kendi güvenliği için en ufak bir endişe duymuyordu. İçini dolduran o sınımsız, güzel duygu endişelenmesine gerek olmadığını söylüyordu. Burada güvendedi.

"Senin hayaletleri merak etmen. Ben sanmıştım ki... yani... doğüstü varlıkların büyük bir kısmı hayaletlerden uzak durmayı tercih ediyor."

"Evet ama Holiday onları saplantı haline getirmiş durumda ve ben düşündüm ki..." Burnett sözlerinin devamını getiremedi.

Her nasılsa onun aklından geçenleri bildiğinden emin olan Kylie, "Hayaletleri anlayanın Holiday'i anlamana yardımcı olacağını düşünmüş olabilir misin?" diye sordu. İçinden bir ses bir kez daha ona Burnett'in Holiday'i gerçekten önemseydiğini söylüyordu.

Burnett bunu sesli itiraf etmek onu sert bir erkek olmaktan çıkarabilirmiş gibi başını sallamakla yetindi. "Bence Holiday'in sürekli hayaletlerden bahsetmesinin sebebi beni korkutmak."

"Belki de seni korkutarak kendinden uzaklaştırmak." Kylie bu düşüncesini sesli dile getirdiğini fark ettiğinde dudaklarını ısırdı.

Burnett ona baktı. "Bu da doğru." Kısa bir sessizliğin ardından, "Bana onun bunu neden yaptığını ilgili bilgi vermek istemezsin, değil mi?" diye sordu. Belli ki artık sert erkek egosunu bir kenara koymaya karar vermişti.

Pekâlâ, Kylie şimdi hâpı yutmuştu. Burnett'e Holiday'in geçmişinden bahsetmek ona ihanetten farksız geliyordu. "Ben... şey... ben..."

Burnett elini kaldırdı. "Bir şey söylemene gerek yok. Anlıyorum." Ayağını yere sürüp bakışlarını tekrar etrafta gezdirdikten sonra Kylie'ye yöneltti. "Sen de Holiday gibi hayaletlerin varlığını hissedip onları görebiliyorsun, değil mi?"

Kylie başını salladı.

"Peki, ölüm meleklerini de hissedebiliyor musun?"

Kylie orada birisinin ya da birilerinin olduğunu güçlü bir biçimde hissettiğini inkâr etmeye hazırlandı ama bir kilisede oldukları izlenimi veren ambiyansı göz önüne alarak yalan söylemekten vazgeçti. "Bir şeyler hissettiğim doğru. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum. Sanki..."

"Gerçekten bir şeyler hissediyor musun?" diye sordu Burnett.

"Evet." Kylie hissettiği şeyin kendisine aradığı cevapları verip veremeyeceğini merak ederek bakışlarını etrafta gezdirdi. "Sen hiçbir şey hissetmiyor musun?"

"Hissetseydim şu an burada olmazdım." Burnett kıkırdadı ama Kylie onun sesinde belli belirsiz fark edilen bir gerginlik duyduğuna yemin edebilirdi.

"O efsanede ölüm meleklerinin burayı alacakaranlıkta ziyaret ettiği söylenmiyor muydu?" Burnett elini şimdi normalde olduğundan bir kat daha koyu görünen siyah saçlarında gezdirdi. Kylie şelaleye baktı ve Burnett'in saçlarının ıslak olduğunu anladı. Kendi saçlarının da ıslak halde omuzlarından dökülüp sırtına sürtündüğünü hissetti.

Burnett içerideki iri kayalardan birine yürüdü. Belirgin kaslarının kıpırdanmasıyla birlikte omuzları ve kolları neredeyse bir taş duvar kadar sert görünmüştü. Kylie bir kez daha elinde olmadan onun cazibesine hayran kaldı. Burnett'i gördüğünde Derek'i gördüğünde olduğu gibi vücudunun karıncalandığını

hissetmiyordu ama bu onun fiziksel yapısına hayranlık duymasına engel değildi. Holiday Burnett'e karşı hissettiklerine gem vurmaktan gerçekten vazgeçmeliydi.

Kylie bu düşüncesinde haklı olduğunu umarak, "Efsaneye göre alacakaranlıkta onların duvarların üzerinde dans ettiklerini görebilmek mümkünmüş. Ama bu onların diğer zamanlarda burada olmadıkları anlamına gelmiyor," dedi dürüstçe. Hissettiği varlığın gerçek olduğunu ve kendisine aradığı cevapları verebileceğini umuyordu.

Burnett başını sallayıp tekrar etrafa baktı. "Burası sen ortaya çıkana dek neden bu kadar korkunç değildi acaba?"

Kylie güldü. "Belki de sebep benim hayaletleri bir mıknaş gibi üzerime çekmemdir."

Burnett'in dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Belki de. Sen ve Holiday." Onun Holiday'in ismini söyleyiş şekli Kylie'nin yüreğini acıttı.

"Sorun başka bir vampir," dedi dayanamayıp. "O vampir, Holiday'i çok üzmüş."

Burnett ilk başta biraz şaşırmış göründü ama sonra gözlerinde Kylie'nin ne demek istediğini anladığını söyleyen bir ifade belirdi. "Yani vampirlere karşı önyargılı, öyle mi?" diye sordu üzölmüş gibi.

"Bence kendini korumaya çalıştığını söylemek daha doğru olur," dedi Kylie. "Ayrıca bütün vampirlere karşı aynı tutumda değil. Sadece seninle sorun yaşıyormuş gibi görünüyor."

Burnett başını yana eğip ona baktı. "Bunu iyi bir şeymiş gibi söyledin."

"İyi bir şey olabilir," dedi Kylie. "Onun bam teline basmakta zorlanmıyor olmanın mutlaka bir sebebi vardır."

Burnett, Kylie'nin yaptığı yorumu düşünüyormuş gibi bir ifadeye büründü. "Ne demek istediğini anlıyorum." Ardından

bakışlarını tekrar şelaleye çevirdi. “Sana kampa dek eşlik etmeme ne dersin? Oraya güvenli bir şekilde...”

“Aslında ben burada biraz daha kalmak istiyorum,” dedi Kylie. Burnett’in onunla kalmayı teklif etmesine fırsat vermeden, “Tek başıma,” diye ekledi.

Burnett suratını astı. “Ormanda tek başına dolaşmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Hele ki önceki gece olanlardan sonra.”

“Tek başıma değilim,” dedi Kylie. “Della ve Miranda dışarıda beni bekliyor.”

Kylie onun maçoluk taslayıp oraya bir erkekle gelmesi gerektiğine benzer bir şeyler söyleyeceğini düşündü.

Burnett bunun yerine, “Pekâlâ. Harika,” dedi.

Evet, harika, diye düşündü Kylie de. Della, Burnett’in onu bir erkek kadar güçlü görmediğini duysa herhalde sinir krizi geçirirdi.

Burnett etrafı dinliyormuş gibi başını yana eğdi. “Bu gerçekten çok garip. Onları duyamıyorum. Kokularını da alamıyorum.” Alnını kırıştırdı. “Ayrıca konuştuğunu duyana dek senin burada olduğunu da hissetmemiştim.” Dikkatle etrafı inceledi. “Burası lanetli bir yer olabilir.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Sanırım bu yüzden kampa geri döneceğim.” İki adım atmışken dönüp Kylie’ye baktı. “Geç kalma. Ve üçünüz birbirinizden sakın ayrılmayın.”

“Anlaşıldı,” dedi Kylie.

Burnett başını salladı ve bir kez daha yana eğerek Kylie’yi süzdü. “Sen iyi misin? Kalp atışların çok hızlı.”

Kylie ayağındaki ıslak spor ayakkabıları kayaya sürttü. Tamamen doğal sayılan ama kesinlikle insanlara özgü olmayan beklenmedik bir gelişme sonucu memelerinin başına gelenleri Burnett’le paylaşmak istemeyerek, “Della da aynı şeyi söyledi. Sanırım iyiyim,” dedi.

Burnett, Kylie'yi kısa bir süre daha süzdü ve Kylie onun sadece kalp atışlarını değil, başka şeyleri de fark ettiği ama kendisini huzursuz hissetmesine sebep olabilecek bir davranışta bulunmamaya özen gösterdiği gibi çılgınca bir düşünceye kapıldı. Bu tavrı takdirle karşıladı.

Burnett mağaradan çıkacakken bir kez daha dönüp ona baktı. "Teşekkür ederim..."

Kylie, Burnett'e onun geçmişiyile ilgili küçük de olsa bir detay verdiğini duyduğunda Holiday'in kendisine ne çok öfkeleneneğini düşünmemeye çalışarak, "Bir şey değil," dedi. Holiday bunu mutlaka duyacaktı çünkü Kylie kamp liderine olan biten her şeyi anlatmaya kararlıydı. Bunu bir sır olarak saklaması işlediği günahın katlanması anlamına gelirdi. Ve Kylie özellikle şu an buradayken günahlarının sayısını artırmak niyetinde değildi.

Burnett oradan ayrıldıktan beş dakika sonra Kylie hâlâ olduğu yerde duruyordu. "Bakın," dedi. "Bir hayalet bana sevdiğim birisinin öleceğini söylüyor. Bu kişiyi kurtarmalıyım ama hayaletten yeterince bilgi alamıyorum. Korkuyorum. Gerçekten korkuyorum."

Kendi kendine konuştuğu için aptallık ettiğini de hissetmeliydi. Ama öyle hissetmiyordu.

Etrafta kimseyi göremediği halde birilerinin varlığını sezebiliyordu.

"Bana... bana yardım edemez misiniz?" Bekledi. Kulaklarını dört açıp dinledi. Kalbiyle dinledi.

Ne zihninde, ne kulaklarında ne de kalbinde bir cevap yankılandı.

Elbette yüreğini hafifleten, sorunlarının aciliyetini azaltan ve her şeyin üstesinden gelebileceğini düşündürten o sakinlik ve doğru olanı yaptığı hissi bir cevap sayılmazsa.

Cevap bu muydu? Her şeyin yoluna gireceği miydi? Yoksa bu cevap da Holiday ve Derek'in dokunuşları gibi, içinde süregelen duygu karmaşasını geçici olarak yatıştırmayı mı amaçlıyordu? Duyduğu şüphe soğukkanlılığını tahtından etmek istedi.

Kylie kendini taşlı ve çamurlu zemine bıraktı ve geriye götürdüğü ellerinden destek aldı. Başını arkaya attığında ıslak saçlarının hafifçe dalgalandığını ve geceliğinin üzerinden sırtını okşadığını hissetti. Saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Her zamankinden daha aşağıya. Kylie doğruldu ve elini arkaya uzatarak saçlarının ucuna dokundu. Memeleri gibi saçları da bir gecede ergenlik sıçraması yaşamış olmalıydı.

Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Etrafın verdiği sakinlik duygusunun tadını çıkarmaya çalışarak az ötedeki şelaleye baktı ve küçük su damlacıklarının tenini ıslattığını hissetti. *Endişelenme, canım. Hayatın yoluna girecek. Her şey sırayla.* Kylie büyükannesinin sözlerinin zihninde yankılandığını hissetti.

"Gerçekten burada mısın büyükanne? Yoksa bu bir hatıradan mı ibaret?" Kylie bu iki soruyu sesli sormuştu.

Havada herhangi bir soğuma olmaması ona yalnız olduğunu söylüyordu. Ruhunun küçük bir parçası isyan etmek, sadece hayaletin sorununa değil, hayatındaki diğer bütün sorunlara da çözüm bulmak konusunda ısrarcı davranmak istiyordu. Tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekken aklını başına alıp yaşadığı hayal kırıklığından sıyrıldı. Bu şelaleyi "özel" yapan şey her neyse ısrar ve isyana açık değildi.

Kylie etraftaki sakinlikle birlikte bir güç de hissetti.

Bu kötü bir güç değildi ama sertti.

İlgisiz değildi ama inatçıydı.

Bir kızı ateşe verip onun ömür boyu vücudunda yaralarla dolaşmasına sebep olacak kadar inatçı mıydı? Kylie bu sorunun

cevabını bilmiyordu ve akıl sağlığını korumak adına bilmek istediğinden de emin değildi.

Nihayet Della ve Miranda'nın sabrını taşırmış olabileceğini düşünerek ayağa kalktı. Bunu yaparken cebindeki katlanmış zarfı hissetti. Lucas'ın mektubunu. Yakın bir zamanda ilgilenmesi gereken bir şey daha. Hayatındaki sorunlarda herhangi bir değişiklik olmamıştı ama şimdi nedense onlarla başa çıkmak konusundaki güveni artmıştı. Belki de alabileceği yardım sadece bu kadardı.

O sabah baş döndürücü bir hızla geçti. Kylie buna uykusuzluğunun mu yoksa ergenlik sıçramasından geriye kalanların mı sebep olduğunu bilmiyordu. Tepsisini masaya koyup Della'nın yanına oturdu ve yemekhaneye şöyle bir göz gezdirerek Derek'i aradı.

Derek'in öğle yemeği öncesinde bir araya geldiği grup sık sık yürüyüş yapmaya dalıp yemeği kaçırıyordu. Kylie bakışlarını yemekhanenin karşı tarafına çevirdiğinde Derek'i görmeyi ne çok istediğini fark etti.

Aynı zamanda onu görmek istemediğini de.

Tanrım, ne kadar da iradesizdi. Sürekli değişen duygularıyla başa çıkmakta bu kadar zorlanıyorsa kim bilir Derek neler hissediyordu. Herhalde Kylie'nin aklından zoru olduğunu düşünüyordu. Haksız da sayılmazdı, değil mi?

Kylie o sabah şelaleye yaptığı ziyaret sonucunda elde ettiği sakinlik ve özgüveni yavaş yavaş yitiriyordu. Yemekhaneye tekrar göz gezdirip Derek'i bulamayınca kendini bir sandalyeye bırakıp dikkatini, etrafla fazla ilgilenmeden bardağındaki kanı yudumlayan Della'ya çevirdi. Sonra onun yanındaki sandalyenin boş olduğunu fark etti.

"Miranda nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı Della bardağını elinde çevirerek.

Kylie tadının ne kadar güzel olduğunu hatırlama korkusuyla Della'nın bardağındaki kana bakmaktan çekindi. Onun yerine salamlı sandviçinden koca bir ısırık almayı tercih etti. Konuşmasını engelleyen lokmayı ağzının diğer tarafına geçirerek, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Sadece düşünüyorum," dedi Della.

"Üç hafta sonra eve gidecek olmanı mı?"

"Aslında endişelendiğim bu değildi ama artık onu da listeye ekleyebilirim. Teşekkürler," dedi Della alaycı bir sesle.

"Affedersin." Kylie ilgisizce sandviçine baktı. "Peki, seni endişelendiren ne?"

"Önemli bir şey değil," dedi Della öfkeli bir tavırla.

Kylie onun bu ruh halinden hoşlanmadığını belli ederek, "Anlaşıldı," dedi. Hey, Kylie onun aksi bir vampir olduğunu biliyordu ama bazen...

"Özür dilerim," dedi Della. "Bu sabah ölüm melekleriyle ilgili yaptığımız konuşma... bazı konularda endişelenmeme neden oldu."

"Bir vampire dönüştüğün ve ayrıntılarını anımsamadığın o dönemi mi kastediyorsun?"

"Evet." Onun bunu hatırlamasıyla rahatladığı anlaşılan Della yardımını istercesine Kylie'ye baktı. "Ya o dönemde kötü bir şey yaptıysam?"

Kylie ona neredeyse, *ne kadar kötü?* diye soracaktı. Della birilerinin canını yakmış olmaktan mı endişe duyuyordu? Kylie, Della'nın nasıl birisi olduğunu hatırladı. "Her şeyden önce ben senin korkunç bir şey yapmış olabileceğine ihtimal vermiyorum. Kötü bir şey yapmış olmaktan endişe duymam bile gerçekte kötü birisi olmadığını gösterir."

Della bu sözlerle ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Dönüşüm çılgınca bir süreç."

"Ama sen çılgın değilsin," dedi Kylie. "Sen iyi kalpli birisin."

Della başını sallayıp bir şeyler ekleyecekmiş gibi göründü ama sonra bakışlarını kaçırdı. Kylie'nin içindeki bir şüphe kırıntısı onun görünenden farklı endişeleri de olduğunu söylüyordu. Açıkladığından daha fazlasını hatırlıyor olabilir miydi? Kylie, Della'nın endişelendiği şey ne olursa olsun ona yardım edebilmek isterdi.

“Miranda'ya ne oldu acaba?” diye sordu Della belli ki konuyu değiştirmek isteyerek. “Tanrım, umarım yine o ufaklığın yasını tutmaya gitmemiştir.”

“Sabah gayet iyi görünüyordu.” Miranda'nın orada olup olmadığını anlamak için cadıların büyük bir kısmının yemek yediği masaya baktı. Onu göremedi.

Kamp doğaüstü türler arası kaynaşmayı teşvik etse ve bunu başarsa bile ayrı türden birkaç çift ve birkaç kulübe arkadaşı dışında yemek zamanı herkes “benzer benzerini çeker” sözünü doğrularcasına kendi türündekilerle bir araya geliyordu. Helen ve Jonathon çifti bir gün vampirlerin bir gün perilerin masasına oturuyordu. Son zamana dek Perry'yi de sık sık Miranda'nın yanında görmek mümkündü. Birkaç hafta önce Derek de yemeklerde Kylie'ye eşlik ediyordu.

İkisi bunu asla aynı güne denk getirmese de Della ve Miranda bile haftada en az bir kez Kylie'yle oturmak yerine kendi türlerindekiyle oturmayı tercih ediyordu. Kylie arkadaşlarına isterlerse sürekli kendi türlerinin olduğu masaya oturabileceklerini söylüyor ama bunu onlara bir türlü dinletemiyordu.

Della ve Miranda'nın bu tutumunun ona olan bağlılıklarından mı yoksa ona acımalarından mı kaynaklandığını bilmiyordu. Ama bunu yüreğinin derinliklerinde takdirle karşıladığını da söylemeliydi. Kim öğle yemeğinde tek başına olmak isterdi ki? Bu ona eski okulunda Sara'nın hasta olduğu ya da okulu ektiği günleri hatırlatmıştı.

Sara'yı hatırlamasıyla telefonunu çıkarıp en yakın arkadaşından mesaj alıp almadığını kontrol etti. Kylie'nin ona işlerin yolunda olup olmadığını sorduğu ve üç hafta içinde hafta sonu tatili için evde olacağını söylediği birkaç mesaj atmasının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Sara'nın, onun mesajlarına geri dönmeye bile tenezzül etmemiş olması yüreğini yaralamıştı.

Bu Sara'nın artık onunla görüşmek istemediği anlamına mı geliyordu?

Elbette ikisinin artık çok fazla ortak noktasının kalmadığını –her şeyden önce Kylie bir insan değildi– itiraf edecek ilk kişi Kylie'ydi ama ortada on yıllık bir dostluk vardı. İkisi on yıl boyunca birbirlerinin en yakın arkadaşı olmuştu. Sara bu dostluğun hatırına hafta sonundan bir iki saat çalıp en azından Kylie'ye önem veriyormuş gibi davranamaz mıydı?

O bunları düşündüğü sırada telefonu çaldı. Kylie arayanın Sara olmasının esrarengiz bir tesadüf, hatta neredeyse telepati sayılacağını düşünerek ekranda bir numara belirmesini bekledi. Arayan Sara değildi. Telefonu kapayıp masaya bıraktı.

“Dur söyleme tahmin edeyim, arayan ya Trey ya da üvey baban,” dedi Della.

“Doğru cevabı vererek iki puanı kaptın,” dedi Kylie sandviçini tekrar eline alıp.

“Hangisi?” diye sordu Della.

“Babam. Yani üvey babam.” Daniel'la tanışıp onu sevmeyi öğrendikten sonra bile Tom Galen'ın, gerçek babası olmadığını unutuyordu. Yumuşak ekmeğini dişledi ama bir tat alamadı.

“Hâlâ sekreteriyle mi beraber?”

Kylie yutkundu. “Bilmiyorum. Umurumda da değil.”

“Yalancı,” dedi Della.

“Pekâlâ... ya umurumda olmamasını tüm kalbimle dilerdim desem?”

“İşte şimdi doğruları konuşmaya başladın.” Della Kylie’yi dikkatle inceledikten sonra içi kanla dolu bardağını onun burunun etrafında gezdirdi. “Bir yudum almak ister misin?”

Kylie kaşlarını çatarak bardağı itti. “Hayır.”

“Yine yalan söylüyorsun.” Della tek kaşını kaldırdı.

“Tamam!” dedi Kylie öfkeyle. Az önce Della’nın konuştuğundan farksız bir tarzda konuştuğunun kendisi bile farkındaydı. “İstiyorum ama aynı zamanda istemiyorum. Sakın vampirliği kötü bir şeymiş gibi gördüğüm için böyle hissettiğimi düşünme. Ben... ben sadece hangi tür olduğumu anlamaya çalışmanın sıkıntısını yaşıyorum.”

“İster inan ister inanma ama seni anlıyorum,” dedi Della onu süzmeye devam ederek. “Kalp atışların hâlâ çok hızlı.”

“Biliyorum.” Kylie saçlarını omuzlarının üzerine attı. “Bak. Saçlarım da uzadı.” Eşyaları arasında birkaç beden büyüyen memelerini güçlkle içine tıktığı tek bir sutyen bulabildiğini hatırlayınca iç geçirdi.

“Kahretsin.” Della uzanıp Kylie’nin saçlarına dokundu. “Holiday’e bundan bahsetme fırsatı bulabildin mi?” Bakışlarını tekrar onun göğsüne çevirdi. “Niyetim seni korkutmak falan değil ama bu durum biraz tuhaf doğrusu.”

Ah, harika. Tam Kylie kendini ortada önemli bir sorun olmadığına ikna etmişken Della ona tersini söylüyordu. Kylie nefesini bıraktı. “Hayır, henüz onunla konuşmadım. Saat ikide randevumuz var.”

“Bundan hoşnutmuş gibi görünmüyorsun,” dedi Della.

“Değilim.”

Della adeta şoka girmişti. “Ne oldu? Sen ona methiyeler düzersin. Canını falan mı sıktı?”

“Hayır. Ama sanırım ben onun canını sıkacağım.”

“Neden? Şelaleye gittiğin için mi?”

“Hayır. Onun şelaleye gitmeme üzüleceğini sanmıyorum.” En azından Kylie böyle düşünüyordu. “Onu kızdıracak şey orada yaptıklarım.”

“Ne yaptın ki?” Bardağındaki kanı yudumlayan Della şaşırılmış gibi görünüyordu.

“Burnett’e geçmişte Holiday’in kalbinin başka bir vampir tarafından kırıldığını söyledim.”

“Gerçekten mi? Detay versene.”

“Burnett bana Holiday’i sordu ve sonra...”

“Onu sormuyorum,” dedi Della. “Holiday diğer vampirle neler yaşamış?”

“Ben... ben bu konuda çok fazla detay bilmiyorum.” Kylie birden bunu Della’ya da söylememiş olması gerektiğini fark etti.

“Pekâlâ, o halde Burnett’e bunu anlatmanın nesi yanlış?”

Kylie gözlerini devirdi. “Bunu ona anlatmak bana düşmez. Sana da öyle. Bu yüzden sakın ona bir şey söyleyeyim deme.”

“Dudaklarım mühürlü.” Della Kylie’nin tabağından bir tane kızarmış patates çaldı. “Ona bunu neden söylediğini biliyorsun, değil mi?” Parmaklarının ucuyla tuttuğu patatesi dikkatle inceledi.

“Çünkü ben bir aptalım,” dedi Kylie.

“Hayır, çünkü hem sen hem de diğer herkes o ikisinin artık mercimeği fırına vermesi gerektiğinin farkında.” Della patatesi ağzına atıp yüzünü buruşturdu. “Eskiden patates kızartmasına bayılırdım ama şimdi kendimi... ıyyy, kurbağa kıcı yiyormuş gibi hissediyorum.”

Kylie patates kızartması ve kurbağa kıcı arasındaki benzetmeyi duymazdan gelerek Della’nın söylediklerini düşündü. “Nasıl yani? Neyi fırına versinler?”

“Mercimeği fırına versinler, seks yapsınlar, aynı odada bulunduklarında etrafa yaydıkları o şehvet hormonunun bir kısmını tüketsinler.” Della kıs kıs güldü.

Kylie'nin ise o gün ne neşesi yerindeydi ne de iştahı. Sadece birkaç ısırık aldığı sandviçine baktı. Bu iştahsızlığı bir şeylerin habercisi miydi? O da günün birinde patates kızartmasının tadını kurbağa kıcının tadına mı benzetecekti?

"İşte iki azgın burada," dedi Della.

Kylie başını kaldırıp baktı. Holiday ve Burnett yemekhaneden içeri girmişti. Burnett önden yürüyen Holiday'i inceliyordu. Kylie bir an Burnett'in Holiday'e kendisinden duyduklarını anlatmış olmasından korktu. Öfkelenip incinen Holiday'den sıkı bir azar işittiğini hayal etti ve yüreğinin sıkıştığını hissetti. Ah, Tanrım, neden Burnett'e bunları anlatmıştı ki sanki? Yanlış yapmıştı. Hem de çok büyük bir yanlış yapmıştı.

Sonra Holiday onun bakışlarıyla buluştu. Yeşil gözlerinde öfke ya da acı değil, geçmişten kalan endişe kırıntıları vardı. Büyük ihtimalle Kylie ve onun o sabah ofisi terk ediş şekliyle ilgili endişeleri devam ediyordu. Holiday Kylie'ye, dudaklarını kıpırdatarak, "Saat ikide," dedi ve kolundaki saati işaret etti.

Kylie başını salladı.

Gülümseyen Holiday yemekhanenin ön tarafına yürüyüp kendine bir tepsi aldı. Peşinden giden Burnett vücudunu nokta nokta hafızasına işlemek istermiş gibi onun her hareketini izliyordu.

"Bir dakika," dedi Kylie. "Madem vampirler hormonların kokusunu alabiliyor Burnett neden Holiday'in kendisine karşı ne hissettiğini bilmiyor? Yani Holiday'in ona öfkeden daha farklı duygular besliyor olabileceğini söylediğimde gerçekten şaşırmış gibi bir hali vardı."

"Çok basit. Bizler ne kendi hormonlarımızın ne de ilgi duyduğumuz kişilerin hormonlarının kokusunu alabiliriz. Ben de erkek arkadaşımın hormonlarının kokusunu alamıyordum." Della'nın yüzünde, zihninde hafızaların canlandığını söyleyen hüznü bir gülümseme belirdi. "Oysa Lee'nin o hormonları salgıladığından emindim."

Kylie Della'nın Lee'ye hâlâ ilgi duyduğunu ama bunu itiraf etmek ya da bu konu hakkında konuşmak istemediğini hissetti. "Bu işin böyle yürümesi çok tuhaf."

"Evet. Birisine ilgi duyduğumuzda ona karşı hissettiklerimiz hormon sensörümüzün düğmesini kapatır. Oysa ilgi duymadığımız birisi bizden hoşlandığında ah, işte bu koku burnumuza pis bir osuruk kokusu gibi gelir."

Kylie kısa bir süre bu bilgiyi özümseydikten sonra, "Peki o zaman Derek nasıl oluyor da benim aklımdan geçenleri..." Pekâlâ, Kylie bunu sesli söylemek istediğinden emin değildi ama merakı onu sözlerinin devamını getirmeye teşvik etmişti. "Yani bu onun benden hoşlanmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Della sırtıttı. "Derek vampir değil. Herhangi bir hormonun kokusunu bile alamıyor. O sadece duyguları okuyabiliyor. Bu tamamen farklı bir şey."

"Ah." Kylie tabağına bakıp kendini ağzına bir parça patates kızartması atmaya zorladı ama aklı hâlâ karışık. Ağzındaki lokmayı yuttuğunda güçlkle de olsa o soruyu sordu; elbette çok alçak bir sesle.

"Derek'le ikimiz gerçekten de... etrafı hormon kokusuyla mı dolduruyoruz? Yani bu utanç verecek kadar kötü mü?"

Della'nın gözleri büyüdü ama cevap vermedi. Bu ondan beklenmedik bir davranıştı. Della karşısındaki kişiye hiç çekinmeden her şeyi söylerdi.

"Ah, kahretsin. O kadar mı kötü?" diye sordu Kylie.

Della bakışlarını yukarı çevirdi. Kylie tam bunun ne anlama geldiğini çözeceği sırada ensesinde sıcak bir nefes hissetti.

"Kötü olan ne?" diye sordu Derek.

On Birinci Bölüm

“Hiçbir şey,” dedi Kylie. Derek’e baktığı an başıboş kalabilecek hormon ya da duygularını kontrol altına almak için çaresizce çabaladı. Sorun bunu nasıl yapacağını bilmemesiydi. Onun lanet olası sensör düğmesi neredeydi?

Kapan! Kapan! Kapan! Zihninde olanca gücüyle bu düğmeye bastı.

Derek yer değiştirip kendini Kylie’nin yanındaki sandalyeye bıraktı. Kylie bunu yapmanın salgıladığı hormon miktarını artırmamasından korkarak ona bakmak istemedi ama bir insanın yüzüne bakmamak son derece kaba bir davranış sayılırdı. Daha doğrusu, annesi öyle olduğunu söylemişti.

Derek büyük ihtimalle Kylie’nin hâlâ kendisine bakmadığını fark ederek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Kylie annesinin, “*Kabalık etme,*” dediğini duyar gibi oldu. “Yolunda.” Derek’e baktı. Son birkaç gündür ondan köşe bucak kaçtığı için karşısındaki görüntüyü adeta yalayıp yuttu. Nefesi kesildi.

Tanrım, ne kadar da yakışıklı görünüyordu.

Ah, evet, bütün bunlar annesinin suçuydu!

Derek biraz terlemişti; bu yapış yapış değil, tatlı bir terdi. Teni hafifçe parlıyor ve yaptığı yürüyüş sırasında doğanın bütün güzel kokularını toplamış gibi etrafa güneş ışığı kokusu yayıyordu. Kylie dudaklarını onun tenine bastırıldığında gün ışığının tuzlu tadını alacağını tahmin edebiliyordu. Derek'in rüzgârda dağılmış gibi görünen kahverengi saçlarının uçları kıvrılmıştı. Üzerinde vücudunu saran koyu yeşil bir tişört vardı. En sevdiği kot pantolonunu giymişti. Ya da en azından bu pantolonu diğerlerinden daha sık giyiyordu. Kylie bu pantolonu tanıyordu çünkü dizleri aşınmıştı ve Derek'in bacaklarını diğer bütün pantolonlarından daha sıkı sarıyordu. Bedenini saran giysiler ona *gerçekten* çok yakışlıyordu.

Della'nın kıs kıs güldüğünü duyan Kylie, Derek'le ilgilenmeyi bıraktı. Genç vampir sırtıyor ve elini burnunun önünde sallıyordu. Onun ne demek istediğini anlayan Kylie kıpkırmızı kesildi.

Derek'e bir kez daha kaçamak bir bakış fırlattığında onu gözlerini ayırmadan göğsüne bakarken yakaladı. Bu da onun şu an bir yandan Kylie'nin nasıl olup bir gecede bu kadar geliştiğine kafa yorup bir yandan da havayı türlü türlü feromonla kirlettiği anlamına geliyordu.

"Ben... ben Miranda'yı bulsam iyi olur." Kylie ayağa fırlayıp üzerinde beyaz bir giysi olan ve çaresizce tampona ihtiyaç duyan bir kadın gibi kendini yemekhaneden dışarı attı.

Beş dakika kadar sonra kulübeden içeri girerken, "Burada mısın Miranda?" diye seslendi.

Arkadaşı telaşla onun odasından dışarı çıktı. Yüzünde panik, gözlerinde yaş vardı. Aşk acısı çeken Miranda son birkaç gündür hep yaşlı gözlerle dolaşıyordu ama bu defa durum farklıydı. Kylie bunu hemen hissetmişti. Ve evet, bu biraz da suçluluk

duygusuyla sarmalanmış halde *Kylie'nin* yatak odasından dışarı fırlamış olmasından kaynaklanıyordu.

“Çok üzgünüm,” dedi Miranda hıçkırarak. “Gerçekten, gerçekten üzgünüm.”

“Neden gerçekten, gerçekten üzgünsün?” Yoksa Miranda Lucas'ın mektuplarını bulup okumuş muydu? Bile bile *Kylie'nin* mahremiyetini hiçe mi saymıştı?

“Niyetim bu değildi.”

Kylie sabrının, delik bir balonun içindeki hava gibi yavaş yavaş tükendiğini hissederek, “Ne değildi?” diye sordu. O mektuplar özeldi. Kahretsin, ikincisini henüz kendisi bile okumamıştı. Şelaleden döndüğünde onu çekmeceye, diğerinin yanına koymuştu. Kendi kendine mektubu o gece olmasa bile bir sonraki gece okuyacağını, belki de hiç açmayacağını söylemişti. Hayatında bunca sorun varken bir de Lucas'ın kendisine söyleyecekleriyle başa çıkmaya dayanabileceğinden emin değildi.

“Bunu daha önce defalarca yapmış ve geri almakta hiç zorlanmamıştım. Ne olur, ne olur bana kızma.”

Kylie birden bunun Lucas'ın mektuplarıyla ilgili olmadığı hissine kapıldı. “Ne yaptın ki?”

Miranda bakışlarını tekrar *Kylie'nin* odasına çevirdi ama oraya doğru bir adım atan *Kylie'nin* içeri girmesine izin vermedi. “Düzelteceğim. Yemin ederim ki düzelteceğim. Mutlaka bir çözüm bulacağım. Bu işi düzeltene dek bana uyku ya da yemek yok.”

“Neyi düzelteceksin?”

“Ne olur kızma.”

Kylie Miranda'yı kenara itti. Sonra onun, görmesini istemediği ve düzelteceğine yemin ettiği şeyin ne olduğunu anlamak için odasına girdi.

Bakışları önce en özel eşyalarını sakladığı komodine çevrildi. Komodinin çekmecesini kapalıydı. Üzerinde dağınık halde duran

mektuplar falan yoktu. Sonra birden yatağındaki bir hareketlilik dikkatini çekti.

Bakışlarını o tarafa çevirdi.

Gözlerini kırıştırdı.

Bir çığlık attı.

Ardından tabanları yağlayıp kendini saniyeler içerisinde odadan dışarı attı.

Doğrudan yanına koştuğu Miranda onu kollarından tuttu. “Üzgünüm. Çok üzgünüm”

Kylie biraz durup soluklanmaya çalıştı. “Neden...” Nefes aldı. “Neden yatağımda bir kokarca var?”

Birden bacaklarında tanıdık bir sürtünme hissetti. Çorap’ı görmeyi umarak bakışlarını aşağı çevirdi. Ama hayır. Bu Çorap değildi.

Kylie bir kez daha bağırıp kendini odanın karşı tarafına attı.

Kokarca küçük, sivri burnunu kaldırıp havayı kokladı, miyavladı ve Kylie’nin peşinden koştu.

“Çok üzgünüm,” diye haykırdı Miranda.

Kylie önce Miranda’ya, sonra hızla kendisine yaklaşan kokarcaya baktı. Hayvan çok tanıdık ve tamamen kedilere özgü bir sevimlilikle hoplaya zıplaya koşuyordu.

Bu Çorap mıydı?

“Hayır,” dedi Kylie. “Sakın bana bunun... Ah, kahretsin, böyle bir şey yapmış olamazsın!”

“Düzelteceğim,” dedi Miranda. “Kesinlikle düzelteceğim.”

Kylie, Helen ve Jonathon’la geçirdiği resim dersinden az önce dönmüştü. Ofisin önünde volta atıp Holiday’le saat ikide yapacağı görüşmeyi bekliyordu. Kamp liderine onun geçmişte bir vampirle yaşadığı aşk ilişkisini başkalarına anlattığını nasıl söyleyecekti?

Bu arada Burnett’in senin geçmişte bir vampirle çıktığını bilmediğinden haberin var mıydı? Hayır, bu şekilde olmazdı.

Selam, Burnett'le sohbet ediyorduk ve ben bir başka vampirin senin kalbini kırdığını söyleyiverdim. Böyle bir konuşmanın da iyi gitmeyeceği belliydi.

“Kylie?” Seslenen Derek’ti.

Ah, lanet olsun!

Derek’in kano dersine yazılmayı bekleyen bir grup kampçının arasından geçip kendisine doğru yürüdüğünü gördü ve onunla karşılaşacağı gerçeğini kabullendi. Yine de kalabalıktan birkaç adım uzaklaştı.

“Selam,” dedi Derek, önünde durup onu dikkatle inceleyerek.

“Selam.” Kylie geri geri yürüyüp Derek’e kendisini takip ederek kalabalıktan biraz uzaklaşmasını işaret etti.

Derek bakışlarını bu şekilde yürümeye devam eden Kylie’nin üzerine kilitledi. “Hatalı bir davranışta mı bulundum?”

“Hayır,” dedi Kylie başını iki yana sallayarak.

“O zaman sigara falan mı içiyordun? Çünkü gerçekten çok tuhaf davranıyorsun.”

Kylie Derek’in, neden onun gerçekle olan bağlarını kopardığını düşündüğünü biliyordu. Ama kendini bu son bir buçuk ayda öğrendiği bütün gerçeklerin hayatı boyunca öğrendiklerinden tamamen farklı olduğunu söyleyerek savunabilirdi.

“Ben... ben... sadece...” Yakınlarda süper işitme gücüne sahip birileri olmadığından emin olmak için bakışlarını etrafta gezdirdi. “Ben utaniyorum, tamam mı?”

“Neden utaniyorsun?” Derek onun memelerine baktı. “Bundan mı?”

Kylie elini uzatıp parmağını çenesinin altına koyarak Derek’in başını yukarı kaldırdı. O hiç değilse yüzü kızaracak kadar terbiyeli bir çocuktu.

“Affedersin. Sadece onlar... yani sen biraz...”

“İrileştim. Biliyorum.”

Derek elini uzatıp onun saçlarını avuçladı. "Saçların da uzamış."

"Sadece saçlarım değil, boyum da uzadı."

Onu şöyle bir süzen Derek'in gözleri kocaman açıldı. "Sana ne oldu böyle?"

"Keşke bilsem." Kylie hayal kırıklığını sesine yansıtmamaya çalıştı. Bu Derek'in suçu değildi. "Sabah uyandığımda vücudumun her uzvu büyümüştü."

Derek sırtıttı ve bakışlarını kısa bir süre aşağılara çevirdikten sonra tekrar Kylie'ye baktı. "Bence harika görünüyorsun."

"Böyle düşünmene neden şaşırmadım acaba?" Kylie kaşlarını çatıttı.

Yüzündeki gülümseme bir anda solan Derek hâlâ Kylie'ye bakıyordu. Kylie onun, göğsüne bakıp durmaktan vazgeçmesinin bu kadar zor mu olduğunu yoksa başka bir şey mi düşündüğünü merak etti.

"Bak, madem kötü bir şey yapmadım neden son iki gündür benden kaçırıyorsun?"

Kylie parmaklarının ayakkabılarını canını yakacak kadar zorladığını hissederek ayaklarını yere sürttü. "Sana sebebi açıkladım. Utanıyorum."

"Vücudun... irileştiği için mi utanıyorsun?"

"Hayır. Şey, evet, bu da biraz utanç verici sayılır. Ama asıl sebep..."

"Neden benden kaçırıyorsun? Söyle. Çünkü gerçekten öyle yapıyorsun." Şimdi sesi bu durumun onu biraz öfkeliendirdiğini ya da en azından biraz rahatsız ettiğini söylüyordu. Ama Kylie'nin onun sesinde asıl fark ettiği şey güvensizlikti. Doğrusu Kylie böyle hissettiği için onu suçlayamazdı. Derek benzer şekilde onu görmekten kaçınırsa kendisi de aynı şeyleri hissedirdi.

Dudaklarını kemirdi. "Üzgünüm. Düşündüğün gibi değil."

“Peki nasıl? Çünkü buna hiçbir anlam veremiyorum. Yani ben yanındayken çoğunlukla olması gerektiği gibi hissediyor, hatta bazen yoğun duygular yaşıyor ama sonra kaçıp gidiyorsun.”

“Aslında... kaçıp gitmemin sebebi tam da bu.”

Derek alnını kırıştırdı. “Hâlâ bir şey anlamadım.”

Pekâlâ, Kylie ona her şeyi açıklayacaktı. Bunu düşündüğünde bile yüzü kızarıyordu. “Sen etrafımdayken düşündüğüm tek şey seni öpmek ya da seninle sevişmek oluyor.”

Ve şu ana dek kimseyle gitmediğim kadar ileri gitmek.

Derek’in alnındaki kırışıklık derinleşti ama en azından değişen duruş biçimiyle birlikte omuzlarındaki yük de hafiflemiş görünüyordu.

“Tamam,” dedi elini cebine sokarak. “Şimdi bana bunun neden kötü bir şey olduğunu açıklar mısın?”

“Aslında kötü değil ama... özel bir şey. Ben zihnimden geçenleri, kamptaki bütün vampir ve perileri geçiyorum, senin bile bilmeni istemiyorum.”

Derek’in omuzları üzerlerine yeniden yük binmiş gibi gerildi. “Demek diğer insanların senin benden hoşlandığını bilmesinden utanıyorsun.”

“Hayır. Yani... senden hoşlanmam başka şey... seninle sevişmeyi düşünmem başka şey.”

“Benimle sevişmek mi istiyorsun?” Derek neredeyse sırtarak elini saçlarının arasında gezdirdi. “Biliyor musun, kendini aynı anda hem iltifat almış hem de hakarete uğramış gibi hissetmenin mümkün olabileceğinden haberim yoktu. Ama sen bana böyle hissettirmeyi başardın.”

“Sana hakaret etmedim.”

“Söylediklerin, etraftakilerin benden hoşlandığını bilmesinden utandığın anlamına geliyorsa bana hakaret etmiş sayılırsın.”

“Sana sorunun senden hoşlanmam olmadığını söylemiştim.”

“Pekâlâ, yani başkalarının senin beni çekici bulunduğunu bilmelerini istemiyorsun.”

Kylie konuşmak için ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bilemedi. “Evet. Öyle sayılır. Yani bu çok özel bir şey.”

“Özel mi?” Derek onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyormuş gibi kısa bir tereddüt yaşadı. “Aslında o kadar da özel bir şey sayılmaz.”

“İnsanlar için özel,” dedi Kylie. “Ben tamamen insan olmayabilirim ama... gerçeği kabullenelim. Hayatımın on altı yılını insan olarak geçirdim ve iki aydan az bir süredir... henüz hangi türden olduğumu bile bilmiyorum.” İçindeki hayal kırıklığının büyüdüğünü hissederek başını iki yana salladı. “Yine de evet, insanların böyle yapmalarını seviyorum.”

“Nasıl yapmalarını?” diye sordu Derek onu dinlememiş gibi.

Kylie bu konuda onu suçlayamazdı çünkü kendisi bile ağzından çıkanı duyduğundan emin değildi. “Kişisel düşünce ve duygularını kendilerine saklamalarını.”

Derek öylece durup bu sözleri özümsemeye çalıştı. Kylie ortaya koyduğu tezin ona mantıklı gelmediğini anladı.

“Hayır,” dedi Derek. “Yanılıyorsun.”

“Hangi konuda?” Şimdi aklı karışan Kylie’ydi.

“Bunlar insanlar için de özel değil. İnsanlar da her şeyi kendilerine saklamıyorlar.”

“Duygu ve düşüncelerini başkalarıyla paylaşmak tamamen onların elinde,” dedi Kylie.

“Saçmalık!” dedi Derek. “Şurada duran Helen ve Jonathon’a bak. Senin insan olan kısmının bu iki kişinin birbirini ne kadar çekici bulunduğunu göremediğini mi söylüyorsun? Peki ya Burnett? Onun Holiday’e abayı yaktığını benden önce sen fark ettin. Bunu görebildin.”

Pekâlâ, Derek’in haklı olduğu bir taraf vardı. Ama Kylie onun bunu gözüne sokmasından hoşlanmamıştı. “Bunu göre-

bildiğim doğru. Ama ne onların duygularını hissedebiliyor ne de,” *mercimeği fırına vermek istedikleri için*, “beraber olmak istedikleri için salgıladıkları feromonların kokusunu alabiliyorum. Başkalarının bunu yapabilmesi... beni biraz korkutuyor, tamam mı?”

Derek başını iki yana salladı. “Seni korkutan asıl şey bana karşı hissettiklerinin başkaları tarafından bilinmesi mi yoksa bunu senin bilmen mi?”

Kylie ona baktı. “Ne demek istediğini anlamadım.”

“Yani ben senin bunu istediğinden çok da emin değilim.” Derek eliyle önce kendini, sonra Kylie’yi gösterdi.

“Neyi istediğimden?” Kylie bunu söylediği anda geçmişe bir yolculuk yaptı. Trey’le benzer bir tartışmaya girdiği o ana. Ah, hayır. Aynı şeyi bir kez daha yaşamak istemiyordu.

“Sen ve ben. Biz. Sen ‘biz’ diye bir şey olmasını istemiyorsun. Ne zaman birbirimize biraz yakınlaştığımızı hissetsem beni kendinden uzaklaştırıyorsun. Sana belki altı kez çıkma teklif ettim ve bana hâlâ bir yanıt vermedin. Sorun ne?”

Evet, Kylie Trey’le de bundan farksız bir konuşma yapmıştı. “Konu her zaman seks, değil mi?”

“Ne?” Derek’in ağzı açık kaldı. “Hayır. Ben onu kastetmemiştim.”

“Yani sen benimle seks yapmak istemiyor musun?” diye sordu Kylie her saniye daha da öfkelenerek.

Derek, bir kuyruğu ve bir kafası daha çıkmış gibi Kylie’ye baktı. Tanrı Kylie’nin yardımcısı oldu çünkü son zamanlarda başına gelen onca olaydan sonra Kylie gerçekten bir kafası daha çıkmadığından emin olmak için aynaya bakmak istiyordu. Tabii bu, kuyruk için de geçerliydi.

“Lanet olsun, bu da nereden çıktı şimdi?” diye sordu Derek.

Birden Kylie az ötedeki kalabalıktan birkaç kişinin onlara yaklaştığını ve dedikoduya aç birer yarasa gibi, konuştukları her

şeyi duyduklarını fark etti. Saatine baktı ve ikiyi çoktan geçmiş olduğunu gördü. “Üzgünüm ama geç kaldım.”

Hışımla Holiday’in ofisine daldı. Kendini masanın karşısındaki sandalyeye bırakıp hem kamp lideri hem de dostu olan Holiday’in gözlerinin içine baktı. “Erkeklerden nefret ediyorum. Ciddi ciddi lezbiyen olmayı düşünüyorum.”

Holiday yarı gülümser yarı sızlanır gibi görünüyordu. “Durum o kadar kolay olsaydı dünyadaki kadınların yüzde doksanı lezbiyen olmayı tercih ederdi.” Yüzüne küçük bir çocuk gibi komik bir ifade yerleştirip, “Eee... erkeklerle sorun mu yaşıyorsun?” diye sordu. Masasındaki kutu koladan bir yudum aldı.

“Sadece erkeklerle değil, bir kokarca ve hayaletlerle de sorun yaşıyorum.”

Holiday neredeyse içtiği diyet kolayla boğulacaktı. “Kokarca mı?”

Kylie kendini yenilgiye uğramış ve Derek’le yaptığı tartışma yüzünden yorgun düşmüş hissederek sandalyesinde kaykıldı.

“Miranda kedim Çorap’ı bir kokarcaya dönüştürdü. Şimdi onu eski haline getiremiyor.” Kylie bu sözler dudaklarından döküldüğü anda arkadaşını şikâyet ediyormuş gibi konuştuğunu fark etti. “Bunu sana onu uyarman için anlatmadım.”

Holiday gülümsemek için yoğun bir çaba harcıyordu ama dudaklarının kenarı yukarı kıvrılmıştı. “Herhalde eve döndüğünde annesinin ondan sergilemesini isteyeceği gösteriye hazırlanıyordu.”

“Bana bunu neden yaptığını açıkladı. Onun başının derde girmesini istemiyorum... ama ya Çorap’ı eski haline döndürmeyi başaramazsa? Böyle bir durumda bir kokarca beslemek zorunda kalacağım.”

Holiday’in dudaklarında yeni bir gülümseme belirecek gibi oldu. “Miranda’nın bunun üstesinden geleceğinden eminim.”

Kylie başını iki yana salladıktan sonra ellerini kucağına bıraktı.

“Hayatımın tekrar normale dönmesini ne çok istediğimi tahmin dahi edemezsin. Normal bir insan gibi yaşasam ne olur sanki? Kimsenin düşüncelerimi okumaya, duygularımı değiştirmeye çalışmadığı ya da beni birilerinin hayatını kurtarmakla görevlendirmedeği normal bir insan gibi.”

Holiday arkasına yaslanıp uzun süre aynı pozisyonda kalmış gibi kollarını yukarı kaldırdı. Kollarını indirmeden önce kaşlarını çatarak masasının üzerinde karışık halde duran evraklara baktı.

“İnsan olarak yaşamak konusunda bir şey diyemem ama normal bir hayat sürmek bazen kulağa çok hoş geliyor, değil mi?”

Holiday’in içinde bulunduğu ruh hali Kylie’ye kendi endişelerini unutturmuştu. “Her şey yolunda mı?”

“Beni mi soruyorsun? Ah, evet ben gayet iyiyim.” Holiday kollarını indirdi ve cesur bir tavır takınmak istermiş gibi sırtını dikleştirdi. “Beni asıl endişelendiren sensin, Kylie. Bu sabah çok üzgün görünüyordun.”

Kylie o sabah ofisten nasıl hışımla çıktığını hatırlayarak, “Özür dilerim,” dedi. “Bazen... omuzlarımdaki yük bana çok ağır geliyor.”

“Neler hissettiğini biliyorum. Ama her şey yoluna girecek.”

Kylie kaşlarını çattı. “Annem gibi konuşuyorsun. O da hep ‘Tanrı insana asla kaldıramayacağından fazlasını vermez,’ der.”

Holiday kıkırdadı. “Keşke Tanrı bize bu kadar güvenmese, değil mi?”

“Evet.” Holiday’in gözlerinin bir kez daha endişeyle parladığını gördü. “Ya senin sorunların ne durumda?” Onun üzgün olduğunu hissederek masayı işaret etti.

“Her şey yoluna girecek... sadece kampı yatılı okula dönüştürmekle ilgili bir sürü finansal ıvır zıvırı halletmem gerekiyor. Öğretmenler alınacak. Kulübelere ısıtma tesisatı kurulacak.

Bütün bunların altından nasıl kalkacağımıza dair en ufak bir fikrim yok.”

“Hükümetin, daha doğrusu FAB’nin kampı finanse ettiğini sanıyordum.”

“Bir noktaya kadar destek oluyorlar ama kampı yatılı okula çevirme fikrimi kabul ettiklerinde bize çok sınırlı bir bütçe verdiler. Şu sıralar hükümet programlarında bile kesintiye gidiyor.” Holiday bakışlarını tekrar masaya çevirdi. “Aslında durum büyük ihtimalle düşündüğüm kadar kötü değil. Sadece... eskiden finansal konularla hep Sky ilgilenirdi ve şimdi her şey benim üzerime kaldı.”

Kylie, Burnett’le ilgili bir sohbet başlatmayı umarak, “Burnett bu işlerden anlamıyor mu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Ama onun buradaki yardımını en fazla bir ay daha süreceği için Burnett’i işin bu kısmına bulaştırmaya gerek görmüyorum.”

Holiday bu sözlerle Burnett’e güvenmediğini ima ediyordu. Sebep Burnett’in bir vampir olması mı yoksa Holiday’in önceki ortağı Sky’a güvenip de onun tarafından ihanete uğraması mıydı? Holiday, Sky hakkında konuşmaktan kaçınıyordu ama Kylie onun, arkadaşının ihanetiyle itiraf etmek istediğinden çok daha fazla acı çektiğini hissedebiliyordu.

“Yeni bir kamp lideri işe alındı mı?” diye sordu.

Şimdi Holiday’in yüzünde neredeyse ağlamaklı bir ifade vardı. “Hayır. Ama yaz sonuna dek birisini bulacaklarına dair söz verdiler. O günü iple çekiyorum.”

“Burnett’le çalışmak gerçekten bu kadar zor mu?” Holiday’in kendini çıkmazda görmesinin asıl sebebinin Burnett olduğunu hissediyor ve bu durum onu kamp liderine yapacağı itirafın nasıl karşılanacağı konusunda endişelendirmekten başka bir işe yaramıyordu.

“Sadece ikimiz birbirimizden tamamen farklıyız.” Holiday’in bakışları Kylie’nin göğüslerine kaydı ve orada olması gerekenden biraz daha uzun süre takılı kaldı. Bu da onun Kylie’deki gelişimi fark ettiği anlamına geliyordu.

Kylie yapacağı itirafı düşünmekten vazgeçip tekrar kendi sorunlarına döndü. “Bunu açıklayabilir misin?”

“Neyi?” diye sordu Holiday son derece masumane bir tavırla ama Kylie’yi kandırmayı başaramadı.

Kylie ellerini memelerine götürdü.

Kamp lideri kaşlarını çatı. “Kendine memeleri büyük gösteren bir sutyen aldığını umuyordum.”

“Ne yazık ki hayır. Saçlarım da benzer durumda.” Kylie saçlarını omuzlarının üzerine attı. “Ayrıca ayakkabılarım ayaklarımı sıkıyor ve birkaç santim uzadığımdan da eminim.”

“Hmm.” Holiday’in ifadesiz görünmek için özel bir çaba harcıyormuş gibi bir hali vardı.

“Hmm ne?” Kylie öne eğilip ellerini masaya koydu.

“Hmm, bu çok tuhaf,” dedi Holiday ama bakışlarını tekrar masadaki evraklara çevirmesi Kylie’ye karşı yüzde yüz dürüst olmadığını söylüyordu.

“Lütfen şimdi bunu yapma,” dedi Kylie ısrarcı bir sesle.

Holiday başını kaldırdı. “Neyi?”

“Benden bir şeyler saklama. Bütün bunları yaşayan benim. Neler olup bittiğini öğrenmek hakkım.”

“Bir şey saklamıyorum...” Holiday iç geçirdi. “Henüz tahminde bulunma aşamasında olduğum için senden bir şeyler sakladığımı düşünmüyorum. Henüz emin değilken sana bir şey söylemenin mantıklı olacağından emin değilim.”

“Asıl bana hiçbir bilgi vermemen doğru olmaz. Çünkü inan bana, söyleyeceğin şey her neyse benim hayal ettiklerim kadar kötü olamaz.”

Holiday başını salladı. “Pekâlâ ama sakın bunun... bir tahminden ibaret olduğunu aklından çıkarma. Burnett bile bunu kesin bir işaret olarak görmediğini söyledi.”

Kylie Burnett’in, onun göğüslerindeki gelişmeyi fark ettiğini tahmin etmişti. Genç vampirin durumu idare etmekteki başarısı takdire şayandı. Ama başkalarının onun göğüsleri hakkında konuştuğunu düşünmek Kylie’nin kaldıramayacağı kadar ağır bir yükü. Gerçekten ağır ve iğrenç bir yükü.

“Siz ikiniz benim memelerim hakkında mı konuştunuz?”

“Hayır. Şey, evet ama... Bak, Burnett bana şelalede karşılaştığınızda sende bazı değişiklikler fark ettiğini söyledi. Ben de onun bu değişikliklerin ne olduğunu söylemesi konusunda ısrarcı davrandım.”

Burnett’le şelaledeki karşılaşmasından bahsedildiğini duymak bile Kylie’ye yapacağı itirafı hatırlatmaya yetmişti. Ama önce öğrenmesi gereken başka bir şey vardı.

“Peki, neymiş tahmininiz?”

“Bazı kurtkadınlar...”

“Kurtkadın mı? Ah, kahretsin! Kurtkadın olmak istemiyorum! Her şey olabilirim ama kurtkadın asla.”

On İkinci Bölüm

“Hey!” Holiday, Kylie’nin kolunu tuttu. “İşte sana bu yüzden söylemek istemedim. Hiç düşünmeden yargıya varacağını biliyordum.”

Kylie gözlerini kırpıştırdı. “Kurtkadınlara ne oluyor? Memeleri mi büyüyor?”

“Hayır. Şey, aslında öyle de denebilir.” Holiday gülümsememek için kendini zor tutuyordu. “Belli bir olgunluğa erişip çiftleşme dönemine yaklaştıklarında vücutları hızla dolgunlaşmaya başlar.”

Kylie’nin kalp atışları hızlandı. O an düşünebildiği tek şey bir kurtadamın kurda dönüşme sürecine tanıklık eden Miranda’nın bu sürecin ne kadar acılı görüldüğüyle ilgili sözleriydi. “Ama sanki benim yaşadıklarımı anlatıyorsun. Bunun neresi tahmin ya da yargıda bulunmak?”

Holiday başını iki yana salladı. “Bir kurtadam birisi tarafından dönüştürülmemişse, kurda dönüşüm sürecine çoğunlukla dört ya da beş yaşında girer. Bu sürecin senin yaşındayken başlaması neredeyse imkânsız. Ayrıca kurtadamlar dolunaydan birkaç gün önce ve sonra güçlü ruhsal çalkantılar yaşar. Dr. Day bana seni dolunay zamanı gördüğünü ve bu tür belirtilere rastlamadığını

söyledi. Onun bir şeyleri gözünden kaçırmış olabileceğini düşünerek son dolunayda seni yakından takip ettim. Davranışlarında herhangi bir değişiklik görmedim.”

“Belki de ben bu türün geç gelişen bir örneğiyim,” dedi Kylie bunun doğru olmadığını umsa da. “Üstelik ben asla duygularını belli edebilen birisi olmadım. Belki de bu yüzden huysuzluğumu fark edemedin.”

“Ve bir de... şu senin kedin var,” diye devam etti Holiday sözlerine. “Kediler kurtadamlardan nefret ederler. Ama kedin senden nefret etmiyor.”

Kylie yıllar önce sahip olduğu kedinin Lucas’a verdiği tepkiyi hatırladı. Onu kulübeye bıraktığı gün Çorap da Lucas’a benzer bir tepki vermişti. Sonra aklına önemli sayılabilecek bir şey geldi. “Ah, kahretsin. O kurt.”

“Hangi kurt?”

“Bir önceki gece... kan içtikten sonra ormana kaçtığımda bir kurda rastladım. Hayvan etrafımda dolanıp durdu. Hatta o gece daha geç saatlerde tekrar ortaya çıktı ama...”

“Dün gece dolunay yoktu,” dedi Holiday. “Gördüğün bir kurtadam olamaz.”

“Biliyorum, zaten o yüzden... yani o kurdun yarı evcil bir hayvan olabileceğini düşündüm. Ona dokunmamı falan istemiş gibi önümde diz çöküp sürünerek yanıma gelmeye çalıştı.” Kylie kendine nefes alması gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldı. “Sence bunun bir anlamı var mı? Kurtların ilk kez kurtadama dönüşecek kişilerin etrafında dolanıp durması şeklinde bir ritüel falan olabilir mi?”

Holiday bu sözleri düşünmeye çalışıyormuş gibi Kylie’ye baktı. “Bugüne dek hiç bu tür bir ritüelden bahsedildiğini duymadım. Ama... aslında kurtadamlara tavsiyelerde bulunma işini Sky üstlenmişti. Bu yüzden ben bu konuda fazla bilgi sahibi

değilim. Ama etrafımdakilere sorarım. Burnett'in bana bir cevap verebileceğinden eminim."

"O kurtadam değil ki." Kylie, Lucas'ın kampta olmasını isterdi. Orada olup ona tavsiyelerde bulunmasını, onun bütün bu olanlardan bir anlam çıkarmasına yardımcı olmasını isterdi. Ama hayır, Lucas bir kurtkadınla kaçmıştı. Ve Kylie, bunu yaptığı için Lucas'a öyle çok öfkelenmişti ki ondan gelen mektubu hâlâ okumamıştı.

"Burnett bir kurtadam değil ancak FAB'deki görevi bütün doğaüstü türler hakkında kapsamlı araştırmalar yapmasını gerektiriyor. İster inan ister inanma ama o küstah olduğu kadar akıllı da. Ve benimle senin gelişen vücudun hakkında konuşurken sesinde bu değişikliklerle nasıl başa çıktığın konusundaki endişesinden başka bir şey yoktu."

Kylie bir kurtadam olma düşüncesiyle perişan haldeyken bile Holiday'in Burnett'i savunduğunu fark etmişti. Holiday bundan hoşlansa da hoşlanmasa da vampire saygı duymaya başlamıştı. Yine de bu, Kylie'nin Holiday'in kişisel bilgilerini Burnett'le paylaşmasını haklı çıkarmıyordu. Ama Holiday Burnett'le ikisinin romantik bir ilişkiye şans tanımları gerektiğini göremiyor muydu? Kylie'nin Burnett'e geçmişte onun başka bir vampirle aşk yaşadığını anlatmasına acaba ne kadar öfkelenecekti?

"Şelale konusuna gelince..."

"Biliyorum," dedi Holiday.

Kylie her şeyin bu kadar kolay olacağını umarak, "Neyi biliyorsun?" diye sordu. Burnett'in ona Kylie'yle yaptığı konuşmadan bahsettiğini ve Holiday'in buna hiç üzülmediğini umuyordu.

"Oraya neden gittiğini biliyorum." Holiday masasındaki evrakları düzenlemeye başladı. "Ben de haftada en az bir kez oraya uğrarım. Düşünmek ve bir şeyleri çözmeye çalışmak için gidilebilecek en iyi yerdir. Bu sabah orada o hayaletle ilgili bir cevap bulabildin mi?"

Kylie başını iki yana salladı. “Sadece doğru olanı yaptığımı hissettim.”

“O halde elinden geleni yaptığına inanman gerek,” dedi Holiday.

Kylie birden bir şeyi hatırladı. “Bana bugüne dek hiç ölüm meleği görmediğini söylemiştin.”

“Görmedim,” dedi Holiday.

“Ama onların varlığından bile emin olmadığını da söylemiştin.”

“Ben efsanelerin herkesin inandığı şekilde olduğunu düşünmüyorum.”

“O halde şelaleyi bu kadar... özel kılan ne?”

Holiday doğru kelimeleri seçmeye çalışıyormuş gibi tereddüt etti. “Bence orası kutsal bir yer. Cennetteki işleri yürüten o önemli kişi burayı hayaletlerle başa çıkması gereken bizler için yarattı. Biz orada huzuru buluyoruz. Hatta bazen aradığımız soruların cevaplarını da.”

Kylie şelaledeyken kendini huşu içerisinde hissettiğini hatırlayarak, “Bir kilise gibi mi yani?” diye sordu.

“Evet, onun gibi. Orada yoğun bir manevi güç var. Bunu sen de hissettin, değil mi?” Holiday Kylie’nin elini tuttu.

Kylie elini geri çekti. “Evet. Ama bunu bana neden daha önce anlatmadın? Sana şelaleyi sorduğumda bana hiçbir şey söylemedin. Yani, en başından beri oraya gidebilirdim. Belki hayaletin bana şu ana dek anlattıklarından çok daha fazlasını çözebilirdim.”

Ellerini masaya koyan Holiday’in yeşil gözleri şefkatle doldu. “Şelale anlatılmaz, Kylie. Onun seni çağırması gerekir. Sanırım sana da bu çağırışı yaptı yoksa oraya gitmezdin.”

Kylie böyle bir çağrı hissettiğini inkâr edemezdi. Yine de her şeyi tek başına çözmeye mecbur olmak zoruna gidiyordu.

Bir parça yönlendirmenin, küçük bir yardım eli uzatmanın kime ne zararı vardı?

“Beni asıl şaşırtan, Burnett’in oraya gitmesi oldu,” dedi Holiday. “Şelaleye sadece hayaletlerle iletişim kurma yeteneğine sahip olanlar çağırılır. Diğer türler bu şelalenin duyguları altüst ettiğini düşünürler... ya da oradan çekindiklerini söylemek daha doğru olur sanırım.”

Kylie, Della ve Miranda’nın verdiği tepkiyi hatırladı. Evet, çekindiklerini söylemek en doğrusuydu.

“Sky bile oraya gitmek istemezdi.” Holiday başını kaldırıp Kylie’ye baktı. “Burnett şelalenin arka tarafına da geçti mi?”

“Ben gittiğimde oradaydı.” Kylie tereddüt etti. “Burnett’in şelalede olma sebebi sensin,” diyerek asıl konuya geçmek istedi. Bunu şu an söylemezse vazgeçebilirdi. Bu da meselenin iyice büyüyeceği anlamına gelirdi.

“Ben miyim?”

“Seni daha iyi anlamak istiyordu. Ve sanırım şu hayalet meselesini çözerse...”

“Bunu sana o mu söyledi?” Holiday’in gözleri hayretle büyüdü.

“Evet.” Kylie kısa bir tereddüdün ardından ağzındaki baklayı çıkarıverdi. “Ona başka bir vampirin senin kalbini kırdığını söyledim. Senin onunla ilgilenmek istememenin sebebinin bu olduğunu söyledim.”

Holiday’in bir anda alnı kırışıp gözleri küçüldü. “Ona ne dedin?”

“Bunu yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama... bana sordu ve önce ona hiçbir söylemedim ama...”

“Neden o sana... Hayır, neden sen ona bir açıklama yapma ihtiyacı hissettin?”

“Çünkü Burnett senden gerçekten hoşlanıyor, Holiday.”

“Onun ne hissettiği önemli değil. Ben sana bu bilgiyi başkalarıyla paylaşasın diye vermedim.” Holiday sustu ama gözleri duyduğu öfkeyle çakmak çakmak yanıyordu.

“Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Hatalı olduğumu biliyorum ama... sanki nişanlının sana yaptıkları, Burnett’le yaşayabileceklerini görmeni engelliyor. Sanki Burnett’i, sorumlusu olmadığı bir şey için cezalandırıyorsun.”

Holiday’in yüzündeki ifade yumuşamadı. Derin bir nefes aldı. “Kylie, Burnett’le aramda geçenler seni...” Susup dişlerini sıktı. “Bu sohbeti burada bitirip daha sonra görüşmeye ne dersin? Biraz zamana ihtiyacım var.”

Kylie göğsünde koca bir boşluk açıldığını hissetti. “Ne olur... ne olur bana kızma.”

Holiday elini kaldırıp onu susturdu. “Sana kızdığımı söyleyemem. Daha çok... hayal kırıklığına uğradım.”

“Bu daha da kötü,” dedi Kylie bu göğsünün sıkıştığını hissederek. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Holiday ayağa kalkıp kapıya yöneldi. “Yarın görüşürüz.”

Kylie’nin gözleri yandı ve Holiday’e karşı çıkmak, ona kendisini affetmesi için yalvarmak istedi. Yaptığı yanlışlığın aralarındaki ilişkiyi bozmaması için onun ayaklarına kapanmak istedi. Ama içinden bir ses bunun için çok geç kalmış olabileceğini söylüyordu.

O gece saat dokuza yaklaşırken Kylie yastığını kahrolası bir kokarcayla paylaşarak yatağına uzanmış tavana bakıyordu. Yemekhaneye gidip pizza ve basketbol gecesine katılmaktan vazgeçmişti. Burnett bir basketbol sahası kurmuş ve kamptaki bütün erkekler takımlara ayrılmıştı. Son birkaç gündür gözüne doğru düzgün uyku girmediği düşünülecek olursa Kylie’nin şu an kütük gibi uyuyor olması gerekirdi. Ama öyle olmamıştı.

Gözlerini Lucas’ın mektubunu koyduğu çekmeceye çevirdi ve bir an zihni Holiday’le ilgili problemlerden sıyrılıp önce Lucas’la,

sonra da Derek'le ilgili problemlere daldı. Sonra bir kurtadam olma düşüncesiyle yüzleşti. Ah, ne keyifli!

Sevdiği birisinin tehlikede olduğu aklına geldiğinde birden şelalenin ona hissettirdiklerini ve bu yolda devam ederse en azından bu sorununu çözebileceğini hatırladı. Diğer sorunlarının bu kadar kolay çözülemeyecek olması çok kötüydü.

Telefonunun çaldığını duyduğunda dudaklarından bir inilti koptu. Gerçi onu sorunlarıyla boğuşmaktan uzaklaştıracak bir molaya ihtiyacı da yok değildi. Ve yeterince şanslıysa konuşacağı kişi nihayet aramalarını cevaplandırmaya karar veren Sara olurdu. Elbette ikisi eskisi kadar yakın sayılmazdı ama Kylie Sara'ya hâlâ önem veriyordu ve son zamanlarda onu sık sık aklına getirmişti. Peki ama şu an eski en yakın arkadaşıyla konuşabilecek durumda mıydı?

Kylie etrafa kötü koku saçma yetisine sahip olup olmadığını bilmediği Çorap'a, "Seni ürkütmek istemiyorum," dedi. "Sadece telefonuma ulaşmalıyım." Hayvan boncuk gözlerinden birini açıp Kylie'ye baktı ve pek de miyavlamaya benzemeyen bir ses çıkardı.

Miranda tüm günü Çorap'ı eski haline döndürmeye çalışarak geçirmişti. Kylie nihayet dayanamayıp ondan bu işe biraz ara vermesini istemişti. Hatta ona kendisine fazla yüklenmemesini, bunun sadece bir aksilik olduğunu bile söylemişti. Bu korkunç bir aksilikti ama Miranda'ya bu kadarını söylemekten kaçınmıştı.

Telefon sustu ve Kylie arayanın kim olduğuna bakmak bile istemedi. Bakışlarını tekrar Çorap'a çevirdi. "Gerçekten de korkunç bir aksilik," diye mırıldandı. Ama Holiday tarafından affedilmeyi umduğunu göz önüne alarak telkin ettiği, en azından gerçekleşmesi için dua ettiği bu şeyi önce kendisinin yapması gerektiğine karar verdi... affetmeyi. Affedilmek için gerçekten de dua etmişti. Holiday'in nasıl da ihanete uğramış gibi görüldüğünü hatırlayınca yüreği acıyla doldu. Burnett'e

Holiday'den bahsetmek nasıl olmuştu da ona iyi bir fikirmiş gibi gelmişti? Ve şimdi nasıl oluyordu da ona bu kadar yanlış geliyordu? Evet, Burnett'e gerçeği anlatmak ona iyi bir fikir gibi gelmişti. Sanki içgüdüleri Kylie'yi bunu yapmaya zorlamıştı. İçgüdülerine göre hareket ederse olacağı buydu!

Telefonu bir kez daha çaldı. Birisiyle konuşmak istediğinden pek de emin olmayan Kylie onu önüne çekip ekrandaki numaraya baktı... ve boğazına bir yumru yerleşti.

On Üçüncü Bölüm

Annem. Kylie birden gerçeği olanca ağırlığıyla fark etti. Böyle hissececeği aklına gelmezdi ama annesini özlemişti. Onun da orada olup... Annesinin orada olması bile yeterliydi. Sebep sadece onunla ilişkilerini yepyeni bir boyuta taşımış olmaları değildi. Hatta Kylie ilişkilerinin eski halinden bile memnundu.

Geçmişte annesinin kendisini sevmediğine yemin edebilirdi ama ondan uzak kaldıkça her şeyi farklı açıdan görmeye başlamıştı. Annesi mesafeli bir kadındı ve Kylie bu yönden ona *hiç* benzemiyordu. Fakat şimdi her nasılsa onun kendisine olan sevgisini göstermek için kullandığı farklı yolları görebiliyordu. Her cumartesi sabahı ona pankek yapması. Kylie'nin bir şeye ihtiyaç duyduğunu söylediği her defasında ona kredi kartını vermesi. Cinsel ilişkiler hakkındaki o berbat broşürler bile Kylie'nin, annesi için önemli olduğunu gösteriyordu. Gerçi Kylie bu broşürleri görmek zorunda kalmasa daha mutlu olurdu, yine de...

Telefonu yanıtlayıp içini saran nostalji duygusunu bastırmaya çalıştı. "Selam, anne." Ağlamamaya yemin etmiş ve güçlkle de olsa sesini titretmeden konuşmayı başarmıştı.

“Tatlım?” Kylie annesinin sesine bir anda hâkim olan endişeyi duyduğunda boğazındaki yumrunun büyüdüğünü ve yoğun bir duygunun burun deliklerini yaktığını hissetti.

“İyi misin?”

Annesi nasıl oluyordu da ondan duyduğu iki kelimeyle kızının hayatında bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu? Yoksa o bir medyum muydu? *Hayır, o sadece bir insandı.* Bunun adı annelik içgüdüğü olmalıydı. Ve Kylie’nin annesi bu güdüye her zaman fazlasıyla sahip olmuştu.

“İyiyim.” Kylie ağlamamak için yanağını ısırarak zorunda kaldı.

“Ne oldu, bebeğim?”

Şimdi gözleri yaşlarla dolmuştu. “Yok bir şey.” Yastığında yatan Çorap’ın pozisyon değiştirdiğini gördü ve onun koku salmaması için dua etti. Kokarcaya dönüşen kedisinin Kylie’yi bir kokarca gibi kokutması bardağı taşıran son damla olurdu. “Sadece zor bir gün geçirdim.”

“Hangi açıdan zordu? Eve gelmek ister misin? Tamam dersin bu gece oraya gelip seni alırım.”

“Hayır, anne. Burada olmaktan mutluyum.” Kylie henüz annesinden yatılı okula devam etmesiyle ilgili olumlu bir yanıt alamadığını hatırladı. Bu da onun şu aralar annesine Gölge Şelalesi Kampı hakkında olumsuz bir yorum yapmaması gerektiği anlamına geliyordu. Kylie annesine yatılı okula gideceği fikrini mutlaka kabul ettirmeliydi, özellikle de... bir kurtkadın olduğu ortaya çıkarsa. Böyle bir şey normal bir insan olan bir anneye nasıl açıklanırdı? “Ben... ben bugün bir hata yaptım ve bu hatayla gerçekten önem verdiğim birisini üzdüm.”

“Hepimizin hataları olur,” dedi annesi. “Yapman gereken tek şey o kişiden özür dilemek.”

“Diledim zaten.”

“Peki, seni affetmedi mi? Sana hâlâ kızgın mı?”

“Fazla kızgın sayılmaz. Sadece onu hayal kırıklığına uğrattım.” Holiday’dan bu sözleri duyduğu anı hatırlamasıyla yüreğinin pişmanlıkla dolduğunu hissetti. O, güvendiği birisi tarafından hayal kırıklığına uğratılıp yaralanmanın neler hissettirdiğini bilirdi. Bu duygu öfkelenmekten beterdi. Tıpkı kendisinin babasına hissettikleri gibi. Pekâlâ, babası Kylie’yi hem kızdırmış hem de yaralamıştı ama ondan aldığı “yara” Kylie’nin kalbini acıtmıştı. Öfke duymak neredeyse rahatlatıcıydı ama yaralandığını hissetmek güzel bir duygu değildi. Hem de hiç.

Annesi konuyu deşmek istemediğini ama bunu yapmanın onun annelik görevi olduğunu söyleyen bir sesle, “Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordu. İnanılması güç de olsa Kylie ona anlatmak istiyordu. Ona her şeyi anlatamazdı ve anlatmayacaktı ama olanların bir kısmından bahsedebilirdi.

“Birisi bana güvenip bir sır verdi ve ben bunu başka birisine söyledim. O an bunu söylemenin... bir sorunu çözeceğini düşündüm. Ama...”

“Öyle olmadı mı?” diye sordu annesi.

“Hayır,” dedi Kylie. “Gerçi henüz bunu bilmiyorum.”

“Bence doğru olanı yapmaya çalışmışsın, Kylie. Ben olsam senin bu kadar üzerine gitmezdim. Bu sadece küçük bir aksilik, kızım.”

Kylie annesinin seçtiği sözler karşısında neredeyse gülecekti. Kendisi de Miranda’ya aynı sözleri söylememiş miydi? Belki de Kylie annesine düşündüğünden çok daha fazla benziyordu. Bir kez daha yüreği sıkıştı.

“Seni seviyorum, anne,” dedi hiç düşünmeden.

“Ah, bebeğim,” dedi annesi. Şimdi neredeyse ağlayacakmış gibi konuşuyordu. “Ben de seni seviyorum. Yapabileceğim bir şey var mı? Gerekirse oraya gelip birilerinin kıcına tekme atabilirim.”

Kylie’nin yanağından bir damla yaş süzüldü. “Benim için başkasının kıcına tekme atar mısın gerçekten?”

“Bir an bile düşünmeden.”

Kylie aynı anda hem kıkırdayıp hem de burnunu çekti.

“Konuyu değiştirmeye hazır mısın? Biraz eğlenceli şeyler hakkında konuşalım mı?” diye sordu annesi heyecanlı bir sesle. “Seni bu yüzden aradım.”

“Tamam.” Kylie gözlerini sildi. Şu an iyi bir haber duymak hiç de fena olmazdı.

“Eve geleceğin cuma gecesi ikimize nerede yer ayırttığımı asla tahmin edemezsin.”

Kylie artık eve gitmekten eskisi kadar çekinmediğini fark ederek, “Nerede ayırttın?” diye sordu. Annesiyle biraz zaman geçirmesi ona iyi gelecekti ve kamptayken baskısını hissettiği problemlerden biraz olsun uzaklaşmasını sağlayacağını umuyordu.

“Bu fikir senin sayende aklıma geldi.”

Kylie annesinin duyduğu heyecanı hissederek, “Hangi fikir, anne?” diye sordu.

“Hayalet avına çıkma fikri. Hatırlasana, kamptaki şelalenin hayaletli olduğunu söylemiştin.”

“Hayalet avı mı?” Kylie kulaklarına inanamıyordu.

“Hayaletli olduğu söylenen bir otelde yemek yiyip hayalet avına çıkacağız. Ne harika, değil mi?”

Kylie kendini yastığına bıraktı. İşte şimdi gerçekten ağlamak istiyordu. “Evet. Kesinlikle harika bir fikir.” *Hiç de değil.*

Kylie telefonu kapadıktan yarım saat sonra uykunun onu alıp uzaklara götürmesi için koyunları sayıyordu. Yüz numaralı koyun yatağının üzerinden atladığında Holiday’le yaptığı tartışma zihninde yeniden canlanmaya başladı.

“Onun ne hissettiği önemli değil. Ben sana bu bilgiyi başkalarıyla paylaşasın diye vermedim,” demişti Holiday.

“Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Hatalı olduğumu biliyorum ama... sanki nişanlının sana yaptıkları, Burnett’le yaşayabilecek-

lerini görmeni engelliyor. Sanki Burnett'i sorumlusu olmadığı bir şey için cezalandırıyorsun."

Onu sorumlusu olmadığı bir şey için cezalandırıyorsun.

Onu sorumlusu olmadığı bir şey için cezalandırıyorsun.

Sonra düşünceleri Derek'le yaptığı tartışmaya kaydı.

"Konu her zaman seks, değil mi?" demişti Kylie.

"Hayır. Ben onu kastetmemiştim," demişti Derek de ona karşı çıkarak.

Kylie bu tartışmanın yaşandığı an içinde biriken öfkeyi anımsadı. Geçmişten kalan, bastırılmış öfkeyi. Aslında Trey'e hissettiği öfkeyi.

Onu sorumlusu olmadığı bir şey için cezalandırıyorsun.

"Ah, kahretsin!" Kylie yatağında doğruldu. Holiday'i yapmakla suçladığı şeyi kendisi de mi yapmıştı? Olanları düşündükçe Derek'in onu bir kez bile yatağa girmeye zorlamadığını daha iyi anlıyordu. Derek, Kylie'nin aralarına mesafe koyduğunu söylerken onun kendisinden uzak durmak için özel bir çaba harcadığını kastediyordu. Karşısında soyunmadığını değil.

Kylie şimdi annesiyle yaptığı konuşmadan küçük bir kesit hatırlamıştı. "*Hepimizin hataları olur. Yapman gereken tek şey o kişiden özür dilemek.*"

Annesi haklıydı. Bu da Kylie'nin onun hakkında düşüneceğini asla tahmin etmediği şeylerden biriydi. Ama kahretsin, annesi haklıydı. Kylie özür dilemeliydi. Ayağa kalktı, üzerindeki gecelikten sıyrıldı ve artık kendisine fazlasıyla kısa gelen kot pantolonu, çok dar sutyeni, ayaklarını sıkı ayakkabılarıyla birlikte bir tişört giyerek Derek'i bulmaya gitti.

Kulübeden dışarı adım atar atmaz sıcak, nemli havayla sarmalandı. Yemekhaneye yönelmişken durdu. Derek geceleri düzenlenen etkinliklerden erken ayrılıp annesini aramaya giderdi. Bu

konuda kimseye açıklama falan yapmıyordu. Ama Kylie'ye sırrını verecek kadar güvenmişti.

Kylie içinin sımsıcak olduğunu hissetti. Derek'in kendisine güvenmesi hoşuna gitmişti. Ah, kahretsin, Derek'ten gerçekten hoşlanıyor ve tüm kalbiyle onun, özrünü kabul edeceğini umuyordu. Onunla etrafta süper işitenler varken konuşma mecburiyetinde kalmamak için Derek'in kulübesine yöneldi. Birkaç hafta önce olsa inanılmaz hızlı diye düşüneceği, hafif tempolu bir koşu tutturdu. Koşarken ağaç dallarının başının üzerinde sallandığını hissedebiliyordu. Rüzgâr saçlarını dağıttı. Gökyüzünde parlak birkaç yıldız olduğunu gördü ama etraftaki manzara onu pek ilgilendirmiyordu. Bunun yerine Derek'i gördüğünde ona söyleyeceklerine odaklanmıştı.

Yolu yarılamişken birden o hisse kapıldı. Birisinin kendisini seyrettiği hissine. Yavaşlayıp etrafı dinledi. Gece hâlâ hareketliydi, alışılmadık bir ölüm sessizliği yoktu ama Kylie yine de hissetmişti. O kurdun geri dönüp dönmediğini anlamak için bakışlarını sağa sola, ağaçların bittiği yere çevirdi. Çalılarının arasından ona bakan bir çift altın rengi gözle karşılaşmadı. Kendini bir sorun olmadığına ikna etse de Derek'i bulmak, onun iri ve sert bedenini yanında hissetmek için sabırsızlanarak adımlarını hızlandırdı.

Derek tarafından kucaklanmak istiyordu.

Başını onun omuzuna yaslamak istiyordu.

Belki dudaklarının buluşmasını da istiyordu.

Ah, evet, Derek'i düşünmek korkularını dağıtmaya yetmişti.

Patikadaki son dönemeci geride bıraktığında Derek'in kulübesinin ışığının yandığını gördü. İçeride birisi vardı. "Lütfen bu o olsun."

Elli metre kadar ilerlemişti ki kulübenin kapısının açık olduğunu fark etti. Bu biraz tuhaf sayılırdı. Verandanın basamaklarından çıkınca kokuyu aldı. Olgun dut kokusu. Zemin-

deki kaygan bir noktaya basıp da düşene dek bu kokunun ne olduğunu çözememişti.

Kendini poposunun üzerinde yerde buldu ve elinden destek alarak doğrulmak istedi. Ancak yoğun kıvamlı, ıslak bir şeye dokunduğunu hissedince durdu.

Tatlı dut kokusunun ne olduğunu da o zaman anladı.

Kan.

Bakışlarını verandaya çevirdi.

Her yerde kan vardı.

Kapı eşiğinden dışarı sızan üçgen şeklindeki ışık huzmesi dikkatini çekti ve o manzarayı gördü. Koyu kırmızı kan damlacıkları ormandaki ekmek kırıntıları gibi kulübenin zemininde bir yol oluşturmuştu.

Kylie'nin kalbi duracak gibi oldu.

Ah, Tanrım. "Derek!" diye bağırdı ama cevap alamadı.

Ayağa fırlayıp kulübeye koşarak girerken defalarca Derek'in ismini haykırdı.

On Dördüncü Bölüm

“Derek?” Kylie’nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yerdeki kan izlerini takip ederek salondan geçip koridora çıktı. İzler onu kapalı bir kapıya götürmüştü. Kylie kapının tokmağını tuttu. Kilitliydi.

Kapının diğer tarafında bir ses duydu. “Derek?” diye bağırdı. Yine cevap alamadı.

Paniğin etkisiyle hiç düşünmeden geriye doğru birkaç adım attı ve kapıyı omuzladı. Kapının bir tarafı menteşeleriyle birlikte yerinden çıktı, diğer tarafı da iki üç parçaya ayrılarak banyonun zeminine çarptı. Kylie de yüzükoyun bu parçaların üzerine düştü.

İşte o an duyduğu sesin duştan geldiğini anladı. Yine o an Derek çırlıçıplak ve tamamen ıslak halde banyo perdesini açtı.

Sert vücudu belirgin kaslarla kaplıydı. Kıvılcımlar saçan gözleri ve duruşuyla kendini savunmaya hazır görünüyordu. Davetsiz bir misafirle mücadeleye hazırdı.

Bu arada söz konusu davetsiz misafir Kylie’ydi.

Derek parçalara ayrılan banyo kapısının üzerinde sere serpe yatan Kylie’ye baktı. Kylie de banyo perdesi hâlâ elinde, çırlıçıplak karşısında duran Derek’e bakıyordu.

“Ah, şey... yerde kan gördüm ve sandım ki...” Sahi, ne sanmıştı?

Asi bir vampir, eli baltalı bir canavar, firari bir seri katil. Korkularının arasında bir canıyla karşı karşıya kalmak yoktu. O sadece Derek için endişelenmişti.

“Kapıyı kırdın.” Derek’in kayıtsız ses tonu olanlara inanamadığını söylüyordu.

“Farkındayım,” dedi Kylie söyleyecek başka bir şey bulamamış. Bakışlarını Derek’in vücudundan bir türlü ayıramıyordu.

“Ama bu kapı masif meşe.”

“Biliyorum.” Kylie altındaki sert meşe ağacını hissedebiliyordu ve bunu yapabilmesi onu da biraz şaşırtmıştı. Omzu biraz acıyordu. O ana biraz gerçeklik katan da bu acıydı.

“Çıplaksın.” Ah, Tanrım, Kylie bunu gerçekten söylemiş miydi?

“Biliyorum. Duş alırken genelde çıplak olurum.”

Kylie’nin yüzüne ateş bastı.

Derek çıplaklığını umursamıyormuş gibi görününce Kylie belki de bunu kendisinin umursaması gerektiğini düşündü. Ne de olsa o duş alırken kapıyı kırıp banyoya dalan kendisiydi.

Derek’e arkasını döndü. Bu hiçbir işe yaramayan, gereksiz bir hareket olmuştu. Onu hâlâ görebiliyordu. Şimdi karşısına aldığı tezgâhın üzerindeki küçük ayna, kendisine az önceki manzarayı sunuyordu.

Gerçekten harika bir manzaraydı. Kylie filmlerde çıplak erkekler görmüştü. Eh, çıplak sayılabilecek erkekler demek daha doğru olurdu. Çıplak heykeller de görmüştü. Hayal gücüne hiç iş bırakmayan, kusursuzca oyulmuş taş heykeller. Gerçek bir erkeği çıplak görmek bütün bunlardan kesinlikle daha iyiydi. Ah, Tanrım, Derek çıtırçıplak ve ıslakken harika görünüyordu.

Sonra Kylie karşısındaki manzaranın tadını çıkarırken Derek tarafından seyredildiğini fark etti.

Aynada bakışları buluştu. Kylie'ye yeniden ateş bastı. Derek'in kendine havlu almasını fırsat bilip bakışlarını aynadan ayırdı ve ayakbalarına çevirdi.

O an tekrar açıklama yapma ihtiyacı hissetti. "Ben... ben yerde kan gördüm ve telaşlandım."

"Evet," dedi Derek. "Chris basketbol maçında bana dirsek attı ve burnum kanadı."

Kylie, Derek'in yüzünü kontrol etmek için yeniden aynaya baktı. "Çok mu kötüydü?"

"Sadece burnum kanadı." Derek havluyu beline sarıp yerdeki kot pantolonuna doğru eğilirken aynada bir kez daha ona baktı. "İç çamaşırımı giyeceğim. Bu yüzden istersen bakışlarını tekrar aşağı çevir."

Kylie, Derek'in söylediğini yaptı ve bir kez daha kıpkırmızı kesildi. Bir fermuar sesi duyana dek başını kaldırmadı. Derek ona yaklaştı, tam üstüne kadar geldi ve elini uzatıp ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Kylie onun elini tuttu.

"İyi misin?" diye sordu Derek o ayağa kalkar kalkmaz.

Kylie omzunu ovuşturdu. "Sadece biraz omzum zedelendi."

"Hiç şaşırmadım."

Kylie onun bir kez daha kapıya baktığını gördü. "Holiday'e bunu benim yaptığımı söyleyeceğim."

"Önemli değil." Derek yerdeki bir tahta parçasını alıp kırmak istedi. Bunu başaramayınca başını kaldırıp Kylie'ye baktı. Sonra Kylie'nin koluna dokundu ve eli ağır ağır dirseğine doğru yükseldi.

Bu dokunuş da tıpkı banyoyu dolduran hava gibi sıcak ve ıslaktı. Kylie kolundan yukarı tırmanan karıncalanmanın göğsünü doldurduğunu hissetti. Bakışlarını Derek'in geniş omuzlarına çevirdi ve sık sık başını yasladığı bu noktayı öpmek istedi.

"Hâlâ sıcaksın," dedi Derek. "Normalde bir vampir dönüşüm sürecini tamamlayana dek güç kazanmaz."

Kylie'nin yaşadığı hayal kırıklığı içerideki atmosferi bir anda bozdu. Derek ona vücut ısısını kontrol etmek için dokunmuştu... kendini ona dokunmaktan alıkoyamayan Kylie gibi hissettiği için değil.

"Sanırım sorun da bu," dedi Kylie. "Ben normal değilim." Dudağını kemirip ona bu konuda her şeyi anlatmaya karar verdi. "Holiday bazı kurtkadınların benim yaşımdayken," başını eğip göğsüne baktı, "ergenlik sıçraması yaşadıklarını söylüyor."

"Yani senin kurtadam olduğunu mu düşünüyor?"

"Hayır, tam olarak öyle sayılmaz. Bana elimizde bir kurtadam olduğumu ispatlayacak başka bir veri olmadığını söyledi. Senin anlayacağın, tekrar başa döndük."

"Üzgünüm," dedi Derek. "Bu sorunu çözmek istediğini biliyorum." Bir kez daha onun dirseğini okşadı ve Kylie bu defa bunu vücut ısısını kontrol etmek için yapmadığını biliyordu. Vücudundaki karıncalanmalar ve az önceki atmosfer geri dönmüştü.

Kylie nefesini bırakıp Derek'in güzel, yeşil gözleriyle buluştu. "Buraya bunun için geldim."

"Ne için geldin?" diye sordu Derek. Banyodan çıkıp sağdaki ilk kapıya yöneldi. Kylie de onun peşinden gitti ve girdikleri odanın onun yatak odası olduğunu anlayınca durdu. Onun, dolabından bir tişört çıkarmasını seyretti. Derek tişörtü dümdüz karnına doğru tuttu ama giymedi. Kylie bunu onun kendisini seyretmekten hoşlandığını bildiği için yaptığına dair çılginca bir düşünceye kapıldı. Derek Kylie'ye yaklaştı. "Buraya neden geldin?"

Odaklan. Odaklan. Onun vücudunu düşünmekten vazgeç. "Senden özür dilemek için. Bugün sana tam bir cadı gibi davrandığım için. Kafam çok karıştı. Yani Trey... Trey bana yanlış davrandı ve sen o lafları söylediğinde aklım onun yaptıklarına

gitti. Onun yaptıkları beni gerçekten yaralamıştı ve sanırım bunu olduğu gibi sana yansıttım.”

Derek, Kylie’yi kendine çekip dudaklarını onunkilere bastırırdı. Kylie bu arzu dolu, ateşli öpücüğün sona ermesini istemiyordu. Nitekim öpücüğü sonlandıran o değil, Derek oldu. Yine de onun da kendisi gibi nefes nefese kaldığını görmek Kylie’yi mutlu etmişti.

“Cevabım evet.” Derek’in ıslak dudakları onunkilere hâlâ o kadar yakın duruyordu ki Kylie bu sözlerin yanağını okşadığını hissetti.

Onun öpücüğüyle kendinden geçtiği için bir şeyleri kaçırmış olabileceğini düşünerek, “Ben... ben ne sorduğumu bildiğimden emin değilim,” dedi.

“Bugün öğleden sonra bana seks isteyip istemediğimi sormuştun. Kendimi açıkça ifade etmek istiyorum. Seni arzuluyorum. Seni öyle çok arzuluyorum ki bazen başka bir şey düşünemez oluyorum. Bazı geceler uyandığımda...” Derek sözlerinin devamını getirmek yerine nefesini bıraktı. “Söylemek istediğim şu, seni ne çok arzularsam arzulayayım yapmaya çalışacağım en son şey seni doğru hissettirmeyen bir karara zorlamak olur.”

“Ben bunun doğru bir karar olacağını hissediyorum.” Kylie elini Derek’in göğsüne yasladı. Ah, Tanrım, onun çıplak göğsüne dokunmak nasıl da doğru hissettiriyordu. Derek’ten kendisini yatağa çekmesini, seksle ilgili her şeyi öğretmesini istemek için baş döndürücü bir arzu duyuyordu. Yine de onu durduran bir şeyler vardı.

“En azından büyük oranda doğru olacağını.” Elini Derek’in çıplak göğsünden çekti. “Sanırım önce kim olduğumu öğrenmeliyim.” Onun gözlerine bakarsa bir kez daha kıpkırmızı kesileceğinden korkarak bakışlarını Derek’in göğsüne kenetledi. Ne yazık ki Derek çenesini tutup başını kaldırarak onu kendisine bakmaya zorladı.

“Ben senin kim olduğunu biliyorum, Kylie. Sen sıcakkanlı, eğlenceli ve güzel bir kızsın. Etrafındakilere karşı çok iyisin ve herkes tarafından seviliyorsun. Ayrıca dikbaşlısın. Dikbaşlı insanlara bayılırım.”

Kylie, Derek’in parmaklarının boynunu okşadığını hissederek, “Ben *hangi tür* olduğumu kastetmiştim,” diye düzeltti.

“*Hangi tür* olduğunun önemi yok. Çünkü bu, *kim* olduğun gerçeğini değiştirmeyecek.” Derek onun çenesini tutan elini indirdi. “Bunları seni sekse zorlamak için söylemiyorum. Sadece seni istiyorum... Keşke kendini benim gözlerimle görebilseydin. Ne kadar özel olduğunu görebilseydin. Hangi tür olursan ol umurumda değil.”

Dolan gözlerinin acıdığını hisseden Kylie kollarını Derek’in çıplak vücuduna dolayıp yanağını onun temizlik, sabun ve nem kokan sıcak göğsüne yasladı. “Asıl özel olan sensin,” diye fısıldadı.

“Hayır,” dedi Derek kıkırdarak. “Özel olsaydım şu an senin seksle ilgili düşüncelerini nasıl değiştirebileceğim üzerine kafa yormazdım. Bu yüzden ben seni yatağa atmadan önce bu odayı terk etsek iyi olur.”

Kylie güldü ve başını kaldırıp ona baktı

Derek de gülümseyip elini onun tişörtünün altına soktu ve sırtını okşayıp çıplak bel kıvrımını tuttu. “Kapıyı kırman gerçekten de tahrik ediciydi.”

“Senin çıplak olman değil miydi sanki?” Bu sözler Kylie’nin dudaklarından mı çıkmıştı? Kylie birden yer yarılısın da içine girsin istedi.

“Hayır, asıl tahrik edici olan senin kapıyı kırmandı. Ama çıplak olan sen olsaydın...” Derek uzun uzun nefesini bıraktı. “Pekâlâ, konuyu kapasak iyi olur.” Kylie’den uzaklaştı ve onu elinden tutup odadan dışarı çekti.

Kylie onun kendisini salona götürmesine izin verdi. Derek önce salondaki kanepeye, sonra Kylie'ye baktı. Mahmurlaşan gözlerinde ateşli bakışlar belirdi. "Kanepe de yatak kadar kötü."

Kylie sırtıttı ve Derek onu kulübenin önündeki verandaya çıkardı. Tişörtünü giyip verandanın kanla kirlenmemiş tarafına çöktü ve sırtını kulübe duvarına yasladı. Yerleştikten sonra başını kaldırıp Kylie'ye baktı ve ona yanına oturmasını işaret etti. Kylie onun yanına oturup kolları birbirine değecek şekilde pozisyon aldı. Sonra başını onun omzuna yaslayıp, "Teşekkür ederim," dedi.

Derek biraz kıpırdanıp kolunu Kylie'nin omzuna attı ve onu biraz daha kendine doğru çekti. "Önemli değil."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Kylie orada öylece oturup Derek'i yanında hissetmekten başka bir şey düşünmedi. Sorular çamaşır makinesindeki bir çift spor ayakkabı gibi zihninin içinde dönüp duruyordu. Ama duyduğu utanç onu bu soruları sesli dile getirmekten alıkoynuyordu.

Derek onun aklından geçeni okumuş gibi, "Hadi sor," dedi.

Kylie onun omzuna yasladığı başını kaldırdı. "Neyi?"

"Seni hem utandırıp hem de meraklandırıan şey neyse onu. Duygularını okuyabildiğimi unuttun mu?"

Kylie kaşlarını çatıttı. "Bundan nefret ediyorum. Duygularımı okumanı istemiyorum."

"Ama bu elimde değil. Duygularını okumamı nasıl engelleyebileceğimi bilmiyorum." Derek kıkırdayıp ona baktı. Beraber oldukları diğer geceler gibi o gece de bir peri masalından farksızdı. Yıldızlar gökyüzünde elmas gibi parlıyordu. Ağaçlar sanki yapraklanmıştı. Dolunay çıkmasına henüz bir hafta vardı ama ay Kylie'nin, Derek'in yüzünü görmesine yetecek kadar aydınlıktı. "Sanırım burnun yara olacak." Derek'in burnuna dokundu.

Derek onun elini tutup dudaklarını avcuna bastırdı. "Anlat bakalım, seni hem utandırıp hem de meraklandırıan şey ne?"

“Ben sadece...” Kylie bunu ona şimdi söylemezse Derek büyük ihtimalle en kötüsünü düşünecekti. Öte yandan merak ettiği şey zaten en kötüsü de olabilirdi.

“Hadi sor.” Derek onu omzuyla dürttü.

Kylie kısa bir tereddüdün ardından aklından geçeni söyleyi-verdi. “Bugüne dek hayatına kaç kız girdiğini merak ediyorum. Neredeyse on sekiz yaşında olduğunu biliyorum ve...” Devamını getiremedi. Derek’in tecrübesiz olmadığını biliyordu. O böyle düşünmesine sebep olacak herhangi bir şey söylememişti ama Kylie bunu onun öpüşmesinden anlamıştı.

Derek’in alını kırıştı ve Kylie onun kendisini bu soruyu sormaya zorladığına pişman olduğunu anladı.

“Ah,” dedi Derek.

“Ah?” diye tekrarladı Kylie. Şimdi sorusuna bir cevap almayı her zamankinden çok istiyordu. “Beni bunu sormaya zorlayan sendin. Bu yüzden bir cevap vermek zorundasın.”

Derek tereddüt etti. “Birkaç tane.”

“Bu kaçamak bir cevap.” Kylie elini geri çekti.

Derek derin bir nefes alıp verdi. “Pekâlâ. Dört.”

“Bu birkaç taneden biraz fazla.”

“Affedersin.” Derek yalan söylediğini inkâr etmemişti. “Sadece seninle bu konu hakkında konuşmak biraz rahatsız edici.”

“Evet, öyle,” dedi Kylie sorusunun cevabını bilmekten hoşlanmadığını fark ederek. Derek’in başka bir kızla beraber olduğunu düşünmekten hoşlanmamıştı. “Bunu sorduğum için üzgünüm.”

“Üzülmene gerek yok.” Derek sırtını tekrar kulübenin duvarına yasladı ve geceyi dinlemeye devam etti. “Ben de sana bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette.” Kylie içinde bir gerginlik hissetmiş ama kendisinin de ona ne kadar özel sorular sorduğunu hatırlayarak Derek’in isteğini reddetmemişti.

“Lucas hâlâ burada olsaydı şu an yanımda olur muydun?”

On Beşinci Bölüm

Derek'in sorusu Kylie'nin vücudundaki bütün sinirleri harekete geçirdi ve bu sinirlerin pek de iyi bir etki yarattığı söylenemezdi. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Belli ki zor bir soru." Derek dizini göğsüne çekip ayak parmaklarına baktı.

Kylie'nin içinden bir ses Derek'in onun duygularını okumaya çalıştığını söylüyordu. Ama bu duygulara kendisi bile anlam veremezken o bunu nasıl yapabiliyordu? "Lucas burada değil," dedi.

Derek ona baktı. "Dedikodulara bakılacak olursa yakında geri dönüyor."

Kylie boğazının düğümlendiğini hissetti. "Fark etmez," dedi güçlükle konuşarak. "O Fredericka'yla beraber."

"O kızı senin uğruna şak diye bırakır." Derek parmaklarını şıklattı. "Lucas ne kör ne de aptal."

Kylie başını iki yana salladı. "Belki de ben başka bir kızla kaçan bir erkeği istemiyordumdur."

Derek kaşını kaldırdı. "Beni asıl endişelendiren, şu an yaşadığın kafa karışıklığından çok cevabında 'belki' kelimesini

kullanman.” Eğilip alnını Kylie’ninkine bastırdı. “Ne olur kalbimi kırma, Kylie.”

İşte o an kalbi neredeyse kırılan Kylie’ydi. “Bu yapmak istediğim en son şey.”

Derek onu usulca öptükten sonra geri çekildi. “Herkes dönmenden önce seni kulübene bıraksam iyi olur.”

Kylie başını salladı ve Derek’in elini tutup ayağa kalktı. Birlikte verandadan iniyorlardı ki Derek durdu. “Ah, neredeyse unutacaktım. Sana bir şey vereceğim.” Koşarak kulübeye girdi ve kısa bir süre sonra dışarı çıktığında elinde bir kâğıt tutuyordu.

“Bu ne?” diye sordu Kylie, Derek kâğıdı ona verdiğinde.

“Özel bir dedektifin telefon numarası.”

Bu kadarını söylemekle yetinince Kylie, “Bu numara ne işime yarayacak?” diye sordu.

“Gerçek büyükanne ve büyükbabanı bulmak istediğini söylemiştin. Bu adam kayıp insanları bulmakta usta. Bu işi ondan başka kimse yapamaz.”

Kylie kâğıttan başını kaldırıp ona baktı. “Bunca zamandan sonra onları bulabileceğime gerçekten inanıyor musun? Daniel’i evlatlık alan aileyi bile bulamadım.”

“Bu dedektif işinde bunu başaracak kadar iyi,” dedi Derek.

Kylie’nin yüreğine bir ağırlık çöktü. “Herhalde çok para ister. Bu parayı karşılayamam.” Kâğıdı Derek’e geri vermek istedi.

Derek onun elini tuttu. “Senden para almayacak, Kylie. Onu ara.”

“Neden benden para almayacak? Adamın özel dedektif olduğunu söylemiştin.”

“Senden para almayacak çünkü benim arkadaşım. Hem zamanında onun için birkaç iş de yapmıştım.”

“Sen bir dedektifle mi çalıştın?”

“Evet. Ona... babamın yerini tespit etmeme yardımcı olup olamayacağını sormak için gitmiştim.”

Bu bilgi Kylie'yi şaşırtmıştı. O ana dek Derek'in, babasıyla ilgili herhangi bir çabada bulunmak isteyebileceğini düşünmemişti. "Onu buldu mu?"

"Evet," dedi Derek. Sonra babasıyla ilgili konuşmak istemediğini açıkça belli ederek, "Bu gece harika bir pizzayı kaçırdın," dedi.

Ama Kylie kendini yeni bir soru sormaktan alıkoyamadı. "Babanı gördün mü?"

"Hayır. Ben sadece o pisliğin nerede olduğunu bilmek istemiştım."

Kylie, Derek'in duyduğu acıyı hissedebiliyordu. "Peki, sonra nasıl oldu da o dedektif için çalışmaya başladın?"

"Adam duyguları okuma yeteneğimin kendisine epeyce faydası olacağını keşfetti."

Hâlâ Derek'in gözlerinde olan acıyı dindirmek isteyen Kylie ayaklarının ucunda yükselip onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Bu defaki dolu dolu bir öpücüktü. Derek'i kendine doğru çekince bir beden büyüyen göğüsleri onun göğsüne bastırdı. Derek onun beline sarıldı. Ellerinden biri tişörtünden içeri kayıp yukarılara tırmandı. Sırtının üst kısmını okşarken orayı sınır bellemiş gibi sutyen lastiğine kadar çıkmıyordu. Kylie neredeyse onun bu sınırı aşmasını istiyordu.

Geri çekildiğinde iyice nefes nefese kalmıştı. "Bunun için teşekkür ederim," dedi elindeki kâğıdı kaldırarak.

"Vay canına," dedi Derek gülümseyip onun dudaklarına dokunarak. "Bu adam onları bulmayı başarırса ödölüm ne olacak acaba?"

Kylie dirseğiyle onun göğsünü dürttü. Bu harekete gülerek karşılık veren Derek kolunu onun omzuna attı ve birlikte Kylie'nin kulübesine yürümeye koyuldular.

Ertesi sabah saat sekizde Kylie'nin ev arkadaşlarından biri kulübeden ayrılmıştı –Della her zamanki vampir ritüellerinden birine gitmişti– ve Kylie diğerini de başından savmak için mücadele veriyordu. Miranda'ya kahvaltıya kendisi olmadan gitmesini söyledi. Yemekhaneye daha sonra gelecekti. Miranda kapıdan dışarı adım attıysa da orada beş dakika kadar oyalanıp bir çeşit ritüel gerçekleştirdi. Kylie nihayet dayanamayıp başını kapıdan uzatarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Sana daha önce de söylediğim gibi, kulübemizi korumaya çalışıyorum.”

Kylie oda arkadaşının davetsiz bir misafirin sinsi sinsi etrafta dolaştığını iddia ettiğini hatırladı. Gerçi kendisi, ormanda ya da kamptaki patikalarda tek başına olduğu zamanlar dışında bununla ilgili herhangi bir şey hissetmemişti.

“Kulübemizi... tam olarak neye karşı koruyorsun?”

Miranda havaya baharata benzer birtakım otlar fırlattı. Kylie çatırdayarak yere düşerken birer birer patlayan bu otların sıradan baharatlar olmadıklarını anladı. “Ben de bilmiyorum.”

“Bu belayı başımızdan savmak için daha önce de bir şeyler yapmamış mıydın?”

“Evet ama o kötü çocuk hâlâ buralarda. Bir türlü gitmek bilmiyor.”

Kylie bu soruyu sormak içinden gelmese de kendini bunu yapmaya mecbur hissetti. “Bahsettiğin kötü çocuk bir hayalet olabilir mi?” Çünkü öyleyse Kylie Miranda'nın onu uzaklaştırmaya çalışmasının iyi bir fikir olacağından emin değildi. Hoşuna gitse de gitmese de hayaletlerle haşır neşir olmak Kylie'nin işiydi. Gerçi Miranda'nın ritüelleri o ana dek hayaletlerin ziyaretini engellemiş falan değildi. Yine de kullandığı otlar Daniel'i bir şekilde kulübeden uzak tutuyorsa Kylie buna müsaade edemezdi. Daniel'la konuşmaya gerçekten ihtiyacı vardı.

“Hayır, bu senin hayaletlerine benzemiyor,” dedi Miranda.

“O halde neye benziyor?” Kylie biraz endişelendiğini hissederek önceki gece davetsiz misafir olarak ağırladıkları o vampiri hatırladı. “Yani asi bir vampir falan olsa Della onu hissetmez miydi?”

“Evet ama bu normal bir vakaya benzemiyor. İşin içinde sihir de var. Henüz ne olduğunu çözemedim ama çalışmalarım devam ediyor,” dedi Miranda.

Yoksa bu çalışmalar onun Çorap’ı eski haline döndürmek için yaptığı çalışmalara mı benziyor?

Kylie onu üzmemekten çekinerek Miranda’ya bir şey söylemese de kendini bu şekilde düşünmekten alıkoyamamıştı.

“Bundan Holiday’e bahsettin mi?” diye sordu.

“Henüz değil,” dedi Miranda. “İzin ver de önce kendim halletmeye çalışayım.”

Kylie başını salladı ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değildi.

Miranda havaya, ısıtılar saçan birkaç ot daha fırlattıktan sonra, “Hâlâ hazır değil misin?” diye sordu.

“Hayır.” Kylie saçına yapışan küçük ot parçacıklarını silkeledi. “Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor.”

“Tamam ama çok geç kalma. Kamp Arkadaşınızı Tanıyın etkinliğinden sonra birlikte yemek pişirme dersine katılacağız ve bugün kakaolu kek yapmamız gerekiyor. Keklerin süslemesi sana ait. Sen süslemeyi tamamlayana dek onları yememize izin verilmeyecek. Ben kakaolu keke bayılırım. Onları mideye indirmek için çok fazla beklemek istemiyorum.”

“O kadar da gecikmem.” Kylie bir önceki hafta kaydolduğu yemek sanatı derslerine zevkle katılıyordu. Günün birinde kek süsleyeceği kimin aklına gelirdi? Kâğıt kalemle bir şeyler yaratmak konusunda asla iyi olmamıştı ama şeker hamuruyla çalışmak keyifliydi. Gerçi televizyonda pasta dekorasyonu ile ilgili programlar seyretmekten de hep keyif almıştı.

Miranda kulübeden uzaklaşmaya başlamışken durdu. “Kimi arayacaksınız?”

Elinde o özel dedektifin numarasını tutan Kylie ona neredeyse gerçeği söyleyecekti ama sonra bunun için hazır olmadığını hissetti. “Sonra anlatırım.”

“Trey’i mi?”

“Onu asla aramam.”

“Sara’yı mı?”

“Daha sonra anlatırım.” Kylie Sara’nın henüz kendisine dönüş yapmadığını hatırlayarak kaşlarını çatı.

Miranda bu bir oyunmuş gibi, “Gizli bir hayran,” diyerek tahminde bulunmaya devam etti. “Yoksa kendinden geçercesine öpüşen, bize bahsetmediğin ateşli ve azgın bir yakışıklıya mı berabersin? Ah, onunla tanışmak istiyorum.”

Kylie inledi. “Ateşli bir yakışıklıya beraber değilim.”

“Gerçekten mi? Derek’in çıplak halinden bahsederken nasıl da kızardığını düşünerek bu yakışıklının o olduğunu sanmıştım.”

“Hadi git de kahvaltını yap.” Kylie onu başından savmak istercesine elini salladı.

Miranda, “Tamaaaaam,” diyerek yola koyuldu.

Kylie kapıyı kapayıp elindeki kâğıt parçasına baktı. Nihayet aradığı cevaplara yaklaşıp olabileceğini hissediyordu. Daniel’i evlatlık alan aileyi ararken ya da en azından onların hâlâ hayatta olup olmadıklarını öğrenmeye çalışırken şansı yaver gitmemişti ve onun gerçek ailesini aramaya nereden başlayacağına dair de en ufak bir fikri yoktu. Ama Derek haklıysa... bu adam işinde bu kadar ustaysa onları bulabilirdi. Ayrıca onların ya da en azından ikisinden birinin doğaüstü bir varlık olması gerektiği ve doğaüstü varlıkların normal insanlardan daha uzun yaşadığı düşünülecek olursa Daniel’in anne ve babasının hâlâ hayatta olma ihtimali yüksekti.

Kylie onlara ulaşırsa aradığı cevaplara da ulaşırđı. Nihayet hangi türden olduğunu öğrenirdi. Tanrım, bu adamın Derek'in bahsettiği kadar usta bir dedektif çıkması için neler vermezdi.

Derek'in ismini anmak ya da belki Miranda'dan ateşli bir yakışıklıyla ilgili o sözleri duymak Kylie'yi önceki geceye götürmüştü. O duş sahnesine ve Derek'le paylaştığı şehvetli öpücöklere.

"Vay canına. Bu adam onları bulmayı başarırsa ödölüm ne olacak acaba?"

Derek'in bu sorusu Kylie'nin zihninde yankılandı. Onun şaka yaptığını, kendisinden herhangi bir karşılık beklemediğini biliyordu. Belki de Kylie'nin onu gerçekten ödüllendirmek istemesinin sebeplerinden biri de buydu. Belki bunu ödüllendirmek diye tanımlamak yanlış olurdu. Kylie sadece...

Bunları aklına getirme, dedi kendine. Bu tür şeyleri düşünmek için henüz erkendi. *Kekleri nasıl süsleyeceğine kafa yor. Ya da dedektifle yapacağın görüşmeye.*

Mutfak tezgâhındaki telefonunu alıp bilgisayar masasına oturdu. Derin bir nefes alarak özel dedektifin numarasını tuşladı.

"Brit Smith Dedektiflik Bürosu," diye yanıtladı adam telefonu.

"Merhaba." Kylie konuya nereden başlayacağını bilemiyordu. "Şey, adım Kylie Galen."

"Derek'in kız arkadaşı mısın?" diye sordu adam.

Kylie "Derek'in kız arkadaşı" olarak adlandırıldığını duyunca içinin bir tuhaf olduğunu hissetti. Onun kız arkadaşı sayılmasa bile bu söz kulağına çok hoş gelmişti. Ayrıca onu çıplak görmek de... *Bunları aklına getirme.*

"Derek birilerini bulmama yardımcı olabileceğinizi söyledi."

"Evet, babanın evlatlık olmasıyla ilgili bir konuymuş sanırım. İzin verirsen bilgisayarımın başına geçip birkaç not alayım."

"Elbette." Kylie beklerken kendi önündeki bilgisayara baktı ve e-postalarını kontrol etmeye karar verdi. Uyku modundaki bilgisayarı aktif hale getirebilmek için fareyi oynattı.

Saniyeler içerisinde ekranda *Springville Times* gazetesinden bir yazı belirmişti. Kylie onu okumaya başladığında ekrandakinin sıradan bir yazı olmadığını anladı. Bu *Springville Times* gazetesinin vefat ilanları sayfasıydı. Springville mi? Della Springville, Teksas'tan gelmemiş miydi? Peki ama neden...

"Hazırım," dedi telefondaki Bay Smith aynı anda. "Babanın adı ne?"

Kylie bakışlarını bilgisayardan ayırdı. "Daniel Brighten."

"Babanın anne ve babasının isimleri?"

"İlk isimlerini bilmiyorum," dedi Kylie.

"Pekâlâ. Babanın doğduğu şehir?"

"Ben, şey... bilmiyorum."

"Ama Teksas eyaletinde doğmuş, değil mi?"

Kylie bununla bir yere varacağı konusunda giderek ümitsizliğe kapılarak, "Emin değilim," dedi.

"Tamam," dedi Smith. Sesi bu defa eskisi kadar hevesli değildi. "Belki de önce bana bildiklerini anlatsan daha iyi olur."

Kylie bildiklerini hatırlamaya çalıştı. "Annem onunla tanıştığında babamın ailesi Dallas'ta yaşıyormuş. Ben Dallas bölgesindeki bütün Brighten'ları aradım. Şu ana dek babamı tanıdığını söyleyen birisine rastlamadım." Sözlerine devam ederek Smith'e babasının Körfez Savaşı'nda öldüğünü anlattı. Ona annesinin Daniel'la tanışmasından bile bahsetti. Elinde işe yarar çok fazla bilgi olmadığını farkındaydı.

"Elimizde çok fazla bilgi yok," dedi Bay Smith onun düşüncesini doğrulayıp hevesini biraz daha kırmasına neden olarak. "Ama bir şeyler bulmaya çalışırım. Şu an elimde büyük bir iş var ve onu tamamlamam biraz zaman alabilir fakat bir şeyler bulduğumda seni ararım. Sen de o arada sorular sormaya devam et."

"Kime?"

"Elbette annene."

"Sanırım annem bana bildiği her şeyi anlattı."

“Olabilir,” dedi Bay Smith. “Ama anne ve babalar ilişkileri hakkında bilgi vermek gibi konularda biraz tuhaf davranırlar.”

Kylie dudağını kemirip Bay Smith’in haklı olup olamayacağını düşündü. Elbette annesinin duygu ve düşüncelerini açıkça belli eden bir insan olduğunu söyleyemezdi. “Haklı olabilirsiniz.”

“Evet ve annen senden kasten bir bilgi saklamıyorsa bile o bilgiyi önemsiz gördüğü için seninle paylaşmamış olabilir. Senin babanın ailesini aradığından haberi var, değil mi?”

“Şey, pek sayılmaz.”

Bir sessizlik oldu. Kylie, Bay Smith’in henüz reşit olmamış bir çocuk adına çalışmanın başını derde sokup sokmayacağını değerlendirdiğini düşündü.

“Ona söylemeyi planlıyorum,” dedi. “Sadece henüz fırsat bulamadım.” *Daha doğrusu, henüz bunu nasıl yapacağıma karar veremedim.*

“Güzel. İnan bana, bu tür şeyler hakkında dürüst olmak en iyisidir.”

“Evet,” dedi Kylie ve bu konuyla ilgili annesiyle yapacağı bir sohbetin ne şekilde ilerleyeceğini hayal etmeye çalıştı. Annesine, sadece Daniel’i evlatlık alan aileyle değil, onun gerçek ailesiyle de tanışmak istediğini çünkü kendisinin hangi doğaüstü türden olduğunu bilmesi gerektiğini nasıl açıklardı?

Dedektifle yaptığı görüşmeyi tamamladıktan sonra hayal kırıklığına uğradığını hissederek bir süre öylece oturdu. Aradığı cevabın bu özel dedektifte saklı olduğuna dair umutları sona ermişti. Bu bile işe yaramadıysa ne yarayacaktı? Keşke Daniel’dan biraz daha bilgi edinebilseydi.

Tavana baktı. “Şu an ziyaretime gelemezsin, değil mi?”

Odada bir hayaletin varlığının sebep olduğu o soğukluk hissedilmedi. Kylie tam yerinden kalkacakken bakışlarını tekrar bilgisayar ekranındaki ölüm ilanlarına çevirdi. Ekrandaki bütün ölüm tarihlerinin sekiz ay öncesine ait olduğunu fark etti.

Aklına korkunç bir fikir geldi. Della'nın, ölüm ilanlarını inceleme sebebi... vampire dönüşürken kendinde olmadığı o günler içerisinde birilerini öldürmüş olabileceğini düşünmesi miydi?

Kylie ölen insanların ekrandaki yüzlerine baktı. Sadece birkaç ilanda ölüm sebebi verilmişti ve bu sebeplerin hiçbiri "kanı emilerek" şeklinde açıklanmamıştı. Kylie bu insanların ölümüne üzülmesi gerektiğini bilse de Della'yı düşünmeden edemiyordu. Birilerinin katili olabileceği kuşkusunu taşımak bile çok zor olmalıydı.

Sonraki birkaç gün olaysız geçti. Kylie, Della'yla bilgisayarda gördüğü o ilanlar hakkında konuşmak istedi ama Della bunu reddetti. Annesini Daniel'la ilgili bir sohbete çekme çabası da onun kendisini başından savmasıyla sonuçlandı.

Kylie her sabah şafak vakti odadaki sıcaklığın aniden düşmesiyle uyansa da ziyaretine gelen hayalet onunla görsel ya da sözel herhangi bir temasta bulunmadan geldiği yere dönüyordu. Daniel'dan da herhangi bir haber yoktu. Kısacası ruhlar dünyası da onu başından savmıştı.

Kylie bunun ne anlama geldiğini çözememişti. Daniel'ın yokluğunu anlayabiliyordu. Babası daha önce ona dünyadaki zamanının dolmak üzere olduğunu söylemişti ama ya Kylie'nin sevdiği birisinin öleceği konusunda ısrarcı davranan o hayalet?

Holiday ona bu konuda endişelenmemesini, hayaletin onunla konuşmaya ihtiyaç duyduğunda mutlaka yanına geleceğini söylemişti. Hatta onu bir hayaletin yokluğunun kötü değil, iyi bir haber olduğuna ikna etmeye bile çalışmıştı. Ya hayalet durumun düşündüğü kadar acil olmadığına karar vermiş ya da sorun bir şekilde halledilmişti.

Kylie ikinci ihtimalin gerçekleştiğini umuyordu. Ama içinden bir ses bu konuda fazla heveslenmemesini söylüyordu.

Kylie ona, sırlarını Burnett'e vermek gibi bir hata yaptığını itiraf ettikten sonra Holiday'le iki kez daha bir araya gelmişlerdi. Ancak kamp lideri Kylie'ye karşı hâlâ ciddi, hatta neredeyse mesafeliydi. Kylie ondan bir kez daha özür dilemeye çalışmış ama Holiday buna izin vermeyerek olayın unutulduğunu söylemişti.

Olay unutulmuş olabilirdi ama affedilmemişti. Kylie kamp liderinin gözlerine baktığında bunu açıkça görebiliyordu. Yaptığı yanlışın Holiday'le kurduğu ilişkiyi bozduğunu bilmenin acısı kalbinde bir boşluk yaratmıştı. İşin kötüsü şimdi Holiday'le Burnett arasında eskisinden daha fazla gerginlik vardı. Belli ki Kylie'nin müdahalesi işe yaramadığı gibi çiftin arasını daha da açmıştı.

Miranda'nın oturma odasından, "Hazır mısın?" diye seslendiğini duydu. Çorap bir kokarcaya ait küçük yüzünü yataktan kaldırıp tısladı. Şüphesiz yarı kokarca yarı kedi olan hayvan Miranda'nın sürekli onun peşinde dolanıp yaptığı hatayı düzeltmeye çalışmasından usanmıştı. Kylie Çorap günün birinde Miranda'nın yüzüne kötü koku püskürtürse hiç şaşırmayacaktı. Tabii bunu yapabiliyorsa.

Miranda'ya, "Hayır. Daha saçlarıma bile dokunmadım," diye seslenerek saç fırçasını aramaya koyuldu. "Sen yemekhaneye gidip Della'yla buluşsan ve ben size sonra katılsam nasıl olur?"

"Tamam!" diye seslendi Miranda. "Ama acele et. Yola çıkmak için sabırsızlanıyorum. Alışveriş yapmayalı neredeyse yıllar oldu. Hey, çıkarken kapıyı kırmadan kapamayı unutma."

Kylie kaşlarını çattı ve oda arkadaşlarına Derek'le yaşadığı o duş sahnesinden bahsettiğine pişman oldu. Ama onlar bunu dillerine dolasalar bile arkadaşlarına bu olayı anlatmamanın haksızlık olacağını düşünüyordu.

"Holiday dönüş için bir saat verdi mi?" diye seslendi Miranda tekrar.

"Hayır," dedi Kylie.

Holiday, Kylie'ye karşı mesafeli olsa da onun Della ve Miranda'yla birlikte okul araçlarından birini alıp giysi alışverişi için kasabaya gitmesine izin vermişti. Kylie bu izni koparamasaydı birilerinden ayakkabı ve sutyen ödünç almak zorunda kalacaktı. Neyse ki yaşadığı ergenlik sıçraması sona ermiş gibi görünüyordu. Gerçi Kylie'nin bu konudaki endişesi sürüyordu. Bütün bunlar ne anlama geliyordu? Önünü ne zaman görebilecekti? Bir sonraki pazartesi dolunay çıkacaktı. Kamptaki kurtadamlar yapacakları sunum için o günü seçmişler, diğer kampçıların bir kurtadamin dönüşüm sürecine bizzat tanıklık etmesini planlamışlardı.

Kylie ne zaman bunu düşünse kendisinin de o geceki sunumun bir parçası olmasından korkuyordu. Vücudundaki farklılıklar bir kurtadam olduğu anlamına geliyorsa dolunay çıktığında onun da bir değişim sürecine girmesi gerekmez miydi? Bunu düşünmek bile kalp atışlarını hızlandırıyordu. Böyle bir durumda ne yapması gerektiğini bilecek miydi? Kim olduğunu hatırlayacak mıydı?

Kylie kulübe kapısının kapandığını duydu ve telefonunu alıp dedektif Bay Smith'ten bir arama olup olmadığını kontrol etti. Telefonunda birkaç sesli mesaj vardı. Bu mesajlardan birinin Bay Smith'ten gelen iyi bir haber olduğuna dair umutlandı.

Ama hayır. Dedektif onu aramamıştı. Mesajlardan ikisi üvey babasına, biri de Trey'e aitti. Harika. Gerçekten harika! Kylie bu üç mesajı dinlemeden sildi.

Saç fırçasını almak üzere çekmecesini açtığında bakışları Lucas'ın mektubuna kilitlendi. Zarfı açmak için can atıyordu ama hissettiği farklı bir duygu –bunun suçluluk duygusu olduğunu söyleyebilirdi– onu mektubu okumaktan alıkoyuyordu.

Ne olur kalbimi kırma, Kylie.

Zihninde Derek'in sözleri yankılandı. Onun kalbini kırmak niyetinde değildi. Lucas'la herhangi bir ilişkiye girmek niyetinde değildi. O halde birileri ona bu mektubu okuma düşüncesinin onu neden suçluluk duygusuna sürüklediğini açıklayabilir miydi?

Belki de sebep Lucas'la ilgili rüyalar görmeye devam etmesiydi. Aslında tam olarak rüya gördüğü söylenemezdi. Bu rüyalar oldukça tuhaf bir biçimde başlamadan sona eriyordu. Ancak Kylie'nin içinden bir ses ona böylesinin daha iyi olduğunu söylüyordu. Her nasılsa bu rüyaların geçmişte Lucas'la ilgili gördüğü rüyalardan farksız olacağını hissediyordu. Bol bol öpüşmenin ve vücudun bazen örtülü bazen çıplak bölgelerine yapılan dokunuşların olduğu rüyalardan.

Neden Lucas hâlâ onun rüyalarına girmeye çalışıyordu?

Çünkü sen ona olan hislerin konusunda hâlâ bir karar vermedin, dedi Kylie'nin zihninde yankılanan bir ses.

Kylie bu sesin kesinlikle çenesini kapamasını istiyordu. O Lucas'a karşı bir şeyler hissetmek istemiyordu. Lucas Fredericka'yla kaçmıştı. Kylie de şimdi Derek'le beraberdi... yani öyle sayılırdı. Onu çıplak gördüğü geceden beri bir kez bile öpüşmemişlerdi. O hatıra Kylie'nin zihninden bir türlü uzaklaşmak bilmiyordu. Ancak Derek o geceden beri Kylie'yle arasına mesafe koymuştu. Kylie bunun sebebi Derek'in, onun dizginlenmesi mümkün olmayan duygularının başkaları tarafından fark edilmesinden hâlâ utanç duyduğunu sezmesi mi yoksa başka bir şey miydi bilmiyordu.

Belki de Derek ona görmezden gelinmenin nasıl bir duygu olduğunu göstermeye çalışıyordu. Gerçi bu tür sinsi oyunlar oynayacak birisine benzemiyordu. Belki de sebep sadece Kylie'nin onunla beraber olmak konusunda hâlâ herhangi bir söz vermemiş olmasıydı. Elbette bunun Lucas ve onun mektubuyla herhangi bir ilgisi yoktu. Hayır. Kesinlikle yoktu. Lucas tarih olmuştu. Geri dönse bile tarih olmuştu. O, kararını Frederic-ka'yla kaçtığı anda vermişti.

Lucas dönerse ona kaba davranacak falan değildi. İkisi... dost bile olabilirdi. Tabii onun küçük kurt kız arkadaşı buna izin verirse.

Fredericka'yı düşünmek Kylie'yi bir aslanla odasında kapalı kaldığı o geceye götürdü. Asi vampirlerin kurduğu bir çete olan Kan Kardeşler, FAB'nin bu konuda kampı suçlayıp onu kapatmasını umarak vahşi yaşam parkında terör estirmeye ve orada yaşayan hayvanları teker teker öldürmeye başlamıştı. Planın bir parçası olarak parktaki aslanı kampa sokmuşlardı. Ancak Kylie elinde olmadan birisinin bu aslanı kasten onun yatak odasına aldığını düşünüyordu. Bu kişinin Fredericka olduğundan şüpheleniyordu. Fredericka'dan şüphelenmekte hata mı ediyordu? Hiç sanmıyordu.

Ah, kahretsin, anılara yaptığı bu yolculuk ne kadar da aptalcaydı. Lucas'ın mektubunu hâlâ açmaması da öyle. Zarfı alıp yırttı ve tam içindeki mektubu çıkaracakken telefonunun çaldığını duydu.

Mektubu yatağına bırakıp arayanın kim olduğuna baktıktan sonra telefonu açtı. "Selam, anne."

"Selam, tatlım." Annesi iç geçirdi. "Korkarım ki haberler kötü."

"Ne oldu?" Aynı anda Kylie'nin odasındaki sıcaklık düştü. Kylie gerildiğini hissetti. Yoksa o hayaletin kendisini uyardığı gibi sevdiği birisine bir şey mi olmuştu? "Sen iyi misin anne?" Yaşadığı panikle yüreği sıkışmaya başladı.

"Hayır, değilim."

Ah, Tanrım! Odanın sıcaklığı on derece kadar daha düştü. "Ne oldu? Sorun ne?"

"Az önce bir e-posta aldım ve çalıştığım şirket bugün gerçekleşecek bir toplantı için New York'a uçmamı istiyor. Toplantı önemli bir müşteriyle yapılacak ve kamptaki aile gününde seni göremeyeceğim. New York'tan buraya gece uçuşu olup olmadığını kontrol ettim ama hiçbir uçakta yer kalmamış."

Kylie'nin içindeki panik azalsa da oda hâlâ soğuktu. "Önemli değil," dedi hayaletin ortaya çıkıp çıkmadığını kontrol etmek için

etrafa bakarak. Hayalet orada değildi. Elini uzatıp bir kokarcaya ait boncuk gözleriyle huzursuzca bakınan Çorap'ın başını okşadı. Çorap içeride bir hayalet olduğunda bunu mutlaka hissedirdi.

"Seni görmek istiyordum. Sanki aylardır görüşmedik."

"O kadar uzun zaman olmadı," dedi Kylie. "Son görüşmemizin üzerinden sadece iki hafta geçti." Yine de yüreğinin derinliklerinde kendisinin de annesini özleyeceğini biliyordu. "Hem zaten birkaç hafta sonra evdeyim. O hafta sonu ayrılığımızı telafi edecek bol bol zamanımız olacak."

"Birlikte şu hayaletli yemeğe ve tura da katılacağız," diye ekledi annesi son derece heyecanlı bir sesle.

"Evet. O da var." Kylie içindeki korkuyu sesine yansıtmamaya çalıştı.

Bir süre daha annesinin takvimi ve onun, ziyaretlerine gelmek isteyen kuzeni hakkında konuştular. Kylie bir kez daha Daniel konusunu açmak istedi ama sohbeti o noktaya nasıl taşıyacağını bilemedi.

Konuşurlarken battaniyeye giderek daha sıkı sarınıyordu. Varlığının yarattığı soğuk devam edip etkisini artırsa da hayalet hâlâ ortaya çıkmamıştı.

"Ah, bil bakalım, markette kimi gördüm," dedi annesi.

"Kimi?" Tanrım, içerisi şimdi daha da soğumuştur.

"Sara'yı."

Kylie'nin yüreği bir kez daha sızladı. "İyi miymiş?"

"İşin doğrusu pek de iyi görünmüyordu."

Kylie annesinin bu tür konulardaki düşüncelerini bildiği için, "Ne yapmış? Saçlarını mı boyatmış yoksa burnuna halka mı takmış?" diye sordu. Hiç beklenmedik bir anda annesiyle ortak bir yanını keşfetmiş olabilirdi ama bu ne annesinin kutsuz olduğu anlamına geliyor ne de onun yargılayıcı bir insan olduğu gerçeğini değiştiriyordu.

"Öyle bir şey değil," dedi annesi. "Sara o tür şeyler yapmaz."

Kylie'nin annesi Sara'nın içki ve oğlanlarla ilgili yaptıklarını duysa şaşırırdı. Gerçi bunlar Sara'nın kötü birisi olduğu anlamına gelmiyordu. O sadece... zor bir dönemden geçiyordu.

"Sadece... iyi görünmüyordu," diye devam etti annesi. "Olmaması gerekenden çok daha zayıftı. Kızların kendini ancak sıfır beden olunca güzel hissetmesinden nefret ediyorum. Umarım sen de kilo vermeye falan başlamamışsındır."

"Hayır, tersine daha da irileştim." Kaşlarını çatarak göğüslerine bakan Kylie, annesinin onu gördüğünde vereceği tepkiyle ilgili biraz endişeliydi.

"Aklıma gelmişken, alışverişe gittin mi?" diye sordu annesi. "Kamp lideriniz beni arayıp senin arabayla kasabaya gitmenin bir sakıncası olup olmayacağını sordu. Ona sana bu izni çoktan verdiğimi söyledim."

"Aslında alışverişe bugün gidiyoruz." Hayaletin yarattığı soğuk Kylie'yi bir kez daha titretti.

"Eh, iyi eğlenceler o zaman. Paranı güzel harca," dedi annesi anaç bir ses tonuyla.

"Tamam," diye söz verdi Kylie. "Yüz doları geçmem. Sözlerin aklımdan çıkmayacak."

"Pekâlâ, sınır yüz elli dolar olsun ama daha fazla harcama."

"Anne ben senden para..."

"Biliyorum." Annesi kıkırdadı. "Sadece içimden geldi." Bir süre sessiz kaldı. "Ah, bebeğim her geçen gün büyüyor," dedi derin derin iç geçirerek. "Bahsetmeyi unuttum. Sara'ya senin yakında eve geleceğini söyledim. Bana senden bu konuyla ilgili bir mesaj aldığını ve sana cevap atacağını belirtti. Herhalde bir iki güne kalmadan seninle irtibata geçer."

Sara'nın Kylie'ye sadece bir değil, neredeyse dört cevap borcu vardı ki buna Kylie'nin telefonla yaptığı aramalar ve ona gönderdiği e-postalar dahil değildi.

Kylie annesiyle bir süre daha sohbet etti. Bu sohbetin büyük bir kısmında Kylie'nin çenesine hâkim olmasını gerektiren bir diğer konu olan evlerinin satışı hakkında konuştular. "Yine de cumartesi seni görebilmek için elimden geleni yapacağım. Belki sabah erken saatlerde bir uçuş bulurum. Saat onda buradaki havaalanına inmeyi başarırısam biraz gecikmeyle de olsa kampa yetişebilirim."

"Sorun değil, anne. Dert etme. Ayrıca burada ziyaret saatleri konusunda çok titizler." *Yani elinde ziyaret kartı yoksa bir vampir tarafından yere serilebilirsin.* "Bu yüzden dert etme, tamam mı?"

"Sadece seni çok özledim," diye yakındı annesi.

"Ben de seni."

Kylie telefonu kapadığında odaya hâlâ bir hayaletin sebep olduğu o soğuk hava hâkimdi. Hayaletin onun annesiyle yaptığı telefon görüşmesini dinlediğine dair çılgınca bir düşünceye kapıldı. Peki ama neden?

"Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu. "Ya da gösterecek?" diye mırıldandı az önceki kadar coşkulu sayılamayacak bir sesle. Dehşet verici görüntü ve rüyalardan hoşlandığını söyleyemezdi ama bu gizemi çözüp sevdiği birisini koruyabilmesi için bunu yapması gerekiyorsa daha fazlasına bile katlanmaya razıydı.

Buz gibi odayı dolduran bir ses olmadı ve soğuk da yavaş yavaş etkisini yitirmeye başladı. Kylie komodindeki saate bakarak sızlandı. Geç kalmıştı ve bu da Della ve Miranda'nın büyük ihtimalle çoktan küplere bindiği anlamına geliyordu.

Saç fırçasını, telefonunu ve çantasını kapıp odadan dışarı fırladı. Tam kapıyı kapayacakken Lucas'ın, yatağın üzerinde duran mektubuna baktı.

"Şimdi buna zamanım yok," diye mırıldanarak kapıyı kapadı ve kulübeden çıktı. Ancak patikada koşarken Holiday'in kendisine, "*Sorunlardan kaçmak iyi bir başa çıkma yöntemi değildir,*" dediğini duyar gibi oldu.

Tamam, tamam, tamam, diye düşündü. Her şey sırayla.

Üç saat kadar sonra, “Hey,” diye seslendi Miranda soyunma kabininden, “siz ikiniz hâlâ orada mısınız?”

Yakınlardaki bir rafa dizilmiş bluzları gözden geçirmekle meşgul olan Kylie ve Della tekrar soyunma kabinlerinin olduğu bölüme döndü. “Evet, buradayız,” dedi Kylie.

Alışveriş turunda iki saati geride bırakmışlardı ve o ana dek harika bir gün geçirdikleri söylenebilirdi. Kylie açısından bu güzel güne gölge düşüren tek şey, babasının sekreteriyle sarmaş dolaş olduğunu gördüğü o kaldırımın tekrar karşısına çıkmasıydı.

Miranda soyunma kabininden çıkarak üzerindeki kot pantolonu sergiledi. “Pekâlâ, doğru söyleyin. Sizce bu pantolon popomu güzel göstermiş mi?”

“Arkanı dön,” dedi Kylie.

“Güzel mi dedin yoksa büyük mü?” dedi Della sırıtarak.

Kylie, Fallen şehir merkezindeki birkaç mağazanın, evinin yakınlarındaki alışveriş merkezi kadar keyifli bir alışveriş deneyimi sunmadığını itiraf etmeliydi ama bu o günün gırgır ve şamatayla geçmesini engelleyememişti. Hatta Kylie kasabanın tuhaf bir cazibesi olduğunu bile söyleyebilirdi. Anlaşılan ara sıra kampın dışında olmaya ihtiyacı vardı.

“Kalçam geniş olmadığı için dalga mı geçmeye çalışıyorsunuz?” Miranda poposunu görmeye çalışıyormuş gibi omzunun üzerinden arkaya baktı.

“Bence harika durmuş,” dedi Kylie onun sözünü keserek.

“Hey,” dedi Della. “Benim de vücudumda eksik kısımlar olduğu için,” bakışlarını göğsüne çevirdi, “başkalarının vücudunu asla eleştirmem. Tabii yiyecek olarak değerlendirmiyorsam ve...”

Birden iki genç kızın onların etrafında dolandığını fark eden Kylie, “Susun,” dedi arkadaşlarına.

Sözünün kesilmesinden hoşlanmayan Della kaşlarını çattı. Yaptığı bu hareket gün boyu sergilediği sakın-benimle-uğraşmayın tavrının etkisini iyice artırmıştı. Gerçi bu tavrın hedefi Miranda ve Kylie değildi. Söylentilere göre kasabada yaşayan gençler ve bölgedeki bazı kampçılar, Gölge Şelalesi kampçılarına kin güdüyordu. Kylie kasabaya yaptığı birkaç ziyaret sırasında bunu hiç hissetmemişti ama Holiday kamptaki son toplantıda bu konuyu ele aldığı için söylentilerin haklı olduğunu biliyordu.

“Beni neden susturdun?” diye sordu Della.

Kylie bakışlarıyla iki kızı işaret etti. Della’nın kaşları şimdi iyice çatılmıştı.

Kylie onun belalı gibi görünmenin belayı uzaklaştıracaklarını düşünerek mi böyle tepeden tırnağa karalara büründüğünü merak etti. İşin gerçeği Kylie bu giyim tarzının yarardan çok zararı olduğunu düşünüyordu ama Della’yla tartışmak faydasız olduğu için bu konuda ona tek bir kelime bile etmemişti.

Kızlardan biri onlara doğru yürümeye başladı ve Kylie az sonra olacakların o günü berbat etmemesi için dua etti.

“Selam, adım Amber Logan,” dedi kızıl saçlı hoş kız, Kylie’ye. “Kasabaya yeni mi taşındınız yoksa buradaki... kamplardan birinde mi kalıyorsunuz?”

Kızın *kamp* kelimesini telaffuz şekli Kylie’ye bu işin sonunun pek de iyi olmayacağını söylüyordu.

“Kampta kalıyoruz.” Kylie bunun onları beladan uzak tutacağını umarak her zamankinden daha nazik bir sesle konuşmaya çalışmıştı.

Amber’in arkasında duran uzun boylu sarışın kız, Della’ya soğuk bir bakış fırlatarak, “Hangisinde?” diye sordu.

Hayır, bu işin sonu kesinlikle iyi olmayacaktı.

Koyu renkli gözleri hafifçe altın rengine dönuşen Della, “Gölge Şelalesi’nde,” dedi terslenerek. Kylie iki kızın onun bu tavrını fark etmediğini umdu.

“Kalın kafalılar,” diye fısıldadı Amber.

Della omuzlarını geriye atıp savunmacı bir edayla öne doğru hamle yaparak, “Ne dedin sen?” diye sordu.

Sarışın kız sırtıttı. “O kampın eski adı Kalın Kemik Deresi Kampı’ydı. Bu yüzden size... kalın kafalılar diyorlar. Kişisel bir şey sayılmaz.”

“Bana gayet kişiselmiş gibi geldi,” diye homurdandı Della.

Amber ve Sarışın Kız geriye doğru bir adım attı.

Kylie, Miranda’nın bir büyü yapmaya niyetlenmiş gibi serçe parmağını öne uzattığını fark etti. Ona bir uyarı bakışı fırlattı ama kendisini asıl endişelendiren Miranda değildi.

Kızlara, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedikten sonra bu dokunuşun onun aklını başına getireceğini umarak Della’nın dirseğini tuttu. Della bu kızlara belalı bir vampir olduğunu belli etmemeliydi. Başını derde sokmadan onları ölümle bile tehdit edemezdi.

Kylie, “Hoşça kalın,” diye ekledikten sonra boşta duran eliyle kızlara gitmelerini işaret etti.

Amber, Della’yı bir kez daha baştan aşağı süzdü. Gözlerindeki korku kıvılcımları Kylie’ye onun hiç de aptal olmadığını söylüyordu. Sonra arkasını dönüp sarışın arkadaşını dürttü ve iki kız kendi yoluna gitti.

“Kuyruğunuzu kısıtıp tabanları yağlasanız iyi olur,” diye mırıldandı Della kendini Kylie’den kurtararak.

“İkisinin de yüzünde bugüne dek gördüğünüz en berbat sivilceyi çıkarabilirdim,” dedi Miranda öfkeyle.

“Ah, ben çok daha kötüsünü yapabilirdim,” diye homurdandı Della.

“Ama yapmadın.” Kylie onların fikir değiştirmelerinden korkarak arkadaşlarının koluna girdi. “İkiniz olağanüstü bir başarıyla kendinizi frenlediniz. Sizinle gurur duyuyorum.”

Della sert bir biçimde kaşlarını çatarak Kylie'ye baktı. "Senin hiç kendini kaybettiğin olmuyor mu? Yani birisinin kalbini sökmek ve onunla kafasına kafasına vurmak istediğin olmuyor mu?"

"Bazen ben de öfkeden deliye dönerim," dedi Kylie sırtarak. "Birisini kendi kalbiyle döverek öldürmek istediğim oldu mu bilmiyorum ama ara sıra ben de kendimi kaybederim."

"Peki, öfkeden çıldıracak duruma geldiğinde ne yaparsın? Karşındakine kaşlarını falan mı çatarsın?" dedi Della kıkırdayarak.

"Aynen," dedi Miranda araya girerek. "Ama sen hiç onun kaşları çatık halini gördün mü? İnsanı dövmekten beter ediyor."

Hep birlikte gülüştüler.

Bir saat sonra, ayakkabı alışverişini tamamlayıp birkaç kot pantolon daha denemişlerdi. Sırada iç çamaşırı reyonu vardı. Kylie yüz doları neredeyse tamamen tükettiği için indirim rafına gitmeyi tercih etti. Ellerindeki paketleri yere bırakıp yan yana sıralanmış çamaşırları gözden geçirdiler.

Miranda ip şeklindeki kırmızı bir külotu havaya kaldırarak, "Aramızda tanga giyen var mı?" diye sordu

"Ben değil," dedi Kylie. "Ben klasik iç çamaşırları severim."

"Bence tanga giymek poponu dış ipiyle temizlemeye benziyor," dedi Della. Bu sözlerle kahkahalara boğuldular.

Nihayet gülüşmeleri sona erdiğinde seçtikleri sutyenleri denemek üzere tekrar soyunma kabinlerine yöneldiler.

Yanlarına gelen bir satış elemanı, "Bedeninizden emin olmak için göğsünüzü ölçmemi ister misiniz?" diye sordu Kylie'ye.

Kylie önce satış elemanına, sonra elinde tuttuğu dört sutyene baktı. "Şey, hayır... sanırım kendim halledebilirim."

"Tamam ama doğru bedeni seçmeniz çok önemli."

Kylie başını salladı. "Öyle yapacağım."

"Sadece bir dakika sürer," dedi satış elemanı, az öncekinden daha ısrarcı bir sesle.

"Biliyorum ama ben iyiyim. Teşekkür ederim."

Kadın yüzünde Kylie'nin hata ettiğini söyleyen bir ifadeyle oradan ayrıldı.

"İyy, bir yabancınn memelerime dokunmasına asla izin vermem," diye fısıldadı Miranda. "Henüz bu memelere kimsenin eli değmedi," diye ekledi kıkırdarak.

"Bence bu kart tavuğun niyeti senin memelerini görmektir," dedi Della satış elemanının arkasından homurdanarak.

Kylie onu dirseğiyle dürttü ve gülmek için kendini zor tuttu. "Sadece işini yapıyordu."

"Tabii ya, o yüzden mi memelerine yiyecekmiş gibi bakıyordu? Elimde bir sutyenle burada beklediğim halde bana göğsümün ölçüsünü almayı falan teklif etmedi!"

"Bence bunun sebebi ortada," dedi Miranda bir kez daha kıs kıs gülererek.

"Kaltak!" dedi Della gülümseyerek.

Onun gülümsediğini görmek Kylie'yi rahatlatmıştı. Şu an istediği en son şey Della ve Miranda'nın birbirlerine sözlü saldırıda bulunmalarıydı.

Della küçük memelerini avuçladı. "En azından bu kuzucuklar bakire değil. Ve inanın bana, Lee'nin onlardan hiç şikâyeti yoktu."

Miranda güldü. "Bana popomun küçük olduğunu hatırlatmamana şaşırdım."

"O hakareti bir sonraki kavgamıza saklıyorum," dedi Della.

"Ben bunu deneyeceğim," dedi Kylie elindeki sutyeni inceleyerek. "Şunları tutar mısın?" İçinde iki kot pantolon ve iki çift ayakkabı olan poşetleri Miranda'ya verdi.

"Bunu da dene," dedi Della ona bir sutyen uzatarak.

"Ben siyah sutyen sevmem," dedi Kylie.

"Evet ama Derek'in sevdiğinden eminim," dedi Della sırtıp kaşlarını oynatarak.

Kylie gözlerini devirse de Della'nın elindeki sutyeni alıp soyunma kabinine yöneldi. Della ve Miranda'nın onun arkasından güldüğünü duyabiliyordu.

Sutyenleri denemek Kylie'ye Altın Saçlı Kız masalını hatırlatmıştı. Bir tanesi çok büyüktü. Bir tanesi çok dantelliydi ve siyah olanı da... biraz fazla seksiydi.

Şimdi hangilerini alacağına karar vermesi gerekiyordu. Üst üste duran sutyenlere baktı ve tam eski sutyeninin askılarını omuzlarına geçirmişti ki o sesi duydu:

“Ben en çok siyah olanı beğendim.”

Arkasından gelen boğuk erkek sesi neredeyse kalbinin yerinden çıkmasına neden olacaktı. Kylie bakışlarını aynaya çevirdi.

Önce onun yüzünü değil, üzerindeki kanı gördü. Hemen Kylie'nin arkasında duruyordu. Gömleğinde koca koca kan lekeleri vardı. Kestane rengi saçları bile kan kaplıydı. Gözleri kırmızı pırıltılar saçıyordu. Kylie'ye şeytani bir gülümseme sundu ve dudaklarının kenarında uzun köpekdişleri belirdi. Kylie onu tanımıştı; aynada gördüğü Kan Kardeşler çetesinin bir üyesiydi.

On Altıncı Bölüm

Kylie çığlık atmak üzere ağzını açsa da ne nefes alabildi ne de bağırabildi. İçindeki panik boğazını düğümleyerek nefes almasını ya da konuşmasını imkânsız hale getirmişti. Kaçmaya mı yoksa dövüşmeye mi niyetlendiğini bilemeyerek hızla arkasına döndü.

Vampir artık orada değildi. Kylie gerçek olan sadece onun yansımasıymış gibi bakışlarını tekrar aynaya çevirdi. Orada da değildi.

Bu defa soyunma kabinin açık duran kapısına baktı. Bu kapı az önce kapalıydı. Demek vampirin ziyareti gerçektir.

Kapıyı çarparak kapadı. Ciğerlerine temiz hava çekti. Tekrar çığlık atacakken kabin kapısının ardına dek açılıp duvara çarpmasıyla durdu.

Vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. *Savaş*. Zihninde bu tek kelimelik emir yankılanıyordu. Sonra artık menteşelerinin ucunda asılı duran kapının ardında Della belirdi.

“Burada birisi mi vardı?” diye sordu genç vampir. Gözleri kehribar rengi bir ışıltıyla parlıyordu. Yukarı kalkan üstdudağının altındaki köpekdişleri son derece sivri ve tehditkâr görünüyordu.

Hâlâ konuşamayan Kylie başını sallamakla yetindi.

Della, Miranda'nın onun sırtına toslamasıyla öne sendeledi.

"Neler oluyor?" diye sordu Miranda, Della'nın omzunun üzerinden. "Neden öyle fırlayıp gittin?"

Kylie'nin gözlerindeki yaşlar canını acıttı. Bazen korktuğunda ağladığı oluyordu ve şimdi de korkmuştu –hatta dehşete kapılmıştı– ama bunlar korku gözyaşları değildi. Bunlar öfke gözyaşlarıydı. Hayır, hiddet. Tacize uğramanın sebep olduğu hiddet. *Ber en çok siyah olanı beğendim.* Vampirin sözleri kulaklarında çınılıyordu. O aşağılık herif ne zamandan beri onun sutyen denemesini seyrediyordu?

"Burada birisi mi vardı?" diye sordu Miranda. "Hayalet miydi yoksa başka bir şey mi?"

Della, Miranda'ya öfkeli bir sesle, "Bir vampirdi," dedikten sonra tekrar Kylie'ye baktı. "Sen iyi misin?"

Kylie tekrar başını salladı. "O gitti mi?"

"Şimdilik gitti." Della, Kylie'nin çantasını ve sutyenlerini toplayıp Miranda'ya verdi. "Kylie giyinirken sen bunların parasını öde."

Miranda denileni yapmak üzere oradan ayrıldı. Della bakışlarını tekrar Kylie'ye çevirdi. "İyi olduğundan emin misin?"

"Sanırım birisinin kalbini söküp onunla kafasına vuracak kadar öfkeliyim." Kylie ağlamamak için dudaklarını ısırdı. "Ne zamandan beri burada saklanmış beni gözetliyordu acaba?"

"Çok kısa bir süredir." Della'nın bir anda beti benzi attı. "O, Chan olamaz, değil mi? Yani onun gibi kokmuyordu ama... Burnuma gelen tek şey kan kokusuydu."

"Chan değildi." Kylie tişörtünü alıp başına geçirdi. Zihninde vampirin saçlarından damlayan kanın görüntüsü belirdi.

"O halde onu gördün, öyle mi?" diye sordu Della.

Kylie tişörtünü giyip Della'nın bakışlarıyla buluştu. "O... o, vahşi yaşam parkında dövüştüğümüz şu aşağılık herifti. Beni esir alan herif."

Della başını kaldırıp etrafı kokladı. “Ah, kahretsin!”

“Yoksa yine mi burada?”

“O değil ama başkası burada.” Kylie’yi kolundan tutup çabucak dışarı çekti.

Soyunma kabinleri bölümünden çıktıklarında Miranda kasadaki görevliden poşeti alıyordu. Della ona kendilerini takip etmesini işaret etti ve Miranda tek kelime bile etmeden peşlerinden geldi. Anlaşılan hem Kylie’nin hem de Della’nın gözlerindeki telaşlı ifadeyi fark etmişti.

“Neler oluyor?” diye sordu.

“Kampa dönmeliyiz,” dedi Della.

“O vampir yine mi burada?”

“Hadi gidelim,” dedi Della sert bir sesle.

Kapıdan dışarı adım attıklarında siyah bir arazi aracı patinaj çekerek mağazanın önüne yanaştı. Della hırlayarak Kylie ve Miranda’yı arkasına aldı.

Arabanın camı indi ve direksiyondaki Burnett onlara baktı. Onun gözleri de altın rengi kıvılcımlar saçıyordu. “Arabaya binin.”

Kylie içini hâlâ huzursuz eden panik duygusuyla, araba kullanma sorumluluğu almak bir kenara, nasıl olup da beynini çalıştırabildiğini bile bilemeyerek, “Buraya geldiğimiz araç ne olacak?” diye sordu

“Arabaya binin!” dedi Burnett emreden bir sesle.

Kızlar ona itaat etti.

Birlikte arka koltuğa sıralandıklarında, “Neler oluyor?” diye sordu Della, Burnett’e.

Burnett cevap vermedi. Dikkatini yola çevirmişti. Kylie araba hareket edene dek Burnett’in yanında birisinin oturduğunu fark etmemişti. Bu Burnett yaşlarında, koyu saçlı bir kadındı. Kylie bu kadını bir yerlerden hatırladığını düşündü. Sonra onu,

vahşi yaşam parkında kavganın yaşandığı gece FAB'den gelenler arasında gördüğünü anımsadı.

"Onlara önlükleri ver," dedi Burnett kadına.

Kadın arabanın arka koltuğuna içlerinde hastane önlüğüne benzer bir giysi olan üç poşet fırlattı. "Bunlar ne için?" diye sordu Kylie.

"Üzerinizde ne varsa çıkarıp poşete koyun," diye emretti Burnett. "Ayakkabılarınızı, çoraplarınızı, iç çamaşırlarınızı. Her şeyi. Sonra da önlükleri giyin."

"Ne... Ne yapalım?" diye sordu Kylie.

"Beni duydun," dedi Burnett öfkeyle.

"Bunu neden yapıyoruz?" diye sordu Kylie ve Della aynı anda.

"Önlükleri giyin," diye emretti kadın da.

Della ve Miranda soyunmaya başladı ama Kylie onları ellerinden tutup durdurdu.

"Hayır. Sizden bir açıklama duyana dek soyunmayacağız. Ayrıca umarım geçerli bir açıklamanız vardır çünkü ben birisi benden öyle istedi diye soyunacak değilim. İsterseniz bunu eski erkek arkadaşınıza sorabilirsiniz!"

Kadın arkasını dönüp öfkeli gözlerle Kylie'ye baktı. Kylie'nin zihnini okumaya çalışıyormuş gibi kaşlarını kıpırdattı. Ne yazık ki bu hiçbir işe yaramayacaktı.

Gerçi kadın kolay kolay pes edecek birisi değildi. Kylie'ye bakmaya devam etti. Kehribar rengi gözleri biraz daha parladı ve Kylie her nedense onun bir kurtadam olabileceğini düşündü. Öfkeli bir kurtadam. "Önlükleri giyin," diye ısrar etti kadın.

"Hayır." Buna inanmak zor olsa da Kylie kadından korkmamıştı. O da öfkeyle kadına baktı. Hatta kaşlarını bile kıpırdatıp onun beyin şablonunu görmeye çalıştı. Çabası işe yaramamıştı ama kurtkadının bundan haberi yoktu.

"Burnett'in söylediğini yapın! Yoksa bunu size zorla ben yaptırırım," diye emretti kadın.

Burnett kadının omzunu tuttu. “Bırak da bu işi ben hallederim, Selynn,” dedi. Altın rengi gözleri arabanın dikiz aynasında Kylie’nin gözleriyle buluştu. “Kylie lütfen...”

“Hayır!” Kylie bu cesareti nereden bulduğunu gerçekten bilmiyor ama kendini iyi hissediyordu. Bu şekilde davranmak ona biraz olsun kontrolün kendisinde olduğu hissi vermişti. Bir kurban olduğu duygusundan sıyrılabilmesi için böyle hissetmeye ihtiyacı vardı.

“Sen bizden ne istediğinin farkında mısın?” Kylie, Della ve Miranda’nın ellerini hâlâ bırakmamıştı. “Dikiz aynasının karşısında bir erkeğin oturduğu bir arabada soyunmamızı istiyorsun. Ve bize bunun sebebini açıklamıyorsun, öyle mi?”

Burnett elini kaldırıp dikiz aynasını yerinden söktü.

“Lanet olsun!” dedi Miranda.

“Kasabada iki kız öldürüldü,” dedi Burnett.

“Kahretsin,” dedi Della.

“Ah, Tanrım,” dedi Miranda.

Kylie’nin yapabildiği tek şey küçük bir çılgılık atmak oldu.

Burnett devam etti: “Bu cinayeti sizin işlemediğinizi ispatlayabilmek için giysilerinize ihtiyacım var. FBI ve FAB bu giysileri mutlaka isteyecektir. Bu yüzden şimdi hemen söylediğimi yapın.”

Kylie arkadaşlarının ellerini bırakıp soyunmaya başladı. Kısa bir süre sonra yeşil önlüklere bürünen üç kız birer cerrah gibi görünüyordu. Onlar giyinirken arabada çıt çıkmamıştı.

Miranda giysilerini koydukları poşetleri Selynn’e verdi. “Al.”

Kylie o asi vampirin saçlarına ve gömleğine bulaşan kanı hatırlayarak, “Sizce birileri bizim bu cinayete bir ilişkimiz olduğunu düşünebilir mi gerçekten?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Della. “Ama benden şüphelenecekleri kesin.” Sesinde acı vardı. “Bu cinayeti işleyen bir vampirdi, değil mi?”

“Evet,” dedi Burnett. “Ben bu işi senin yaptığını düşünmüyorum. Sadece olayın sorumlusunu bulana dek tedbir almaya çalışıyorum.”

“Biz cinayeti kimin işlediğini biliyoruz,” dedi Della. “Kylie onu gördü.”

“Kimi?” dedi Selynn ve Burnett aynı anda arkaya bakarak.

“Cinayeti o asi vampir işledi,” dedi Kylie. “Vahşi yaşam parkında bana saldıran vampir.”

“Lanet olsun!” Burnett neredeyse yoldan çıkarak aracı kenara çekti ve bir park alanında durdu. Tekrar arkasına dönüp Kylie’nin gözleriyle buluştu. “Yaralı falan değilsin, değil mi?” Bakışlarını Kylie’nin boynuna çevirdi. Sanki...

“Hayır, değilim.” Kylie’nin içi şimdi ağlamak-istiyorum, ağlamak-istiyorum diye haykıran güçlü bir sesle dolmuştu.

“Sana bir şey söyledi mi?” diye sordu Burnett.

Ben en çok siyah olanı beğendim. “Hayır,” dedi Kylie.

Burnett’in bakışları keskinleşti. “Şu an yalan söylemek için hiç de uygun bir zaman sayılmaz.”

Kylie yutkundu. “Size faydası dokunacak herhangi bir şey söylemedi.”

“Buna biz karar verelim, olur mu?” dedi ön koltukta oturan Bayan Kötü Kalpli Kurtadam.

Kylie kaşlarını çatı. “Siyah sutyenin üzerimde daha güzel durduğunu söyledi. O sırada soyunma kabinindeydim.” Bir kez daha tacize uğramış olmanın sarsıntısını yaşamış ve beraberinde içinin öfkeyle dolduğunu hissetmişti.

Burnett’in yüzündeki ısrarcı ifade saniyeler içerisinde yerini anlayışlı bir ifadeye bıraktı.

“İyi olduğundan emin misin? Sana...”

Kylie güçlkle de olsa, “İyiyim,” dedi ama gözlerinin dolduğunu hissederek bakışlarını Burnett’in endişeli yüzünden ayırdı.

“O kadar hızlı hareket ediyordu ki ben onun orada olduğunu fark edene dek çoktan kaybolmuştu,” dedi Della.

Kylie’nin zihninde vampirin, aynadaki görüntüsü belirdi. “Her yerinde kan vardı. Gömleğinde. Saçlarında.”

Miranda ona manevi destek vermek istercesine Kylie’nin elini sıktı.

Alnındaki çizgiler iyice derinleşen Burnett tekrar önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Yanında oturan Selynn’e baktı. “Onları ara. Kırmızı Kod’u uygulayacağımızı söyle.”

“Bunu yapmak istediğinden emin misin?” diye sordu Selynn.

Della Kylie’den önce davranıp, “Kırmızı Kod ne demek?” diye sordu.

Burnett bu soruyu çekinerek yanıtladı. “Şu an bu cinayeti sadece FAB biliyor. Kırmızı Kod, olayı bir trafik kazası gibi göstereceğimiz anlamına geliyor.”

“Bunu onun yanma mı bırakacaksınız yani?” diye sordu Kylie.

“Hayır,” dedi Burnett. “Ama bu olayın duyulmasına da izin veremeyiz. Dedikodu çarkları dönmeye başlarsa üst düzey yetkililer huzursuzlanıp okulun kapatılmasını isteyebilir.”

Selynn arabadaki herkesi susturmak istercesine elini kaldırdı. Ardından telefonla konuşmaya başladı. “Kırmızı Kod uygulayacağız.” Sustu. “Biliyorum.” Gözucuyla Burnett’e baktı. “Emri veren o. Ben sadece elçiyim.”

Burnett kaşlarını çatı ve Kylie onun bunu okul ya da belki Holiday için yaptığı izlenimine kapıldı. Ancak olayı kasaba halkı açısından düşünmeden de edemedi; normal birer insan olan kasabalılar, bir katilin aralarından iki kişinin canını aldığını asla bilmeyecekti.

Yarım saat sonra ofise girdiklerinde Holiday sandalyesinden fırlayıp onlara koştu. “Tanrım sana şükürler olsun,” diye hay-

kırarak kızların üçünü birden kucakladı. Kendini onun elinden kurtaran ilk kişi Della oldu.

“Biz iyiyiz,” dedi.

Kendi adına konuş, diye geçirdi Kylie içinden. Onun bu kucaklamanın biraz daha sürmesine bir itirazı yoktu. Şu Burnett meselesinden beri Holiday’le ilk kez bu kadar yakınlaştıklarını hissediyordu.

“Bakın.” Della duvardaki televizyonu işaret etti.

Kylie televizyona baktığında nefesinin kesildiğini hissetti. Ekranda hurdaya dönmüş bir araç ve iki kızın fotoğrafı vardı. *Olamaz.* Midesi bir anda allak bullak olmuştu.

Holiday kumandayı kapıp televizyonun sesini açtı.

“Bugün meydana gelen bir trafik kazasında iki genç kız hayatını kaybetti. Alınan bilgiye göre...” diye devam etti spiker sözlerine.

Kylie yüreğinin ağırlaştığını hissederek, “O kızlarla kasabada karşılaşmıştık,” dedi birden. “Onlarla konuşmuştuk.” Saçma bir sebeple onlarla konuşmuş olmaları kızların ölümünü daha özel hale getiriyordu. “Kızıl saçlı kızın adı Amber. Sarışın olanın adını bilmiyorum.”

“İyi kalpli kızlar olduklarını söyleyemem,” dedi Della gergin bir sesle. “Ama ölümü hak etmiyorlardı.”

“Evet, etmiyorlardı.” Miranda elini ağzına götürüp ekrana bakakaldı.

Kylie de bu sözleri onaylamak istedi ama yapamadı. O asi vampirin gömleğindeki kan tüm berraklığıyla gözünün önünde belirip konuşmasını engelledi. Gözlerindeki yaşlar canını acıttı, Della ve Miranda’nın da gözlerinin dolduğunu fark etti.

“Ben...” Kylie güçlükle konuştu. “Ben bunun bir şekilde benim suçum olduğunu hissediyorum.”

Holiday kumandadaki bir tuşa basarak televizyonu kapadı. “Bu korkunç bir olay. Ama bu cinayetin tek sorumlusu onu

işleyen o asi vampir.” Görüntülerini hafızasına kazımak istiyormuşçasına dikkatle karşısında duran üç kıza baktı. “İki kızın cesedinin bulunduğunu söylediklerinde... Ben sandım ki...” Şimdi Holiday’in de gözleri dolmuştu. Bunu gören kızlar göz yaşlarını serbest bıraktı. Della bile ağlıyordu.

Aynı anda Burnett içeri girdi. Bakışlarını odadaki kadınlarda tek tek gezdirdi. Kylie onun sessizce homurdandığını bile duyabiliyordu.

“Ben... ben dışarıdayım.” Anlaşılan FAB tarafından eğitilmiş kaslı bir vampir bile ağlayan dört kadınla başa çıkma becerisine sahip değildi.

On beş dakika kadar sonra Burnett kapıdan başını uzattı ve odadakilerin gözyaşlarının dindiğinden emin olunca içeri girdi. Onu arabada yanında oturan Selynn takip etti. Selynn Burnett’e o kadar yakın duruyordu ki omzu onun koluna sürtüyordu. Burnett kenara çekilip herkesle tek tek görüşmesi gerektiğini söyledi. Kapıyı açıp Kylie ve Miranda’dan dışarıda beklemelerini istedi. İki kız kapıya yöneldiğinde Selynn dikkatle Holiday’i süzdü. “Sen de çıksan iyi olur,” dedi. Sesinde öylesine küçümseyici bir ifade vardı ki Kylie o an ondan kesinlikle hoşlanmadığına karar verdi. Azıcık bile.

Holiday kadına Kylie’nin, dikkat çekecek ölçüde korumacı olarak nitelendirebileceği bir bakış fırlattı. “Üzgünüm ama konu kampçılarım olduğunda kimseden emir almam. Yoksa Burnett seni bu konuda bilgilendirmedi mi?”

“Holiday kalabilir,” dedi Burnett araya girerek.

Selynn onun kolunu tuttu. “Bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Kızlar o buradayken kendilerini daha rahat hissedecektir,” dedi Burnett onun kavrayışından kurtularak. Ama Kylie Holiday’in, kadının Burnett’e nasıl davrandığını gözden kaçırmadığını fark etti.

Kamp liderinin gözlerinde bir anda kıskançlık kıvılcımları çaktı. Ama bu çok uzun sürmedi. Kıskançlığın belirtisi göz açıp kapayana dek yok oldu. Elbette bunun bir sebebi vardı. Selynn onun tepkisini ölçmek istercesine Holiday'e bakıyordu. Kylie onun bu davranışının Burnett'e ilgi duyduğu anlamına geldiğini düşündü. Gerçi Burnett bu ilgiye tamamen kayıtsızmış gibi görünüyordu.

Belki de sadece duygularını saklamakta ustaydı. Holiday'in Burnett'le yakınlaşmayı reddetme sebeplerinden biri de onun bir başkasıyla ilişki yaşadığını bilmesi miydi? Kylie birden Burnett'e karşı bir güvensizlik hissetti.

Burnett Miranda ve ona dışarı çıkmalarını işaret etti. Holiday adına Burnett'ten şüphe duyan Kylie kamp lideri bu emri onaylamadan yerinden kıpırdamadı.

Selynn Kylie'nin Holiday'i oradaki tek yetkili olarak gördüğünü açıkça belli etmesine sinirlenerek, "Bu kızlar burada kimin sözünün geçtiğinin farkında değiller mi acaba?" diye sordu.

"Artık başlayabilir miyiz lütfen?" dedi Burnett.

Kylie, Miranda'yla birlikte ofisten dışarı çıktı.

"Burnett bizim yalan söyleyip söylemediğimizi anlamaya çalışıyor. Bizimle o yüzden ayrı ayrı görüşüyor," diye fısıldadı Miranda.

"Onun suçlu olduğumuzu düşündüğünü sanmıyorum," dedi Kylie, Burnett'i savunarak. Öte yandan aynı şeyi Selynn için söyleyebileceğinden emin değildi. Burnett ve o kaba kurtkadın arasındaki ilişkiyi bir kez daha merak etti.

"Tanrım, bu berbat bir şey." Yaşadığı duygu yoğunluğu Miranda'nın sesinin çatallanmasına neden olmuştu. "Öldürülen o iki kızla karşılaştığımıza inanamıyorum."

"Biliyorum," dedi Kylie ama dürüst olması gerekirse bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Hâlâ yoğun bir biçimde bu olayın sorumlusu olduğunu hissediyordu. Girişteki küçük odaya

yerleştirilmiş sıralardan birine oturup ellerine baktı. Hayaletin sözünü ettiği kötü olay bu olabilir miydi? Hayır, hayalet ısrarla bu olayın hedefinin Kylie'nin sevdiği birisi olacağını söylemişti. Kylie bu düşünceyle birlikte içinin bir kez daha kederle çalkalandığını hissetti. Belki kendisi onlara herhangi bir sevgi duymuyordu ama o kızları seven birileri mutlaka vardı. Onların da anneleri, arkadaşları vardı... Kylie gözlerini kapayıp şalelede hissettiği o sakinliği aradı. Etrafında sürekli kötü şeyler olacaksa daha ne kadar o duygudan medet umabilirdi ki?

“O kızların yerinde biz de olabilirdik.” Miranda açık yeşil önlüğünden sarkan ipi çekiştirdi.

“Biliyorum.” Kylie ellerini kavuşturdu.

Çok geçmeden Selynn, Della'yla birlikte dışarı çıktı. Kylie ayağa kalktı. Selynn, Miranda'ya kendisiyle gelmesini işaret etti. Sonra Kylie ve Della'ya baktı. “Aranızda konuşmamanızı istiyoruz. Zaten konuşursanız Burnett sizi duyar.” Bu sözlerle birlikte pis pis sırıtıp Miranda'nın peşi sıra ofise girdi.

Della kurtkadının arkasından homurdandı. “Kaltak,” dedi sadece dudaklarını kıpırdatarak. O içeri girer girmez de aynı şeyi yüksek sesle söyledi. “Kaltak.” Ofisin kapısına baktı. “Beni duyup duymaman umurumda değil, Burnett. O bir kaltak. Bunu sen de, ben de biliyoruz. Holiday de biliyor.”

Ofisin önündeki verandada ayak sesleri duyuldu. Kylie bakışlarını o tarafa çevirmişti ki kapı açıldı ve içeri telaşla Derek girdi. “Tanrı'ya şükürler olsun.” Derek durup üzerindeki hastane önlüğünü fark etmiş gibi Kylie'ye baktı. Hemen arkasında en az onun kadar endişeli görünen Perry vardı.

Perry bakışlarını odada gezdirdi. “Miranda nerede?” Şimdi bakır rengini alan gözlerinde korkuyla birlikte yoğun bir duygu daha vardı.

Kylie, Perry'nin sorusuna cevap vermeye fırsat bulamadı çünkü Derek onu sımsıkı kucaklamıştı. Derek'in kendisine sa-

rılmasına izin vermekle kalmayıp başını onun göğsüne yasladı ve ona bu kadar yakın durmanın ne kadar harika bir duygu olduğunu hissederek iç geçirdi.

“Neyin peşindesin?” dedi Della kaba bir tavırla. “Miranda’dan hoşlanmadığını söylemiştin, unuttun mu?”

“O iyi mi?” diye sordu Perry hissettiği yoğun duyguları yansıtan bir sesle. Kylie, Derek’in kollarından sıyrılıp ona bakma zahmetine girmese de, konuşurken Perry’nin göz renginin değiştiğini tahmin edebiliyordu.

“Tamam, kızma.” Della az önceki gibi kaba bir sesle konuşmaktan vazgeçmişti. Kylie bunu Perry’den korktuğu için mi yoksa onun sesine yansıyan duyguları fark ettiği için mi yaptığını bilmiyordu.

“İyi misin?” diye fısıldadı Derek, Kylie’nin kulağına.

“Evet.” *Kahretsin, hayır.* Kylie geri çekilip Derek’in gözlerine baktığında Perry’nin gözlerindeki benzer bir endişeye rastladı. Aynı anda onun hızla kendisini rahatlatıldığını hissetti. Bu defa ona karşı koymadı. Rahatlamaya gerçekten ihtiyacı vardı.

Ofisin kapısı açıldı. Miranda dışarı çıktı. Perry onun gözleriyle buluştu ve arkasını dönüp binadan ayrıldı. Miranda onun arkasından baktı. “Perry neden buradaydı?” diye sordu.

“Senin iyi olduğundan emin olmak istemiş,” dedi Derek, Kylie’nin beline sarılarak. “Olayı duyduktan hemen sonra onunla karşılaştım ve ona her şeyi anlattım. Senin için endişelendi.”

“Ama bana iki çift laf edecek kadar endişeli değildi ha?” Miranda’nın yüzünde yarı üzgün yarı öfkeli bir ifade vardı. Kylie’ye baktı. “Sıra sende.” Ofisin kapısını işaret etti. “Dikkatli ol. Kurtkadının ısırma huyu var.”

Kylie, Derek’in elini sıktıktan sonra Burnett ve kurtkadınla yüzleşmek üzere ofise girdi. Bu onun tarafından ilk sorguya çekilişi olmadığı için artık Burnett’ten korkmuyordu ama her şeye rağmen içinde bir huzursuzluk vardı.

On Yedinci Bölüm

Burnett, Kylie'nin olanları birkaç kez tekrarlamasını istedi. Ardından bazı sorular sordu. "O asi vampirin üzerinde kan olduğunu söyledin. Kan taze mi görünüyordu? Vampir ortaya çıktığında o kızlarla karşılaşmanızın üzerinden ne kadar zaman geçmişti?"

Sonra aynı soruları biraz farklı bir şekilde sormayı denedi. Kylie bir ara onun kendisinin bir yalanını yakalamaya çalıştığı fikrine kapıldı ama sonra niyetinin bir şeyleri unutmasını engellemek olduğunu ve farklı bir sorunun faydalı olabilecek küçük bir detayı hatırlamasını sağlayacağını umduğunu düşündü. Ama bu olayla ilgili hiçbir detayı hatırlamak istemiyordu. Tersine onu unutmak, sonsuza dek beyninden silmek için yanıp tutuşuyordu. Ayrıca Burnette'e, faydalı olabilecek daha başka ne anlatabilirdi?

"Bana vampirin üzerindeki kanla ilgili biraz daha detay verebilir misin?" Burnett, Kylie'nin önündeki bir sandalyeye ata biner gibi oturmuştu. Bu haliyle Kylie'ye onun tarafından ilk kez sorguya çekildiği günü hatırlatıyordu. Aradaki tek fark bu defa Kylie'nin Holiday'le birlikte ofisteki kanepede oturmasıydı.

"Zaten her şeyi anlattım." Kylie sabrının taşmak üzere olduğunu hissediyordu.

“Bir kez daha anlat,” dedi Burnett emreden bir sesle.

Bardağı taşıran son damla bu ses tonu oldu. “Bu işi kimin yaptığını biliyorsunuz. O vampirin kimleri kurban seçtiğini biliyorsunuz. Bu yüzden bu sorular *gerçekten* gerekli mi?” Kylie dişlerini sıkıp ağlamamaya çalıştı.

Selynn, Burnett’in arkasına sokulup, “Neyin önemli olduğuna biz karar veririz,” dedi o küçümseyen sesiyle.

Kylie ondan öğrendiğini saklamaya gerek görmeyerek öfkeli bakışlarını kurtkadinine çevirdi. Bu kadının ses tonu, onu Burnett’in sert ses tonundan çok daha fazla rahatsız etmişti. En azından Burnett’in sesi gerçekten endişeliydi. Oysa Selynn’in tek derdi otorite kurmaktı. Otoriteye sahip olmaktan ve bunu kullanmaktan zevk alıyordu.

“Bu cinayeti bizim işlediğimizi düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu Kylie Selynn’e.

“Ben...”

“Susun.” Burnett kaşlarını çatarak Selynn’e baktıktan sonra bakışlarını tekrar Kylie’ye çevirdi. “Bunu sizin yapmadığınızı biliyorum, Kylie. Ve yaşadıklarınızın kolay olmadığının da farkındayım. Ancak vampirin üzerindeki kan lekeleri bize onun bu cinayeti yiyecek bulmak için mi yoksa zevk için mi işlediğini söyleyebilir.”

Burnett’in yaptığı açıklama Kylie’nin midesini allak bullak etti. “Ne fark eder? Vampirin amacı ne olursa olsun o iki kız öldü.”

“Bence bu kadar soru yeter.” Holiday, Kylie’nin bileğini tutup ona hem manevi destek hem de güçlü bir sakinlik hissi verdi. Vücuduna bir anda hâkim olan huzur dolu enerji Kylie’nin kalp atışlarını yavaşlatıp göğsündeki sıkışmayı rahatlatmıştı. Elbette onu tamamen rahatlatması mümkün değildi. Kylie böyle bir gücün var olabileceğine inanmıyordu.

Burnett önce Holiday'e, sonra Kylie'ye baktı. "Bu olanları değiştirmeyecek ama o aşağılık herifi yakalayabilmemiz için onunla ilgili her türlü bilgiye ihtiyacımız var. Aynı şeyi tekrar yapmasını engellemeliyiz."

Burnett'in sözleri Kylie'nin zihninde yankılanıp onu kendine getirdi. İki kız ölmüştü. Vahşi bir şekilde öldürülmüştü. Kylie kendisine yöneltilen sorulara kısa bir süre daha dayansa ne olurdu sanki? Derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi.

Holiday gerilmişti. "Bir vampir olarak iştme gücün gerçekten çok zayıf. Sana bu kadar soru yeter dedim."

"Sorun değil." Kylie kamp liderinin elini sıktı. "O vampiri durdurmaya yardımım dokunacaksa sorulara katlanabilirim." Böyle söylese de onun elini bırakmamıştı.

On dakika kadar sonra, ondan alabileceği her türlü detayı aldığına kanaat getirdiği anlaşılan Burnett ayağa kalkıp Kylie'ye baktı. "Teşekkür ederim, Kylie," dedi. "Bunun kolay olmadığını biliyorum."

Kylie başını salladı ve kısa bir soluklanmanın ardından soru sorma sırasının kendisinde olduğuna karar verdi. "Sence vahşi yaşam parkındaki hayvanların öldürülmesini kamptaki birilerine yüklemeye çalışmaları gibi bu cinayeti de bizim üstümüze mi atmaya çalışıyorlar?"

Burnett başını iki yana salladı. "Hayır. Elimizde böyle bir sonuca varmamıza neden olacak herhangi bir bilgi yok."

"Peki... peki, o vampir bizi kasabaya dek takip etmiş olabilir mi?"

Burnett bu soruyu kısa bir süre düşündü. "Hayır, sanmıyorum. Bence sizinle karşılaşması tamamen tesadüftü."

Holiday, Kylie'nin elini sıktı. "Sana bunun senin suçun olmadığını söylemiştim."

"Bu senin suçun değil," dedi Burnett de. "Bu olayın seninle hiçbir ilgisi yok, Kylie."

“O halde ben neden benimle ilgiliymiş gibi hissediyorum?” diye sordu Kylie. “O vampir sürekli karşıma çıkıyor. Önce vahşi yaşam parkındaki o gece, sonra da geçtiğimiz cuma gecesi. Cuma gecesi onu gözlerimle görmedim ama hissettiğim kişinin o olduğundan eminim. Sonrasında bile ben... ben hep takip edildiğim hissine kapıldım.”

“İlk ne zaman böyle hissettin?” diye sordu Burnett.

“Dün sabah kahvaltıdan önce ofise uğradığımda. Önce peşimdekini o kurt olduğunu düşündüm ama...”

“Kurt mu?” diye sordu Burnett ve Selynn aynı anda. Burnett endişeli görünüyordu ama Selynn bir kez daha Kylie’nin zihnini okumayı denemek için vakit kaybetmeden kaşlarını kıpırdatmaya başlamıştı. Kylie elini kaldırıp alnını örtmemek için kendini zor tutuyordu. Hatta bu kadına ortaparmağını bile gösterebilirdi.

“O kurdu ne zaman gördün?” diye sordu Burnett.

“İki gün önce,” diye yanıtladı Holiday, Kylie’nin yerine.

“Gördüğüm bir kurtadam değildi,” dedi Kylie. “Yarı evcil bir hayvana benziyordu. Zararsızdı.”

“Bir şekil değiştirici olabilir mi?” diye sordu Burnett.

“Ben... ben emin değilim. Ama onun Perry olmadığını biliyorum.” Kylie kısa bir tereddüdün ardından bu konuşmanın asıl amacını hatırladı. “Ama o kurdun hiçbir önemi yok. İki kız öldü ve ben... ben bir şekilde bu benim suçummuş gibi hissediyorum. Bence o vampir öldürdüğü kızların değil, benim peşimdeydi.”

Burnett yüzü Kylie’ye dönük bir şekilde kendini tekrar sandalyeye bıraktı. “Neden böyle hissettiğini biliyorum. Ama vampirin niyeti sana zarar vermek olsaydı bunu o gece ormanda mutlaka yapardı. Ben onun tek bir kişiyi hedef aldığını düşünmüyorum. Hedef sen değilsin. Belki de... kamptaki herkes.”

“O halde neden sürekli benim peşimde? Bu bir tesadüfe benzemiyor.”

Burnett kaşlarını çattı. “Bu bir tesadüf değil. Sen kendini sürekli onun en az riske girerek en güzel fırsatları yakalamasını sağlayacak pozisyonlara sokuyorsun. İlk karşılaşmanız onun seni ziyarete gelmesiyle gerçekleşmedi. Kan Kardeşler çetesinin pusu kurduğu vahşi yaşam parkına kendi ayaklarıyla gittin. İki gece önce varlığını hissettiğin kişi oysa, ki bundan tam olarak emin değiliz, senin ormana kaçtığını görüp bunu bir fırsat olarak değerlendirmiş olmalı. Ve bugün kasabada başka doğaüstü varlıklar olduğunu hissettiğinde... büyük ihtimalle av peşindeydi. Soyunma kabininde yalnız olan sendin. Bir kez daha fırsatı değerlendirdi.”

Ve röntgencilik yaptı, diye geçirdi içinden Kylie. “Niyeti seni öldürmek olsaydı bunu iki gece önce yapardı dedin ama o bunu denemeye bile kalkışmadı. O halde benden ne istiyor?”

Burnett tereddüt etti. “Sanırım amacı kampa bir mesaj vermek. Çetenin bizimle işinin hâlâ bitmediğini göstermek. Çete üyelerinden bazılarının yakalanıp tutuklanması, diğerlerinin egosunu zedelemiş olmalı. Bu olaydan hemen sonra ortadan kaybolmaları yeterince cesur olmadıkları anlamına gelirdi. Hâlâ etrafta olduklarını göstererek hiçbir şey yapamamaları bile itibarlarını korumaya çalışıyorlar. O vampirin, seni öldürdüğü takdirde çetenin başına büyük bir bela açacağıнын farkında olduğundan eminim.”

Kylie, Burnett’in sözlerini özümsemeye çalıştı. “Ama o iki kızı öldürdü. Bunun çetenin başını derde sokmayacağını mı söylüyorsun? Bu çok saçma.”

Burnett yardım istercesine Holiday’e baktı.

Holiday Kylie’nin elini sıktı. “Bir doğaüstü varlık diğerini öldürdüğünde suçun cezasını vermek daha kolaydır. Bizim kendi adalet sistemimiz var.”

“Peki ya bir doğaüstü varlık bir insanı öldürdüğünde? O zaman ne oluyor?” Sakın “hiçbir şey” demelerine izin verme, diye

geçirdi içinden Kylie. Ne olur Tanrım, “hiçbir şey” demelerine izin verme. Kylie doğaüstü bir varlık olabilirdi ama damarlarında aynı zamanda insan kanı dolaşıyordu.

“O kısımla FAB ilgileniyor,” dedi Burnett. “Ama senin de tahmin edebileceğin gibi, bu tür suçlarda adaleti uygulayabilmek zordur.”

Kylie omuzlarının gerildiğini hissetti. “Bana o vampirin yaptığının yanına kalacağını mı söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır,” dedi Burnett az öncekinden daha ciddi bir sesle. “Sana söz veriyorum Kylie, işlediği suçun cezasını çekmesi için elimden ne geliyorsa yapacağım.”

Burnett’in o vampire suçunu nasıl ödeteceği tam bir muammaydı. Zaten Kylie de bunu bilmek istemiyordu. Ama Burnett’in konuşma şekli bu sözün öylesine verilmiş bir söz olmadığını söylüyordu. Ve Kylie bunun için ona minnettardı.

O gece kamp liderleri yemekhanede bütün kampçıların katıldığı bir toplantı düzenleyip hem pizza hem de bilgece nasihatler dağıttı. Burnett onlara her zamankinden daha dikkatli davranmalarını söyledi. “Kamptaki anayol ve patikalardan ayrılmayın. Ormana yalnız gitmeyin. Ağaçların yoğunluğu ve rüzgârın yönü davetsiz bir misafirin kokusunu gizleyebilir.”

Della, Kylie’ye bakıp sırttıktan sonra tekrar Burnett’e döndü. “Belki aile gününü de iptal etseniz iyi olur,” diye bir öneride bulundu.

Burnett ona baktı. “Aile gününe daha iki hafta var. O zamana dek bu sorunu çoktan halletmiş olacağımızı umuyorum.”

“Eh, ben şansımı denedim,” diye mırıldandı Della.

“Haftaya Yüce Divan’la bir toplantım olacak,” dedi Burnett. “Burada olanlarla ilgili onlardan yardım alacağımı umuyorum.”

Kylie Della’ya doğru eğildi. “Yüce Divan da ne?”

“Farklı doğaüstü türlerin yaşlı üyelerinden oluşan bir çeşit senato.” Della gülümsedi. “Bunu ben de daha bugün öğrendim. Vampirlerin toplantısında Chris bu konu hakkında bir konuşma yaptı.”

“Senato mu? Ben türlerin birbiriyle geçinemediğini sanıyordum,” dedi Kylie

“Geçinemiyorlar zaten. Ama Demokratlar’la Cumhuriyetçiler de geçinemiyor ve bu onların bir araya gelmelerine engel değil.”

“Sanırım haklısın,” dedi Kylie. Sonra aklına başka bir soru geldi. “Bize ne tür bir yardım sunacaklar?”

“Duruma göre değişir. Chris senatonun bu olayı araştırmak için bile oylama yapması gerektiğini söyledi.”

“Oylama mı? İki kız öldürüldü. Böyle bir araştırmaya itiraz edebilirler mi?”

Della omuzlarını silkti. “Unutma ki yaşlıların tamamının hükümetin düşünme şeklini onaylamasını bekleyemeyiz.”

“Yani içlerinde asi olanlar da mı var?”

Della başını salladı. “Chris’e göre yaşlıların büyük bir kısmı hükümete saygı duyuyor ama onun kontrolü altına girmek istemiyor. Bu yüzden hükümetin koyduğu kuralların sadece bir kısmını uyguluyorlar.” Bu sözlerle birlikte kaşını kaldırdı.

Kylie başını iki yana salladı. İnsanların yaptığı politikayı anlamakta epeyce güçlük çekmişti. Peki, doğaüstü varlıkların yaptığı politikayı anlayabilecek miydi? “Bu cinayetin araştırılmasına karar verilirse ne olacak?”

“Ya olayla ilgilenme ve cezalandırma işi suçlunun türünün konseyine bırakılacak ya da suçlu, FAB’nin ellerine teslim edilecek. İkincisine karar verilmesi durumunda o vampirin başına gelecekleri düşünmek bile istemiyorum.”

“Ben de,” diye itiraf etti Kylie.

Della kapıya baktı ve ruh hali bir anda değişiverdi. “Ben kulübeye dönüyorum. Yapmak istediğim bazı şeyler var.”

Kylie bilgisayarda bulduğu o ölüm ilanlarını hatırlayarak, “Ne gibi şeyler?” diye sordu.

“Birkaç ıvır zıvır,” dedi Della terslenerek.

Kylie ona doğru eğildi. “Senin öyle bir şey yapmış olman mümkün değil.”

Della öfkeli gözlerle ona baktı. “Sonra görüşürüz.”

Kylie, Burnett’in mümkün olduğunca bir arada durmalarını tembihleyen sözlerini anımsadı. “Sana eşlik etmemi ister misin?” diye sordu.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Della. “Saldırıya falan uğrarsak seni de korumak zorunda kalırım.”

“Hey... Ben artık o kadar da çaresiz değilim.” Kylie o iki kızın neler yaşamış olabileceğini düşünerek vücudunun güçlenmiş olmasına eskisi kadar üzülüyordu.

“Bir kapıyı yerinden söktün ve ormanda bana yetişebildin diye havalara girme.” Della sadece ona takıldığını belirtmek istercesine sırtıttı. “Ben iyiyim. Sonra görüşürüz.”

Kylie uzaklaşan Della’nın arkasından baktı. Onun için üzülüyordu. Sonra onun dönüp iki oğlana ortaparmağını gösterdiğini gördü. Belli ki çocuklar ona kaba birkaç söz söylemişti.

“Selam.” Holiday, Kylie’nin yanına geldi. “Della iyi mi?”

“Umarım öyledir.” Kylie kasabadan döndüğünden beri Holiday’le aralarında Burnett meselesi yüzünden açılan mesafenin kapandığını hissediyordu. Nihayet aralarına bir köprü kurmayı başarmışlar mıydı? Kylie bu köprünün bir daha yıkılmamasını sağlayabilir miydi?

“Sen nasılsın?” diye sordu Holiday.

“Daha iyi zamanlarım da oldu,” dedi Kylie dürüstçe. “O iki kız aklımdan çıkmıyor.”

“Belki pazar günü birlikte şelaleye gideriz,” dedi Holiday.

“Kulağa hoş geliyor.” Kendisiyle aynı şeyleri hisseden birisiyle şelaleye gitmek Kylie’nin kulağına gerçekten de hoş geliyordu.

Birden Burnett'in onlara baktığını ve bunu Holiday'in de fark ettiğini gördü. Kamp liderinin kendisine duyduğu öfkeyi hatırlamasından korkan Kylie olduğu yere sindi.

Onun duygularını bir kez daha okuduğu anlaşılan Holiday, "Senden özür dilemeliyim," dedi Kylie'ye. "Ben... ben Burnett meselesinde çok fevri davrandım."

Şaşırın Kylie, Holiday'e baktı. "Hayır, hiç de öyle davranmadın. Asıl ben ona senin hakkında bilgi vermekle hata ettim."

"Belki ama bunu iyi niyetle yaptın. Bazen önem verdiğimiz insanlar için sınırlarımızı aşarız. Bunu en iyi benim bilmem gerekir. Sınırları aşmak konusunda epeyce ünlüyüm." Holiday'in sesi kısıldı.

"Bugün Burnett yanıma gelip de iki genç kızın öldürüldüğünü haber verdiğinde... şey, sanırım seninle aramdaki sorunun ne kadar önemsiz olduğunu fark ettiğimi söyleyebiliriz." Bu sözlerle birlikte Kylie'yi kız kardeşine sarılır gibi tüm içtenliğiyle kucakladı.

"Teşekkür ederim." Kylie boğazındaki yumruyu bastırmaya çalıştı. "Ama birazdan beni ağlatacaksın."

Holiday bakışlarını Burnett'in olduğu yöne çevirdi. "Hey, ağladığını görürse belki yine kaçır. Onu kaçırarak tek şeyin birkaç damla gözyaşı olduğunu bilseydim son yedi haftayı gece gündüz ağlayarak geçirirdim."

Kylie sırtıttı ve Burnett'e baktığında Selynn'in onun yanına gidip bir şeyler söylediğini gördü. "Bu kadın neden hâlâ burada?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Holiday. "Ama bir şeylerin peşinde olduğundan eminim. İddiaya girerim ki ismi B harfiyle başlayan bu şey uzun boylu, esmer ve yakışıklıdır."

Burnett, Selynn'in söylediklerini dinledikten sonra onunla birlikte dışarı çıktı. "Ve peşinde olduğu şeyi elde etmiş de olabilir," dedi Holiday bunu kabul etmek istemediğini söyleyen bir sesle.

Kylie önce bu soruyu sormaya çekindi ama sonra ağzından kaçırırverdi: “O ikisi... bilirsin işte...”

“Birlikte çarşıların arasına girip girmediklerini mi soruyorsun?”

“Evet.” Kylie, Della’nın seks yapmak yerine kullandığı sözler listesine bu terimi de eklemeliydi.

“Burnett bugün öğleden sonra ofisime gelip bana şöyle bir açıklama yaptı: ‘Selynn’le aramızda bir ilişki varmış gibi göründüğünü biliyorum. Ama öyle değil. En azından artık öyle değil.’”

“Yani geçmişte beraberlermiş ve ayrılmışlar, öyle mi?” diye sordu Kylie.

“Burnett bana ilişkilerinin iki ay önce bittiğini söyledi. Asla ciddi düşünmemişler.”

Kylie kaşlarını kaldırdı. “Sen Burnett’le ne zaman tanışmıştın?”

“İki ay önce.”

“Hmm,” dedi Kylie.

“Hmm ne?”

“Bir şey yok,” dedi Kylie yalan söyleyerek. “Peki, Burnett sana bu açıklamayı yaptığında ona ne dedin?”

“Bana neden Selynn’le ilgili bir açıklama yapmaya ihtiyaç duyduğuna dair en ufak bir fikrim olmadığını söyledim.”

“Yalan söylediğini anladı mı?”

“Evet.” Holiday kıkırdadı. Bir süre öylece durup kalabalığı seyrettiler. “O hayaletle ilgili bir gelişme var mı?”

“Yok,” dedi Kylie. “Bir şekilde her şeyi berbat etmiş olmaktadır korkuyorum.”

“Bence öyle bir durum söz konusu değil. Büyük ihtimalle sana bilmeni istediği şeyi nasıl söyleyeceğine karar vermeye çalışıyor.”

“Umarım öyledir.”

Salonun karşı tarafında öfkeli sesler duyuldu. “Bana ne dedin sen?” diye gürledi güçlü bir ses. Kylie ve Holiday o tarafa

baktı. İki kurtadam burun buruna gelmişti ve yumruklaşmalarına ramak kalmıştı.

Holiday, “İşim hiç bitmiyor,” diyerek kavgayı ayırmaya gitti.

Kylie onun arkasından bakıp iki ateşli çocuğu yatıştırmasını seyretti. Kendini yalnız bir kovboy gibi hissettiği kısa bir sürenin ardından Miranda’nın diğer cadılarla beraber olduğunu gördü. Arkadaşının, aralarına katılmasını sorun etmeyeceğini biliyordu ama Kylie bunu yapmak istemedi. Helen ve Jonathon bir masada satranç oynuyordu. Helen’in doğuştan gelen yeteneğiyle Jonathon’ı satrançta bir kez daha hezimete uğratmasını seyredebilirdi ama ikisi baş başa olmaktan keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

Kylie bakışlarını tekrar salonda gezdirdiğinde Derek’i gördü. Sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde onu seyreliyordu. Dudaklarında ağır ağır bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemeyle Kylie’ye, onun kendisine eşlik etmesine bir itirazı olmadığını söylüyordu.

Kylie içeride duygularını okuma ya da hormonlarını koklama yeteneğine sahip kaç kişi olduğunu kestirebilmek için çabucak etrafa baktı. Dört bir yanı bu kişilerle çevriliydi. Ne yapmalıydı? Ne yapmalıydı?

Tekrar Derek’e baktı ve o gün ofiste onun tarafından kucaklandığı birkaç dakikanın kendisine nasıl da iyi geldiğini hatırlayınca... *Ne olursa olsun*. Derek’e doğru yürümeye başladı.

Derek, Kylie yanına geldiğinde, “Ay ışığında pizza yemeye ne dersin?” diye fısıldadı kulağına.

Kylie ona duştan yeni çıkmış teninin kokusunu alabilecek kadar yakın duruyordu. Zihninde onun üzerinde sadece birkaç su damlasıyla çıtır çıtır halde karşısında durduğu o an belirdi. Gözlerini kırıştırarak bu görüntüyü başından savmaya çalıştı.

“Bu ay ışığı altında dans etmek gibi bir şey mi? Öyleyse baştan çıkarıcı bir deneyim olmalı.”

Kylie önce gülümsedi sonra bu sözleri söylememiş olmayı istedi. Neden Derek’e biraz yaklaştığında... ondan başka bir şey düşünemiyordu sanki?

Derek sırıttı. “Doğru insanla öyle olabilir. Ve doğru pizzayla.” Güldü. “Hey, ben acıktım.”

Kendilerine ikişer dilim pizza ve içecek alıp yemekhaneden çıktılar.

Konuşmaların uğultusunu ve klima gürültüsünü geride bıraktıklarında, “Mükemmel bir yer biliyorum,” dedi Derek. Hava sıcak ve sakindi. Derek ofisin önündeki iki beyaz sallanan sandalyeyi işaret etti. Kylie onun peşinden gitti. Tam oturacakken cebindeki telefon çaldı.

İçeceğini yere bırakıp tek eliyle tabağını tutmaya çalışarak telefonu çıkardı ve ekrandaki numaraya baktı. Babasının numarasını görünce kaşlarını çatarak aramayı reddetti.

“Kimmiş?” Derek yüz yüze oturabilmeleri için sandalyesini Kylie’ninkine yaklaştırdı.

“Babam,” dedi Kylie. Sonra da, “Yani üvey babam,” diye düzeltti.

“Onunla hâlâ konuşmuyor musun?” Derek oturup sosisli pizzasından koca bir ısırık aldı.

“Hayır.” Kylie telefonu tekrar cebine sokup kendini sandalyeye bıraktı. Dizleri birbirine dokunuyordu ve bu çok güzeldi.

“Neden?” diye sordu Derek pizzasından aldığı ısırıklar arasında.

Kylie ona baktı. “Onunla neden konuşmak isteyeyim ki?” Tabağını kucağına yerleştirdi.

Derek ağzındaki lokmayı çiğneyip yuttu. “Çünkü ona değer veriyorsun. Çünkü o annenle evliliğinde sorun yaşamadan

“önce çok iyi bir babaydı.” Parmağını havaya kaldırdı. “Bunlar senin sözlerin.”

“Evet ama ben o sözleri sana aleyhime kullanman için söylemedim.” Kylie bir dilim pizza alıp uzayan peynire baktı. Ağzı sulanmış, karnı guruldamaya başlamıştı. Neyse ki nihayet acıkmıştı. Bir süre kandan aldığı tadın normal yiyeceklere olan ilgisini azalttığını düşünmüştü.

“Sözlerini aleyhine kullanmak gibi bir niyetim yok.” Derek içeceğini yudumladı. “Ben sadece... sana yardım etmeye çalışıyorum çünkü telefonda babanın numarasını gördüğünde içini üzüntü ve yalnızlık hissi kapladı. Bu duygularını tüm benliğimle algıladım. Belki onunla konuşursan böyle hissetmezsin.”

“O annemi aldattı.” Derek’e az da olsa sinirlenip bu duygusunu bastırmaya çalışarak pizzasından küçük bir ısırık aldı. Baharatlı sosun erimiş peynirle karışan tadı dilindeki tat alma tomurcuklarını harekete geçirdi.

“Babanın yaptığı sadece bu,” dedi Derek de pizzasından yeni bir ısırık alarak. “Annemi aldatmak. Seni değil.”

Kylie ağzındaki lokmayı yutup kaşlarını çatı. “Neden herkes onun sadakatsizliği beni hiç etkilememiş gibi konuşuyor? Onun yaptığı bu hata annemle olan evliliğini bitirdi. Artık benim için hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.”

Derek bardağının üzerinden Kylie’ye bakıp sandalyesini sallamaya başladı. “Onunla konuşursan hayatındaki bazı şeyler değişmeyebilir. Aranızdaki ilişki eskisi gibi kalabilir.”

Kylie elindeki pizzayı tekrar tabağa bıraktı. İçindeki öfke günlerdir ilk defa hissettiği açlığı bastırmıştı. “Babasıyla görüşmeyi aklının ucundan bile geçirmeyen birisinin söylediklerine bak. Sen babanın peşine bir dedektif bile taktığın halde onunla iletişime geçmedin.”

Derek’in çenesi kasıldı. “Ne demek istiyorsun?”

Kylie de Derek gibi gözlerini kısıp bakışlarını bir an bile yüzünden ayırmadan ona baktı. "Daha fazla üstüme gelme diyorum, tamam mı?"

Derek ayağını yere sürtüp ani bir hareketle sallanan sandalyesini durdu ve Kylie'ye baktı. "Üstüne gelmemek için daha fazla ne yapmamı istiyorsun? Seninle toplum içinde konuşmaktan bile çekinir hale geldim. Bu kadarı yetmez mi?" Sesine öfke hâkimdi ama Kylie'nin asıl aklını başına getiren şey onun gözlerindeki acı oldu.

Neden bir pislik gibi davranmıştı ki?

"Üzgünüm," dedi Kylie. "Öfkemi senden çıkarmamalıydım. Ayrıca benimle toplum içinde konuşmanı istemiyor falan da değilim. Ben... ben... Sadece bu aralar huysuzluğum üzerimde."

Holiday'in, kurtadamların dolunaydan önce ruhsal çalkantılar yaşadığına dair sözlerini hatırladı. Onun böyle davranmasının sebebi de bu muydu? Bakışlarını lacivert gökyüzüne çevirdi ve dikkatini dolunay evresine yaklaşmakta olan aya verdi. Pazartesi bu sorunun cevabını alacaktı, değil mi?

Bakışlarını Derek'e çevirdiğinde onun pizzasını yemeye devam ettiğini gördü. Aslında çok da mutlu bir hali yoktu. Kylie'nin yüzüne bile bakmıyordu. Kylie pazartesi olacaklara kafa yormaktan vazgeçip Derek'le aralarındaki öfkeyi düşündü.

"Hey," dedi onun dikkatini çekmeye çalışarak.

Derek başını kaldırdığında yüzündeki memnuniyetsizlik daha da dikkat çekici hale geldi.

"Gerçekten üzgünüm," dedi Kylie bir kez daha.

Derek elindeki pizzayı tekrar tabağa bıraktı. "Üzülmene gerek yok," diye mırıldandı elinin tersiyle ağzını silerek. Kısa bir süre gözlerini kapadı. "Haklısın. Ben de beni babamı aramaya zorlamamı istemezdim. Sadece..."

"Sadece ne?"

“Senin hissettiğin her duyguyu algılayabiliyorum ve bazen bu beni biraz boğuyor.”

“Kötü anlamda mı?”

“Pek sayılmaz,” dedi Derek bakışlarını ondan kaçırarak.

Kylie yumuşak bir sesle, “Yani barıştık mı? Bir pislik gibi davranmam affedildi mi?” diye sordu yalvarırcasına.

“Henüz pislik damgasını yediğini söyleyemem.” Derek gülümsedi. “Ama evet, huysuzluğun affedildi.” Tabağını yere bırakıp ayağa kalktı. Kylie’nin oturduğu sandalyenin kollarını tutup öne doğru eğildi ve onu öptü. Bunun ateşli bir öpücük olduğu söylenemezdi ama dudaklarının hafifçe birbirine sürmesiyle Kylie’nin yüreğinde bir duygu patlaması yaşandı. Az önce elinden bıraktığı pizzanın peyniri gibi uzayıp giden bir duygu patlaması.

“Hmm.” Derek gülümseyerek geri çekildi. “Bu senden mi yoksa pizzadan mı kaynaklanıyor bilmiyorum ama ağzıma harika bir tat geldi.”

Kylie onun yanağına dokundu. “Bir kurtadam olduğum anlaşılırsa beni yine sever misin?”

“Sence?” Derek dudaklarını bir kez daha onunkilerle birleştirdi. Bu defa dilini de kullanmış, Kylie’nin zaten hızlı olan nabzını daha da hızlandırmıştı.

Ancak bu defa geri çekildiğinde gülümsemiyordu. Mutlu görünmüyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Kylie.

“Hiçbir şey.” Derek tekrar sallanan sandalyeye oturdu.

Kylie ay ışığı altında onun yüzündeki ifadeye baktı. “İnsanların bunu yapmasından nefret ediyorum.”

“Neyi yapmalarından?” diye sordu Derek.

“Ortada bir sorun olduğu açıkça anlaşıldığı halde bu konuda hiçbir şey söylememelerinden.”

Derek iç geçirdi. “Pekâlâ, madem bilmek istiyorsun söyleyeyim. Birden kurtadam olabileceğın fikri bana çok da heyecan verici gelmedi.”

“Vücudumu kıllar kaplayacağı için mi?”

“Hayır.” Derek’in yüzü gölgelendi. “Lucas bir kurtadam olduğu için.”

On Sekizinci Bölüm

Derek onu, rahatsız edici bir sessizlik içerisinde kulübesine bıraktıktan sonra Kylie o gece erken yatmaya karar verdi. Yatağa gireli birkaç saat olmuştu ki kendini bir rüyanın içinde buldu. Havada süzüldüğünü hissettiği anda rüyada olduğunu anlamıştı. Yan dönüp kendini uyanmaya zorladı ama sonra...

Onu gördü.

Yine.

Lucas'ı.

Lucas ona bakıp gülümsüyordu. Açık mavi gözleri uyku mahmurluğu taşıyordu. Kylie şimdi onun üzerinde süzülüyor, yanında duruyordu. Lucas'ın üzerinde kot pantolon ve düğmeleri iliklenmemiş açık mavi bir gömlek vardı. Kylie bakışlarını onun göğsüne çevirdikten sonra tekrar yüzüne baktı. Vücudunun üst kısmını tepeden tırnağa süzdü. Saçları o da yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı ve koyu renkli bukleleri biraz uzamış görünüyordu. Hatta biraz da dalgalanmıştı sanki.

"Geldin," dedi.

"Nereye?" dedi Kylie bulunduğu yerde rahat olmadığını hissederek.

Lucas bu soruyu yanıtlamak yerine, “Hadi gel,” dedi. “Yürüyüşe çıkalım.” Kylie’ye elini uzattı.

Kylie tereddüt etti. Lucas’a dokunma düşüncesi son derece çekiciydi ama ona emin olamadığı bir sebepten dolayı kızgın olduğunu hatırlıyordu.

“Korkma, ısırمام.” Lucas tekrar gülümsedi.

Kylie kendine bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlatıp duyduğu öfkeyi unutarak Lucas’ın elini tuttu.

Genç kurtadamin eli öylesine sıcaktı ki içi gıcıklandı.

“Seni özledim,” dedi Lucas.

Kylie ona ne cevap vereceğini bilemediği için sessiz kalmayı tercih etti. En azından kendisinin de onu özlediğine dair herhangi bir şey söylememiştir. Ama onu özlemişti, bunu biliyordu.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu, Lucas yürümeye başladığında.

Lucas durdu. “Nereye gitmek istersin?”

Kylie birden ağaçların arasında olduklarını fark etti. Tepelerinde hoş kokulu çiçekleri olan dev ağaç dalları sallanıyordu.

“Paris’e mi yoksa bir alışveriş merkezine mi?” Lucas nerede olduklarını yeni fark etmiş gibi etrafa baktı. “Ya da önceki rüyanda olduğu gibi o göle gitmemizi ister misin?” Sesi boğuklaştı. “Oraya mı gidelim?”

Kylie’nin yüzüne ateş bastı. *Lucas benim gördüğüm rüyayı nereden biliyor?*

Sonra bir kez daha bunun bir rüya olduğunu hatırladı. Rüyalarda mantık aranmazdı. Değil mi? Yine de bu rüya her zamanki rüyalarından daha tuhaftı. Farklıydı.

Lucas parmaklarını onunkilere kenetledi. “Sen yanımda olduğun sürece her yere gidebilirim.” Gözleri iyice mahmurlaşmış, gözbebeklerinin rengi koyulaşmıştı.

Kylie bu duyguyu tanıdı. Arzu. Açlık. Şehvet. Dinozor kalıntılarının yanındaki dereye öpüştükleri gün Lucas’ın gözleri aynı duyguları yansıtıyordu. Ama Kylie bu duyguları ondan

önce de görmüştü. Onları ilk kez rüyasında görmüştü. Lucas'la yüzdükleri, onun kendisine dokunduğu rüyada.

"Hatta istediğimiz her şeyi yapabiliriz... çünkü..." Lucas Kylie'ye doğru eğildi. "Çünkü bu sadece bir rüya. Tıpkı ilk rüyan gibi. Ama tercih senin. Sürücü koltuğunda sen varsın."

Lucas'ın başı biraz daha öne eğildi. Sakallı yüzü hafifçe Kylie'ninkine sürtündü. Sonra dudaklarını yanağında dolaştırıp onun dudaklarını buldu. Kylie, Lucas'ın kendisini öpmesine itiraz etmedi. İlk başta bu öpücüğe tepkisiz kaldı. Ta ki Lucas'ın dili dudaklarının arasından içeri girene dek.

İşte o zaman başka hiçbir şeyi düşünemeyip teslim oldu ve Lucas'a karşılık verdi. Bu ateşli bir öpücüktü. Harika bir öpücüktü. Sadece bir rüyaydı. Lucas'ın elleri Kylie'nin sırtını okşadıktan sonra vücudunun ön kısmına geçti. Kylie göğüslerinin onun dokunuşuyla şişkinleştiğini hissetti.

Sonra aklına Derek geldi. Güçlü, kibar ve yakışıklı Derek. Ardından Fredericka'yı hatırladı. Evet, Lucas'a duyduğu öfkenin sebebi buydu.

Kendini çabucak geri çekti. Nefes nefese kalmıştı. Lucas da öyle.

Kylie havada süzülerek Lucas'tan uzaklaşmaya başladı.

"Gitme, Kylie," dedi Lucas. "Geri dön. Lütfen."

Kylie birden uyanıverdi. Yatakta oturur pozisyon aldı. Kalbi az önce bir maraton koşusundan çıkmış gibi delice atıyordu. Avuç içleri terlemişti. Vücudu karıncalanıyordu. Aslında neredeyse her noktası aynı durumdaydı.

Hayatını hâlâ bir kokarca olarak sürdüren Çorap yatağın ayakucundan miyavladı.

"Tuhaf bir rüyaydı," dedi Kylie yüksek sesle. Kendi sesini duyabilmek güzeldi. "Gerçekten tuhaf bir rüyaydı."

Sonra aklına Lucas'ın mektubu geldi. İlk mektubu.

Mektubun sonunda, *rüyanda beni gör*, demişti.

Bu bir rastlantı mıydı?

Kylie'nin zihninde çalgınca ihtimaller belirmeye başladı. Ya... Ya kurtadamların başkalarının rüyalarına nüfuz etme yeteneği varsa? Ya gördükleri bir rüyadan fazlasıysa? Böyle bir yetenek olabilir mi?

Kylie bunu düşündükçe gerçek olduğuna inanmaya başladı ve daha da öfkelen-di. Lucas ne cüretle rüyalarına girip onu... öperdi? Ne cüretle ona dokunurdu? Fredericka ona yetmiyor muydu? Kurtkadın, Lucas'ın ondan kaçıp Kylie'yi rüyalarında ziyaret ettiğini biliyor muydu?

Cevapsız pek çok soru. Kylie bu cevapları alabileceği tek bir yer olduğunu anladı.

Işığı açıp Lucas'ın çekmecedeki mektubunu çıkardı. Zarfını önceden yırttığı için mektubu çıkarmakta zorlanmadı. Işığa alışabilmek için gözlerini kırptırdı.

Selam Kylie,

İşte benden bir mektup daha. Haber almak istediğin son kişi olduğumdan eminim. Ama bu beni sana mektup yazmaktan alıkoymuyor. Ya da seni düşünmekten. Lanet olsun, sürekli seni düşünüyor, hangi tür olduğunu ve ne tür yetenekler taşıdığını keşfedip etmediğini merak ediyorum. Burnett'le konuştum ve ona seni sorduğumda iyi olduğunu söylemekle yetindi. Sanırım seninle ilgili daha fazla detay duymak istediğimi biliyordu ama nedense bana bunları vermekten kaçındı. Onun benimle paylaşmak istemediği neler yaptığını merak ediyorum. Bu konuya çok da kafa yormak istemiyorum çünkü senin için endişeleneceğimi biliyorum.

Seni gereğinden fazla sahiplendiğimi söyleyebilirsin. Bu konuda haklı olduğumu iddia etmiyorum ama seninle ilk tanışan bendim.

Tanışmamızı hatırlıyor musun? Evinizin ön bahçesinde yere uzanmış, gökyüzüne bakıyordun. Yanına geldiğimde bana merhaba bile demedin. O iri, meraklı gözlerini kocaman açıp bana fili görüp görmediğimi sordun. Önce senin deli olduğunu düşündüm ama sonra bulutları işaret ettin.

Kylie zihnine hatıralardan kesitler dolmaya başlamasıyla mektuba ara verdi. O günü hatırlıyordu. Derin bir nefes alıp okumaya devam etti.

Sana bulutların arasında fil falan görmediğimi söylediğimi hatırlıyorum. Oysa görüyordum. Neden yalan söylediğimi bilmiyorum, herhalde beni huzursuz ettiğin için. Senin insan olmadığını hissediyor ama hangi tür olduğunu söyleyemiyordum ve bu da bana tuhaf geliyordu. Kötü anlamda değil. Sen sadece çözmek istediğim bir bulmaca gibiydin. Hah! Aradan on yıl geçti ve ben seni hâlâ çözmeye çalışıyorum. Her kız ayrı bir gizemdir ve ben, bir kız olduğun için mi böyle hissediyorum yoksa sen gerçekten çözümleri zor bir bulmaca mısın merak ediyorum.

Neyse, bunun senin için iyi bir haber olacağını umarak yakında kampa dönebileceğimi söylemek istiyorum. Bu konuyu Burnett'le görüştüm ve bana birkaç kişinin onayını alırsa geri dönebileceğimi söyledi. Orada olursam sana daha fazla açıklama yapabilirim.

Pekâlâ, umarım yakında görüşürüz ama o zamana dek... rüyanda beni gör.

*Sonsuza dek hayranın ve arkadaşın,
Lucas*

Kylie mektubu indirip bu üç kelimeye bakakaldı.

Rüyanda beni gör.

Lucas tam olarak ne demek istiyordu?

Bu sözlerin bir anlamı var mıydı? Olmalıydı değil mi? Mektubu katlayıp tekrar çekmeceye koydu. Duyguları allak bullaktı. Sonra aklına cevapları bulabileceği farklı bir yer geldi. Cevapları almak için sürekli gittiği yer. Holiday.

Saatın üzerindeki parlak kırmızı rakamlara baktı. Henüz erkendi. Saat sabahın beşi bile olmamıştı.

Peki, her şafak vakti kendini hissettiren o soğuk hava dalgası neredeydi?

Pencereden dışarı baktığında güneşin yükselmekte olduğunu gördü. Her nedense hayaleti düşünmekten vazgeçip bir gün önce öldürülen o kızları hatırladı. Onlar güneşin doğuşuna bir daha asla tanıklık edemeyeceklerdi. Ne bir sonraki günü yaşayacaklar ne de yeni bir rüya göreceklerdi. Kylie iki eliyle birden battaniyesine sarılıp duygularını bastırmaya çalıştı.

Nefesi nihayet düzene girmişti ki o soğuk havanın kötülüğün habercisi gibi odaya hâkim olduğunu hissetti.

“Pekâlâ.” Son zamanlarda bunu başarmakta zorlansa da sabırlı olmaya çalıştı. “Biraz sohbete ne dersin? Bana bilmediğim ne söyleyebilirsin? Bir şeyler anlat. Bir şeyler anlat ki yardıma ihtiyacı olan her kimse ona yardım edebileyim.”

“Onu kurtarabilirsin.” Bu sözler buz gibi soğuk odada yankılandığı anda hayalet ortaya çıktı. Koyu renkli uzun saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Bu defa fazlasıyla zayıf ya da hastalıklı görünmüyordu. Ve onda Kylie’ye az çok tanıdık gelen bir şeyler vardı. Kylie bunun bir anlamı olup olmadığını düşündü.

“Onu kurtarabilirsin. Bunu yapabileceğinin farkında değilsin ama bu yeteneğe sahipsin,” dedi hayalet.

Kylie bu konuşmanın, kurtaracağı kişinin kimliğini öğrenmesini sağlayacağını umarak, “Onu nasıl kurtaracağım?” diye sordu. Lanet olsun, biraz bilgiye ihtiyacı vardı. Bu işi çözmesine yardımcı olacak bilgiye ihtiyacı vardı. “Kurtarmam gereken kişi kim?”

“Korkuyor. Sana ihtiyacı var.”

“Kimin?” Kylie dişlerini sıktı. “Bana kim olduğunu söylersen onu kurtarmak için elimden ne gelirse yaparım. Birisini kurtarabilmem için önce onun...” Hayalet bir anda yok oldu.

“Lanet olsun!” Kylie kendini tekrar yatağa bıraktı. Derin derin nefes alıp hayaletin ona yaşattığı hayal kırıklığını düşünmemeye çalıştı. Lucas’ın ve o sözde rüyanın yaşattığı hayal kırıklığını. Bir önceki gün hayatlarını kaybeden o iki kızı.

Düşünebilecekleri bu kadar sınırlı olunca aklına tek bir şey geldi. O gün aile günüydü.

Bu düşünce onda yeni bir hayal kırıklığı yarattı. Annesi orada olmayacaktı. Babası... yani üvey babası da Kylie’nin yaşıtı bir kızla mercimeği fırına vermekle meşguldü. Herhalde Kylie o gün ailesi ziyaretine gelmeyen tek kampçı olacaktı.

Bu ona kendini özel hissettirmiyor muydu?

“Daniel?” diye seslendi babasına yüksek sesle. “Kısa bir süre yanıma uğrayabilir misin?” *Manevi destek vermek için. Belki ailenle ilgili birkaç soruyu cevaplandırmak için.* “Lütfen.” Cevap gelmedi. Kylie içinden ona kadar saydı. Bir dua okudu. Bir on saniye daha bekledikten sonra nihayet sabrını yitirdi.

Yatağını yumrukladı. Kendini küçük bir çocuk gibi hissediyor, yaptığının aptalca olduğunu biliyordu ama böyle bir ruh hali içindeyken bunu yapmaktan zevk alıyordu. Öylesine zevk alıyordu ki birkaç dakika daha yatağını yumruklamaya devam etti.

Çorap korku dolu bir çığlık attı ve Kylie onun yataktan atladığını hissetti. Böylesine berbat bir halde olmasaydı onun için üzülebilirdi. O an bu ruhsal çalkantıların hangi anlama gelebileceğini hatırladı. O, Kylie Galen, iki gün içinde bir kurda dönüşebilirdi. Hayatı bundan daha korkunç ve karmaşık bir hale gelebilir miydi?

On Dokuzuncu Bölüm

Kylie yatağını iyice dövdükten sonra giyindi, böylesine aptalca davrandığı için Çorap'tan özür diledi ve Holiday'i aramak üzere kulübeden çıktı.

Hava sabahları giderek daha sıcak ve bunaltıcı oluyordu. Kylie sorularını sıralamak üzere ofise yürürken, *Teksas'ta temmuz ayına hoş geldiniz*, diye geçirdi içinden. Etkisini hâlâ hissettiren hayal kırıklığı onu koşturmak zorluyordu ama gördüğü rüyalarla ilgili cevapları bulmak istediği halde bununla ilgili sorular sormaya o kadar da hevesli sayılmazdı. Duyguları ölçebilen Holiday büyük ihtimalle Kylie'nin ne tür rüyalarla bahsettiğini anlayacaktı. Belli ki sorularına cevap bulma arzusu, utanç verici durumlardan kaçma arzusundan baskındı çünkü Kylie yürümeye devam ediyordu.

Ofisin verandasına çıktığı anda içeride öfkeli sesler duydu. Derek'le oturup pizza yedikleri sallanan sandalyelerin yanında durarak sesleri dinledi. Niyeti kulak misafiri olmak değil, Holiday'in başının deritte olup olmadığını anlamaktı.

"Bunun benim param olmasında ne sakınca var?" diye gürledi bir erkek sesi ve Kylie bu sesin Burnett'e ait olduğunu hemen anladı.

"Sakınca falan yok," dedi Holiday. "Paramı kabul etmeyeceğimi söylemedim. Sadece buna karar vermek için bana birkaç hafta süre tanı dedim."

"Bu süreyi başka bir kaynak bulmak için istiyorsun. Bana öyle olmadığını söyle."

"Pekâlâ," dedi Holiday. "Evet, niyetim bu ama..."

"Benden ve diğer vampirlerden Gölge Şelalesi Kampı'nı kapama riskine sokacak kadar nefret mi ediyorsun?"

Kylie şimdi Holiday için duyduğu endişeyi gidermekten vazgeçip basbayağı konuşulanlara kulak misafiri olduğunu fark ederek irkildi. O güne dek Holiday'ın özeline yeterince girdiğini düşünerek verandadan aşağı indi ve içeride konuşulanları duymamak için kulübeden beş metre kadar uzaklaştı.

"Gölge Şelalesi Kampı'nın kapatılmasına asla izin vermem!" Holiday'ın sesi oradan da duyuluyordu. Kylie irkilerek beş metre kadar daha geri çekildi.

"Ama benden nefret ettiğini inkâr etmiyorsun, değil mi?" dedi Burnett sert bir sesle.

"Nefret çok güçlü bir söz," dedi Holiday.

Kylie uzaktaki ofise bakıp kaşlarını çattı ve iki metre daha geriledi.

"Lanet olsun," dedi Burnett. Kylie onun güçlü sesini hâlâ olanca berraklığıyla duyabiliyordu. Sanki... sanki Burnett yanı başında duruyordu.

Burnett ve Holiday arasında geçen konuşmayı bu mesafeden duyamıyor olması gerektiğini fark ederek, "Bu hiç iyi bir şey değil," diye mırıldandı. Onlar içerideydi. Kylie ise dışarıda. Üstelik kulübeyle arasında –aradaki mesafeyi hesapladı– neredeyse on beş metre vardı.

Ah, kahretsin! Bedeni tekrar değişim sürecine girmiş olmaydı. Onların bir beden daha büyümediklerinden emin olabilmek için memelerini avuçladı. Neyse ki bir değişiklik yoktu.

"Ben sadece yardım etmek istiyorum," diye devam etti Burnett. Kylie de geri geri yürümeye devam etti. Geri. Geri. Konuşmaları duyamayacağı kadar geriye gitti.

"O halde beni anlamaya çalışarak yardımcı ol," dedi Holiday.

"Neyi anlayacağım? Benden kurtulmak için elinden geleni yapacağını mı? Parayı bunun için almıyorsun, değil mi?"

"Ben..." Holiday'in sesi titrekti.

"Bu parayı kabul ettiğin takdirde bana katlanmaya mecbur olmaktan korkuyorsun. Beni etrafımda olmakta zorlanacak kadar çekici mi buluyorsun? Kahretsin, en iyisi artık yatağa girelim de sürekli bunu düşünüp durmaktan vazgeç. Belki o zaman yanımda olmaya katlanabilirsin!"

"Çok küstahsın," dedi Holiday öfkeyle. *"Seninle yatağa girmek, istediğim en son şey."*

"Ah, nihayet. İşte şimdi yalan söylediğini biliyorum," dedi Burnett. *"Beni çekici buluyorsun."*

"La, la, la, la." Kylie kulaklarını kapayıp şarkı söylemeye başladı. Holiday'le Burnett arasında geçen konuşmayı duymak istemiyordu. Hayır. Bu konuşmanın birazını bile duymak istemiyordu. Geriye dönüp kulübesine giden patikada yürümeye başladı.

Saniyeler içerisinde bir kapının çarparak kapandığını duydu. Ani bir rüzgârın yanından geçip gittiğini hissetti.

Göz açıp kapayana dek onun yanında biten Burnett elini saçlarının arasında gezdirerek, "Hiç bu kadar zor ve inatçı bir kızıyla tanışma talihsizliğine düşmemiştim," dedi. Sonra ardında sadece bulanık bir iz bırakıp ortadan kayboldu.

"Ve sen o kızıla âşık oluyorsun," diye fısıldadı Kylie. Bunu neye dayanarak söylediğini bilmiyordu ama haklı olduğundan

emindi. Ayrıca bunu her nasılsa, Burnett'le şelalede karşılaştığı o gün de hissetmişti. Kylie'yi ona Holiday'in geçmişiyle ilgili gerçeği anlatmaya teşvik eden, Burnett'in sesine ve gözlerine yansıyan samimi duygular olmuştı. Elbette bu durum ona böyle bir şey anlatmanın Kylie'ye düşmediği gerçeğini değiştirmiyordu. Yine de...

Bakışlarını tekrar kulübeye çevirip rüyasıyla ilgili sormak istediği soruları ve yeni keşfettiği işitme yeteneğini hatırladı. Bu da kurtadamlara özgü bir yetenek miydi? Lucas'a, kalp atışlarını duyup duymadığını sorduğunu ve onun da kurtadamların bu tür seslerden çok yaklaşan düşmanların sesini duyabildiklerini söylediğini anımsadı. Kylie'nin az önce deneyimlediği ne tür bir işitme yeteneğiydi? Bu yetenek kurtadamlara mı yoksa vampirlere mi özgüydü?

Başka ne tür sesler duyabildiğini anlamak için başını yana eğdi. Hiçbir şey duymadı. Elbette herkesin duyduğu sesleri duyabiliyordu ama kulağına olağandışı ya da fazlasıyla yüksek bir ses gelmemişti. Della vahşi yaşam parkındaki hayvanların seslerini duyabildiğini söylemişti. Kylie bu sesleri duyamıyordu. O halde neden Holiday ve Burnett'in arasında geçen tartışmayı duyabilmişti? Bunun anlamı neydi?

Başını kaldırıp sabahın soluk renklerini yansıtan gökyüzüne bakarak vücudundaki değişiklikleri kabullenmeye çalıştı. Sorun, bütün bunlara bir anlam verebilmek için önce hangi tür olduğunu bilmeye ihtiyaç duymasıydı! Karmakarışık duygularla ofise yürüyüp aradığı soruların cevabının Holiday'de olması için dua etti.

Kısa bir süre sonra ofise girerek, "Ben geldim, Holiday," diye seslendi.

"İçerideyim," diye yanıt verdi Holiday.

Kylie kapının önünde durduğunda Holiday'in yanaklarını sildiğini gördü. Belli ki ağlıyordu. Ya da ağlamıştı.

Üzüntüsünü yansıtan gözleri hâlâ nemliydi ve yüzü de kıpkırmızı olmuştu. Kylie'nin yüreği hem hüznün hem de acıyla doldu. "İyi misin?"

"Önemli değil." Holiday elini salladı. "Sadece Burnett'le biraz... tartıştık."

Kylie en iyisinin doğruyu söylemek olacağına karar vererek, "Biliyorum," dedi. "Duydum."

Holiday dudağını büktü. Kylie kamp liderinin, bu hareketi onun gizlice kendilerini dinlediğini düşündüğü için mi yoksa Burnett'e duyduğu öfke hâlâ devam ettiği için mi yaptığını bilmiyordu.

"Tartışmanıza kulak misafiri olmak gibi bir niyetim yoktu," dedi çabucak. "Verandaya çıkıp sesleri duyduğumda iyi olup olmadığını anlamak istedim ama sonra aşağı indim ve sizi duymaya devam ettim. Binadan uzaklaştığım halde sesinizi duyabiliyordum." İçindeki telaş sesine de yansıdı.

Holiday'in alnındaki çizgiler derinleşti. "O kadar mı gü-rültü yaptık?"

"Hayır. Tuhaf olan da bu zaten. Sizi duyamıyor olmam gerekirdi. Geri geri gittim ve..."

Holiday'in gözleri büyüdü. "Ve buna rağmen bizi duydun öyle mi? Çok yüksek sesle konuşmadığımızdan emin misin?"

"Eminim," dedi Kylie. "Patikanın başına kadar uzaklaştım."

"Vay canına," dedi Holiday.

"Evet, vay canına!" Kylie kendini bir sandalyeye bıraktı. Bakışlarını masanın üzerine yığılmış faturalara çevirdi. Odaya hâlâ Holiday'in öfke ve heyecanı hâkimdi. Kylie ona baktı. "Kampın gerçekten maddi sıkıntıları mı var?"

Holiday fatura yığınınına baktı. "Bir miktar. Ama zaman içerisinde bu sorun çözülecek."

“Burnett’in parasını kabul edecek misin?”

Holiday’in gözleri endişeyle kısıldı. “Kampı zor durumda bırakmaktansa o parayı kabul etmeyi tercih ederim. Ama şu an önemli olan bu değil, sensin. Bunu... kabullenebildin mi?” Dikkatle Kylie’yi inceledi. “Hassas işitme gücünü kastediyorum.”

“Kabullenmekten başka şansım var mı?” diye sordu Kylie terslenmemek için kendini zor tutarak. “Kabullenemediğimi söylersem eski halime dönebilir miyim?”

Holiday anlayışlı gözlerle ona baktı. “Bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Yani ben bazı şeylerin olacağını, bazı sürprizlerle karşılaşacağımı bilerek büyüdüm ama eminim ki sen tam bir şok yaşıyorsun. Bu son birkaç hafta içinde hiç beklemediğin şeylerle karşılaştın, değil mi?”

Kylie alaycı bir sesle, “Biraz öyle oldu,” dedikten sonra ellerini gözlerine bastırdı. Tekrar Holiday’e baktığında onun dikkatle kendisini incelediğini gördü.

“Ben sadece hangi tür olduğumu bilmek istiyorum. Bunu öğrenirsem... gerçekte başa çıkabilirim. Bir gün bir tür, diğer gün başka bir tür olduğumu düşünmekten bıktım.” Kylie ellerini kavuşturdu. “Son zamanlarda huysuzluğum üzerimde. Hatta tam bir cadı olduğumu bile söyleyebilirim. Tek bir gecede göğüslerim bir beden, ayaklarım yarım numara büyüdü ve boyum da birkaç santim uzadı. Bütün bunlar yetmezmiş gibi şimdi aslında duymuyor olmam gereken şeyleri duyabiliyorum. Sence bu benim bir kurtadam olduğum anlamına mı geliyor?”

Holiday bu soruyu düşünüyormuş gibi altdudağını kemirdi. “Hassas işitme gücü kurtadamların yeteneklerinden biridir ama vampirler de bu yeteneğe sahiptir. Öte yandan bu iki türün işitme yeteneğinin birbirinden farklı olduğunu duydum.”

Kylie onun kendisine bilmediği bir şeyler söyleyebileceğini umarak Holiday’in her sözünü dikkatle dinledi. Ama kamp liderinin ağzından çıkanların bir kısmını zaten biliyordu.

“Daha önce de söylediğim gibi,” diye devam etti Holiday sözlerine, “doğüstü bir varlık ve bir insan ya da iki ayrı doğüstü varlık birbiriyle çiftleştğinde bazen çocukları farklı yeteneklerle doğar ama mutlaka baskın gene sahip ebeveynin DNA’sını ve türüne özgü yetenekleri taşır. Tek bir türün özelliklerini gösterir. Senin hangi türe ait olduğunun da kısa zamanda ortaya çıkacağından eminim. Vücudundaki hızlı değişimleri göz önüne alarak bunun her an anlaşılabileceğini söyleyebilirim.”

Kylie, Holiday’in sözlerine anlam kazandırmak için epeyce çaba harcadı. “Ama bana bir kurtadam ya da bir vampir olmak için değişim sürecinin belli başlı evrelerini geçirmiş olmam gerektiğini söylemiştin.”

“Haklısın,” diye itiraf etti Holiday. “Fakat seninki gibi bir vakayla ilk kez karşılaştığımı da söylemiştim.”

“Ben bir ucubeyim.”

“Hayır. Sen özelsin.”

“Ben özel olmak istemiyorum.” Kylie iç geçirdi. “Perilerde hassas işitme yeteneğine rastlanır mı?” diye sordu Holiday’e bakarak.

Holiday’in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Çoğunlukla rastlanmaz.” Onun yaşadığı hayal kırıklığını anlayabiliyormuş gibi dikkatle Kylie’ye bakmaya devam etti. “Sen bir peri olmayı mı tercih edersin?”

“Evet. Yani bir seçim şansım olsaydı ya bir peri ya da bir cadı olmak isterdim. Beni ya da... bilirsin işte... vücut ısıımı değiştirmeyecek bir tür olmak isterdim.” Della’nın onun bu duygular içerisinde olduğunu bilse neler hissedebileceğini düşündü.

“Bunu istemek beni kötü birisi mi yapar?” diye sordu Kylie. “Della’yı seviyorum ve onu üzmem istemem ama ben... peri ya da cadı olmayı tercih ederim. Yani bu iki türün sahip olduğu yetenekler fazla karmaşık değil ve yaşamı zorlaştırmıyor.”

Holiday kıkırdadı. “Hayaletleri unuttun galiba. Hayaletlerle iletişim kurma yeteneği sadece perilerde ya da elflerde görülür. Ve inan bana pek çok doğüstü varlık hayaletlerle uğraşıyorsa ölmeği tercih eder.”

“Haklısın.” Kylie gözlerini kırıştırdı. “Onu unutmuşum. Evet, bu yetenek başa bela. İlk başta beni de dehşete düşürdü ama artık onunla ilgilenecek zamanım olduğu için...” Sustu ve hayaletin o sabah gerçekleştirdiği kısa süreli ziyaretle birlikte önceki sabah gördüğü kâbusu hatırladı. “Pekâlâ, bazen hâlâ korkuyor ve öfkeleniyorum ama en azından artık neredeyse alıştım.”

Holiday kollarını masaya dayadı. “Hangi tür olursan ol, hangi yetenekleri taşırsan taşı zaman geçtikçe yaşadığın değişimlerin de sana eskisi kadar korkunç gelmediğini göreceksin. Pazartesi neler yaşanırsa yaşansın biliyorum ki...”

“Pazartesi mi? O gün dolunay çıkacağı için mi böyle söyledin? Artık bir kurtadam olduğumu mu düşünüyorsun?”

Holiday elini kaldırdı. “Senin hangi tür olduğunu bilmiyorum. Sadece olağanüstü bir genç kız olduğundan ve neyle karşılaşarsan karşılaş güçlü kalacağından eminim.”

Başını sandalyeye yaslayan Kylie, Holiday’e bakarak sızlandı. “Bundan nefret ediyorum. Bundan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum.” Sonra o sabah oraya gelmesinin asıl sebebinin ne olduğunu hatırladı. Tekrar doğrulup derin bir nefes aldı. Dudağını kemirerek bu soruyu ne şekilde sormayı planladığını hatırlamaya çalıştı. Rüyalarını yüzü kızarmadan anlatabileceği bir yöntem keşfetmemiş miydi? “Bir şey daha var...”

Holiday sabırla onun sözlerinin devamını getirmesini bekledi.

“Rüyalar...” Kylie ağzından sadece tek bir kelime çıkarmayı başarabilmişti.

“Ne olmuş rüyalara?” Holiday’in yüzünde endişeli bir ifade belirdi. “O hayalet yine rüyalarına mı giriyor?”

“Hayır.”

“Kâbus mu görüyorsun?”

“Hayır.” Kylie tuhaf da olsa uzun zamandır bu tür rüyalar görmüyordu. Tabii hayaletin ortaya çıktığı anlar karabasan olarak sayılmazsa.

“Yine uykunda yürümeye mi başladın?”

Pekâlâ, Kylie bir an önce konuşmaya başlamazsa durum iyice tuhaflaşacaktı. “Garip rüyalar görüyorum. Rüyada olduğumu biliyorum. Bunu rüyalarım giren kişiler de biliyor. Onun... onun neredeyse kasten rüyalarım girdiğini hissediyorum.”

“Onun mu?”

“Lucas’ı kastediyorum.” Kylie yüzünün kızardığını hissetti. “Birisinin, yani Lucas’ın benim rüyalarım girebilmesi mümkün mü? Beni bu yolla ziyaret edebilmesi mümkün mü? Bu rüyalar neredeyse gerçek gibi. Öyleyse... onun bunu yapmaktan vazgeçmesini istiyorum. Bana yazdığı iki mektupta da rüyalarından bahsetmiş. Bu rüyalar gerçekse artık bunu yapmaktan vazgeçmeli.”

Holiday’in gözleri büyüdü ama hiçbir şey söylemedi.

“Ne oldu?” diye sordu Kylie.

“Ben...” Holiday ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi kekeledi.

“Sakın bana yalan söylemeye ya da sadece tahmin bile olsa benden bir şeyler saklamaya çalışma. Doğru olduğunu düşündüğün şey her neyse açıkça söyle.” Kylie masanın üzerinden uzanıp Holiday’in elini tuttu. “Lütfen.”

Holiday endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatı. “Pekâlâ ama bunun hoşuna gideceğini sanmıyorum.”

Ah, harika. Kylie’nin duymak istediği sözler bunlar değildi.

Yirminci Bölüm

“Bunu gerçekten yapıyor, değil mi? Kasten rüyalarımına giriyor, değil mi?” Kylie içinin burkulduğunu hissetti.

Holiday başını ağır ağır iki yana salladı. “Sanmıyorum... yani bu sadece bir varsayım ama bunu yapan büyük ihtimalle o değil.”

“Ah, o olduğundan eminim. Onu gördüm.” Kylie elini bur-nundan bir karış öteye uzattı. “Bana bu kadar yakın duruyordu.” *Ve daha da yakın.* Lucas’ın onu nasıl öptüğünü hatırladı.

“Hayır, rüyandaki kişinin o olmadığını söylemiyorum. Sa-dece senin rüyalarına bilerek girmiyor.”

Kylie, Holiday’in sözlerine bir anlam vermeye çalıştı.

Holiday devam etti. “Bana anlattığın şeyi rüyaüstü deneyim olarak tanımlıyoruz ve daha önce hiç bu yeteneğe sahip bir kurtadam duymadım.”

“Şimdi duyduğun işte.” Lucas’la yüzdüklerini gördüğü o rüyayı hatırlayan Kylie giderek öfkелendiğini hissediyordu. “Ve yaptığı şey her neyse... bunu yapmaktan vazgeçmeli.”

Holiday elini kaldırdı. “Öte yandan bu, hayaletlerle iletişim kurma yeteneğine sahip olanlar arasında sık rastlanan bir yetenektir.”

Kylie duyduklarına inanmak istemeyerek kamp liderine baktı. “Yani sen bunu... benim yaptığımı mı söylüyorsun?”

Pekâlâ, Kylie daha önce de utanç verici anlar yaşamıştı ama bu defa bu duygu hiç olmadığı kadar baskındı.

Holiday yüzünde neredeyse özür dileyen bir ifadeyle öne eğildi. “Evet, aynen öyle söylüyorum, Kylie.”

Kylie neredeyse nefessiz kalacaktı. “Peki, rüyama giren kişiler... bu rüyaları hatırlayabilirler mi?” Lucas’la yüzdükleri ve göğüslerini ona açıkça sergilediği o ilk rüyayı hatırladığında kalbi duracak gibi oldu.

Lucas’a göğüslerini gerçekten de sergilemişti.

“Bazıları hatırlar, bazıları hatırlamaz.”

Şükürler olsun! Kylie Lucas’ın “hatırlamayanlar” grubuna dâhil olduğunu varsaymaya kararlıydı.

Holiday devam etti: “Ancak diğer doğaüstü varlıklar bu rüyaları mutlaka hatırlar.”

Pekâlâ, şükranlarımı geri alıyorum.

Kylie şimdi gerçekten de ölmek istiyordu. Rüyasında Lucas’ın ona, *Sürücü koltuğunda sen varsın*, dediğini hatırladı.

“Yani bu rüyalaradaki her şey benim kontrolümde mi? Olup biten her şeyden ben mi sorumluyum?”

Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa Holiday Kylie’nin ne tür bir kaçış aradığını anlamıştı. “Tıpkı rüyalarımız gibi rüyaüstü deneyimlerimizi de bizim duygularımız belirler.”

“Bizim mi?” diye sordu Kylie. “Bunu sen de... yapıyor musun?” Zor durumlarda kendine bir suç ortağı bulmak güzeldir, değil mi?

Holiday sağ elini uzatıp baş ve işaretparmaklarını birbirine yaklaştırdı. “Benim bu konudaki yeteneğim epeyce zayıf ama evet,

ben de benzer deneyimler yaşadım.” Sözlerine devam etmeden önce kısa bir süre bekledi. “Neticede duygularına hükmedebilirsen kontrol sende demektir.”

Eh, bu sözler Kylie için çok da aydınlatıcı sayılmazdı. O kaç kere kendine konu erkekler ve öpüşme olduğunda kontrolü kaybettiğini itiraf etmişti, kaldı ki...

Holiday sözlerini sürdürdü. “Rüyaüstünü deneyimleyebilen kişi bir anlamda rüyanın zeminini hazırlar. Rüyana girecek kişiye senaryoyu verirsin ve o hem senin hem de onun yeteneğine bağlı olarak isterse bu senaryoyu değiştirir ya da reddeder.”

Kylie’nin başı zonklamaya başladı. Şüphesiz bunun sebebi yaşadığı stresi. “Ama o rüyalar neredeyse gerçek gibiydi.”

“Onlar hem gerçek hem de değil.” Holiday uzanıp onun elini tuttu. Bunu yapmasıyla birlikte Kylie’nin stresi büyük ölçüde azaldı. “Bunu sinemada film seyretmeye benzetebilirsin. Filmi yanında birisiyle seyrederken o kişiyle aynı deneyimi paylaşırsın. Birlikte birtakım duygular yaşarsınız ama aslında gördüklerinizin hiçbirini gerçekleştirmemiştir.”

Holiday, Kylie’nin elini bıraktıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. “Keşfettiğin bu yeni yetenek beni etkiledi, Kylie. Gerçekten etkiledi. Rüyaüstü deneyim konusunda üstün beceri çok güçlü bir yeteneğe sahip olmak anlamına gelir. Bu yeteneği kullanarak pek çok şey öğrenebilir, hatta bunları başkalarına da öğretebilirsin. Çok azımız böyle bir yeteneğe sahip olacak kadar şanslıdır.”

“Amma da şanslıymışım,” dedi Kylie isteksizce. “Bu, şu geri verilebilen yeteneklerden biri olamaz değil mi?”

“Onu geri veremezsin. Korkarım ki artık yeteneklerini iade edebilmen için çok geç. Hayalet iletişimcisi unvanını kabul ederek beraberinde sunulan yetenekleri de kabul etmiş oldun.” Holiday gülümsedi. “Ama inan bana zaman içerisinde yeteneklerini

kontrol altına almakta eskisi kadar zorlanmadığını göreceksin. Sahip olduğun yetenek gerçekten çok özel, Kylie.”

Kylie kollarını çok özel, dolgun göğsünde kavuşturdu. Holiday’in sözleri zihninde yankılandı: *Daha önce hiç bu yeteneğe sahip bir kurtadam duymadım.* “Bu yeteneğe sahip olmam pazartesi bir kurtadama dönüşmeyeceğim anlamına mı geliyor?”

Holiday hiçbir şey söylemedi ama Kylie onun yüzünde yine aynı ifadeyi gördü. Bu konuda bir şeyler söylemesine gerek olup olmadığına ve söyleyecekse de yaratacağı etkiyi en aza indirmek için hangi kelimeleri kullanacağına karar vermeye çalıştığını gösteren ifadeyi.

“Çıkar ağzındaki baklayı,” dedi ona. Artık bu aşamada her şeyi duyabilirdi.

Holiday kaşlarını çatı. “Aklımdan geçenleri okumak konusunda epeyce başarılısın,” dedi. Sonra bunun bir anlamı olabileceği gibi ekledi: “Gerçekten başarılısın.”

Ama Kylie dikkatini tamamen kurtadam meselesine verdiği için onun aklından geçen diğer düşüncelerle ilgilenmiyordu. “Bana ne söyleyeceksin?”

Holiday başını iki yana salladı. “Bu konuyu seninle daha sonra görüşecektim. Ama her şeyden önce söyleyeceklerimin henüz sadece varsayım olduğunu bilmelisin.”

“Tamam...” Kylie elini sallayarak Holiday’in devam etmesini istedi.

“Bize o kurttan bahsettiğin dükkü konuşmamızdan sonra... Şey, Selynn ve Burnett bana gerçek kurtların, türlerinin hiyerarşik yapısında yer alan kurtadamlara yakınlıklarına dair bir efsane olduğundan söz ettiler.”

“Yani ben önemli bir kurtadam falan mıyım?” Kahretsin, Kylie değil önemli, sıradan bir kurtadam olmayı bile istemiyordu.

“Sadece varsayımda bulunduğumuzu söylemiştim. Çünkü dürüst olmam gerekirse senin bugüne dek değişim geçirmemiş

olman ve kurtadamlarda rastlanmayan yetenekler taşıman kuralı bozuyor, Kylie. Özellikle de çoğu kurt sürüsünün hiyerarşik yapısında damarlarında insan kanı taşıyanların değil, sadece safkan olanların yer aldığı düşünülünce. Kısacası senin bundan kesin bir anlam çıkarmanı istemiyorum çünkü ben bunun gerçekten bir anlamı olduğundan emin değilim.”

“Ya da tersine çok büyük bir anlamı var,” dedi Kylie. Günün birinde bütün bu olanların anlamını çözebilecek miydi yoksa kaderinde kim ya da ne olduğunu bilmeden yaşamak mı yazılıydı merak ediyordu.

Holiday, Kylie ofisten ayrılmadan önce ondan aile gününe gelecek misafirleri karşılamasına yardımcı olmasını, yemekhaneye kahve ve soğuk su taşıyıp görüşme boyunca içerideki düzeni sağlamasını rica etti. Kylie’nin içinden bir ses Holiday’in bu yardımı gerçekten ihtiyacı olduğu için değil, onun kulübeye dönüp kendini yatağa atarak başa çıkılması güç bir depresyona girmesinden korktuğu için istediğini söylüyordu. Holiday onun duygularını okuyabildiği için durum büyük ihtimalle böyleydi.

Bu yüzden Kylie kulübeye dönmek yerine aile gününe gelen misafirleri karşılamaya hazırlandı. Yemekhanenin kapıları açıldı ve içeri dolan aileler çocuklarını aramaya koyuldu.

Kylie, Holiday’in onun depresyona girmesini engellemekle ilgili planında bir problem olduğunu fark etti. Hevesle içeri girip çocuklarını kucaklayan aileleri görmek onu pek de neşelendirmemişti. Annesiyle yaptığı telefon görüşmesini ve onun aile gününü kaçırdığı için ne kadar üzüldüğünü hatırlamak bunalımlı ruh halinden biraz sıyrılmasını sağladı. Ama sonra aklına üvey babası ve onun neden orada olmadığı geldi. O çirkin kız arkadaşıyla mercimeği fırına verdiği için orada değildi!

Kylie arkasını dönüp masaya gitti ve bardaklara buzlu su doldurmaya başladı.

On dakika sonra yeni gelen ailelerle birlikte yemekhanedeki gürültü de artmıştı. Kylie etrafa baktı ve bir kez daha annesini düşündü. Ama bu çok uzun sürmedi. Aklında daha önemli düşünceler vardı. Lucas'ın rüyalarına girdiği ve eline *hadi çı-rılçılplak yüzüp sevişelim* yazılı bir rüya senaryosu tutuşturduğu gerçeği gibi.

Gerçi Lucas bu durumdan pek de şikayetçi değildi.

Ah, işin en eğlenceli yanı Holiday'e göre bu rüyaları Lucas'ın da hatırlayacak olmasıydı. Yani Lucas kampa döndüğünde –ta-bii dönerse– Kylie onunla yüz yüze gelmek zorunda kalacaktı.

Hayır. Bu konuyu düşünmeyi kesinlikle istemiyordu.

Bir tepsi daha alıp üzerine, su dolduracağı bardakları sıraladı.

“Sen Kylie'sin, değil mi?” diye sordu yanındaki yumuşak bir ses.

Kylie başını tepsiden kaldırdı. Yanında duran kadın ellili yaşların başında olmalıydı. Koyu renkli saçları daha yaşlı kadın-ların tercih ettiği tarzda klasik bir kesime sahipti. Dudaklarında bir gülümseme, açık yeşil gözleriyle Kylie'yi süzüyordu.

“Evet, ben Kylie.” Kylie de kendini gülümsemeye zorladı ve çok geçmeden bunu yaptığına sevindi. Kadının göz rengini fark ettiği anda onun kim olduğunu anlamıştı. “Selam, Bayan Lakes.”

Kylie, Derek'in annesinin oğlunu aradığını düşünerek bakışlarını etrafta gezdirdi. “Derek'i görmedim ama eminim ki...”

“Ah, Derek hemen şurada.” Bayan Lakes, Kylie'nin baktığı yönün tam tersi bir noktayı işaret etti. Kylie o tarafa dönüp Derek'i görmek istese de hissettiği bir şey onu durdurdu. Bu duyguyu hemen tanımıştı. Suçluluk duygusu. Rüyalarının sebep olduğu suçluluk duygusu.

Ne olur kalbimi kırma. Derek'in bu sözleri zihninde yankı-landı ve onun rüyalarında başka bir kızla çıırılçılplak yüzdüğünü bilse kendi kalbinin de kırılacağını fark etti.

Bakışlarını tekrar tepsinin üzerinde domino taşı gibi dizili duran plastik bardaklara çevirip Derek'in kendisine duygularını okuyabilecek kadar yakın olmadığını umdu.

Bayan Lakes, Kylie'nin kolunu tutup ona doğru eğildi. "Derek'e bir bardak su alacağımı söyledim."

"Ah, buyurun." Kylie uzanıp bir bardak aldı.

Bayan Lakes, "Teşekkür ederim, canım," dedi ama sonra Kylie'ye göz kırptı. "Aslında amacım sana bir merhaba demekti ve..." Tekrar ona doğru eğildi. "Derek sürekli senden bahsediyor."

Kylie'nin içindeki suçluluk duygusu katlandı ama bu defa kendini Bayan Lakes'in omzu üzerinden Derek'e bakmaktan alıkoyamadı. Derek annesinin ona anlatabilecekleri konusunda endişeliymiş gibi Kylie'ye bakıp suratını buruşturdu.

"Sanırım oğlum senden hoşlanıyor," dedi Bayan Lakes.

Kylie dikkatini tekrar Bayan Lakes'e verse de ona ne söyleyeceğini bilemedi. "Ben..."

Kadın gülümsedi. "Derek burada güzel dostlar edindiği için çok mutluyum." Bardağına baktı. "Artık seni utandırmaktan vazgeçip gitmeliyim. Su için teşekkürler."

Kylie uzaklaşan kadının arkasından bakarken, "Ben de ondan hoşlanıyorum," diye mırıldandı. Bu doğrudu. Derek'ten hoşlanmamak mümkün müydü?

Kylie onun uysal bir kişiliğe sahip olmasından, herkese iyi davranmasından ve kimseye kibirlilik taslamamasından hoşlanıyordu. Hoşlandığı başka yönleri de vardı.

Zihninde onun dustaki çırılçıplak hali belirdi. Kylie ondan gerçekten hoşlanıyordu.

O halde neden *onun* rüyalarına girmiyordu? Bilinçaltı bazı muzip fantezileri tatmin etmek için neden Derek'i seçmiyordu? Kylie bunları başkalarının yanında düşününce bile yüzüne ateş bastığını hissederek bakışlarını tekrar içleri buzlu suyla dolu bardaklara çevirdi.

“Selam, balkabağım.”

Kylie’nin fantezilerle ilgili düşünceleri bir anda uçup gitti. *Selam, balkabağım. Selam, balkabağım.* Tam arkasında kimin durduğunu fark etmek olduğu yerde donup kalmasına neden oldu. Bu sesi tanımasa bile kendisine balkabağım diye seslenen tek kişinin kim olduğunu biliyordu.

Arkasına dönüp babasına... üvey babasına baktı. “Burada ne işin var?” diye sordu ve kendini yere atıp bir top gibi kıvrılarak hüngür hüngür ağlamak istedi.

“Sence ne işim olabilir? Kızımı görmeye geldim.” Babası gülümsedi ve ona, geçmişte güzel bir şey yaptığında ya da iyi notlarla dolu karnesini gösterdiğinde baktığı gibi baktı.

Evet, Kylie kesinlikle ağlamak istiyordu. Boğazına yerleşen yumru bunu açıkça belli ediyordu. “Geleceğini söylemedin.” Bu oradan kaçıp gitmesi için yeterli bir sebep miydi? “Bana haber vermeliydin.”

Babasının yüzündeki sevgi dolu ifade yerini bir anda mutsuzluğa bıraktı. “Aramalarıma cevap verseydin geleceğimi söyleyecektim,” dedi hoşnutsuz bir sesle. Halinden yakının hep Kylie’nin annesi olduğu için bu onun sık kullandığı bir ses tonu değildi.

“Meşguldüm,” dedi Kylie.

Babası gözlerini kısarak ona baktı. “Sana yedi sesli, iki yazılı mesaj ve birkaç e-posta gönderdiğimi ikimiz de biliyoruz. Bunların en az birini yanıtlamayacak kadar meşgul olduğunu sanmıyorum. Kamp liderinizle bile görüştüm.”

Kylie’nin yüreğine dolan öfke beraberinde akmasını hiç istemediği o gözyaşlarını da getirdi. Ama acısını bastırdığı için öfkeyi memnuniyetle karşıladı. Babasının gözlerinin içine baktı. Onun Kylie’ye kızma hakkı yoktu. Kendi yaptığı hatalar hem Kylie’nin hem de annesinin hayatını mahvetmişken Kylie’nin hatalarını yüzüne vurmaya hakkı yoktu. “Neyin doğru neyin

yanlış olduğu hakkında konuşmak mı istiyorsun gerçekten?” diye sordu ona.

Neyse ki babasının yüzündeki kızgın ifade yerini hemen utanca bıraktı. “Sanırım annen seninle konuşmuş. Lanet olsun! Bizim sorunlarımızı sana yansıtmamalıydı.”

“Ne? Şaka mı yapıyorsun? Karşıma geçmiş bütün suçu aneme mi yüklüyorsun?”

Babası gözlerini kırıştırdı. “Ben... Ben sadece annenin seninle bu konu hakkında konuşmasını...”

“Sus.” Kylie titremelerini engellemek, belki de babasının suratına bir yumruk indirmemek için ellerini kavuşturdu. O an hangisinin gerçekleşme ihtimalinin daha yüksek olduğundan emin değildi. “Annem bana hiçbir şey söylemedi.” Yanaklarından yaşlar süzüldü. “Bana bir şey söylemesine gerek kalmadı. Bunu bana *sen* söyledin. Hayır, bekle. Yanlış ifade ettim. Sen de *söylemedin*. Bana gösterdin.”

“Sen neden bahsediyorsun, Kylie?” Babası onun da böyle yapması gerektiğini ima edercesine öne eğilip sesini alçalttı.

Ama Kylie tartışmalarının kimin tarafından dinlendiğini umursamayacak kadar öfkeli ve kırgındı. Babası onu terk etmişti. Aptal bir kız için onu ve annesini terk etmişti. Kylie onun stajeriyle kasaba merkezindeki motelin önünde sarmaş dolaş halini hatırladı.

“Buraya bir önceki gelişinde Holiday’e asıldın,” dedi. “Bu yeterince utanç vericiydi. Ama sonra o gün daha geç saatlerde seni kasabada gördüm. Buraya yalnız gelmemiştin. Stajyerinle birlikte Fallen şehir merkezinin orta yerinde duruyordun. O anı neden bu kadar iyi hatırladığımı bilmek ister misin, baba?”

Babası bir şeyler söylemek istercesine ağzını açtı ama tek bir kelime bile edemedi.

Kylie bunu fırsat bilip sözlerine devam etti. “Çünkü sen *dilini* onun ağzına sokmuştun ve o da *elini* senin pantolonunun

ön tarafına götürmüştü.” Gözlerini kırıştırdığında yanaklarından daha fazla yaş süzüldüğünü hissetti. “Harika,” diye tısladı. “Babana herkesin içinde mastürbasyon yapıldığını görmek ne harika bir duyudur bilemezsin.”

Yemekhane bir anda tamamen sessizleşti. *Kahretsin!* Kylie aileleriyle birlikte orada olan kampçıların önünde bu sözleri bağıarak mı söylemişti gerçekten?

Bakışlarını kalabalığa çevirdi. Ona ve babasına bakan kalabalığa. Yüzlerdeki ifade bunu sahiden de yaptığını söylüyordu.

Pekâlâ, işte şimdi *gerçekten* babasının üstü kapalı uyarısını dinleyip sesini alçaltmış olmayı isterdi. Arkasına dönüp hüngür hüngür ağlamaya başlamadan önce kendini dışarı atabilmeyi umarak babasına ya da içerideki kalabalığa bakmadan kapıya yürüdü.

Aslında bunu koşarak da yapabilirdi ama süper hızlı koşma yeteneğini sergilemesi daha da büyük bir olaya neden olurdu.

Bunu düşünerek ağır adımlarla yürüdü ve yanaklarından süzülen yaşları fark etmemiş gibi davrandı.

Kalbi kırılmamış gibi davrandı.

Yaklaşık yüz çift gözün onu takip ettiğini bilmiyormuş gibi davrandı.

Ancak kapıya ulaşana dek rol yapabilirdi.

Bu... bu yaşananlar tamamen gerçektir ve fazlasıyla canını acıtıyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Kylie yatağa girdikten birkaç dakika sonra oda kapısının tıklattıldığını duydu ve örtüyü yüzüne çekerek ağlamaya devam etti. “Git buradan,” diye seslendi.

Kapı açıldı. Kylie Holiday’le karşılaşacağını düşünerek yüzündeki örtüyü hızla indirdi. Ama hayır, kapıda gözleri ona duyduğu endişeyle parlayan Derek duruyordu.

Onun bu halini görmek Kylie’yi daha da fazla ağlatmaktan başka bir işe yaramadı. Hem babasıyla yaşadıkları için hem de Lucas’la ilgili rüyaları yüzünden kendini kötü hissettiği için ağlıyordu. Derek yatağa koşup ona sarıldı. Suçluluk duygusuna kapıldığını fark etmişse bile bir şey söylemedi. Sadece ona sarılmaya devam etti. Kylie, bu şekilde davrandığı için de onu seviyordu.

Yüzünü onun omzuna gömüp kolları arasında hıçkırı hıçkırı ağlamaya devam etti. Üzerindeki tişörtün gözyaşları ve sümükle ıslanması umurunda bile değildi. Onun kollarında olmak harika bir duyguydu ve bu konuda tek bir kelime etmese de Kylie’ye sarılış şekliyle o da tişörtünün ne halde olduğunu umursamadığını

söylüyordu. İyi ki öyle hissediyordu çünkü Kylie'nin gözyaşları dindiğinde tişörtü berbat bir halde olacaktı.

“Hey?” Açık duran kapıdan yeni bir ses duyuldu.

Kylie geri çekildiğinde Della ve Miranda'nın kapının önünde beklediğini gördü.

“İstersen onu bir kurbağaya çevirebilirim,” dedi Miranda serçeparmağını sallayarak. “Ya da bir kokarcaya. Onun üzerinde biraz pratik yapmak hiç de fena olmazdı doğrusu.”

Yatağın ayakucunda uyuklayan Çorap bu fikre katıldığını belirtmek istercesine miyavladıktan sonra aşağı atlayıp somyanın altına girdi.

Della homurdandı. “Onu bir ağacın tepesine çıkarıp akı başına gelene dek yere çarpabilirim.”

Kylie bu sözlerle birlikte daha da çok ağladı. Sonra her nedense gülmeye başladı. Gözlerini silip şu an hayatındaki en harika üç insana baktı. “Ben o sözleri gerçekten sizin ailelerinizin önünde mi söyledim?”

“Evet. Sanırım babam kalp krizi geçirdi,” dedi Della yüzünde koca bir gülümsemeyle. “Ayrıca tam zamanında davrandın. Beni yine uyuşturucu konusunda sıkıştırıp duruyordu.”

“Benim annem de düşüp bayıldı,” dedi Derek Kylie'ye takılarak.

Sonra hep birlikte gülmeye başladılar. Kylie kendini bir kez daha Derek'in kollarına bıraktı. Geri çekildiğinde yüzünü silip başını kaldırdı.

Her şey o anda oldu. Kylie'nin dünyası o güne dek hiç olmadığı kadar berraklaştı.

Gözlerini kırıştırdı. Önce gözlerinde bir sorun olduğunu düşündü. Ama hayır. Yanılıyor olamazdı. Arkadaşlarının beynine girebiliyordu. Onların beynini rüyasında Daniel'in beynini gördüğü gibi görebiliyordu. O, yani Kylie Galen nihayet doğaüstü varlıkların beyin şablonunu okuyabiliyordu.

“Yapabiliyorum, çocuklar! Nihayet yapabiliyorum!” Yatakta zıplamaya başladı. “Tanrım, bunu gerçekten yapabiliyorum.”

“Neyi yapabiliyorsun?” dedi eşikten gelen tanıdık bir ses.

Bu defa Kylie’ye balkabağıym diye seslenmemişti. Gözlerinde özür dileyen bir ifadeyle Kylie’ye bakan Holiday’in yanında duruyordu. Belli ki Kylie’nin babası Holiday’dan ısrarla onu buraya getirmesini istemişti.

“Kızımla biraz baş başa görüşebilir miyim?” dedi odaya girerek.

“Sadece bunu o da istiyorsa,” dedi Derek yaşından daha olgun ve korumacı bir sesle.

Kylie Derek’in kolunu tuttu. “Sorun değil.”

Derek yataktan kalksa da öfkeli bakışlarını bir an olsun Kylie’nin babasından ayırmadı. Neyse ki adamcağız bu süre boyunca bunu hak ettiğini biliyormuş gibi hiç kıpırdamadan bekledi. Della homurdandı ve Miranda da serçeparmağını ona doğru salladı.

Kylie daha sonra arkadaşlarını tek tek kucaklamayı unutmayacağını umdu.

“Hadi çocuklar,” dedi Holiday onlara dışarı çıkmalarını işaret ederek.

Hepsi birlikte dışarı çıktı. Endişeli gözleri Kylie’ninkilerle buluşan Holiday de elini içeri uzatıp kapıyı arkalarından kapadı.

Kylie göğsüne çektiği bacaklarına sarıldı. Kalbi midesine doğru bir düşüş gerçekleştirmiş olmalıydı çünkü atışlarını orada hissediyordu. Babasına bakmak yerine kot pantolonla örtülü dizlerine bakmayı tercih etti çünkü ona bakmak fazlasıyla canını yakıyordu. Üstelik ona bakarsa tekrar ağlayabilirdi ve bunu kesinlikle istemiyordu.

Babası tek kişilik yatakta yanına ilişti. Kylie gözücuyla onun ellerini kucağında kavuşturduğunu fark etti. Nefesini duydu. Kendi nefesini de duydu.

Gözlerini kapadı.

Eninde sonunda ikisinden birinin konuşmaya başlaması gerekecekti. Ama Kylie bu sefer olgun davranma görevini üstlenmeyi reddedip bütün işi babasına bırakmaya karar verdi.

“Her şeyi berbat ettim,” dedi babası nihayet. “İşleri böyle altüst edeceğim aklıma gelmezdi.”

Kylie gözlerini açıp kendini babasına bakmaya zorladı. Dikkatini çeken ilk şey onun yine eskisi gibi görünmesi oldu. Üzerinde o dar kot pantolon yoktu. Saçlarını olması gerektiği gibi taramış, jöleyle dikleştirmemişti. Aralarında hâlâ açık renkli gölgeler olsa da saçları o kadar da kötü görünmüyordu.

“Bana öfkelenmekte haklısın ama seni sevdiğimi de bilmelisin, balkabağım.” Elini Kylie’nin dizine koydu ve Kylie bu dokunuşla birlikte yüreğine acı veren küçük iğneler batırılmış gibi hissetti. Gözleri yaşlarla doldu.

Gözlerini kırptırdı ama henüz sesine bir şeyler söyleyebilecek kadar güvenmiyordu. Hem ona güvense bile ne söyleyeceğini bilmiyordu.

“Seni incitmeyi asla istemedim,” diye devam etti babası. “O gün kasabada olabileceğin aklımın ucundan bile geçmedi.” Başını iki yana salladı, gözlerini kapadı ve tekrar açtığında Kylie içlerinde daha önce hiç rastlamadığı bir şeye rastladı. Babası ağlıyordu. Bunlar gerçek gözyaşlarıydı. Kylie’nin yüreğindeki acı katlandı.

“Bana neler olduğunu bilmiyorum, Kylie. Sanki aklımı yitirdim. Kırk yaşına bastım. Sonra büyükannen hastalanıp öldü.” Nefesini çekti. “Yaşlanmaya başladığımdan başka bir şey düşünemez oldum. Derken ofisteki o kız, Amy benimle cilveleşmeye başladı ve kısa bir süre her şeyi unuttum.” Nefesi

kesildi. “Hayatımdaki en önemli kişilerin sen ve annen olduğunuzu unuttum.”

Kylie artık konuşma sırasının kendisinde olduğunu biliyor ama hâlâ söyleyecek bir söz bulamıyordu. Babasına onu affettiğini söyleyemezdi çünkü affetmemişti. Sonra aklına bir şey geldi.

“Kız arkadaşın seni bıraktı mı?” Onun şu an orada bulunmasının tek sebebi bu muydu?

“Evet.” Babası utanmış görünüyordu. Kylie onun gerçeği inkâr etmeye kalkışmamasına şaşırды. “Ama sebep bu değil... Onunla ayrılmadan önce her şeyi nasıl da berbat ettiğimi fark etmiştim.”

Kylie annesinin, kendisinden yıllarca sevgisini esirgemeyen eşinin de böyle bir sevgiyi hak ettiğini söylediğini hatırladı. İşte o an yüreğinin bir parçasının teslim olduğunu hissetti. Babasına sonsuza dek öfke duyamazdı. Bunu yapamazdı. Belki de artık onu affetmeye *hazırdı*.

Babası elini uzatıp her zaman yaptığı gibi Kylie’nin başını okşadı. “Seni seviyorum, Kylie. Sen benim kıızımsın.”

Hayır, değilim. Kylie annesine, üvey babasına gerçek babasından bahsetmeyeceğine dair verdiği sözü hatırladı ve yeniden öfkelen-di.

Yanaklarındaki yaşları sildi. Sonra babasına verebileceği tek şeyi verdi. “Kalbim kırıldı ve şu an sana gerçekten öfkeliyim. Acım dindiğinde seni affedebilirim. Ama henüz değil.”

Babası başını salladı. Kylie onun kirpikleri arasından bir damla yaş süzöldüğünü fark etti. Babası o damlayı sildi. Sonra Kylie’ye doğru eğilip alnına bir öpücük kondurdu. “Seni seviyorum, balkabağım. Bunu sakın aklından çıkarma.”

Kylie onun gitmek üzere ayağa kalkmasını seyrederken bir insanı affedememenin onu sevmekten vazgeçmek anlamına gelmediğini fark etti. Yataktan fırlayıp kollarını babasının boynuna doladı. Babası da ona sarıldı. Ona sımsıkı sarıldı. Bu sarılışı

hissetmek öylesine güzeldi ki Kylie babasının omzunda ağladı. Hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Babası o küçükken bu yaşlara dinazor gözyaşları derdi.

Kylie az sonra ondan ayrılması gerektiğini biliyordu. Onu affettiğini söylemeye hâlâ hazır değildi çünkü affetmemişti. Ancak bir anlığına bile olsa onun tarafından sevildiğini hissetmek istiyordu. Henüz bunu da söylemeye hazır değildi ama babasının onun da kendisini hâlâ sevdiğini anladığını umuyordu.

Babası gittikten birkaç dakika sonra Holiday kapısını tıklattığında Kylie hâlâ yataktaydı.

“İyi misin?” diye sordu kamp lideri başını içeri uzatarak.

“İyi olmaya çalışıyorum.” Kylie artık ağlamıyordu. Babası tarafından kucaklanmak yüreğindeki acıyı biraz olsun dindirmişti.

“Misafir kabul eder misin yoksa yalnız kalmayı mı tercih edersin?”

“Bir misafir hiç de fena olmaz.” Holiday’in yalnız olup olmadığını görmeye çalıştı. “Herkes hâlâ burada mı?”

Holiday odaya girdi. “Sadece ben varım. Onları kısa süreliğine ailelerinin yanına gönderdim.”

“Güzel,” dedi Kylie. Sonra yemekhanede olay çıkardığını hatırladı. “Her şey için özür dilerim. Kendimi kaybettim.”

“Hadi ama.” Holiday yanına ilişti. “Biraz heyecana ihtiyacımız vardı. Yani bu kampta her on beş dakikada bir çılgınca şeyler yaşamadığımızda kendimizi kötü hissediyoruz,” dedi kırdayarak.

Kylie sırtıttı. Ardından yüreğinde etkisini hâlâ sürdüren o heyecanı hatırladı. “Başardım. Ben...” Kaşlarını kıpırdatarak Holiday’e baktı. “Şimdi de yapabiliyorum. Senin beyin şablonunu görebiliyorum. Beyninden yatay çizgiler geçiyor ve sol tarafında da üçgenler var.”

“Harika!” Holiday onu kucakladı. “Bunu yapacağını biliyordum. Tebrikler.”

“Peki ama bu benim de beynimi açacağım anlamına mı geliyor? Artık diğer doğaüstü varlıklar benim beyin şablonumu görecektir ve kibirli bir kaltak olduğumu düşünmekten vazgeçecek mi? Ve... ah, Tanrım!” Kylie’nin içi umutla doldu. “Sen şimdi benim hangi tür olduğumu görebiliyor musun? Beynime bak ve söyle.”

Holiday bakışlarını Kylie’nin alnına çevirdi. Kylie sorunun cevabını o söylemeden de anlamıştı.

“Üzgünüm. Sen hâlâ kibirli bir kaltaksın.” Holiday sırtıttı. “Ama şimdi bu da her an olabilir. Beynini başkalarına açmak için biraz daha fazla pratik gerekir. Görselleştirme çalışmalarına devam ediyor musun?”

“Olması gerektiği kadar sık değil,” diye itiraf etti Kylie. “Ama bu konuda daha iyi olacağıma söz veriyorum.”

“Hassas işitme yeteneğinle ilgili yeni bir gelişme oldu mu?”

“Hayır. Neden sordun? Bunun bir anlamı olabilir mi?” Holiday bildiği bir şeyi ona söylemiyor olabilir miydi? Yoksa yine Kylie’nin bir kurtadam olduğunu mu düşünmeye başlamıştı?

“Hayır. Sadece merak ettim.” Holiday elini uzatıp Kylie’nin saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti. “Sen iyi olduğundan emin misin? Son birkaç gün senin için epeyce zordu.”

“Hiç sorma.” Kylie’nin düşünceleri öldürülen o iki kıza kaydı. Holiday’e baktı. “Kasabadaki kızlar, daha doğrusu onların hayaletleri yardım istemek için yanıma gelirse ne yaparım?”

Holiday onun elini tuttu. “Böyle bir şey olmayacak.”

“Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin? Ruhları hâlâ buradaysa...”

“Böyle bir şey olmayacak,” dedi Holiday bu defa daha emin bir sesle.

Kylie işte o zaman her şeyi anladı. “Sana mı geldiler?”

Holiday başını salladı. “Onların bu dünyadan diğerine geçişine yardımcı oluyorum.” Sonra Kylie’nin kendini daha iyi hissetmesi için ona sarıldı. Bu kucaklamanın rahatlatıcı etkisi harikalar yaratmıştı.

“Şimdi sana dönelim,” dedi Holiday. “Artık kendini iyi hissediyor musun?”

“Tam olarak değil,” dedi Kylie. Ardından Holiday’ın duymayı hak ettiğini düşündüğü bir itirafta bulundu. “Haklıydın. Babamı görmek bana iyi geldi. Ona karşı yumuşamadım. Hâlâ öfkeliyim ama onun beni sevdiğini biliyorum. Ben de onu seviyorum ve günün birinde tekrar normal sayılabilecek bir ilişki kuracağımızdan eminim.”

Holiday sırtını tekrar Kylie’nin yastığına dayadı. “Her hâlükârda insanlar normal kavramını fazla abartıyor.”

“Ben artık normal olanı ayırt edebileceğimden bile emin değilim.” Kylie elini ağzına götürüp başparmağının tırnağını kemirmeye başladı.

“Eh, böyle bir ayırım yapabilsen bile artık normal olandan hoşlanacağını sanmıyorum,” dedi Holiday ona takılarak.

“Tek istediğim o hayaletle ilgili gizemi çözüp birilerinin bana gerçekten ihtiyacı olup olmadığını anlamak. Acaba hayaletler bizi ne kadar zor bir durumda bıraktıklarının farkındalar mı?”

“Hiç sanmıyorum.” Holiday bir kez daha Kylie’nin koluna dokundu. “Ama her şeyin yoluna gireceğinden eminim.”

Sonraki birkaç dakikaya sessizlik hâkim oldu. Kylie yatakta uzanan Holiday’e baktı. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Holiday tek kaşını kaldırdı. “Burnett’le ilgili bir soru sormayacaksın, değil mi?”

“Hayır,” dedi Kylie. “Ama sorum erkeklerle ilgili.”

“Tamam, sor bakalım,” dedi Holiday doğrudan.

“İki erkeğe aynı anda ilgi duymak normal bir şey midir?”

“Yine şu Derek ve Lucas meselesi ha?”

“Evet.” Kylie kaşlarını çattı. “Ama onları isimleriyle anmadığımda daha mutlu oluyorum.”

“Tamam, isim yok. İki erkek.” Holiday tek parmağını kaldırdı. “Madde bir, başkalarına olan duygularımızı her zaman kontrol altında tutamayız. Mesela teyzem Stella’yı örnek verelim. Kendisi eniştemle elli yıldır evli ama Tom Selleck için deli oluyor. Arşivinde onun çevirdiği her film, katıldığı her program var ve teyzem her hafta yüz otuz ekran televizyonunun karşısına geçip saatlerce onun salına salına yürümesini seyrediyor.” Tom Selleck’le ilgili bu konuşmanın işe yaramadığını anlamış gibi yumuşak gözlerle Kylie’ye baktı. “Sanırım sana bunu daha önce de söylemiştim. Sen bu tür şeylere endişelenmek için çok gençsin.”

“Yanılıyorsun,” dedi Kylie. “Neden endişelenmeyeyim ki? Genç olmak birilerine sadık olmak gerekmediği anlamına gelmez. Ayrıca aldatılmak gençken de can yakar. Trey başka bir kızla çıktığında kalbim kırılmıştı. Miranda’nın başka bir erkekle öpüşmesi de Perry’yi fazlasıyla üzdü ki Miranda henüz onun sevgilisi bile değil. Pekâlâ, bu yaşlarda aldatılmak babamın anemi aldatması kadar yıkıcı sonuçlar yaratmıyor ama yine de can yakıyor. Yani endişelenmekte haklıyım çünkü kimsenin canını yakmak istemiyorum.”

“Vay canına.” Holiday kaşlarını çatıp tekrar doğruldu. “Bu şekilde düşününce benim tamamen yanıldığım ve senin sonuna dek haklı olduğun ortaya çıkıyor. Üzgünüm.”

Kylie bir süre ona baktı. “Yanıldığını kabul etmeni takdirle karşılıyorum,” dedi. *Yetişkinler bunu çok sık yapmaz.*

“Sana bir kez daha nasihatte bulunmama izin verir misin?”

Kylie başını salladı.

Holiday kısa bir an düşüncelere daldı. “Bu konunun Lucas’ı gördüğün rüya ile ilgili olduğu tahmininde bulunabilir miyim?”

“Böyle bir tahminde bulunabilirsin,” dedi Kylie. “Ama sana tahminin doğru ya da yanlış olduğunu söylemeyeceğim.”

Holiday gülümsedi. “Sen bu rüyayı isteyerek görmedin, Kylie. Böyle bir yeteneğin olduğunun farkında bile değildin. Bu yüzden bu konuda suçlu olduğunu söyleyemeyiz. Birden fazla erkeğe aynı anda ilgi duyma da tamamen normal. Ben şu an, sadece aklıma getirdiğimde bile vücudumu tepeden tırnağa sızlatan üç erkek tanıyorum.”

Kylie Holiday’in sözlerini zihninde iyice evirip çevirdi. “Ama birine gerçekten ilgi duyduğunu düşündüğünde de benzer duygular yaşamış mıydın?”

“Evet. Nişanlıyken de yakışıklı bir erkeğe bakmadan geçmezdim.” Holiday sözlerine kısa bir ara verdikten sonra devam etti. “Birisiyle ciddi bir ilişki yaşamam ya da ona sadık kalman başkasına ilgi duymaya engel değildir. Bu sadece duyduğun ilgiyi fiziksel boyuta taşımayacağın anlamına gelir.” Sırıttı. “Teyzem enişteme hep Tom Selleck’in kendisini alıp götürmek üzere kapağı dayanamaması için dua etmesini söyler. Ama işin gerçeği ben böyle bir durumda onun Tom’u geri çevireceğinden eminim. Teyzem eniştem Harry’ye sırılsıklam âşık.” Yüzünü buruşturdu. “Gerçi ben bu sevdaya bir anlam veremiyorum çünkü eniştem kel, göbekli ve horlayan bir adam.” Kıkırdadı. “Buna dayanarak teyzemin Tom’la ilgili ateşli fanteziler kurduğundan emin olduğumu söyleyebilirim.”

Kylie güldü ve birlikte tekrar yatağa uzandılar. Tek kişilik yatağa ancak omuzlarını birbirine yaslayarak sığabiliyorlardı. Kısa bir süre hiç konuşmadılar. Bakışlarını tavana diken Kylie nihayet bir soru daha sordu. “Vücudunu baştan aşağı sızlatan erkeklerden biri de Burnett mi?”

“Burnett’le ilgili soru sormayacaktın, unuttun mu?”

“Tamam,” dedi Kylie. “Ama yaşım biraz büyük olsaydı Burnett benim de vücudumu sızlatırdı.”

Holiday güldü. “Yeryüzündeki kadınların yarısı seninle hemfikir. Buna Selynn de dahil.” Bu sözlerle birlikte sesindeki neşe bir anda kayboldu.

İçeriye tekrar sessizlik hâkim oldu. Belki de Kylie’ye bir sonraki sorusunu hatırlatan şey Selynn ve Burnett’i düşünmekti. “Lucas bana gönderdiği mektuplarda kampa dönmek için izin almaya çalıştığını söylemiş. Onun dönüp dönmeyeceğine dair bir bilgin var mı?”

Holiday tereddüt etti. “Lucas yarın ya da salı günü burada olacak.”

“Fredericka da dönüyor mu?”

“Evet.”

“Harika,” diye mırıldandı Kylie. Pazartesi bir kurtadama dönüşürse kendisiyle aynı değişimi yaşayan Fredericka tarafından kovalanıp büyük ihtimalle paramparça edilecekti.

Hayatının her günü bir öncekinden daha güzel geçiyordu.

Yirmi İkinci Bölüm

Kylie o gün öğleden sonra göl kıyısında yapılacak pikniğe katılmamaya karar verdi. Her şeyden önce hiçbir mayosu üzerine uymuyordu ve gerçek babası hakkında bilgi sahibi olabilecek Brighten soyadlı birisini bulmak için birkaç telefon görüşmesi daha yapmak istiyordu. Ayrıca o hayaletin tekrar ziyaretine geleceğini umuyordu. Onun Kylie annesiyle konuştuğu sırada ortaya çıkmasıyla ilgili tuhaf olan bir şeyler vardı.

Kylie hayaletin tehlikede olduğunu söylediği kişinin kim olduğuna bu kadar takılıp kalmaması gerektiğini biliyordu. Ama içi içini yiyordu. Hayaletin kastettiği kişi annesi olabilir miydi? Annesi tehlikede olabilir miydi?

Bu tahminin doğru çıkabileceğinden endişe duyan Kylie annesini aradı. İki kez. Ama telefonu kapalıydı. Herhalde o an uçakta olduğu için. Kendi kendini her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalışarak bilgisayarın karşısına geçti ve daha önce yazıcıda bastırdığı telefon listesini çıkardı.

Aynı anda telefonu çaldı. Arayanın annesi olduğunu umarak ekrandaki numaraya bakmadan telefonu açtı.

“Anne?” dedi.

“Annen değil. Sara.”

Kylie Sara’yla yapacağı konuşmaya onunla ilgili hangi duygusunun hâkim olacağına karar vermeye çalışarak, “Ah, selam,” dedi. Yıllardır en yakın arkadaşı bildiği Sara’ya telefonlarına dönmediği için kırgındı. Aynı zamanda onun hayatının zor bir evresinde olduğunu biliyor ve bu yüzden endişeleniyordu. Bir de onunla arasındaki dostluğun bir daha asla eskisi gibi olmayacağını bilmenin verdiği hüznü vardı.

Kylie aralarındaki sessizliğin rahatsız edici bir boyuta ulaşmasıyla birlikte söze girdi. “Annem seni geçen gün markette gördüğünü söyledi.”

“Evet, öyle oldu. Annem harika görünüyordu. Yeni tarzını ve saç stilini beğendim. Onu makyaj yapmaya senin ikna ettiğini söyledi.”

“Gerçekten makyaj mı yapmış?” diye sordu Kylie. “Bana bundan söz etmedi.”

“Ah, umarım sana hazırladığı bir sürprizi berbat etmemişimdir.”

“Hayır, tersine iyi ki beni uyardın. Güzel mi görünüyordu yoksa kendini rezil mi etmişti?”

“Güzel görünüyordu. Sanırım olduğundan daha genç gösterdiğini söyleyebilirim. Yani, bilirsin işte, flört etmeye hazırmış gibi bir hali vardı.”

“Flört mü?” Kylie bunun ihtimal dahilinde olduğunu biliyordu. Hatta bunu annesine öneren de kendisiydi ama nedense şimdi bu düşünce bozuk tavuk eti gibi midelerini bulandırıyor. “Bunu sana o mu söyledi yoksa sen mi tahminde bulundun?”

“Hayır bana öyle bir şey söylemedi. Sadece erkekler tarafından fark edilmek isteyen bir kadın gibi görünüyordu. Üzerinde her zamankinden daha dar bir kot pantolon ve göğüslerini sergileyecek şekilde vücuduna yapışan bir bluz vardı. Onu neredeyse tanıyamayacaktım.”

Sara, Kylie'nin annesinin fazlasıyla seksi giyindiğini mi söylemeye çalışıyordu? Kylie'nin, annesine önerdiği bu tür bir şey değildi. Yeniden sessizleştiklerini fark eden Kylie bu sessizliği doldurmaya çalıştı. "Annem senin..." Neredeyse yalan konuşup annesinin onu güzel bulduğunu söyleyecekti ama son anda bunu yapmaktan vazgeçti. "Zayıfladığını söyledi. Yeni bir diyet mi başladın yoksa?"

Sara Hollywood yıldızlarının önerdiği her diyeti ilk deneyen kişiydi; düşük karbonhidratlı, karbonhidratsız, salı günleri sadece meyve, çarşambalarıysa sadece esmer pirinç yenilen, saçmaladıkça iyi olduğu düşünülen her diyeti.

Gerçi bunların herhangi birini uzun süre devam ettirdiği de söylenemezdi.

"Pek sayılmaz," dedi Sara. "Sanırım doğum kontrol haplarının etkisi. Bu hapların kilo aldıldıklarını duymuştum ama bende tam tersi etki yarattılar."

Sara doğum kontrol hapi mı kullanıyordu? Kylie ikisinin arasındaki ilişkinin nasıl da değiştiğini bir kez daha fark etti. Eskiden olsa Sara doğum kontrol hapi kullanmaya başlamak gibi önemli bir şeyi Kylie'ye mutlaka söylerdi.

Öte yandan son zamanlarda Kylie de onunla bir şeyler paylaşmaya hevesli değildi. Elbette normal bir insana, türü tanımlanamayan bir doğaüstü varlık olduğunu söylemek doğum kontrol haplarını tartışmaktan biraz daha –eh, yani fazlasıyla– zor sayılırdı.

Sara'nın annesinin dindar bir kadın olduğunu ve evlilik öncesi ilişki aleyhine vaaz verdiğini bilen Kylie, "Annen bu hapları kullanmana izin verdi mi?" diye sordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Bunu öğrense kahrından ölür. Kliniğe gittiğimde onun imzasını taklit ettim."

Kylie bazı kızların, doğum kontrol hapı kullanımına ancak ebeveyn onayıyla izin veren Teksas kanunlarının üstesinden gelebilmek için bu yöntemi kullandıklarını duymuştu.

Bir kez daha uzun bir sessizlik oldu.

“Peki, şu an kiminle berabersin?” diye sordu Kylie.

“Birkaç farklı erkekle.” Sara bunu önemsiz bir şeymiş gibi söylemişti. Kylie onun bu birkaç farklı erkekle yatağa da girip girmediğini merak etti. Eskiden olsa bunu ona sormaktan çekinmezdi.

“Eee,” dedi Sara. “Birkaç hafta sonra evde olacaksın, değil mi? Artık kalın kafalı sıfatından kurtuluyorsun ha?”

Kylie’nin içi öfkeyle doldu. Belli ki Sara’ya kamptakilerin kalın kafalı sıfatıyla anıldığından bahseden Trey’di çünkü kendisi ona böyle bir şey söylediğini hatırlamıyordu.

“Aslında eve sadece hafta sonu için döneceğim. Ayrıca burada olmaktan memnunum.”

Kylie bu konu hakkında konuşmak istemediği için Sara’ya kampın yatılı okula dönüşme ihtimalinden bahsetmedi. Ama içinden sessizce annesinin onun bu okula gitmesine izin vermesi için dua etti. Önceki okuluna devam edip eski Sara’yı yanında bulamamak onun için katlanılamayacak bir şeydi.

“Gerçekten mi? İlk başta oradan nefret ediyordun. Oraya Ucubeler Kampı ismini takmamış mıydın?” dedi Sara büyük bir şaşkınlıkla.

Bu benim de bir ucube olduğumu öğrenmeden önceydi. Eh, ucube olmasam bile bir insan da değilim. “Bazı şeyler zamanla değişiyor.” Kylie bu sözlerle hem kampa olan hislerini hem de bir zamanlar en yakın dostu olan kişiyle ilişkisini kastetmişti.

“Evet, sanırım haklısın.” Yeni bir sessizlik. “Buraya geldiğinde bana mesaj at. Umarım bir araya gelebiliriz.”

Sara Kylie’ye, “geldiğinde mutlaka görüşürüz,” sözünü bile çok görmüştü. Bu dudaktaki bir kesik kadar acı veriyordu. Kylie

duygularını bastırıp, “Tamam, ararım,” dedi. Ama bunu yapacağından çok da emin değildi. Şu sıralar Sara’yla yapacağı bir görüşme başa çıkamayacağı kadar tuhaf geçebilirdi.

“Pekâlâ, annem bulaşığa yardım etmem için sesleniyor,” dedi Sara.

Kylie arka planda birisinin seslendiğini falan duymamıştı. Gerçi onun da telefonu kapamaya hevesli olmadığı söylenemezdi. Bu konuşma çok zor geçmişti. Gerçekten zor geçmişti.

“Tamam, hoşça kal,” dedi Kylie. *Hayatında mutluluklar. Seni tanımak güzeldi.*

Sara’yla yaptıkları görüşmeyi sonlandırdığı anda telefonu tekrar çaldı. Bu defa arayanın kim olduğunu görmek için ekrana baktı.

Derek mi?

Derek’in onu araması alışıldık bir durum sayılmazdı. “Ne oldu?” diye sordu Kylie bir parça endişeyle.

Ondan cevap almayı beklerken odanın bir anda soğuduğunu hissetti. Duyduğu baş dönmesiyle bilgisayar masasına tutunmak zorunda kaldı. Bu deneyimi az sonra odada bir hayaletin ortaya çıkacağını bilecek kadar çok yaşamıştı.

Saniyeler önce mutfak masasının olduğu yerde şimdi bir tabut durduğunu görünce, *hatta söz konusu hayalet çoktan ortaya çıkmış olabilir*, diye düşündü. Tabutun içinde uzanan kadın sürekli ziyaretine gelen hayaletti. Etrafında gözü yaşlı birkaç insan dolanıyordu.

“Kylie?” Hattın diğer ucunda Derek’in sesi duyuldu.

“Evet.” Kylie tabuta ve çevresindeki insanlara bakıp bu görüntüden nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini merak etti. Karşısında böyle bir manzara bulmasının elbette bir sebebi vardı, değil mi? Hayalet Kylie’ye bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ama ne?

“*Korkuyorum, anne.*” Kylie arkadaki küçük bir kızın uzanıp annesinin elini tuttuğunu gördü.

“O senin büyükkannen.” Kız ve annesi tabuta yürüdü.

“Orada mısın Kylie?” Derek üzgündü... ya da benzer bir duygu içerisindeydi. Kylie, Derek’in kendisini aramasıyla ilgili endişesini hatırladı. Bu ondan beklenmeyecek bir davranıştı.

“Evet. Buradayım. Her şey yolunda mı?” diye sordu. Dik-katini Derek’e yoğunlaştırmasıyla birlikte karşısındaki görüntü eski bir fotoğraf gibi soldu. Rengini tamamen yitirip çok uzun bir zaman öncesine aitmiş gibi siyah beyaza dönüştü. Sonra netliğini kaybedip neredeyse şeffaf hale geldi. “Gitme,” dedi Kylie.

“Nereye gitmeyeyim?” diye sordu Derek.

“Sana söylemedim,” dedi Kylie ama artık çok geçti. Görüntüden geriye sadece belli belirsiz fark edilen bir silüet kalmıştı. Küçük kızın elini tutan kadın arkasını döndü. Kylie onu çok kısa bir an görmüştü ama yüzünde kendisine tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Başını iki yana sallayıp Derek’in hâlâ hatta olduğunu hatırlayarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Hayır, değil,” dedi Derek.

“Sorun ne?”

“Senin burada olmaman.”

Kylie gözlerini devirdi. “Ben ciddi olduğunu düşünmüştüm.”

“Ciddiyim zaten. Senin burada olacağını düşünerek öğleden sonrayı iple çektim.”

“Ama ben...”

“Lütfen,” dedi Derek. “Ben...” Sesini alçalttı. “Seni hiç mayoyla görmedim.”

“Orada olsam bile göremezdin. Artık bikinime sığmadığımı unuttun mu?”

“Hatırlatma,” dedi Derek ona takılarak.

“Çok kötüsün,” dedi Kylie azarlayan bir sesle ama elbette sözlerinde ciddi değildi. Derek’in kendisini çekici bulması hoşuna gidiyordu.

“Üzerine bir şort ve bir tişört geçirip hemen buraya gel.”

Kylie dudağını ısırdı. Dallas’taki henüz aramadığı Brighten’ları listeleyen bilgisayar ekranına baktı. Della ve Miranda da ona yardım ediyordu ama o ana dek hiçbir sonuca varamamışlardı.

“Lütfen,” dedi Derek.

Bunu yalvarırcasına söylemişti ve Kylie teslim olmaya başlamıştı. Derek’i mutlu etmeyi istemesi bir yana, başkalarının beyin şablonunu okuyabildiğini de hatırlamış ve kamptaki herkesi bir arada görmenin eğlenceli olacağına karar vermişti. Gördüğü şablonları birbiriyle kıyaslayabiliyordu.

“Zor bir gün geçirdin,” dedi Derek. “Güneşin altında biraz eğlenmeyi hak ettin.”

Ben aylardır zor günler geçiriyorum. “Birkaç dakikaya kalmadan orada olurum.”

Derek onun yelkenleri suya indirmesi karşısında neredeyse şoka uğrayarak, “Gerçekten mi?” diye sordu. Yoksa Kylie için ne kadar önemli olduğunun farkında değil miydi?

“Gerçekten,” dedi Kylie gülümseyerek. Bu gülümseme içini ısıttı. Derek’in kendisini desteklemek için nasıl da babasına bile karşı çıktığını hatırladı. Şimdi ondan bir çıkma teklifi daha alırsa bu teklifi kabul edeceğini biliyordu.

Hangi şort ve tişörtü giyeceğine karar vermek Kylie’nin on beş dakikasını aldı. Güzel görünmek istiyordu. Her zamankinden daha güzel. Derek’le baş başa kalabileceklerini ve ondan bir çıkma teklifi alacağını umuyordu. Tanrım, belki de bu teklifi ona kendisi yapardı.

Kylie ne kadar zaman kaybettiğini fark ederek kulübeden koşar adım çıktı. Göle giden kestirme yol oradan geçtiği için ormana yöneldi. Adımlarının hızı kendisini bile şaşırtmıştı. Basacağı yeri belirlemesini ve ağaçlardan korunarak ilerlemesini sağlayan ayak-göz koordinasyonu karşısında hayrete düşmüştü.

Hız ve çeviklik hayalini kurduğu şeyler olmasa da yeni yetenekleriyle gururlandığını hissediyordu. Keşke bu yetenekleri hangi tür sayesinde elde ettiğini de bilseydi.

O duyguyu fark ettiğinde göle giden yolu yarılamıştı. Takip edildiği duygusunu. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Ne talihsizliktir ki Burnett'in ormana tek başlarına gitmemeleri ve sürekli kullanılan patikaları tercih etmeleri konusundaki uyarısını o an hatırladı. Etrafı dinleyip, yere çarpan ayaklarının sesinden farklı bir ses duymayı bekledi. Kulakları ormanın doğal sesleriyle dolduğunda biraz rahatladı. Yanına yaklaşan şey her neyse kuş ve böceklerin şarkılarını kesmelerine sebep olacak kadar uğursuz değildi. Elbette Kylie börtü böceğin bilgeliğine güvenip hayatını tehlikeye atacak da değildi. O duygu kendini iyice hissettirdi... yakınlarda birisi vardı. Şimdi ne yapmalıydı?

Mantığı yola devam etmesini söylüyordu. Geri dönmesi başı belaya girdiği takdirde başkalarının yardımından iyice uzaklaşacağı anlamına gelirdi. Aklına kasabada öldürülen o kızlar geldi ve inanılması güç bir biçimde daha da hızlı koşmaya başladı.

Çok geçmeden karşısına ormandaki o açıklık alan çıktı. Parlak güneş ışığı gözlerini kamaştırdı ve birbirlerine su sıçratıp gülüşen kampçılarını duydu. Saldırıya uğrayıp üzerinde kanlı bir tişört olan uğursuz bir varlık tarafından tekrar ormana sürüklenmediği için takip edildiği hissinin kendi kuruntusu olup olmadığını merak etti. Bu kadar paranoyak olabilir miydi?

Açıklık alandaki bir ağacın yanında durup, koştuğu için kesilen nefesini düzene sokmaya çalıştı. Derek'in kendisine yaklaştığını gördüğünde nefesi neredeyse eski haline dönmüştü. Genç perinin üzerinde sadece mayo vardı. Göğsü, bir önceki gece duştayken olduğu gibi çıplak ve ıslaktı. Mayosu üzerine biraz bol geliyor, hatta belinden düşüyordu ama ıslak olduğu için vücuduna yapışmıştı. Kylie onun mayosuz halini de bildiği için nefesinin tekrar kesildiğini hissetti.

“Selam,” dedi Derek. Bakışları Kylie’nin dudaklarına çevrildi ve Kylie onun kendisini öpmeyi arzuladığını anladı. Derek etrafa baktı ve yalnız olmadıklarını gördü. Bu yüzden onu öpmek yerine elini tutmayı tercih etti. “Hadi gel, su harika.”

Gerçekten harikaydı. Kylie bir sonraki saati su topu oynayarak, etrafa su sıçratarak, gördüğü herkesin beyin şablonunu inceleyerek geçirdi ve omuzlarında ağır bir yük olan sorunlarını tamamen unuttu. Onu rahatsız eden tek şey Perry ve Miranda’yı seyretmek oldu. Miranda bikinisinin içinde gerçekten harika görünüyordu ve bunu fark eden tek kişi Kylie değildi. Kamptaki bütün erkekler, hatta Derek bile ona kaçamak bakışlar fırlatıyor, karşılığında Perry’nin pek de dostça sayılamayacak bakışlarına maruz kalıyordu. Bu anlarda Perry’nin gözleri Kylie’ye zehirli bir yılanı hatırlatacak şekilde kapkara kesiliyordu.

Her şeye rağmen Kylie su sesleri ve kahkahaların arasında... eh, o güne dek hiç olmadığı kadar çok eğlendi.

Sonra Holiday’in telaşa ağaçların arasından fırlayıp doğruca göle koştuğunu gördü ve bütün eğlence bir anda sona erdi.

Kamp liderinin yüzündeki endişe attığı her hızlı adımla daha da büyüyordu. Sorun neydi? Holiday’in bakışları onunkilerle buluştu ve Kylie bu sorun her neyse kendisiyle ilgili olduğunu anladı.

Sudan çıkmak istedi ama kıyıya yaklaştıkça ayakları gölün çamur zeminine batıyordu. Hayatındaki bütün sıkıntılar birer domino taşı gibi zihnine dizildi ve bu yeni sorunun hangisiyle ilgili olduğunu merak etti.

Holiday’in arkasında beliren Selynn’in bakışları da doğrudan Kylie’ye yöneldi. Bu hiç de hayra alamet değildi.

Kylie kıyıda Holiday’le buluştu ve Selynn’i bilerek görmezden geldi. “Neler oluyor?”

“Bir sorunumuz var.” Holiday bakışlarını tekrar suya çevirip birini daha yanlarına davet etti. Kylie arkasına dönüp baktığında Derek’in kendilerine doğru yüzdüğünü gördü.

Yanına sokulan Selynn’i bir kez daha görmezden gelerek, “Ne oldu?” diye sordu Holiday’e tekrar.

“Bizimle geliyorsun,” dedi kurtkadın yüksek sesle. Kylie’nin bileğini tuttu. “Hemen.”

Yirmi Üçüncü Bölüm

Kylie kaşlarını çattı ve silkelenerek Selynn'in kavrayışından kurtuldu.

“Bana neler olduğu açıklanana dek hiçbir yere gitmiyorum.” Derek'in kıyıya çıkışını takip eden Holiday'e baktı. “Birileri bana sorunun ne olduğunu anlatabilir mi lütfen?”

Holiday bakışlarını ona çevirdi. Kamp liderinin alnındaki endişe kaynaklı kırışıklıklar Kylie'ye durumun ciddi olduğunu söylüyordu. “Annen.”

“Annem mi?” Kylie derin bir nefes aldı. Annesiyle yaptığı telefon sohbeti parça parça zihnine doldu. Ardından kulaklarında kötü bir şarkı gibi hayaletin uyarısı yankılandı. “*Bunu durdurmalısın. Bunu durdurmalısın yoksa sevdiğin birisi ölecek.*”

Ah, Tanrım, hayır.

“Ne olmuş anneme?” diye sordu güçlkle konuşarak. Annesinin o gün eve dönmek için uçağa bineceğini hatırladı.

Gözünün önünde bir uçak kazası belirdiğinde kalbi duracak gibi oldu. Ah, Tanrım, yoksa annesi...

“Seni ziyarete gelmiş olmalı,” dedi Holiday. “Geç bir saatte. Bahçe kapısına aldığımız yeni alarm nedense çalışmamış. Böylece annen kimsenin haberi olmadan içeri girmiş.”

“O burada mı?” Kylie’nin o an nefes almaktan çok annesinin sağ ve sağlıklı olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Uçağının düşmediğini bilmeye. Bir deli tarafından kaçırılmadığını ve Kylie’nin rüyalarının işaret ettiği gibi işkence görmediğini bilmeye.

“Evet, burada,” dedi Selynn her zamanki gibi kibirli bir sesle. “Okul kurallarını çiğnedi. Ziyaret saati çoktan bitmişti.”

Kylie, Selynn’e baktı. Bu kurtkadın neden bahsediyordu? Annesi iyi miydi, değil miydi? Tekrar Holiday’e döndü. “Neler oldu?” diye sordu. “Annem iyi mi?”

“Sadece biraz... kafası karışmış.” Holiday’in alnındaki kırışıklıklar derinleşti. “Kulübeni ararken yolunu kaybetmiş. Görmemesi gereken şeyler görmüş.”

“Ne?” Kylie, Perry’nin tek boynuzlu bir ata dönüştüğünü gördüğünde nasıl bir şok yaşadığını hatırladı. “Ne görmüş?”

“Hafızasını silmeliyiz,” dedi Selynn sert bir sesle. “Hem de hemen.”

Hafızasını silmek mi? “Bu... ne anlama geliyor?”

Kurtkadın, Kylie’yi kolundan tutup ormana sürüklemek istedi.

Kylie ona direndi.

“Hafıza silmek ne anlama geliyor?” diye sordu tekrar. Bunun neyi ifade ettiğini bilmiyordu ama kulağına pek de iyi bir şey gibi gelmemişti. Selynn’in kavrayışından kurtuldu ve ona kirpiklerini tek tek sayabileceği kadar yaklaştı. “Sakın anneme dokunayım deme!” diye gürledi ve sesi kendi kulaklarına bile tuhaf geldi. Eskisinden daha boğuktu. Daha kabaydı.

“Beni dinle, Kylie.” Holiday onun sırtına dokunup vücuduna gergin omuzlarını rahatlatan bir akım gönderdi. Selynn orada

olmasa Kylie onu dinleyebilir, hatta onun kendisini sakinleştirmesine bile göz yumabilirdi.

“Buna zamanımız yok,” dedi Selynn sert bir sesle. Bu defa Kylie’nin iki kolunu birden tutup parmaklarıyla onun tenini çürütecek kadar yoğun bir baskı uyguladı. Kylie ondan kurtulmak için çırpındığında kavrayışı daha da sertleşti.

“O bir insan,” dedi Selynn. “İcabına bakılması gerekiyor. Hemen.”

“İcabına bakılması mı gerekiyor?” Kylie öfke, hiddet ve annesinin güvenliği için duyduğu endişeyle boğulacak gibi oldu. “Lanet olsun, annem nerede?” Şimdi sesi daha da boğuklaşmıştı.

“Kes şunu, Selynn!” dedi Holiday. “Böyle yaparak onun kafasını karıştırıyorsun. Neler olduğunu anlayamıyor.”

“Evet, kes artık!” Derek’in sesi etrafta çınladı.

Kylie, Holiday’in bir kez daha omzuna dokunduğunu hissetti. Niyeti Kylie’nin vücuduna sakinleştiğini hissettirecek bir akım göndermekti ama Kylie her nasılsa bu akımın bedeninde dolaşmasına izin vermiyordu.

“Annen kendini toparlayacaktır,” dedi Holiday. Sesi sanki bambaşka bir yerden geliyordu. “Şu an Helen’in kulübesinde bekliyor. O...”

Kylie annesinin nerede olduğunu duyar duymaz bir kez daha Selynn’in kavrayışından kurtulmaya çalıştı. Ama kurtkadin tırnaklarının tenine batmasına neden olarak onu eskisinden bile sert tuttu. Kylie acıyı duydu ama kendisinin değil bir başkasının canı yanmış gibi hissetti.

“Bırak beni!” diye tısladı Selynn’in yüzüne.

Kylie, kadın dediğini yapmayınca kendisinin bile anlam veremediği bir içgüdüyle onu tişörtünden tutup kenara fırlattı.

Etrafta hayret dolu çığlıklar yankılandı. Bu çığlıklardan biri, Selynn’in bir bez bebek gibi havada uçup gürültülü bir sıçrama sesi eşliğinde suya düştüğünü gördüğünde Kylie’den

çıkması bile olabilirdi. Kurtkadın üstü başı çamura bulanmış halde suyun yüzeyine çıkıp ağzındakileri tükürmeye başladı. Öfkeyle kükreyip tekrar kıyıya yüzdü ve karaya adım attığında gözlerini onun yüzüne kenetleyip başını geriye atarak Kylie'nin üzerine yürüdü.

Holiday kendini Kylie'ye siper edip elini öne uzattı. "Bir adım daha atarsan ölüm meleklerinin gazabını çağırırım. Sözlerimde ciddi olmadığımı düşünüyorsan beni hiç tanımamışsın demektir."

Ama Selynn durmadı. Kylie'ye doğru yürümeye devam etti.

Bu defa olaya Della ve Derek müdahale edip kurtkadının homurdanarak yere yuvarlanmasını sağladılar.

Kylie, sonrasında olacakları seyrederek oyalanmadı. Hızla ormana daldı ve annesine bir an önce ulaşabilmek için son hız koşarken damarlarındaki kanın uğuldayarak aktığını hissetti. Olağanüstü bir hızla ilerlerken yanında ani bir hava akımı ve bir hareketlilik fark etti. Ormanın bir anda sessizleşmesi kendisine eşlik edenin bir vampir olduğunu söylüyordu. Gerçi şu an bunu düşünecek durumda değildi. Tek isteği kimse ona el sürmeden annesine ulaşmaktı. Onun saçının teline bile dokunacak olurlarsa...

Ormandan çıkıp kendini Helen'in kulübesine giden patikanın yakınlarında bulduğunda annesinin çığlıklarını duydu. Panik duygusu, özgür kalmak isteyen vahşi bir hayvan gibi göğsünü tırmaladı. Ormanın sınırını belirleyen ağaçların arasından geçip kendini patikaya atarak Helen'in kulübesine ulaştı.

Kapının önünde Burnett ve adeta uçarcasına gelen Holiday duruyordu. Kylie, Holiday'i kulübeye Burnett'in getirdiğini biliyordu.

"Bırakın gideyim!" Kylie annesinin çığlıklarını duydu.

Burnuna artık kan kokusu olduğunu bildiği o yoğun dut kokusu geldi.

Burnett'e baktı. "Çekil önümden!"

"Kylie." Holiday hızla Burnett'in önüne geçti. "Beni dinle, tamam mı? Annen iyi. Sadece biraz kafası karışık ve onu sakinleştirmemiz gerekecek."

"O yaralı." Kylie nefes almaya ve hem Burnett'i hem de kapıyı yere indirip annesine ulaşma arzusunu bastırmaya çalıştı.

"Yaralı falan değil," dedi Burnett ısrarla.

"Burnuma kan kokusu geliyor," dedi Kylie öfkeden köpürerek.

Gözleri koyu turuncuya dönüşen Burnett, "Bu onun kanı değil," dedi.

"Sana yemin ederim ki annen yaralı değil, Kylie," dedi Holiday. Ona dokunmak istedi ama Kylie hızla geri çekilerek buna izin vermedi. "Yemin ederim. Lütfen sakın ol. Bu sorunu halledeceğiz. Ama senin yardımına ihtiyacımız var."

"Onlara güvenebilirsin, Kylie," dedi bir ses ve aynı anda Kylie ciğerlerine buz gibi soğuk havanın dolduğunu hissetti.

Dönüp baktığında yanında Daniel'in durduğunu gördü. "Onlara güvenebilirsin," diye tekrarladı babası.

Daniel onu yarattığı soğuk havayla sarmaladığında Kylie'nin gözleri doldu. "Sakın ol." Babasının soğuk nefesi kulağına dokunduğu anda içinin kendisini rahatlatan bir sıcaklıkla dolduğunu hissetti.

Vücudunu tepeden tırnağa olağanüstü bir huzur kapladı. Bu şelaledeyken hissettiği huzura benziyordu. Ona her şeyin o kadar da kötü olmadığını ve inancını koruması gerektiğini söyleyen huzura.

Kylie başını kaldırıp ona bakmak istedi ama Daniel çoktan gitmişti. Birden fenalaştı, dizlerinin bağı çözüldü ve verandaya çöküp kaldı.

Holiday onun yanına çömeldi. "Annen kendine gelecek, Kylie. Söz veriyorum."

Kylie kamp liderine baktı. "O... o kimi görmüş? Perry'yi mi?"

“Hayır.” Holiday, Kylie’nin yüzüne düşen saçları geriye attı. “Helen’in Jonathon’a bir miktar kan bağışlamasına izin vermiştim. Jonathon ondan kan alıyormuş ve koyduğum kuralı çiğneyip...” Holiday kısa bir süre sustuktan sonra sözlerini sert bir sesle tamamladı. “Annen içeri girdiğinde Jonathan hortumla çektiği kanı içiyormuş. Bunun annen için berbat bir manzara olduğundan eminim. Böyle bir manzarayla karşılaşınca paniğe kapılmış.”

Kylie elleriyle yüzünü örttü. “Ah, Tanrım.” Bunu annesine nasıl açıklayacaktı?

“Jonathon korkmuş,” diye devam etti Holiday. “Annemi kolundan tutup Helen’in banyosuna kapatmış ve şifonyeri de kapının arkasına çekmiş. Sonra Helen’dan beni bulmasını istemiş. Ben de Burnett’in mümkün olduğunca hızlı bir şekilde buraya gelmesini sağladım.”

“Ona zarar vermedim,” dedi verandaya çıkan Jonathon. “Belki daha farklı bir yöntem izlemeliydim ama sana yemin ederim ki ona dokunmadım. Olanlar için üzgünüm.”

Kylie, Jonathon’a baktı. Üzerinde kan vardı ve Kylie kendine bu kanın annesine değil, Helen’a ait olduğunu hatırlattı. Derek de Jonathon’ın arkasından verandaya çıktı.

“Yapmamız gereken şey onun hafızasını silmek,” dedi Burnett.

Kylie birden az önceki duyularını ve Selynn’le yaptığı kavgayı hatırlayarak, “Hayır,” dedi

“Bu kötü bir şey değil,” dedi Holiday. “Hafızasını silerek yaşadıklarını zihninden çıkaracağız. Canı yanmayacak. Ama ne kadar sakın olursa yaptığımız işlem de o kadar kolay ve başarılı olur. Şu an annen hiç de sakın sayılmaz. Bence sen onunla konuşursan rahatlar.”

“Onunla konuşmak mı? Annem hortumla kan içen birini görmüş. Onu rahatlatmak için ne söyleyebilirim ki?” diye sordu

Kylie. “Ah, endişelenme anne, gördüğün sadece bir vampir mi diyeyim?”

Holiday, Kylie’nin gözlerinin içine baktı. “Annen korkudan çok senin için endişe duyuyor,” dedi Kylie’yi temin ederek. “Sadece senin iyi olduğunu bilmesini sağla. Sonra da Derek içeri girip...”

“Derek mi?” Kylie dönüp Derek’e baktı. “Neden Derek?”

Derek’in gözleri suçluluğa benzer bir duyguyla gölgelendi.

“Yakın bir zamanda Derek’in hafıza silme yeteneğine sahip olduğu ortaya çıktı,” dedi Holiday.

Derek başını salladı ve Kylie kısa bir an onun bu yeni yeteneğinden neden kendisine bahsetmediğini merak etti. Oysa her şeyi paylaştıklarını sanıyordu. Sonra düşünceleri tekrar annesine kaydı. “Madem Derek bu işte yeni... ya her şeyi berbat ederse?”

“Öyle bir şey olmayacak,” dedi Burnett. “Benim üzerimde sayısız pratik yaptı.”

Kylie tekrar Derek’e baktı. Hafıza silmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu ama bu düşünce onu korkutuyordu. “Elinizde daha deneyimli birisi yok mu?” Neyse ki Derek Kylie’nin böyle bir istekte bulunmasına alınmış gibi görünmüyordu.

“O kişi şu an başka bir olayla ilgileniyor,” dedi Burnett. “Bu işi ne kadar çabuk halledersek o kadar iyi olur. Çok beklersek Derek annenin zihninden daha fazla bilgi silmek zorunda kalır. Olaydan saatler öncesini bile silmesi gerekebilir. Elbette hafızanın mümkün olan en az kısmını silmek bizim için çok daha iyi.”

“Peki, bunun bir tehlikesi var mı?” Kylie sorusuna cevap almak için Holiday’e baktı.

Holiday başını iki yana salladı. “Elimizi yeterince çabuk tutarsak en büyük yan etki bir baş ağrısı ve zaman mefhumunu yitirmenin yarattığı bir şaşkınlık olur.”

Kylie yeniden Derek’e döndü. “Bana işleri berbat etmeyeceğine dair söz ver.”

“Söz,” dedi Derek. Ama sesinde şüphe mi vardı?

“Bu işlem için ne yapman gerekiyor?” diye sordu Kylie.

“Sadece ona dokunacağım,” dedi Derek.

Kylie başını salladı. Daniel’in, onlara güvenilebileceğini söylediğini hatırlayarak ayağa kalktı. “Sanırım anlaştık.” Sonra annesinin tekrar çığlık atmaya başladığını duydu. Burnett’e baktı. “Her şey yolunda gitse iyi olur.”

Kylie beş dakika sonra Jonathon’ın kapının önüne çektiği dev şifonyerin arkasından, “Anne,” diye bağırdı annesine.

“Acele et, bebeğim,” dedi annesi. Kısık sesle konuşması Kylie’ye onun uzun zamandır ağlayıp bağırdığını söylüyordu. “Buradan bir an önce çıkmalıyız. Etrafta korkunç insanlar var.”

“Sakin ol, anne,” dedi Kylie.

“Acele et, bebeğim. Onlar geri dönmeden kaçmalıyız.”

Burnett kapının önündeki şifonyeri çektikten sonra oradan ayrılacağını işaret etti. Derek başını salladı. Sonra Burnett ağır mobilyayı tek eliyle itti ve göz açıp kapayana dek kayboldu.

Kylie’nin annesi kapıyı ardına dek açıp dışarı fırladı ve korumacı bir tavırla Kylie’ye sarıldı. “Buradan bir an önce gitmeliyiz!” Sonra Derek’i fark edip Kylie’yi arkasına aldı. “Uzak dur,” diye bağırdı.

Derek bir sonraki adımına karar veremiyormuş gibi Kylie’ye baktı.

“Sakin ol, anne.” Annesinin, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü görmek Kylie’nin kalbini paramparça etmişti. “Bu Derek. İyi bir çocuktur.”

“Ona güvenmiyorum,” dedi annesi. “Buradaki hiç kimseye güvenemeyiz. Sadece gitmek istiyorum. Hemen.” Kylie’yi kolumundan tutup kapıya sürükledi. Kızını korumak istermiş gibi onunla Derek’in arasına girmişti.

Ne yapacağını bilemeyen Kylie olduğu yerde durdu. Annesinin dışarı çıkmasına izin veremezdi. Derek’i görünce bile

çığına döndüğüne göre Jonathon ve Burnett'i gördüğünde kesinlikle aklını yitirirdi

"Derek iyi bir çocuk, anne. Bizim buradan kaçmamıza yardımcı olacak," diye yalan söyledi. "Öyle değil mi Derek?" diye sordu sonra Derek'e bakarak.

"Evet, Bayan Galen. Sizin Kylie'yle birlikte buradan kaçmanıza yardımcı olacağım."

Kylie'nin annesi önce Kylie'ye, sonra Derek'e baktı. Gözlerinde paniğin sebep olduğu pırıltılar vardı ama Derek ona doğru bir adım attığında geri çekilmemişti.

"Durun kapıyı tutayım," dedi Derek. Sonra onlara doğru yaklaşıp Kylie'nin annesinin koluna dokundu.

Kylie hafızası silinen bir insanın ne tür bir tepki verebileceğini bilmiyordu ama annesinin gözlerinin geriye kaydığını ve kendinden geçerek yere yığıldığını görünce bir çığlık attı.

Tir tir titreyip onun hâlâ nefes alıp almadığını anlamak için kendini annesinin yanına bıraktı.

"Sorun yok." Derek, Kylie'nin yanına diz çöküp onun dirseğine dokundu. "Sadece bayıldı. Bundan emin olabilirsiniz, Kylie," dedi korkusunu okumuş gibi.

Aynı anda Burnett ortaya çıkıp Kylie'nin annesini kucakladı. "Onu arabasına götürüyorum. Sen de benimle gel," dedi Kylie'ye. "Kendine geldiğinde seni yanında bulmalı." Bakışlarını bir süre Kylie'den ayırmadı. "Her şey yolunda. Beni takip et. Neredeyse bitiyor."

Burnett gözden kayboldu. Kylie de onun peşi sıra yola koyuldu. Ona yetişmesi mümkün değildi ama annesinin onun kolları arasında olduğu düşüncesi ve şansının da yardımıyla Burnett'le arasındaki mesafe çok açılmadı.

Kylie sadece beş dakika sonra annesinin arabasının camını tıklatıyordu. "İyi misin anne?"

Annesi hemen uyanmayınca onun suni teneffüse ihtiyacı olabileceğini düşünerek arabanın kapısını açmamak için kendini zor tutmuştu. Ancak Burnett'in yapılmayacaklar listesindeki maddeler hâlâ zihninde yankılanıyordu.

- Telaşını belli etme çünkü bunu hissedip daha da huzursuzlanabilir.
- Fazla açıklama yapma. Bırak neler olup bittiğine kendisi karar versin.
- Sebepsiz yere ağlama.

Burnett bu son maddeyi söylerken Kylie'nin gözlerindeki yaşları işaret etmişti. Kylie annesi için böylesine endişeli olmasa bu "sebepsiz yere ağlama" maddesine karşı çıkabilirdi.

Arabanın camını tekrar tıklattı. "Anne?" Sakin bir sesle konuşmak için epeyce çaba harcamıştı.

Ona kalsa en az iki hafta boyunca hüngür hüngür ağlamayı çoktan hak etmişti. Duygusal bir travmaya katlanmak zorunda kaldığı bu son yarım saat hayatının en zor anıydı. Vahşi yaşam parkındaki o mücadele bile onu bu kadar etkilememişti.

Kollarına baktı ve Selynn'in tuttuğu yerde çürükler ve tırnak izleri görmeyi bekledi. Tuhaf bir şekilde teni tamamen pürüzsüzdü ve üzerinde tek bir iz bile yoktu. Garip. Yoksa çabucak iyileşme gibi yeni bir yetenek daha mı edinmişti?

Annesi gözlerini kırptırarak açtı ve Kylie tekrar karşısında duran manzaraya odaklandı. Doğrulan annesi etrafa bakıyordu ve belli ki neye uğradığını şaşırmıştı. Kylie önce hafıza silme işleminin başarısızlığa uğradığını düşündü. Sonra annesi başını çevirdi ve şaşkın gözleri onunkilerle buluştu.

Kylie dudaklarına bir gülümseme yerleştirip her şey yolundaymış gibi görüldüğünü umdu. "Buraya ne zaman geldin, anne?"

Annesi alnını kırıştırdı ve kolunu kaldırıp saatine baktıktan sonra arabanın kapısını açtı. Kaldırımı bastı ama arabadan çıkmadı. “Ben...” Gözlerini kırıştırdı. “Havaalanından çıkıp doğrudan buraya geldim.” Elini artık aralarında kızıl gölgeler olan koyu renkli saçlarının arasında gezdirdi.

“Buraya gelir gelmez uyuyakalmış olmalısın.” Kylie, Burnett’in kurallarından birini çiğnediğini fark ederek dudağını ısırırdı.

“Evet.” Annesi Holiday’in sözünü ettiği baş ağrısının açık bir kanıtı olarak elini şakağına bastırdı. “Bütün geceyi havaalanında, uçaklarda boş yer bulmaya çalışarak geçirdim.”

“Gerçekten yorgun olmalısın,” dedi Kylie ona bir gerekçe sunarak.

“Evet. Vay canına.” Annesi kolundaki saate bakıp arabadan indi. “Buraya gelişimi bile hayal meyal hatırlıyorum. Arabayı park eder etmez yorgunluktan uyuyakalmış olmalıyım. Bu da ikimize ders olsun. Sen sen ol, yorgunken asla araba kullanma.” Uzanıp Kylie’ye sarıldı. “Seni görmek çok güzel.”

Kahretsin, Kylie bir kuralı daha çiğnemek üzere olduğunu hissediyordu. Gözleri yaşlarla doldu ve o da annesine sımsıkı sarıldı. Ah, bu yaşların tek sebebi yarım saat içinde yaşananlar değildi. Kylie on altı yıllık yaşamında annesi tarafından nadiren kucaklanmasına ağlıyordu. Ayrıca aklına sadece birkaç saat önce oradan ayrılan babasına... yani üvey babasına sarılışı gelmişti.

Annesi geri çekildiğinde Kylie’ye baktı. “Sen iyi misin?”

“Evet.” Kylie gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. “Sadece... sen beni çok sık kucaklamazsın.”

“Bu da üzerine biraz çalışmamız gereken bir konu ha?” dedi annesi tekrar şakağına dokunarak.

“Evet, haklısın,” dedi Kylie. “Ama iyi bir başlangıç yaptık doğrusu.” Öyle olduğunu hissedebiliyordu.

Annesi tekrar saatine baktı. “Bir saattir uyuyor olmalıyım.”

“Sanırım bu uykuya ihtiyacın vardı,” dedi Kylie bahçe kapılarına yürüyerek.

“Evet. Kamp liderinizi arayıp ona biraz gecikeceğimi söylemeyi düşünüyordum. Ziyaret saatleri konusunda fazlasıyla titiz olduklarını biliyorum ama ne yazık ki telefonumun şarjı bitti.”

“Anladım. Neyse ki ben buradan geçerken arabayı görüp geldiğini Holiday’e söyledim. Ama ziyaret saatleri konusunda çok katılar.” *Ne olur Tanrım, bana bir daha aynı şeyi yaşatma.*

“Bence bu çok saçma,” dedi annesi. “İnsanın aklına bir şeyler sakladıkları geliyor.”

Kylie onun gözünün içine baka baka, “Hayır,” diyerek yalan söyledi ve bunun için kendini neredeyse kötü hissetti. “Hiçbir şey saklamıyorlar.” Kan içen, devasa bir ayı, tek boynuzlu bir at ve bir kurt gibi akla gelebilecek her türlü şekle girebilen insanlar dışında. Ya da yavru bir kediye yanlışlıkla kokarcaya dönüştüren kızlar dışında. Diğer bir deyişle Gölge Şelalesi Kampı’nda her gün yaşanan şeyler dışında.

“Ama bu konuda fazlasıyla disiplinli oldukları doğru,” dedi Kylie. “Bunun bizim güvenliğimiz için olduğunu söylüyorlar. Ayrıca senin de bana her zaman söylediğin gibi; kural kuraldır.”

“Biliyorum ve bundan sonra kurallara uyacağım.”

Tanrı’ya şükürler olsun! “Yemekhanede oturalım mı?”

“Senin kulübene de gidebiliriz.”

“Olur.” Kylie birden küçük kokarcası Çorap’ı hatırladı. “Ah, neredeyse unutuyordum... Della ve Miranda kulübede birkaç kız arkadaşını ağırlayacaktı. Yemekhanede daha rahat edebiliriz.”

“Fark etmez,” dedi annesi. “İçecek bir şeylerle bir aspirin alsam iyi olur. Başım anevrizma geçirecekmişim gibi ağrıyor.”

Kylie birden vücudunun bir kez daha buz kestiğini hissetti. Bir an o hayaletin geri döndüğünü düşündü.

Annesine baktı. “Bir daha o kelimeyi kullanma.”

“Hangi kelimeyi?”

“Anevrizma saçmalığını.” Kylie kendisine böyle bir şey söylenmese de birisinin zihnine müdahale edilip hafızası silindiğinde meydana gelebilecek komplikasyonlardan birinin de anevrizma olabileceğini düşünmüştü ve bu ihtimal onu hâlâ ölesiye korkutuyordu.

Annesi gülümsedi. “Sadece abartıyorum. Ben iyiyim.”

“Güzel,” dedi Kylie ve annesine baktığında onu bir daha asla görememekten ne çok korktuğunu hatırladı. Yüreği bir kez daha duyguların hücumuna uğradı. Neredeyse yeniden uzanıp annesine sarılacaktı ama yapmadı. Annesinin şüphelenmesinden çekindiği için değil, onun o ayki sarılma kotasını doldurduğunu düşündüğü için.

Kulağa inanılmaz gelse de Kylie ve annesi aradan yarım saat geçmesine rağmen hâlâ konuşacak bir şeyler bulabiliyordu. Şüphesiz bu sürenin en az on beş dakikasını Kylie’nin annesinin yeni makyaj tarzı hakkında konuşarak geçirmişlerdi. Kylie bu konuda sohbet etmekten hoşlandığını itiraf etmeliydi. Elbette annesinin bir erkekle flört edebileceği düşüncesine hâlâ tereddütlerle yaklaşıyordu ama bunun için şimdi değil, zamanı geldiğinde endişelenmeye karar vermişti.

Sonra annesi onun yaşadığı “ergenlik sıçramasını” fark etti.

“Göğüslerini bu kadar iri gösteren şeyin şu mucize sutyenlerden biri olduğunu söyle bana.”

“Korkarım ki değil,” dedi Kylie. “Ben ergenlik çağındaki bir genç kıyım.”

Bu konuşma annesinin Kylie’ye kasabada çıktığı alışverişi sormasıyla sonuçlandı. Ama Kylie ne alışveriş ne de kasabaya yaptığı son ziyaret sırasında olanlar hakkında konuşmak istiyordu. Bu yüzden konuyu babasının ziyaretine getirdi. Annesiyle en az beş dakika babası hakkında konuştular. Kylie ona sebep olduğu o utanç verici andan hiç bahsetmedi. Annesi onun, babasını o

kızla kasabada gördüğünü bile bilmiyordu. Ayrıca Kylie ona babasının, küçük kız arkadaşından ayrıldığını da söylemek istemedi. Her nedense ona bu konuyu hatırlatmak istemiyordu.

“Babanla konuşmana sevindim,” dedi annesi. “Son zamanlarda ne tür hatalar yapmış olursa olsun o hep iyi bir babaydı.”

“Evet,” diye onayladı Kylie.

Sonraki beş dakikayı kampta olmayı ne çok sevdiğini ve pasta süsleme dersine duyduğu ilgiyi anlatarak geçirdi. Bunları anlatmaktaki amacı annesini sonbaharda yatılı okula kaydını yaptırmaya ikna etmektir. Gerçi ondan bu izni o gün koparmayı düşünmüyordu. Annesi hatırlasa da hatırlamasa da yeterince kötü bir gün geçirmişti.

“Pasta süsleme dersini seviyor musun gerçekten?” diye sordu annesi. “Ben de severim. Sen küçükken kursa gitmiş ve sana Külkedisi temalı bir pasta yapmıştım, hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Kylie. “O pastaya bayılmıştım.” Bu da koca bir yalandı. Kylie o zamanlar on dört yaşındaydı ve annesi bir futbol karşılaşmasında takım arkadaşlarına peri masalı temalı pasta ikram ettiğinde utancından neredeyse yerin dibine geçecekti. Ama hey, bir küçük beyaz yalanın o gün söylediği diğer yalanların yanında ne önemi vardı?

Yalanlar bir kenara bırakılırsa annesiyle kurdukları yeni ilişki gerçekten iyi gidiyordu. Öylesine iyi gidiyordu ki Kylie ondan gerçek babasıyla ilgili biraz daha bilgi alma riskine girmeye karar verdi.

Kutu kolasını eline alıp çevirerek. “Bana Daniel’den biraz daha bahseder misin anne?” diye sordu.

Annesinin gözleri büyüdü. “Elbette ederim. Ama sanırım sana geçen sefer her şeyi anlatmıştım.”

“Bana doğru düzgün bir şey anlatmadın. Mesela... Daniel’in ailesi nereliydi?”

Annesi gülümsedi. “Bana ailesinin İrlanda’dan geldiğini söylemişti.”

“Ailesi İrlandalı mıydı?” diye sordu Kylie bu bilginin işine yarayıp yaramayacağından emin olamasa da. “Amerika’ya ne zaman gelmişler?”

“Bilmiyorum.”

“Peki, Daniel burada mı doğmuş?”

“Sanırım evet. Konuşmasında aksan yoktu.”

“Ama bunu kesin olarak bilmiyorsun, değil mi?” Kylie’nin içindeki umut ışığı yavaş yavaş sönmeye başladı. İrlanda’da evlatlık alınmışsa Daniel’in izini sürmesi neredeyse imkânsız hale gelmez miydi?

“Sanırım başka bir ülkede doğmuş olsaydı bana söylerdi.”

Kylie başını salladı. “Ailesinin Dallas’ta yaşadığını söylemiştin değil mi?”

“Dallas yakınlarında. Oralarda bir yerde işte.”

“Tam olarak nerede?” Kylie son iki haftayı Dallas’taki telefon numaralarını arayarak geçirdikten sonra onların orada yaşamadıklarını öğrendiğine inanamıyordu.

“Hatırlamıyorum.” Annesi Kylie’yi şöyle bir süzdü. “Onları bulmaya falan kalkışmayacaksın, değil mi?”

Pekâlâ, karar zamanı gelmişti. Kylie dedektifin yaptığı araştırmayı zamanı geldiğinde annesiyle paylaşacağını söylemişti. Belki de şimdi gösteri zamanıydı.

Annesinin o gün daha fazla stres yaşamasını istemeyerek, “Böyle bir şey yaparsam üzülür müsün?” diye sordu.

Annesi kaşlarını çatı. “Ben... ben sadece... Onların hayatta olup olmadıklarını bile bilmiyoruz.”

“Hayatta olma ihtimalleri var,” dedi Kylie. Annesine bu arayışın asıl amacının onlardan kendisini Daniel’in gerçek ailesine ulaştıracak bir bilgi edinmek olduğunu söyleyemezdi. Belki annesi bunu zaman içerisinde öğrenirdi ama her şeyin bir sırası

vardı. Ayrıca Kylie ona nasıl olup da Daniel'in evlatlık olduğunu bildiğini açıklamanın bir yolunu düşünemiyordu. Eh, bunu ancak hayalet meselesinden bahsederek açıklayabilirdi ve annesiyle bu tür bir sohbete girmeyi kesinlikle istemiyordu.

"Onları aramamın senin için bir sakıncası var mı gerçekten?"

Annesi nefesini bıraktı. "Benim için sorun değil, Kylie. Sadece onları bulursan bana kızmalarından endişe duyuyorum. Onlara bir torunları olduğunu haber vermediğim için pek çok kez suçluluk duygusuna kapıldım." Annesinin sesinde Kylie'nin dikkatini çeken bir şeyler vardı.

Birden onun böyle bir suçluluk duygusuna kapılmasının Daniel'in ailesinin yerini bildiği anlamına geldiğini düşündü.

"Onların nerede olduğunu biliyor musun anne? Onları nasıl bulabileceğimi biliyor musun?"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Annesi başını öne eğdi. “Ben...”

“Lütfen, anne,” dedi Kylie. “Lütfen. Bir şeyler biliyorsan bana söyle.”

Annesi kutunun içindeki sıvıyla büyülenmiş gibi kolasıyla ilgileniyordu. “Ölüm ilanını çöpe atmaya cesaret edemedim,” dedi nihayet. “İlanı senin duvarda asılı bebeklik fotoğrafının arkasına ilıstırdim. Orada Daniel’ın ebeveyninin isimleriyle birlikte yaşadıkları şehir de yazıyor.”

Kylie’nin yüreğı yeni bir umutla doldu. “Eve döndüğünde o ilanı taratıp bana gönderir misin? Lütfen.”

Annesi başını salladı. “Hâlâ hayattalarsa benden nefret edecekler.”

“Ben öyle düşünmüyorum, anne. Bence benimle tanıştıkları için mutlu olacaklar.”

Annesi Kylie’nin yanağına dokundu. “Üzgünüm, bebeğim. O zaman doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ama şimdi... anlıyorum ki doğru kararlar vermemişim.”

“Elinden geleni yapmışsın,” dedi Kylie. Ve hiç düşünmeden, kucaklaşmaktan hoşlanmayan annesini bir kez daha kucakladı.

Kylie bir saat kadar sonra annesinin kullandığı aracın önce küçük, mavi bir noktaya dönüşmesini, sonra da tamamen gözden kaybolmasını seyretti. Kampa döndüğünde Holiday, Burnett’le birlikte onu bahçe kapısında bekliyordu.

Kylie onların kendisini bekleme sebebinin bu olduğunu düşünerek, “Sanırım annem iyi olacak,” dedi.

Sonra Burnett’in, onun annesiyle yaptığı sohbeti baştan sona dinlemiş olabileceğini düşündü. O an Holiday’le ikisinin sadece annesinin durumunu sormak için orada olmadıklarını hissetti.

“Selynn’le kavgaya ederek başımı derde mi soktum?” diye sordu. Bu düşünce annesiyle yaptığı sohbet sırasında da aklından geçmişti. Bundan hoşlansa da hoşlanmasa da Selynn’in bir FAB üyesi olduğunu kabul etmeliydi.

Holiday başını iki yana salladı. “Hayır. Selynn hak ettiğini aldı. Bu olaya tamamen yanlış müdahale etti. Hem de çok yanlış.”

Holiday bunu sadece Kylie’ye değil, ona da söylüyormuş gibi Burnett’e baktı. “Birileri gölde olanlarla ilgili bir laf söyleyecek olursa dananın kuyruğunun nasıl koptuğunu ilk ben anlatırım.”

Kylie tam ona neyi kast ettiğini soracakken Burnett omuzlarını silkti. “Bu konuda kimsenin bir şey söyleyeceğini sanmıyorum,” dedi gözlerinde neşeli bir ifadeyle. “Ayrıca ben bu sözü hiç anlamamışımdır. Bir dananın kuyruğunun kopmasıyla, birinin canına okumanın ne alakası var?”

“Hiçbir fikrim yok.” Holiday tekrar Kylie’ye baktı. Burnett de onun bakışlarını takip etti ve ikisi yine az önceki gibi tuhaf bir ifadeyle onu süzmeye başladılar. Kylie bir kez daha sorunun ne olduğunu merak etti. “Sorun Selynn değilse ne madem?” diye sordu.

Burnett ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. “Sanırım sadece senin iyi olduğunu bilmek istedik.”

Kylie tam ona cevap verecekken ikisinin yine gözlerini ayırmadan kendisine baktıklarını fark etti. “Tek sorun buysa neden ikiniz de her an kuyruğum çıkabilirmiş gibi tuhaf bir ifadeyle yüzüme bakıyorsunuz?”

“Kuyruğunun çıkacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu Burnett endişeli bir sesle.

Ah, kahretsin! Burnett ciddiye.

Kylie poposunda ansızın bir kuyruk belirip belirmediğini anlamak için elini arkasına götürdü. Bir şey bulamayınca kaşlarını çatarak onlara baktı. “Benden sakladığınız şey ne?”

“Bugün bazı yeni yetenekler sergiledin,” dedi Burnett.

“Hızlı koşmamı mı kastediyorsun?”

“Hem onu ve hem de Selynn’i alaşağı etmeni,” dedi Holiday. “Dolunay bu kadar yaklaşmışken bir kurtadamlı başa çıkmak zordur.”

“Yine bir kurtadam olduğumu mu düşünmeye başladınız?”

Holiday, Burnett’le göz göze geldi. Sonra ikisi birden Kylie’ye baktı.

“Bundan hâlâ emin değiliz,” dedi Burnett. Şimdi Kylie’yi daha farklı bir ifadeyle süzüyordu.

“Ne var?” diye sordu Kylie ısrarla.

“Beyin şablonun,” dedi Holiday bir itirafta bulunurmuş gibi.

“Ne olmuş ona?” Kylie alnına dokundu. “Beynimi nihayet erişime açtım mı? Bana hangi tür olduğumu söyleyebilir misin?”

“Hayır,” dedi Holiday. “Sadece beyin şablonun hareket halinde.”

“Hareket halinde mi? Değişiyor mu yani?”

Holiday ve Burnett aynı anda başını salladı.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Kylie.

Holiday’in yüzündeki meraklı ifade yerini bir anda şefkate bıraktı. “Bu sadece...”

“Bunun sadece bir varsayım olduğunu biliyorum. Hadi söyle artık.” Kylie kamp liderine elini çabuk tutmasını işaret etti.

“Bir tek şekil değiştiricilerin beyin şablonu hareket edip değişir,” dedi Holiday.

“Yani şimdi de bir şekil değiştirici olduğumu mu düşünüyorsunuz?” Kylie bir şekil değiştirici olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı. Dev aslanlara dönüşmenin ve...

“Senin şablonun bir şekil değiştiricide olması gerektiği gibi değişmiyor,” diye düzeltti Burnett. “Onların şablonu sadece farklı bir forma geçtikleri sırada değişir.”

Kylie bir şeylere dönüşmediğinden ya da göğüslerinin bir beden daha büyümediğinden emin olmak istercesine kendine şöyle bir baktı. Sonra bir kuyruğa dokunmamak için dua ederek elini tekrar poposuna götürdü. “Bende bir değişiklik yok,” dedi.

“Biliyoruz,” dedi Burnett.

Sonra Holiday onun gün içerisinde yeterince sorun yaşadığının farkındaymış gibi Kylie’nin yanına gelip ona sarıldı. “Hadi gel. Şelaleye bir yürüyüş yapmaya ne dersin?”

Kylie başını salladı. Aslında kulübesine dönüp göz pınarları kuruyana dek ağlamayı planlıyordu ama şelaleye gitmek kulağına daha hoş gelmişti.

“Ben de sizinle geliyorum,” dedi Burnett.

“Sanırım yalnız gitmeyi tercih ederiz,” dedi Holiday.

“İkiniz ormana yalnız gitmemelisiniz,” diye karşı çıktı Burnett. “Bahçe kapısındaki alarmin neden çalışmadığını hâlâ bilmiyoruz.”

“Ben o kadar da savunmasız olduğumuzu düşünmüyorum,” dedi Holiday başıyla Kylie’yi işaret ederek.

“Yanınızda olursam daha çok içime siner.” Burnett kaşlarını çatı. “Orada olduğumu bile fark etmezsiniz. Sizi uzaktan takip ederim.”

Holiday “nasıl istersen” der gibi gözlerini devirdikten sonra Kylie’yle birlikte şelalenin yakınlarına çıkan patikada yürümeye başladı. “Beni ancak onunla aramdaki seksen kilometrelik bir mesafe mutlu edebilir.”

“Seni duyabildiğimi ne zaman aklında tutacaksın acaba?” dedi Burnett on beş adım öteden.

“Bunu unuttuğumu da nereden çıkardın?” diye cevapladı Holiday sessizce.

Kylie pazartesi sabahı hayaletin varlığının yarattığı soğukla uyandı. Gözlerini açtığı anda hayalet hâlâ ortaya çıkmamıştı. “Buraya gelip sadece beni uyandırmanın hiçbir işe yaramayacağının farkındasın değil mi? Bana bir bilgi vermeli, yardım etmem gereken kişinin kim olduğunu öğrenmenin bir yolunu göstermelisin.”

Cevap alamayınca örtüyü çenesine dek çekti ve burnunun üzerinde minik bulutlar yaratan nefesini seyretti. Holiday’le şelaleye yaptığı yolculuk hem olağanüstü hem de fazlasıyla cesaret kırıcı geçmişti. İki tek bir kelime bile konuşmayıp yan yana yere oturmuş ve çağlayarak akan suyu seyretmişti. Kylie’nin bir önceki ziyaretinde hissettiği ambiyans etkisini daha da güçlendirmişti. Ziyaretin olağanüstü olan kısmı buydu.

Peki ya cesaret kıran tarafı? Bu defa orada bulunduğu süre boyunca aldığı mesaj her şeyin yoluna gireceği şeklinde değildi. Hayır. Bu mesaj daha çok konsantrasyonunu bozmaması ve inancını yitirmemesini söylüyor gibiydi.

Kylie şelaledeki varlıkla tartışabileceğini bilse taş tavana bakıp, “Gerçekten mi?” diye kükrerdi. “Bana verebileceğin tek şey bu mu?”

Neye konsantre olması gerektiğini bilmezken nasıl konsantre olabilirdi? Ortaya çıkmaya bile tenezzül etmeyen hayaletlere konsantre olmak yeterince zordu.

Odanın sıcaklığı birkaç derece daha düştü.

“Evet, seni kastediyorum,” dedi Kylie hayaletle yüksek sesle.

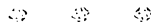
İnancını yitirmemeyi başarması da aynı oranda zordu. İnanca sahip olmak kötü bir şeyin olmayacağına güvenmek anlamına gelirdi. İki genç kızın asi bir vampir tarafından öldürülmesi yeterince kötü değil miydi? Kim annesinin hafızasının silinmesini iyi bir şey olarak görebilirdi? Bütün bunlara, değişen beyin şablonunun, başkalarının ona bir kaçık olduğunu düşünüyor-muş gibi bakmalarına sebep olmasını da eklemeliydi. İnsanların rüyasına dalmak için kontrol edilmez bir arzu duymasını da unutmamak gerekirdi. Hal böyle olunca yıkılan inancı ancak birkaç steroit hapıyla ayağa kalkabilirdi.

Kylie hayaletin yarattığı soğuk hava ağır ağır etkisini yitirmeye başladığında hayal kırıklığıyla nefesini bıraktı. Harika! Şafak vakti neye uğradığını şaşırarak uyandırıldığı bir gün daha eline buna değecek hiçbir şey geçmemişti. Yan dönüp yastığını yumrukladı ve moralinin her geçen dakika daha da bozuldu-ğunu hissetti.

Ah, bu, herkesin yaşadığı şu pazartesi sendromlarından biri değildi. Hayır, bundan çok daha fazlasıydı. O gece dolunay çıkacak ve kim bilir neler olacaktı. Böylesine kötü bir ruh hali içerisinde uyanması bir kurtadam olduğu ihtimalini güçlendiriyordu.

Kylie'nin canını sıkan tek şey kurtadama dönüşme ihtimali değildi. Nihayet Derek'le çıkmaya karar vermişken onunla bir türlü baş başa kalamıyor ve ona teklifini kabul ettiğini söyleyemiyordu. Bir de o gün ya da bir sonraki gün kampa dönmesi muhtemel şu kurtadam meselesi vardı. Daha doğrusu iki kurtadam. Fredericka'yla tekrar karşılaşmayı dört gözle beklediğini söyleyemezdi. Peki o rüya fiyaskosunun ardından Lucas'la yüzleşmek? Ah, evet, bu çok eğlenceli olacaktı!

İnleyerek tekrar yastığını yumrukladı ve örtüyü yüzüne çekti.

Yataktan kalkmasının üzerinden beş, e-postalarını kontrol edip de annesinden Daniel'ın ölüm ilanını içeren bir mesaj gelmediğini öğrenmesinin üzerinden de iki dakika geçtikten sonra ev arkadaşlarını çıldırtmayı başarmıştı. Elbette önce onlar kendisini sinirlendirmişti. Bütün olanların ardından o günü kendine tatil ilan etmeye karar verdi. İnsanlardan uzak duracaktı. Doğaüstü varlıklardan da öyle.

Günü kokarcasıyla baş başa geçirecekti.

Buzdolabından bir kola alıp Çorap'ı kucakladı. Ev arkadaşlarından Holiday'e onun bir günlük tatil yapmaya karar verdiğini söylemelerini istedikten sonra odasına girdi ve sırf canı istedi diye kapıyı çarparak kapadı.

Saat dokuzda Holiday odasının kapısını tıklattı. "Sadece iyi olup olmadığını merak ettim."

Kapının açıldığını duyan ama bir saat önce yığılıp kaldığı gibi yatakta yüzükoyun yatmaya devam eden Kylie, "Sadece yalnız kalmak istiyorum," dedi.

"Moralin mi bozuk?" Holiday'in bu sorusunda Kylie'nin düşünmek istemediği pek çok anlam vardı.

"Evet, moralim yerlerde," dedi sırtüstü dönerek.

"Tamam." Holiday dudağını kemirdi. "İhtiyaç duyduğunda yanında olduğumu bil yeter."

"Biliyorum," dedi Kylie.

Saat onda kapının bir kez daha tıklatıldığını duydu. Bu defa ses odanın değil, kulübenin kapısından geliyordu.

"Defol," diye bağırdı Kylie.

Çok geçmeden Derek onun tarafından davet edilmeye gerek görmeden odaya girdi. Bu hareketiyle Kylie'yi iyice çıldırtmıştı. Sonra Kylie'nin aklına kendisini benzer şekilde öfkeleniren ama henüz Derek'e söyleme fırsatı bulamadığı farklı bir şey geldi. "Neden bana hafıza silme kabiliyetine sahip olduğundan bahsetmedin?"

Derek yatağa oturdu. "Burnett bunu herkese söylemememi tembih etti."

"Ben herkes miyim?" diye sordu Kylie. Sonra yatakta doğrulup dizlerini göğsüne çekti.

Buna ses tonu ya da sorduğu soru mu sebep olmuştu yoksa siniri bulaşıcı mıydı bilmiyordu ama Kylie öfkeli bir insanı hemen tanırdı ve Derek şu an öfkeliydi. "Belki de birilerinin bana olan ilgini öğrenmesinden korkmak yerine benimle daha fazla görüşmeyi deneseydin bunu konuşacak zamanımız olurdu."

"Bunun için senden özür dilediğimi hatırlıyorum." Kylie bacaklarına sarıldı. "Elbette bu beni affettiğin anlamına gelmiyor," diye ekledi alaycı bir sesle.

Derek başını iki yana salladı. "Pekâlâ, tamam, belki de sana *bunun* için kızma hakkına sahip değilim."

Bunun kelimesini vurgulayışı Kylie'yi ona yeni bir soru sormaya teşvik etti. "Ama bana başka bir şey için kızgınsın, değil mi?"

Derek kaşlarını çatı. "Aslında kızmamalıyım ." Elini saçlarının arasında gezdirip Kylie'ye baktı. Kylie onun gözlerinde derin bir duygusal acı görünce kendi huysuzluğunu unuttu ve Derek için endişelenmeye başladı.

"Seni kızdırmaması gereken şey ne?"

Derek yataktan kalkıp odanın karşı tarafına yürüdü. "Bana hiçbir zaman yalan söylemedin. Yani öyle sayılır. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun. Suçluluk duygusuna kapıldığında onu düşündüğünü biliyordum. Biliyordum çünkü bunu hissediyordum. Yine de bir aptal gibi, benimle çıkmayı reddettiğin halde senin peşinden koşmaya devam ettim."

Kylie başını iki yana salladı. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım."

Derek durup nefesini bıraktı. Sonra güzel, sıcak ve hâlâ acılı gözleri bir kez daha Kylie'ninkilerle buluştu. "Kızmam gereken tek kişi benim."

Kylie yeniden huysuzlanmaya başladığını hissederek, “Ne için?” diye sordu.

“Ama üstesinden gelemediğim tek şey senin bunu bana söylememen oldu.”

“Sana neyi söylememişim?” Kylie’nin kafası karışmış ama bir şeyleri fark etmeye başlamıştı. Derek’in Lucas’tan bahsettiğini tahmin ediyordu. Gerçi bunun bir önemi yoktu çünkü Lucas’la ilişkisi onun için tarih olmuştu. Bu konuda kararlıydı.

Evet, gördüğü o rüyalar vardı. İçini tekrar suçluluk duygusu kapladı.

Derek elini salladı. “İşte benim yanımdayken hissettiğin şey bu. Suçluluk duygusu.” Başını iki yana salladı. “Bana bunun doğru olmadığını söyle. Bunca zaman ondan mektup aldığının doğru olmadığını söyle.”

Bu soru Kylie’nin zihninde yankılandı. “Ben... ben ona bir kez bile cevap yazmadım.” Derek’e yanlış bir şey yapmadığını kanıtlama arzusundaydı. Ama kendini tüm etkisiyle hissettiren gerçek, kemiğe asılan iri ve vahşi bir köpek gibi zihnine yerleşip kalmıştı. Derek’in, öpüştüğü bir kızdan mektup aldığını bilse kendisi de onu kıskanırdı. Bundan kesinlikle hoşlanmazdı. Şüphesiz Derek’in o kızla ilgili seksi rüyalar görmesinden de öyle.

“Derek,” dedi usulca, “yemin ederim ki niyetim...”

“Beni incitmek değildi,” diye tamamladı Derek onun yerine. “Sana inanıyorum. Bunu beni incitmek için yapmadığını biliyorum. Sen gaddar ya da kötü birisi değilsin. İçinde kötülük yok. Sadece biraz kafan karışık.”

Kylie ayağa kalkıp onun yanına giderek elini tutmak istedi ama Derek buna izin vermedi. Kendini bu şekilde geri çekmesi Kylie’nin canını acıtmıştı. Onun gözlerinin içine bakarak durumu açıklamanın bir yolunu bulmaya çalıştı. “Haklısın. Pek çok konuda ne yapacağımı bilemediğim doğru. Benim için önemlisin. Hem de çok. Seninle beraberken kendimi güvende

hissediyorum. Beni öptüğünde her türlü duyguyu aynı anda yaşıyorum. O an gözüme her şey güzel görünüyor ve artık böyle hissetmemin senin için olup olmadığı umurumda bile değil. Sadece bu duyguyu yaşamak istiyorum, tamam mı? Seninle çıkmak istiyorum.”

“Bunu gerçekten isteseydin bana daha önce cevap verirdin.”

“Verecektim ama senin de dediğin gibi... kafam biraz karıştı.”

“Lucas yüzünden mi?”

“Hayır.” Kylie ona, bu soruyla ilgili kendisine verdiği cevabı verdi. “Hâlâ hangi türden olduğumu öğrenmeye çalıştığım için.”

“Ama ben sana bunun bir önemi olmadığını söylemiştim.”

“Benim için önemli,” dedi Kylie. Yine de ruhunun erişmek istemeyeceği kadar derin bir yerinde Derek’in haklı olduğunu biliyordu. Hangi türden olduğundan emin olamaması Derek’in daha önceki çıkma teklifini kabul etmemesinin nedenlerinden sadece biriydi. Diğer sebep de Lucas’tı.

Ama Kylie kendi kendine ısrarla bunun Derek’e olan duygularını değiştirmedeğini söyledi. Tıpkı Holiday’in teyzesi Stella örneğinde olduğu gibi. Lucas’ı çekici buluyordu fakat bu konuda herhangi bir adım atmayacaktı. Bir kez daha Derek’in elini tutmayı denedi ama o yine izin vermedi.

“Bir karar vermek zorundasın Kylie çünkü ben bu belirsizlikle yaşamaya daha fazla katlanamayacağım. Babam sebebiyle hayatımda yeterince belirsizlik var ve daha fazlasını kaldıramam.”

“Ben kararımı verdim,” dedi Kylie. “Seni seçtim. Bunu sana dün söyleyecektim ama sonra araya başka şeyler girdi.”

Kylie, Derek’in ona yaklaşmasıyla rahat bir nefes aldı. Onu öpmek için uzandı. Çılgınca bir arzuyla Derek’le öpüşmek, ona kendisi için ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyordu.

Derek onun yanağına dokundu. “Bana olan duygularına ancak Lucas’a karşı hissettiklerinden emin olduğunda güvenebilirsin.”

“Yanılıyorsun.” Kylie dudaklarını birleştirmek üzere hamle yaptı ama Derek parmağını dudağına bastırarak onu durdurdu.

“Hayır. Artık öpüşmek yok. Sen kararını verene dek arkadaş kalacağız.” Hem kırıgın hem de acılı sesi Kylie’yi derinden sarsmıştı.

O, Derek’le sadece dost olmak istemiyordu. Daha fazlasını arzuluyordu. “Lütfen bunu yapma, Derek. Ben hiçbir zaman...”

Derek parmağını bir kez daha onun dudaklarına bastırdı. “Beni yaralamak istemediğini biliyorum, Kylie. Ama canım acıyor. Senin hissettiğin her şeyi hissedebiliyorum. Benim için durumu katlanılması güç kılan da bu zaten.” Bu sözlerle birlikte geriye doğru bir adım attı. “Artık gitsem iyi olur.”

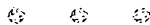
Kylie’nin yüreği acı, gözleri ise yaşlarla doldu. Derek’i kaybetmek üzereydi. Bundan adı gibi emindi.

Derek odanın kapısına kadar yürüdüktan sonra dönüp ona baktı. “Bunu sana arkadaşın olarak söylüyorum. Fredericka geri döndü. Sana zarar vermek istiyor. Sanırım bana Lucas’ın mektuplarıyla ilgili bilgi vermek bu arzusunu tatmin etmeye yetmeyecek. Dikkatli ol. Özellikle de bu geceye dek. Kurtadamlar değişim yaşamadan önce fazlasıyla saldırgan olur.”

Kendisi de her an birilerinin üzerine yürümeye hazır olan Kylie yüzünden akan yaşları sildi. Derek’in Lucas’ın mektuplarından nasıl haberi olduğunu merak etmişti. Şimdi sorunun cevabını almış ama bundan biraz olsun hoşlanmamıştı. Derek’e mektupları anlatan Fredericka’ydı. Fredericka bunu yaparak sadece Kylie’yi değil, Derek’i de üzmüştü.

Kylie elini yumruk yapıp, “Merak etme,” dedi. “Artık eskisi kadar savunmasız sayılmam.”

“Savunmasız olmadığın doğru,” dedi Derek. “Ama belli ki o kızın sana bir garezi var. Ona fazla bulaşmasan iyi olur.”

Bir saat sonra, kırılan kalbini onarmayı hâlâ başaramayan Kylie e-postalarını kontrol etti ve nihayet annesinden Daniel'in ölüm ilanını içeren bir mesaj geldiğini gördü. Belki de o ana dek berbat geçen günün etkisiyle zaten patlamaya hazır olduğu için babasının ölüm ilanını görür görmez başını masanın üzerine bırakıp hüngür hüngür ağlamaya başladı. Hem Daniel hem de Derek için ağlıyordu.

Babasının ölümünü tasvir eden, rüya/hayal arası o görüntüleri hatırladı. Daniel savaş sebebiyle viraneye dönen bir köyü terk edeceği sırada saldırıya uğrayan bir kadını kurtarmak üzere geri dönmüştü. Hayatını sadece ülkesi için değil, bir yabancı için de feda etmişti.

"Seni seviyorum, Daniel." Kylie onun kendisine kısa bir ziyarette bulunacağını umdu. Daniel'in anne ve babasının hem ismini hem de Teksas, Gladlock'ta yaşadıklarını bir kâğıda not aldı. İnternette yaptığı kısa bir araştırma Gladlock'un, Dallas'ın yüz yirmi kilometre dışındaki küçük bir şehir olduğunu söylüyordu. Yüreğinin hâlâ acıdığını hissederek Kent B. Brighten adına kayıtlı bir telefon numarası olup olmadığını araştırdı. Kulübenin kapısı ardına dek açıldığında yaptığı araştırmayı henüz tamamlayamamıştı.

Miranda ya da Della'yı göreceğini düşünerek başını kaldırdı. Ama hayır. Ziyaretine gelen kişi Fredericka'ydı. Üstelik içeri girmeden önce görgü kurallarına uyup kapıyı çalma zahmetine bile girmemişti.

Yirmi Beşinci Bölüm

“Şu hayalet kıza da bakın hele.” Fredericka’nın ukala ses tonu Kylie’nin sinirine dokunmuştu

“Belli ki o kızın sana bir garezi var. Ona fazla bulaşmasan iyi olur.” Derek’in sözleri zihninde yankılandı.

Pekâlâ, Derek haklıydı. Fredericka’ya bulaşmak istemiyordu ama o hemen karşısında dururken başka bir seçeneği olduğundan emin değildi. Bu saatten sonra yapabileceği bir şey yoktu. Ne kaçabilir ne de yatağın altına saklanabilirdi.

Masadan kalkıp içindeki güvensizliğin onun tarafından fark edilmeyeceğini umarak kızın gözlerinin içine baktı.

Bir gün önce Selynn’e karşı korku hissetmemişti. Annesini koruma güdüsüyle hareket etmişti. Şu an ise korunması gereken kişi kendisiydi ve annesi söz konusuyken karşısındakinin kıcını tekmelemeye teşvik eden güdüsü, bavulunu toplayıp tatile çıkmış olmalıydı.

İçinde bulunduğu zor durumdan blöf yaparak sıyrılabilme umuduyla Fredericka’nın sert ses tonunu ve savunmacı duruşunu taklit etmeye çalıştı. “Vay canına, kapıyı çaldığını duymadım.”

Fredericka'nın dudaklarından Kylie'nin blöfünü gördüğünü söyleyen silik bir gülümseme geçti. "Artık şu konuşmayı bir an önce yapalım da kurtulalım diye düşündüm." Kurtkadın içerideki mobilyaları inceliyormuş gibi etrafa baktı. Gerçi kulübede diğer kulübelerden farklı ya da görmeye degecek bir şey yoktu. Fazlasıyla kabarık, kahverengi kanepeye, benzer özelliklerdeki ve neredeyse kanepeye yakıştığı söylenebilecek altın rengi bir sandalye eşlik ediyordu. Kylie'nin annesi içeriyi biraz olsun renklendirecek birkaç kırlent getirmişti. Sehpalarda sade, beyaz ışık veren kullanışlı abajurlar vardı ve Miranda da etrafı kristallerle süslemişti.

Kylie, Fredericka'nın arkasında kulübede bir yabancı olduğunu fark etmenin telaşıyla kaskatı kesilen Çorap'ı gördü. Kokarca kırmızı ve altın rengi bir yastığın altına gizlendi.

Kylie saklandığı için onu suçlayamazdı.

"Yapacağımız sohbetin konusu ne?" diye sordu Fredericka'ya. "Sana birisinin evine kapıyı çalmadan girmenin ne kadar kaba bir davranış olduğunu anlatmamı mı istiyorsun yoksa?" Bu sözleriyle Fredericka'yı kışkırtmış olabileceğini biliyordu ama bunun bir çeşit sınama olduğunu ve korkusunu belli etmesinin kurtkadını kışkırtmasından daha büyük bir tehlikeye yol açacağını hissediyordu.

Hafifçe homurdanan Fredericka'nın gözleri parladı. Kylie kendisini baştan aşağı süzen davetsiz misafirinin bakışları karşısında yastığın altına gizlenen Çorap'ın yanına kıvrılmamak için kendini zor tuttu.

Fredericka kaşlarını kıpırdattı. Kylie de yeni yeteneğiyle ilk kez bu kadar gururlanarak aynısını yaptı. Kurtkadının beyin şablonu bir gün önce gölün kıyısında incelediği diğer kurtadam şablonlarından farklı sayılmazdı ama onlardan daha koyu renkli çizgilere sahip olması kötülüğü simgeler gibiydi. Bunun bir an-

lamı var mıydı? Kylie'nin gerçekten de Beyin Şablonu Okumaya Giriş dersine kaydolması gerekiyordu.

"Senin bizden biri olabileceğini duydum." Fredericka gözlerini kısarak ona baktı.

Bu zorbayla kan bağı taşıyor olma fikri Kylie'nin midesini bulandırılıyordu. Bakışları tekrar kanepedeki titreyen yastığa çevrildi. Holiday'in, onun bir kurtadam olamayacağı çünkü kedilerin bu türden nefret ettiklerine dair sözlerini hatırladı. Kamp liderinin bu konuda haklı olduğunu umdu. Hayatının geri kalanını kan içerek geçireceği düşüncesi bile ona bir kurtadam olma düşüncesinden çok daha güzel geliyordu.

Savunmacı duruşundan taviz vermeyerek, "Senin yerinde olsam duyduğum her şeye inanmazdım," dedi.

"Ben de senin yerinde olsam bir kurtadama dönüşmenin ikimizin karşı karşıya kalacağı anlamına geldiğini aklımdan çıkarmazdım. Ve dolunayda duygular çoğunlukla kontrolden çıkıp yüksek oranda kayıplara sebep olur."

"O zaman arkani kollasan iyi edersin," dedi Kylie bu defa gerçekten blöf yaparak.

Fredericka'nın kaşları çatıldı. "Bu kayıplara özellikle de bir dişi, erkeğine başka bir dişinin kur yaptığını hissettiğinde rastlanır."

"Erkeğini sahiplenmekte hâlâ sorun yaşıyorsun ha?" dedi Kylie korkusunu bastırmaya çalışarak.

Fredericka'nın altın rengi gözleri daha da parlaklaştı. "Bu koku ne?" diye sordu havayı koklayarak.

Kylie bakışlarını Çorap'ı gizleyen yastığa çevirmeye cesaret edemedi. "Bilmiyorum ama rahatsız oluyorsan kapı hemen arkada."

"Bu koku... ne bileyim, bir aslana falan ait olabilir mi?" Fredericka'nın sol kaşı yukarı kalktı.

Kylie bu fırsatı kaçırmadı. "Bunu senin yaptığını biliyordum."

“Neyi?” dedi şimdi gülümsemek yerine pis pis sırtan Fredericka. Geriye doğru birkaç adım atıp bir süre daha orada kalmaya niyetliymiş gibi abartılı bir hareketle kendini kanepeye bıraktı.

Kanepeden çıkan sesin yerini yarı tıslama, yarı miyavlamadan oluşan farklı bir ses aldı. Yastık öne doğru düştü ve siyah beyaz bir kuyruk havaya dikeldi. Fredericka başını çevirip o tarafa bakınca koku doğrudan yüzüne püskürtülmüş oldu.

Kylie beş metre ötedeki koku yüzünden burnunu kapamak zorunda kalsa da kendini gülümsemekten alıkoyamamıştı.

Kurtkadın bir çığlık atıp kokunun kaynağı olan hayvana doğru hamle yaptı. Çorap bir kokarcanın yeteneğine nihayet vakıf olmayı başarsa da gerçekte bir kedi olduğunu unutmamıştı. Dehşete kapılan her kedinin yapacağı gibi kanepeden uçarcasına aşağı atladı. Havadayken çarptığı sehpadaki abajur yere düşerek kırıldı.

Avuçlarıyla gözlerini ovuşturup uluyan Fredericka, kanepeden fırlayıp onun peşinden gitti. Şimdi kabarık sandalyenin üzerinde olan Çorap, Fredericka'nın bu hareketine tepki olarak tekrar zıpladı ve duvarlara çarpa çarpa arkasına bile bakmadan kaçtı.

Kurtkadının Çorap'a yapabileceklerini düşünerek bu kovalamacaya Kylie de katıldı. Ahşap sandalyeler gürültüyle yere yuvarlandı, mikrodalga fırın odanın karşı tarafına uçtu, bilgisayar masası neredeyse tepetaklak oldu ve tezgâhtaki birkaç tabak da sandalyelerin yanına düşerek kırıldı.

Kokarcaya dönüşmüş kedi, bir kurtkadın ve ne olduğu belli olmayan doğaüstü bir varlık farklı amaçlarla mutfak ve oturma odasında birbirini kovalarken etraftaki her şey kendi etrafında dönüyordu.

Çorap yaşamak için koşuyordu.

Fredericka öldürmek için.

Kylie de korumak için.

Ne yazık ki Çorap öfkeli bir kurtkadın kadar hızlı sayılmazdı ve Fredericka çok geçmeden onu buzdolabının yanında köşeye kısırdı. Kulübe kulakları sağır eden bir kükreme sesiyle doldu. Kylie Fredericka'nın zavallı hayvanın üzerine atılmasıyla vücudunun adrenalin salgıladığını hissetti.

Pençelerini Çorap'ın tenine geçirmek üzere olan Fredericka'yı kollarından yakaladı. Çırpınıp duran kızı havaya kaldırdı ve kulübenin kapısına kadar taşıyıp dışarı fırlattı.

Fredericka gürültülü bir çarpma sesi eşliğinde verandanın birkaç metre ötesine düştü. Şimdi altın rengi ışıltılar saçan gözleri dehşetle Kylie'ye bakıyordu. Dört ayak üzerinde doğrulup dizlerinden destek alarak bir kez daha saldırıya hazırlanıyormuş gibi öne arkaya hareket etmeye başladı.

Kylie bu hareket karşısında kılını bile kıpırdatmadı.

Nefes alıp verdi.

Bir sonraki karşılaşmaya hazırды.

“Seni kaltak!” diye kükreyen Fredericka başını geriye attı.

“Kedime dokunursan nasıl bir kaltak olduğumu o zaman anlarsın!”

Kylie tıpkı Fredericka gibi vahşi bir hayvan sesiyle konuşuyordu. Sonra birden Fredericka'dan değil, o tekrar üzerine gelirse yapabileceklerinden korkarak geri çekildi ve kulübenin kapısını çarparak kapadı.

Kulübe çarpmanın etkisiyle sarsıldı. Aynı anda içerisi buz gibi oldu.

Kylie'nin bir ziyaretçisi vardı.

Harika. Kulübe berbat kokuyordu, Kylie dışarıdaki kurtkadını fena halde kızdırmıştı ve hayalet onun ziyaretine gelmek için tam da *bu anı* seçmişti.

Beş dakika sonra hâlâ buzdolabının önünde duran Kylie içerideki keskin koku yüzünden kusmamak için ağzından nefes alıyor ve

hem kendini hem de fazlasıyla korkmuş kediyi sakinleştirmeye çalışıyordu. Çorap, o içeri girer girmez bacağına tırmanıp kucacağına yerleşerek sivri burnunu kolunun altına sokmuştu. Kylie onun bunu yapmasına saklanma isteğinden çok kokudan kaçma isteğinin sebep olup olmadığını merak ediyordu.

Bütün bunlar olup biterken hayalet de düşüncelere dalmış gibi kulübede volta atıyordu. Kylie onun bir o yana bir bu yana yürümesini seyrederken üzerindeki kıyafeti fark etti.

“Neden hastane önlüğü giydin?” diye sorsa da cevap alamadı. Kylie hayaletin nihayet gözden kaybolmasıyla rahatladı. Gözlerini kapatıp şelede “sevdiği birisinin öleceği” sorunuyla ilgili hissettiği o soğukkanlılığı yeniden duymaya çalıştı.

Aynı anda kulübenin kapısı açıldı. Kylie karşısında tekrar Fredericka’yı bulacağını düşünerek gerildi ama Holiday ve Miranda’yı görüp rahatladı.

“İyi misin?” diye sordu Holiday.

Kylie başını salladı ve yeni sesler duyan Çorap başını daha da derinlere gömdü.

Burunlarını kapatan Miranda ve Holiday kocaman açılan gözlerini darmadağın olmuş kulübede gezdirdi.

“Burada neler oldu?” diye sordu Holiday.

Kylie, *her şeyi Fredericka yaptı*, diyecekken sustu. O kimseyi gammazlamazdı ve bugünden sonra da gammazlamaya niyeti yoktu. “Çorap biraz ürktü.” Aslında bu tam olarak yalan sayılmazdı.

Eliyle burnunu kapamaya devam eden Holiday gözlerini kısarak Kylie’ye baktı. “Az önce Fredericka’nın burada olduğunu biliyorum.” Sesi, ağzını örten avcu yüzünden boğuk çıkmıştı.

“Bunu sana o mu söyledi?” diye sordu Kylie.

“Söylemesine gerek yok,” dedi Miranda araya girerek. “Ofisin yanından geçtiği sırada onun kokusunu aldık.”

Holiday parmaklarının arasından, “Neler oldu?” diye sordu bir kez daha.

Miranda, Kylie’ye doğru bir adım attı. “Fredericka öfkeden kuduruyordu,” dedi bu defa neşeli bir sesle. “Gerçek anlamda kuduruyordu. Çorap onun yüzüne falan mı saldırdı?” Bu sözlerle birlikte güldü. Sonra kokudan rahatsız olup tekrar yüzünü buruşturdu ve bir büyü yapmak istermiş gibi ellerini salladı.

Kylie bir sonraki nefes alışında o berbat kokuyu hissetmedi. Onun bu büyüünün üstesinden başarıyla gelmesi karşısında şaşkınlık yaşayarak, “Teşekkürler,” dedi ev arkadaşına.

“Bir şey değil,” dedi Miranda gururla. “Koku giderme büyüü benim için çocuk oyuncağı. Bu büyüüyü tuvalet eğitimi aldığım sırada öğrendim.”

Holiday elini yüzünden indirdi. “Kylie’yle biraz yalnız görüşebilir miyim Miranda?” diye sordu.

Miranda gözlerini devirdi. “Neden herkes beni yanından kovuyor acaba?” Bu sözlerle birlikte öfkeyle odasına yönelse de kapıyı kapamadan önce Kylie’ye bir gülümseme sunmayı ihmal etmedi.

Holiday, Kylie’nin bakışlarıyla buluştu. “Şimdi anlat bakalım, neler oldu?”

Fredericka bana daha önce beni odama soktuğu bir aslanla öldürmeye çalıştığını hatırlatıp gerekirse bunu tekrar yapacağını söylemek için yanıma uğradı.

Holiday sorusuna cevap vermeyen Kylie’yi kuşkulu gözlerle süzdü. “Benim görevim bu kamptaki herkese birbirimizle sorunsuz geçinebileceğimizi göstermek, Kylie.” İç geçirdi. “Fredericka’nın kampa dönmesine izin verdim çünkü gidebileceği başka bir yer olmadığını biliyorum. Onun bir çetenin eline düşmesinden korkuyorum ama burada sorun çıkaracaksa kendini kapının önünde bulur.”

Kylie onun sözlerinde ciddi olduğunu biliyor ve kampa bağlılığını takdirle karşılıyordu. Ona gerçeği anlatma arzusu içini kemirse de kendi sadakat anlayışı yüzünden sustu. Kamptaki herkesi doğaüstü varlık dünyasının karanlık yönünden korumanın Holiday için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Fredericka'yı bile.

Fredericka'yı kurtarmaya degeceğinden, hatta bunun mümkün olacağından bile emin değildi. Ama bunu dile getiren kişi olmak da istemiyordu. Ayrıca Holiday'in sürekli onun problemleriyle uğraşmak zorunda kalmasından da hoşnut değildi. Gözünün önünde Fredericka'yı kapı dışarı etmeyi başardığı o sahne belirdi. Belki de kendi başının çaresine bakabilirdi.

Korkusunu hâlâ üzerinden atamayan Çorap'ın kulaklarının arkasını okşayarak, "Önemli bir şey yok," dedi. "Sadece Fredericka'yla Çorap birbirinden hoşlanmadı. Kimsenin canı yanmadı." *Henüz*, dedi zihninde yankılanan silik bir ses. Ama Kylie bu sesi duymazdan geldi. "Eminim ki bu sorunun üstesinden gelebiliriz."

Başını kaldırıp baktığında kamp liderinin arkasında duran Della'nın dudaklarını kıpırdatarak, "Yalancı," dediğini gördü.

Holiday dönüp Della'ya baktıktan sonra bakışlarını tekrar Kylie'ye çevirdi. "Emin misin?"

Kylie başını sallamakla yetindi. Böyle yapmak sanki yalanlarını biraz olsun hafifletmişti.

Holiday ona sarıldıktan sonra kulübeden ayrıldı. Miranda odasından dışarı çıktı ve Kylie de Çorap'ı yere bırakıp etrafı toplamaya başladı. Miranda ve Della ona yardım etti.

"Yardım etmenize gerek yok," dedi Kylie.

"Lütfen," dedi Miranda ve hep birlikte sandalyeleri düzeltmeye koyuldular.

Della mikrodalga fırını tekrar tezgâhtaki yerine yerleştirdi. Fişini taktı ve ışığının yandığını görünce, "Yeni gibi oldu," dedi.

Oda toparlandığında mutfak masasına geçtiler. “Pekâlâ,” dedi Miranda. “Bize detayları ver ve sakın güzel kısımları atlayayım deme. Çorap’ın küçük kurdun yüzüne o pis kokuyu püskürttüğü anı kastediyorum. İçimden bir ses, anlattıklarının en fazla hoşlanacağım kısmının bu olacağını söylüyor. Vay canına, artık Çorap’ı bir kokarcaya çevirmemden memnun bile olabilirsin, değil mi?”

Kylie sandalyede arkasına yaslanıp Fredericka’nın Derek’e Lucas’ın mektuplarını söylediğini, hatta odasına o aslanı sokan kişi olduğunu itiraf etmeye yaklaştığını da atlamadan her şeyi anlattı.

“Bunları neden Holiday’e de anlatmadın?” diye sordu Miranda.

Kylie cevap vermekte gecikince Della araya girdi. “Çünkü o bunu söyleyemeyecek kadar iyi birisi.”

“Sebeb bu değil,” dedi Kylie. Dudağını ısırdı. “Pekâlâ, biraz onun da etkisi var ama beni asıl endişelendiren Fredericka değil, Holiday. Ayrıca bu sorunu kendim halletmek istiyorum.”

“Bu kararı saygıyla karşılarım,” dedi Della kollarını göğsünde kavuşturarak. “Hem ‘düşmanına dostundan daha yakın ol’ diye bir söz de var.”

Miranda kaşlarını çatı. “Fredericka bir çingiraklı yılandan bile acımasızdır. Onunla başa çıkabileceğinden emin misin?”

“O bunu yapamasa bile ben bir kurtadamın poposuna tekme atmaya fazlasıyla hevesliyim,” dedi Della.

Kylie güçlkle yutkunarak bir yumru halinde boğazına yerleşen duygularını bastırdı. “Lucas da kampta mı?” Bu soruyu sorduğu anda Derek’in gözlerindeki acıyı hatırladı. Boğazındaki yumru iyice büyüdü.

“Henüz değil,” dedi Della. “Fredericka’nın onun yarın döneceğini söylediğini duydum.”

Kylie gözyaşlarını engelleyebileceğini umarak gözlerini kırıştırdı. Sonra aklına o rüyalar ve Lucas'la karşılaşmasının ne kadar zor olacağı geldi.

Miranda ona doğru eğildi. "Sence Derek senden ayrılmak konusunda ciddi mi?"

"Derek ondan ayrılmadı," diye düzeltti Della sert bir sesle. "İkisi zaten çıkmıyordu."

Kylie Derek'in gerçekten de kendisinden vazgeçmiş olabileceğini düşündü ve o an yüzünden bir damla yaş süzüldü. Ayağa kalkarak, "Her şey için teşekkürler, çocuklar," dedi. "Ama ben... ben sadece..."

"Canın hâlâ sıkkın mı?" diye sordu Della.

"Evet," dedi Kylie. Bakışlarını babasının ailesinin telefon numarasını gösteren bilgisayar ekranına çevirdi. Şu an bu konuyla bile ilgilenemeyecek kadar keyifsizdi. Yaptığı araştırmayı sonraki güne bıraktı. Yatak odasına girip kapıyı kapadı ve kendini mavili beyazlı yatak örtüsünün üzerine yüzükoyun bıraktı.

Tam gözlerini kapamıştı ki Miranda'nın iç geçirdiğini duydu. Kapalı bir kapının ardından bu sesi duyamıyor olması gerekirdi.

"Sence o bir kurtadam mı?" diye sordu Miranda.

Kylie bir yastık alıp başını altına soktu ama bu hareket, Della'nın verdiği cevabın, süper işitme gücüne sahip kulaklarına ulaşmasını engelleyemedi.

"Olabilir," dedi Della. "Ama öyle bile olsa bunu onun aleyhine kullanacak değilim. Onun gelmiş geçmiş en iyi kalpli kurtadam olacağından eminim."

"Al benden de o kadar," dedi Miranda. "Elbette bütün kurtadamlar kötü sayılmaz. Gerçi bugüne dek içlerinden herhangi biriyle samimiyet kurmuş da değilim."

Harika, diye düşündü Kylie. Arkadaşları onun sinirli bir mizaca ve dolunayda ulumaya mahkûm olduğundan neredeyse emindi. Bir kurtadama dönüşmenin nasıl bir şey olacağını ha-

yal etmeye çalıştı. Sonra gerçekten bir kurtadama dönüşürse Fredericka'nın intikamını almak için sabırsızlıkla kendisini bekleyeceğini hatırladı.

Bir diğer hatırladığı şey de Derek'in Lucas'la aynı türe ait olacağı düşüncesiyle onun bir kurtadam olmasını istemediğine dair sözleri oldu. Derek'in ondan uzaklaşmasının sebebi bu muydu? Tanrım, hayat neden bu kadar zordu?

Kylie sonraki birkaç saati odasında geçirdi. İçinde fırtınalar koptuğunu hissederek duygularını hafifletecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Kısa bir şekerleme yaparken derin uykuya daldı ama odanın sıcaklığının düşmesiyle uyandı. Etrafa baktı ama hayalet ortaya çıkmamıştı. Onun Fredericka'nın kulübeden ayrılışının ardından ne şekilde ortaya çıktığını hatırlayan Kylie, "Bana söyleyecek bir şeyin var mı?" diye sordu.

Sorusu buz gibi soğuk odada yankılandı. Kylie hayaletten bir cevap almayı beklemiyordu ama bu soruları sormak onun görevi sayılırdı, değil mi? Bakışlarını tavana dikti ve yere çarpan bir eşyanın sesiyle yataktan fırladı. Dönüp baktığında komodin üzerinde duran telefonunun yerde olduğunu gördü. Onu aldığı anda hatta birisi vardı.

"Alo?" Kylie, Sara'nın sesini hemen tanıdı.

"Selam," dedi Kylie.

"Ne oldu?" diye sordu Sara.

Kylie soğuktan korunmak için örtülerin altına sığındı. "Hiçbir şey. Beni sen mi aradın?"

"Hayır. Asıl sen beni aradın," dedi Sara.

"Ah." Kylie telefonuna baktı. "Telefonum komodinün üzerinden yere düştü. Yanlışlıkla senin numaran tuşlanmış olmalı."

"Ah." İçinde bulundukları durumun rahatsız edici etkisi Sara'nın sesini bastıracak kadar güçlüydü.

Hatta öylece beklemenin kaba bir davranış olacağını düşünen Kylie aralarındaki gergin sessizliği dağıtabilmek için, “Şu an neredesin?” diye sordu Sara’ya. Elbette ona aklından geçenleri söyleyebilmesi mümkün değildi. *Hey, bil bakalım ne oldu? Korkarcaya dönüşen kedimi öldürmeye çalışan bir kurtadamı az önce kulübemden dışarı attım ve bu gece ben de kendimi bir kurtadam olarak bulabilirim.* Kylie o an ilişkilerindeki mesafeyi tamamen Sara’ya yüklediğini, onu değiştirmekle suçladığını fark etti. Eh, kimin daha çok değiştiği ortadaydı.

Sara tuhaf denilebilecek kadar gergin bir sesle, “Tina’yla birlikte alışveriş merkezindeyim,” dedi.

Kylie Sara’nın hayatında olup bitenlere yeterince ilgi duyuyormuş gibi görünmeye çalışarak, “Tina mı?” diye sordu.

“Tina Dalton. Buraya yeni taşındı.”

“İyi bir kız mı barı?” Artık Sara’nın en yakın arkadaşı Tina mıydı?

Sarah kıkırdadı. “Pek sayılmaz ama erkek kardeşi çok seksi.”

“Hmm,” dedi Kylie şaka yollu. “İyi ki benim erkek kardeşim yok. Yoksa bunca yıl benimle ona ilgi duyduğun için dostluk kurduğunu düşünürdüm.”

Sara güldü ve Kylie de ona katıldı. Aralarındaki gerginlik biraz olsun dağıldı.

“Beni araman çok tuhaf,” dedi Sara. “Ben de tam seni düşünüyordum. On üç yaşındayken trampende ters takla atıp ikimizi birden düşürdüğün günü hatırlıyor musun? Annelerimiz senin kolunu kırdığını, benimse kafamda bir şişlik olduğunu düşünerek bizi acil servise götürmüştü.”

“Evet, hatırlıyorum,” dedi Kylie. “Bu da nereden aklına geldi?”

“Kim bilir,” dedi Sara az önceki gibi gergin bir sesle.

Kylie başını yastığına koydu. “Servisteki doktoru çok yakışıklı bulmuştun.”

“Yakışıklıydı,” dedi Sara tekrar normal sesine kavuşarak. “Kampta hiç yakışıklı erkek var mı?”

“Var.” Kylie aldığı derin nefesin burnundan buhar olarak çıktığını fark etti. Bu tuhaftı. Çoktan oradan ayrılmış olduğunu düşündüğü hayalet kendisine şimdi daha da yaklaşmıştı.

“Peki sen içlerinden herhangi biriyle beraber oldun mu?”

Kylie’nin yüreği cız etti. “Sayılır ama... biz... ayrılmaya karar verdik.” *Daha doğrusu o ayrılmaya karar verdi.* Sırtından bir ürperti geçtiğini hissedince gözleri bir kez daha hayaleti aradı. Hayalet henüz ortaya çıkmamıştı ama oda onun varlığının yarattığı soğuk havayla doluydu.

“Bu çok kötü,” dedi Sara. Kylie arka planda birisinin Sara’ya seslendiğini duydu. “Bir saniye.”

Hatta, Sara’nın telefonu eliyle kapadığını düşündürten bir sessizlik oldu. Ama Kylie onun nefes alışını duyabiliyordu. Ya Sara elini çekmişti ya da bu, Kylie’nin süper işitme gücünün marifetiydi. Kylie yeni yeteneğinin ne şekilde işlediğini hâlâ çözememişti. Bazen ortaya çıkıyor bazen yok oluyordu. Tıpkı sahip olduğu fiziksel güç gibi.

Sara’nın, “Hayır, sigortamdan faydalanmayacağım,” dediğini duydu. “Nakit ödüyorum. Tabii ki annemin bilgisi var. Bakın, doktor beni muayene edecek mi etmeyecek mi?”

Kylie Sara’nın alışveriş merkezinde olduğu konusunda yalan söylediğini anlayarak kaşlarını çattı. Bu yalanın olası sebeplerini düşündü. Sara’nın doğum kontrol hapı mı bitmişti? Yoksa yine hamile olduğundan mı şüpheleniyordu?

Kylie telefonu daha da sıkı tutup Sara’yla birbirlerinden ne kadar farklı olduklarını hatırladı. İkisinin kurtadamlar veya seks hakkında konuşamamaları üzücüydü.

“Kylie,” dedi Sara. “Gitmeliyim.”

“Tamam. Hoşça kal.” Kylie telefonu tekrar komodinin üzerine bıraktı. Başını kaldırdığında hayaletin son derece üzgün

bir ifadeyle yatağının ayakucunda oturduğunu gördü. Hayalet, Kylie'nin ona bir şeyler söylemesine fırsat tanımadan ortadan kayboldu.

"Harika," diye mırıldandı Kylie. "Hayaletlerle iletişim kurmak neredeyse eski dostlarla iletişim kurmak kadar zor."

Aynı gece saat on bir buçukta Della ve Miranda'yla kamp ateşine yürüyordu. Yüreğinde o gece yaşayacaklarının ya da yaşamayacaklarının korkusu olsa da belli etmemeye çalışıyordu. Elbette Della onun neler hissettiğinin farkındaydı çünkü fazlasıyla şefkatli gözlerle onu süzüp duruyordu.

Üçü ormandaki açıklığa ulaştığında Kylie, Derek'in bir grup perinin arasında olduğunu gördü. Derek ona baktı. Dolunay, gözlerinde hafif bir endişe olduğunu belli etmeye yetecek kadar etrafı aydınlatıyordu.

Belli ki o da Kylie'nin korkusunu hissedebiliyordu. Kylie, Della ve Miranda'ya fısıldayarak yola devam etmelerini, kendisinin Derek'le konuşacağını söyledi. İki ev arkadaşı oradan uzaklaştı.

Kylie, Derek'in kendisine yüreğindeki korkuyu azaltacak o rahatlatıcı dokunuşlarından birini sunmasını bekledi. Şu an değil onun dokunuşundan, sakın mizacından bile medet umacak durumdaydı. Derek Kylie'nin gözlerine baktı ama yanına gelmek yerine bakışlarını tekrar arkadaşlarına çevirmeyi tercih etti. Kylie o an bundan sonra aralarında nasıl bir ilişki yaşanacağını anladı.

Elbette *sadece* arkadaş olarak kalmaları artık ilişkilerinde öpüşmelerin ya da dokunuşların olmayacağı anlamına geliyordu.

Önce Derek'e bu saçmalığa bir son vermesi için yalvarmak istedi. Sonrasında aklından geçen şeyin yalvarmakla bir ilgisi yoktu. Duyduğu öfke içindeki korkunun bir kısmını alıp götürmüştü. Derek'in kısmen haklı olduğunu farkındaydı –ilk başta Lucas yüzünden aklı karıştığı için onun çıkma teklifini kabul etmediği doğrudu– ama o Kylie'ye, onun kendisini asla

aldatmayacağını bilecek kadar güvenmiyor muydu? Derek'in güvensizliği Kylie'yi öfkeden deli etti. Gerçek anlamda deli etti.

Bu öfkenin sebebi bir kurtadam olmanın, beraberinde kontrol edilmesi imkânsız bir saldırganlık getirmesi de olabilirdi. Öfke Kylie'ye bir kez daha acıdan hatta korkudan bile tatlı geldi. Bu yüzden bu duyguya sınıksız sarıldı ve Derek'in onu okuyabileceğini umdu. Hatta bunu rahatça yapabilmesi için ona biraz daha yaklaştı.

Derek'in kendisine doğru dönüp yeşil gözleriyle gözlerinin içine bakmasıyla amacına ulaştığını anladı. Onun, içindeki öfkeyi son kısıntısına dek hissetmesini umarak ne gözlerini kırıştırdı ne de bakışlarını kaçırdı. Derek kaşlarını çattıktan sonra belki de onun duygularını okuyamayacağı bir yere gitme arzusuyla oradan uzaklaştı. Kylie peşinden gidip onu duygularının etkisi altına almak istese de bunu yapmadı.

Hadi git bakalım. Acının öfkeyi bastırmasıyla yüreği sıkıştı. Ayrılmak isteyen ben olmadığımı sakın aklından çıkarma.

Derin bir nefes alıp etrafa baktığında en az kendisi kadar perişan görünen, yapayalnız birisi daha olduğunu fark etti. Perry bir ağaca yaslanmış, Miranda'nın içlerinden biri Kevin olan bir grup erkekle neşeyle sohbet etmesini seyrediyordu.

Acının paylaşıldıkça azaldığını bilen Kylie Perry'nin yanına gitti.

Perry ona çıkışırcasına, "Ne var?" dedi. "Bana yine onun benden ne kadar hoşlandığını söylemeye mi geldin?"

"Hayır," dedi Kylie. "Ben karşı cinsle alakalı her türlü şeyin yasaklanıp kanunsuz sayılması gerektiğine karar verdim."

Perry'nin kahverengi gözleri onu dikkatle süzdü. "Cicim ayları sona erdi ha?"

"Evet."

Genç şekil değiştirici iç geçirdi. "Belki de ikimiz yeni bir ilişkiye yelken açıp birkaç kişiye hak ettiği dersi vermeliyiz."

“Rüyanda görürsün,” dedi Kylie.

“Rüyamda bile göreceğim şüpheli.” Perry kaşlarını çattı. “Son zamanlarda rüyalarım giren tek kız başkalarıyla flört etmekle öylesine meşgul ki bana merhaba demeye bile zaman bulamıyor.”

Kylie ağzı bir karış açık Perry’ye bakakaldı. “Sana inanmıyorum.” Perry nasıl olurdu da onunla görüşmek istemediğini açıkça belirttiği halde Miranda’nın kendisiyle konuşmasını beklendi? O da tıpkı Derek gibiydi.

Kylie tam bu görüşünü açıklayacakken kurtadamlardan sorumlu Luis herkesin kendisini dinlemesini istedi. Perry ve Derek’e duyduğu öfkenin bir anda dağıldığını fark eden Kylie kendini bir kez daha korkunun kucağında buldu. Kalp atışları hızlandı. Ayın ışığını güneşinkinden farksız bir biçimde üzerinde hissetti. Teni yanıyor ve gökyüzündeki koca küreye bakıp ona durmasını söylememek için kendini zor tutuyordu.

“Bu düşündüğün kadar korkutucu değil,” dedi Perry.

Kylie onun bakışlarıyla buluştu. “Kamptaki herkes benim neler yaşadığımın farkında mı?”

“Hemen hemen.” Perry’nin şimdi parlak mavi olan gözleri dikkatle onu inceledi. “Bu kötü bir şey değil.”

İkisi törenin yapılacağı yere yürüdü ve Kylie Perry’ye bakıp onun samimi ilgisini takdirle karşıladı. “Şekil değiştiricilerle kurtadamların aynı türden geldiklerini bilmiyordum.”

“Aynı türden değiliz zaten,” dedi Perry. “Ama iki tür de değişim geçirir ve ben daha önce kurtadamlarla bu konuyla ilgili sık sık sohbet ettim. Hepsinden de aynı şeyi duydum. Abartılacak bir şey sayılmaz. Tıpkı adale kasılmasına benziyor.”

Kylie yanağını ısırpı Lucas’ın da bu değişimi benzer şekilde açıkladığını hatırladı. Ne yazık ki o adale kasılmalarından hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Zihninde binlerce soru dolanmaya başladı. Bu soruların cevabını bilse ne olurdu sanki? Kalbi bir

an duracak gibi oldu, sonra yeniden atmaya başlayarak tutsak bir kelebek gibi çırpındı.

Korkuyla yutkunup kalabalığın arasında Fredericka'yı aradı. "Peki, değişimin ardından kim olduğumu bilecek miyim?" diye sordu Perry'ye. Kurtkadını görememesine rağmen ciğerleri nefes almakta zorlanıyordu.

"Elbette bileceksin." Perry Kylie'nin omzunun üzerinden karşıya baktı. Kylie onun Fredericka'yı görmüş olmasından korktu.

Aynı anda Holiday'in, "İyi misin?" diyen sesini duydu.

Dönüp baktığında kamp liderinin Perry'ye onları yalnız bırakmasını işaret ettiğini gördü.

Kylie öne eğildi ve titrek bir sesle gerçeği itiraf etti. "Ölesiye korkuyorum. Buna hazır değilim." Gözleri, içini saran yeni bir ağlama arzusuyla yanıyordu.

"Üstesinden geleceksin. Senin..." Holiday cümlesini tamamlamak yerine onun omzunu tuttu ve Kylie içindeki paniğin biraz azaldığını hissetti. "Hadi gel. Ben yanında olacağım."

Birlikte kalabalığa doğru yürüdüler ve vampirlerin törenindeki benzer bir halka oluşturuldu.

Elinde bir kurukafa taşıyan Luis halkanın ortasında duruyordu. Bu kurukafa bir insana değil, bir kurta ait olmalıydı. Luis'nin havaya kaldırdığı kurukafa ay ışığında parladı. Luis önce ilk kurtadamin hikâyesini anlattı, sonra da türüne bahşedilen çok sayıdaki yeteneklerden bahsetti. Ama Kylie ona kulak vermekte zorlanıyordu. Şu an yaşadığı hiçbir şey ona doğru gelmiyordu. Başını kaldırıp aya baktığında bu gümüş kürenin içindeki bir adamın kendisine göz kırptığına yemin edebilirdi.

Sonra bazı kampçıların oradan uzaklaştıklarını fark etti. Gidenlerin hepsi kurtadamdı. Kylie soru soran gözlerle Holiday'e baktı.

"Çoğu kurtadam değişim sürecini başkalarının önünde yaşamak istemez," diye açıkladı kamp lideri.

Kylie bunun için onları suçlayamazdı. Kendisi de böyle bir şeyi kalabalığın önünde yapmak istemezdi. Değişime uğradığı sırada üzerindeki giysiler çıkacak mıydı? Vücudunun tüylenmeye başladığı açıkça görülecek miydi?

Kylie'nin o an aklından geçen tek şey oradan kaçıp gitmekti ancak Luis konuşmasını tamamlamıştı ve şimdi dudaklarından dökülen ses dehşet vericiydi. Kylie arka fonda dönüşüme uğrayanlara ait olduğunu düşündüğü diğer çıgıllıkları da duyabiliyordu. Nefes almakta bir kez daha zorlandı. Ayakları yere saplanıp kalmış gibiydi. Bu sesleri duymak, neler yaşandığını görmek istemiyordu ama tıpkı yolun karşı tarafında meydana gelen bir trafik kazasını seyreder gibi bakışlarını önündeki manzaradan ayıramıyordu.

Yere düşen Luis'nin sırtı gerildi ve dudaklarından çıkan yarı inilti yarı homurtuya benzer sesler devam etti. Bu haliyle bir korku filmi sahnesini canlandırıyor gibiydi. Kylie Luis'nin vücudunun bir insan vücudunun asla almaması gereken şekiller almasını seyretti. Genç kurtadam boynunu her an kırılabileceğini düşündürtecek kadar geriye attı. Çenesi genişledi, elmacık kemikleri belirginleşti ve az önce genç bir adama ait olan yüzünde bir kurdun burnu belirdi. Sonra tüylenmeye başladı.

Kylie'nin kalbi duracak gibi oldu. Teni karıncalanmaya başladı. Midesine bir yumru oturdu.

Ah, Tanrım! Ona bir şeyler oluyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kylie damarlarından kan değil, maden suyu akıyormuş gibi hissetti. Şimdi tamamen bir kurda dönüşüp ormana koşan Luis'nin arkasından baktı. Sonra orada bulunan herkes bakışlarını ona çevirdi.

Onu seyrediyorlardı.

Bekliyorlardı.

Kylie, Holiday'e baktı. "Yalnız kalmak istiyorum." Bu sözlerle birlikte oradan uzaklaştı. Koşmuyordu –dikkatleri daha fazla üzerine çekmek niyetinde değildi– ama az önce duyduğu dehşet veren seslerin her an kendi dudaklarından dökülebileceğinden korkarak hızlı adımlarla yürüyordu.

Ormana ulaştığında koşma arzusuna yenik düştü. İnanılmaz bir hızla ilerliyor, ağaçların arasından geçiyor, yerdeki köklerin üzerinden atlıyor ve karşısına bir ağaç dalı çıktığında başını eğiyordu. Bu koşunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Ama soluksuz kalıp enerjisinin tükendiğini hissettiğinde titreyerek yere yığıldı.

Nefes nefese ellerine baktı. Değişim geçirmediğinden emin olmak için yüzüne dokundu.

Vücutunda hiçbir değişiklik yoktu. Gözlerini kapayıp teninin karıncalandığı hissinden kurtulmaya çalıştı. O sesi duyması tam da bu ana denk geldi.

Kötü bir şeyler yaşanacağını habercisi olan o hırıltıyı.

Gözlerini açtığı anda üzerine hamle yapan kurdu gördü. Çoğu beyaz olan tüylerinin arasında gri ve açık kahverengi gölgeler vardı. Gözleri altın rengi ışıltılar saçıyordu. Dudakları kıvrılmış, keskin dişleri gözler önüne serilmişti. Bu sıradan bir kurt değildi. Bir kurtadamdı.

Kylie ayağa kalkmak istedi ama titreyen kasları komutunu yerine getirmedi. Kurt onun zayıflığını fark etmiş gibi görünüyordu. Duruşu daha da saldırgan bir hal aldı. Sırtındaki kalın tüyler dikleşti ve Kylie gözlerinin içine baktığında onun kim olduğunu anladı. Bu kurdun Fredericka olduğundan emindi. Kurtkadın dudaklarından çıkan hırıltının boğuklaşmasıyla birlikte saldırıya geçti.

Kylie nihayet kendinde ayağa fırlayıp koşacak gücü bulduğunda, iki ağacın arasından ona saldırandan bile daha iri olan bir kurt ortaya çıktı. Fredericka durdu. Kylie önce iki kurdun birden kendisine saldıracağını düşündü. Tüyleri koyu gri, gözleri daha açık bir altın rengiyle parlayan diğer kurt hızla arkasına dönüp Kylie'nin üzerine yürüyen Fredericka'ya homurdandı.

Kylie iki kurdun birbirine homurdanmasını, sonra da karşı karşıya gelmesini seyretti. Dişlerin gıcırdadığını duydu ve birden bunun onun için bir kaçma fırsatı olduğunu fark edip hızla ağaçların arasına daldı. Enerjisi tükendiği için az önceki kadar hızlı koşamıyordu ama kendini zorlayıp kulübesine ulaşana dek hiç durmadı.

Nihayet kendini verandanın basamaklarına bırakıp nefes almaya çalıştı. Bakışlarını ormana çevirdiğinde bir çift açık altın rengi gözle karşılaştı. Bir sonraki nefes alışında bu gözlerin sahi-

bini tanıdı. Bunu nasıl anladığını bilmiyordu ama tahmininden sorgulamaya ihtiyaç duymayacak kadar emindi.

Lucas geri dönmüştü.

Kylie sonraki sabah her zamanki gibi odadaki sıcaklığın düşmesiyle uyandı. İnleyip yan döndü ve şafak vakti olduğuna inanmak istemeyerek saate baktı. Ama evet. Saat 4:59'u gösteriyordu. Hayalet yine tam zamanında gelmişti.

Bu kadar çabuk sabah olması haksızlıktı ve Kylie sadece henüz Lucas'la yüz yüze gelmek istemediği için böyle düşünmüyordu. Başını az önce yastığa koymamış mıydı? Üç saatlik bir süre ona hiç bu kadar kısa gelmemişti. Kendini yatağa bıraktığında sabahın ikisiydi.

Lucas'ı gördükten sonra koşar adım girdiği kulübede, iyi olup olmadığını anlamak için kendisini bekleyen Holiday'i bulmuştu. Della ve Miranda da onunla mutfak masasında oturuyordu ve üçünün de yüzünden düşen bin parçaydı. Kylie'nin ev arkadaşları onun içeri girmesiyle büyük bir şaşkınlık yaşadı. Belli ki onun kurtadama dönüşeceğini düşünmüşlerdi. Ama Holiday onlar kadar şaşkın görünmüyordu.

Kylie biraz kafa yorduğunda elinde olmadan bazı şüphelere kapıldı. Holiday, Kylie'yle paylaşmadığı bir şey mi biliyordu? Kylie kamp liderini çok seviyordu ama onun, bir insanın aradığı cevapları tek başına bulması gerektiğini savunan kendi kendini keşfetme saçmalığına olan inancı yüzünden sabrı taşmak üzereydi.

Odaya dolan soğuk hava Kylie'yi tekrar bulunduğu ana döndürdü.

"Onu kurtarmalısın."

Tam da sabırdan bahsetmişken...

Kylie inleyerek doğruldu. Hayalet yatağın ayakucunda dikiyordu. Kylie onun üzerinde yine o kanlı elbise olduğunu fark

etmeden önce kanın tatlı kokusunun hücumuna uğradı. Hayalet onun gözleriyle buluştu ve kusacakmış gibi karnını tuttu.

“Kusacaksan yatağımdan biraz uzaklaşır mısın lütfen?” dedi Kylie.

Bunları ne kadar soğuk ve ilgisiz bir sesle söylediğini fark etmek onu derinden sarstı. “Özür dilerim,” diye fısıldadı. “Sadece... bu işi çözmeye çalışıp da başaramadığım için hayal kırıklığı yaşıyorum.”

Hayalet Kylie’nin ayağına dokundu. Kylie üzerini örten battaniyeye rağmen üşüdüğünü hissetti. “*Bunu durdurabilirsin. Lütfen durdur.*”

“Neyi durdurabilirim? Yoksa çoktan başladı mı?” diye sordu Kylie yüreğinin sıkıştığını hissederek. Sevdği birisi çoktan acı çekmeye başlamış olabilir miydi? Kan Kardeşler çetesi tarafından kaçırılıp işkence görüyor ya da daha kötüsünü yaşıyor olabilir miydi?

“Lanet olsun, cevap ver bana!” diye bağırdı. “Ya da en azından anlam çıkarabileceğim bir görüntü sun. Bu görüntünün ne kadar korkunç olacağı umurumda bile değil, sadece bunu yap yeter.”

Kylie bir cenaze törenine ait o görüntünün ne anlama geldiğini hâlâ çözememişti.

Hayalet ve onun soğuk dokunuşu bir anda kayboldu. Kylie ayağındaki sinirler aracılığıyla parmaklarına yayılıp sonra da bileklerine çıkan sıcaklıkla teninin karıncalandığını hissetti. Elini ayağına bastırdı. Daha önce Daniel’in ziyaretlerinde hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bunun bir anlamı olabilir miydi?

Hayal kırıklığına uğramıştı ama çağlayarak akan şelalenin sesi zihninde yankılanıyordu. Bu, ölüm meleklerinin ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için başvurduğu bir yöntem miydi?

Aynı anda telefonundan çıkan ses yeni mesajları olduğunu söylüyordu. Gelen üç mesajın biri özel dedektife, biri Sara’ya, diğeri de annesine aitti.

Kylie olması beklenen şeyin çoktan gerçekleşmeye başlamasından duyduğu korkuyla saatin kaç olduğunu umursamadan annesinin numarasını tuşladı.

Aynı sabah saat sekizde kahvaltı tepsisini masaya bırakıp Della ve Miranda'nın yanına oturdu. Lucas'ı görmekten çekinerek etrafa bakmamaya özen gösteriyordu.

Belki de sadece Lucas'ı değil, Derek'i de görmekten çekiniyordu. Şu an ne Lucas'ı ne de Derek'i görmeye hevesliydi. Derek'in önceki gece kendisiyle görüşmekten kaçınması hâlâ canını acıtiyordu.

Ah, kendisinin de birkaç hafta önce onunla görüşmekten kaçındığını biliyordu ama iki durum birbirinden tamamen farklıydı. Derek'i görmekten kaçmasının sebebi onunla beraber olmak istememesi değildi. Tersine, bunu onunla beraber olmayı fazlasıyla istediği için yapmıştı.

Yola serili bir hayvan leşinden daha lezzetli görünmeyen cıvık yumurtasına bakıp o sabah daha erken saatlerde annesiyle yaptığı telefon görüşmesini hatırladı. Kylie annesinin, "kâbus gördüm ve saatin kaç olduğunu fark etmedim" yalanına kanıp kanmadığından emin değildi. Ama annesi son günlerde kendisinin de sık sık kâbus gördüğünü itiraf ettiğinde elinde olmadan onun bu kâbusları hafızası silindiği için mi gördüğünü merak etmişti. Annesinin gördüğü kâbuslar Gölge Şelalesi Kampı'nda şahit olduklarıyla mı ilgiliydi?

Kylie birden ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Arkasına dönüp bakmadan bile birisinin ciddi bakışlarını onun üzerine kenetlediğinden emindi. Daha fazla dayanamayıp arkaya baktı.

Tahmin etmeliydi.

Bu Fredericka'ydı.

Tekrar önüne dönüp bakışlarını etrafta gezdirdiğinde kendini Derek'e bakarken buldu. Derek'in gözlerinde endişe ve şefkat vardı ama bu duygular onu Kylie'nin yanına getirecek kadar güçlü değildi. Kylie'nin ona ihtiyacı olduğunu hissedemiyor muydu? Kylie bakışlarını Derek'ten kaçırdı ama bu defa da bir çift mavi gözün tuzağına düştü. Bu güzel mavi gözler onu bulutların arasına gizlenmiş filleri aradığı çocukluğuna götürmüştü.

Lucas kapıya bakıp ona dışarıda buluşmayı teklif edercesine başını salladı.

Kylie bir sonraki hareketi için epeyce cesaret toplamak zorundaydı.

Çatalını eline alıp şu an dışarı çıkamayacak kadar açmış gibi ağzını tıka basa yiyeceklerle doldurmaya başladı. Evet, Lucas'la konuşmaktansa yol üzerindeki bir hayvan leşine benzeyen cıvık yumurtasını bile yemeye razıydı. Ne Lucas'la ne de gördüğü rüyalarla yüzleşmeye hazırdı, işte bu kadar. Sonra Lucas'la buluşmak üzere dışarı çıkmasının Derek'i üzeceği aklına geldi. Derek'i kırmak istemezdi. O kendisini kırmakta sakınca görmese bile.

Kylie resim dersinden sonra iki telefon görüşmesi daha yapmak üzere kulübesine döndü. Bilgisayar masasına oturup büyükanne ve büyükbabasının telefon numarasına bakmak için fareye uzandı. Önce kimi araması gerektiğine karar veremiyordu; özel dedektifi mi yoksa büyükanne ve büyükbabasını mı? Kararını ikincisinden yana kullandı. Gerçi onlara ne söyleyeceğini de bilmiyordu. Birilerine, onların o güne dek varlığını bilmedikleri torunu olduğunuzu –ama ölen çocukları evlatlık olduğu için aslında gerçek torunları olmadığınızı– nasıl açıklayabilirdiniz?

Ah, evet bu iş tereyağından kıl çekmek kadar kolay olacaktı.

Bilgisayar açıldığında ekranda Della'nın geldiği şehir olan Springville bölgesindeki trafik kazalarının bir listesi belirdi. Kylie Della'nın, değişime uğradığı sırada yapmış olabilecekleriyle

ilgili hâlâ kuşkular taşıdığını fark edince yüreğinin ağırlaştığını hissetti. Bakışlarını onun kapalı oda kapısına çevirdi. Della öğle yemeğinden sonra çoğunlukla kulübeye dönüp biraz kestirirdi.

Kylie ekranda yeni bir pencere açıp Gladlock, Teksas'ta yaşayan Kent B. Brighten'in telefon numarasını buldu. Karşısına çıkacak kişiyle ne konuşacağı hakkında en ufak bir fikre sahip olmasa da cesaretini yitirmeden önce numarayı tuşladı.

Telefon çaldı.

İki kez.

Üç kez.

Bir telesekreter devreye girdi. "Merhaba. Kent ve Becky Brighten'i aradınız. Şu an evde değiliz ama numaranızı bırakırsanız..." Ses konuşmaya devam etti.

. Daniel'in ailesi hâlâ hayattaydı.

Kylie'nin kalbi duracak gibi oldu. Hatta bir bip sesi duyuldu.

Karar zamanı gelmişti. Kylie telesekretere mesaj mı bırakmalı yoksa telefonu kapamalı mıydı?

Aramayı sonlandırdı.

Biraz soluklandıktan kısa bir süre sonra özel dedektifi aradı. Karşısına yine telesekreter çıktı. Ama bu defa Daniel'i evlatlık alan kişilerin isim ve telefon numarasına ulaştığını söyleyen bir mesaj bıraktı.

Brighten'larla tanışma ihtimalini düşünürken aslında onlarla tanışmak istemesinin tek sebebinin Daniel'in gerçek ailesini bulmak olmadığını fark etti. Babası hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak ona iyi gelecekti. Ekrandaki pencereyi kapadığında yerine başka bir pencere açıldı. Ekranla ölümle sonuçlanan iki farklı trafik kazasıyla ilgili iki gazete haberi geldi.

Kylie haberleri okumaya başladı. Kazalardan birinde kırklı yaşların sonlarında bir adam, diğerindeyse... Kylie'nin içi cız etti. Diğer kazada bir kadın ve altı aylık kızı ölmüştü.

Della nasıl olurdu da böyle bir şeyi yapabileceğini düşünürdü?

Kulübenin kapısına vurulduğunu duyunca telaşa kapıldı. Kapıdaki Lucas mıydı? Yoksa Fredericka bir kez daha ziyarete mi gelmişti? Bakışlarını odada gezdirip Çorap'ın saklanmış olduğunu umdu. Aynı anda kapıya daha sert vuruldu.

“Kylie?” Kapının arkasında Burnett'in boğuk sesi gürledi.

Onun kendisini duyabileceğini bilen Kylie, “Girebilirsin,” diye seslendi.

Burnett kapıyı açıp doğrudan mutfak masasına yöneldi. Kylie birden onun ziyaret sebebiyle ilgili endişeye kapıldı. Holiday'le ilgili daha fazla bilgi sızdırmayı düşünüyor olamazdı herhalde. Niyeti gerçekten buysa oradan hayal kırıklığıyla ayrılacaktı.

Burnett başıyla sandalyeyi işaret etti. “Oturmamda sakınca var mı?”

“Yok,” dedi Kylie. Sonra dayanamayıp, “Konu Holiday'le ilgiliyse...” diyecek oldu.

Burnett elini kaldırdı. “Konu Holiday değil.” Kaşlarını çatı. “Gerçi onun beni fazlasıyla şaşırtmaya devam ettiğini de söylemeden geçemeyeceğim.”

“Belki de Selynn ortalıkta dolanmasaydı...” Kylie yine aynı hatayı yaptığını fark ederek sustu.

“Selynn FAB'nin emirlerini yerine getiriyordu. Bu yüzden onu başımdan savamıyorum. Ama bugünden sonra kampta olmayacak.”

Kylie göldeki o olaydan sonra Selynn'i hiç görmemiş ama etraftan onun kamptan ayrılmadığını duymuştu. Birileri onun şu asi vampir olayı sebebiyle hâlâ kampta olduğunu söylemişti. Bu durumda kamptan ayrılması o vampiri...

“Bir gelişme mi var? Vampiri yakaladınız mı?” Kylie'nin zihninde öldürülen o iki kızın görüntüsü belirdi ve bu görüntü yüreğinde acı dolu izler bıraktı.

Burnett arkasına yaslandı. “Buraya sana bunu söylemek için geldim. Vampir Konseyi’nin söz konusu vampiri yakaladığını duydum. Konuyla artık... bu konsey ilgilenecek.”

“İlgilenecekle neyi kastediyorsun?” diye sordu Kylie.

“Kelimesi kelimesine söylediğim şeyi. Bununla onların ilgileneceklerini.”

“Bir duruşma ya da ona benzer bir şey olmayacak mı?” Kylie şahitlik yapmak zorunda kalacak mıydı?

Burnett vampirin suçunun cezasını mutlaka çekeceğine dair verdiği sözü hatırlamış gibi Kylie’ye baktı. “Bir duruşma olacağını söyleyemem. Vampirin kaderine konsey karar verecek ama konsey üyeleri bana insanlara karşı işlenen suçları asla hafife almadıkları konusunda güvence verdiler.”

Kylie vampirin kaderinin ne olacağı konusuna fazla kafa yormak istemiyordu. Bunu yapmak o asi vampirle bir daha asla karşı karşıya kalmayacağını bilmenin verdiği rahatlatanın bir kısmını alıp götürebilirdi. Ama zaten ne kadar rahatlayabilirdi? Bu olay hayaletin uyarısıyla ilişkili miydi? Yoksa sevdiği birisi hâlâ tehlikede miydi?

Bakışlarını ellerine çevirip duyduklarını özümsemeye ve zihnindeki soruları toparlamaya çalıştı. Başını kaldırdığında Burnett’in bakışlarının bilgisayar ekranına kilitlenmiş olduğunu gördü.

“Bu da ne?” diye sordu Burnett hiç de hayra alamet olmayan bir sesle.

Onun Della’yı böylesine korkunç bir cinayetin şüphelisi olarak görmesini istemeyen Kylie fareyi kapıp ekrandaki kırmızı renkli çarpı işaretine tıkladı. “Hiçbir şey.” Burnett’in onun yalan söylediğini anlayabileceğini çok geç hatırlamıştı. Zaten öyle olmasa bile bunu ekranı boşaltmak için gösterdiği beceriksizce çabadan da anlardı.

Burnett onun gözlerinin içine baktı. “Bunu yapma, Kylie.”

Kylie onun neden şüphelendiğinden emin olamayarak, “Neyi?” diye sordu.

“Sakın benden Kırmızı Kod vakalarını tespit etmek için trafik kazalarını araştırdığın gerçeğini saklama.”

Kırmızı Kod. Kylie bunun FAB’nin, doğüstü varlıklar tarafından işlenen cinayetleri örtbas etme amacı güden düzmece trafik kazaları için kullandığı bir tabir olduğunu biliyordu.

Bakışlarını şimdi bomboş olan ekrana çevirdi. “Yani...bu iki trafik kazasından biri Kırmızı Kod vakası olabilir mi?” Tıpkı Della’nın değişim sürecinde yapmış olmaktan korktuğu gibi bir vampir tarafından işlenmiş bir cinayet bu şekilde örtbas edilmiş olabilir miydi?

Burnett başını çevirip Kylie’yi dikkatle inceleyerek onun aklından geçenleri okudu. “Bu araştırmayı sen yapmıyorsan kim yapıyor?”

Ah, kahretsin, diye düşündü Kylie. *Ne söylemeliydi? Ne söylemeliydi? Yalan söyleyemezdi çünkü Burnett hemen anlardı.*

“Della mı?” diye sordu Burnett.

Kylie hiç düşünmeden, “Hayır,” diyerek bir kez daha yalan söyledi.

Burnett gözlerini kapadı.

“Lütfen,” dedi Kylie ne için yalvardığını bile bilmediği halde.

Burnett koyu renkli gözlerini tekrar açıp ona baktı.

“Della böyle bir şey yapmış olamaz,” dedi Kylie. “O çok iyi biri.”

Burnett bakışlarını Della’nın yatak odasına yöneltti. Kylie’nin omzunu sıktıktan sonra hiçbir şey söylemeden kulübeden ayrıldı.

O gittikten kısa bir süre sonra Della yatak odasından çıktığında, Kylie’nin gözleri suçluluk duygusunun sebep olduğu yaşlarla doluydu.

“Önemli değil,” dedi Della ama korkmuş gibi görünüyordu. “Ona zaten anlatacaktım.” Bu sözlerle birlikte Burnett’in yanına gidecekmiş gibi kulübeden ayrılmaya hazırlandı.

“Sen böyle bir şey yapmış olamazsın,” dedi Kylie.

Della omzunun üzerinden ona baktı. Gözlerine dolan yaşlar ıslıl ıslıl parlıyordu. “Umarım haklısındır.”

Kylie suçluluk duygusunun etkisiyle uyuşmuş bir halde yarım saat boyunca oturduğu yerden kalkmadı. Burnett kulübe geldiğinde ekranda yazanları okuyor olmasaydı bütün bunlar yaşanmayacaktı. İşte o an öylece oturamayacağını anladı. Bir şeyler yapmalıydı. Kulübeden dışarı fırlayıp Burnett’in Della’yla görüştüğünü tahmin ettiği ofise doğru olanca hızıyla koşmaya başladı.

Kampçıların bir kısmı derste, bir kısmı da toplantıda olduğu için yol boştu. Kylie çok geçmeden yine takip edildiği hissine kapıldı ama zihni ve yüreği tamamen Della’da olduğu için umursamadı.

Patikanın sonuna ulaştığında Burnett’in arabasının, içinde Della’yla birlikte otoparktan ayrıldığını gördü. “Olamaz.”

“Sorun yok,” dedi arkasında duran Holiday.

Kylie dönüp Holiday’e baktı. Onun yüzü de kendisinininki gibi endişeli olduğuna göre kamp liderinin olup bitenlerden haberi vardı.

“Benim suçum.” Kylie’nin içine dolan suçluluk duygusu nefes almasını zorlaştırıyordu.

Holiday onu ofise götürüp sarıldı. Vücuduna sakinleştirici etkisi olan bir akım göndererek, “Sorun yok,” diye tekrarladı.

Boğazındaki yumrudan yutkunarak kurtulan Kylie, “Burnett onu nereye götürüyor?” diye sordu.

“Bazı testlerden geçmesi için FAB’nin ofisine. DNA’sı ve ısırik örneği alınacak.”

“Yani o iki kazadan biri Kırmızı Kod vakası mıydı?”

“İkisi de öyleydi,” diye itiraf etti Holiday.

Kylie yüreğinin sıkıştığını hissetti.

Aynı anda eşikten duyulan bir erkek sesi, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Lucas kapıya yaslanmıştı. Gözleri endişeli bakıyordu.

“Yolunda,” dedi Holiday elini sallayıp ona dışarı çıkmasını işaret ederek.

Lucas kıpırdamadı. Bunu onun sesinden duymaya ihtiyacı varmış gibi, “İyi misin?” diye sordu Kylie’ye.

Kylie o kampa döndüğünden beri Lucas’la tek bir kelime bile konuşmamıştı ve şimdi de her nedense ses telleri görevini yerine getirmek istemiyordu. Yapabildiği tek şey başını sallamak oldu. Lucas samimi bir endişeyle oradan ayrıldı.

Holiday, Kylie’yi kanepeye oturtup yanına yerleşti. “Her şey yoluna girecek.” Elini onun sırtına koyup huzur veren bir sıcaklık hissetmesini sağladı.

Ama Della’nın korku dolu bakışları Kylie’nin gözünün önünden gitmiyordu. Della ve korku aynı karede olamazdı. Della güçlüydü, cesurdu ve birilerinin canını acıtmayacak kadar iyi kalpliydi. “Bunu o yapmadı,” dedi Holiday’e. “Onu testlere tabi tutmakla aptallık ediyorlar.”

“Bu testleri Della istedi. Gerçeği bilmeye ihtiyacı var.”

Kylie Holiday’in kendisiyle aynı fikirde olmadığını fark ederek, “Ama bunu o yapmadı,” diye tekrarladı.

“Biz de öyle olmasını umuyoruz, Kylie. Ama Della böyle bir şey yapmış olsa bile hafifletici sebeplerden faydalanacak. Bu olaylar yaşandığında değişim sürecindeydi. FAB’nin onu kusurlu bulmayacağından eminim.”

Kylie belli etmese de Holiday’in sözleriyle ürperdi. Kendisini en fazla rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordu; Holiday’in Della’nın böyle bir suç işleyebileceğine inanması mı yoksa yeni

vampir olanların masum insanları öldürüp de bundan sorumlu tutulmamaları mı?

Holiday üç saat sonra Kylie'yi arayıp Della'nın kampa döneceğini haber verdi. Kylie ve Miranda o gün öğleden sonra izinli sayılıp Della'yı bekleyecekti. İkisi aynen bunu yaptı. Mutfak masasına oturup Della'yı beklediler. Kylie elindeki diyet kola kutusunu çevirip duruyordu. Miranda ise hareket bile etmiyordu.

Kylie'nin ağzında hep aynı laf vardı: "Bunu o yapmadı. Nasıl olur da böyle bir şeye ihtimal verirler?"

Miranda onun sürekli aynı sözü tekrarlamasından yorulmuş gibi inledi. "Bu dünya senin bir zamanlar yaşadığın dünyaya benzemiyor. Burada kötü olaylar yaşanıyor. Çok kötü olaylar. Genç kızlar ölüyor. Kediler kokarcaya dönüşüyor. Kurtadamlar kulübene girip seni öldürmeye çalışıyor. Sonra bir vampir dönüşüm sürecine giriyor ve akli başındayken asla yapmayacağı şeyler yapıyor."

"Bunu onun yaptığını düşünüyorsun!" dedi Kylie suçlarcasına.

"Bilmiyorum," dedi Miranda. "Ama yaptıysa bile bu onun suçu değil ve ben onu sevmekten vazgeçmeyeceğim. Lanet olsun Kylie, bundan sen de vazgeçmemelisin. O senin imkânsız başardığını düşünüyor. Ona sırtını çevirirsen derinden sarsılır."

Della'nın böylesine korkunç bir şey yapmış olabileceğinin düşüncesi bile Kylie'nin gözlerinin dolmasına neden oluyordu. Ama ruhunun derinliklerinde, bu doğru olsa bile arkadaşına asla sırtını çeviremeyeceğini biliyordu.

On dakika sonra Della kıpkırmızı olmuş gözlerle kulübeye girip kendini bir sandalyeye bıraktı. "Isırık izleri bana ait değilmiş. Parmak izleri de öyle."

Yüreği neşeyle dolan Kylie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Sana söylemiştim."

Della'nın koyu renkli gözlerinden akan gözyaşları solgun yanaklarından aşağı süzüldü. "Bunu Chan'ın yaptığını düşünüyorlar."

Miranda bakışlarını Della'dan ayırıp Kylie'ye çevirdi. "Chan kim?"

Artık bunu sır olarak saklamaktan vazgeçen Della, "Kuzenim," dedi. "Dönüşüm sürecinde bana yardım etti. Yardım etmek zorunda değildi ama etti."

"Ah," dedi Miranda.

"Şimdi benden bu cinayetleri işleyen o olup olmadığını tespit etmemi istiyorlar," dedi Della sözlerine devam ederek. "Onun suçlu olduğuna dair gizlice kanıt toplamam gerekiyor." Sözlerini tamamladığında hıçkırdı. "Ama o ben yalnızken yardımına koştu ve şimdi..."

"Onlara bunu yapamayacağını söyle," dedi Kylie.

"FAB'ye itiraz edemezsin." Della derin bir nefes aldı. "Ayrıca... bana fotoğrafları gösterdiler." Koyu renkli gözleri ızdırıp doluydu. "Fotoğraflarda bir bebek vardı. Korkunç bir manzaraydı. Bunu yapan gerçekten oysa aynı şeyi bir daha yapmadan önce durdurulmalı. Böyle bir şeyin tekrarlanmasına izin verirsem kendimi asla affetmem."

Kylie o gece, birileri güvenlik alarmını bir kez daha kurcaladığı için gerçekleştirilen zorunlu kamp toplantısına katıldı. Burnett alarmın kapatıldığını söylüyordu. Bunu yapanın kamptan mı yoksa dışarıdan mı olduğunu bilmiyordu ama suçluyu bulmaya kararlıydı.

Kylie takip edildiği duygusuna kapılmasının alarmın kapatılmasıyla mı ilgili olduğunu merak ediyordu. Çünkü artık alarmın başında birisi beklediği için kendini öncekinden daha güvende hissediyordu. Toplantıdan sonra tek başına kulübesine

döndü ve verandaya çıkan ilk basamağa adım attığında duyduğu sesle irkildi.

İyi ki kendini güvende hissettiğini düşünmüştü. Kalp atışları hızlandı ve dönüp arkasına baktı.

Aklında Fredericka vardı.

“Benden ne zamana dek kaçabileceğini düşünüyorsun?” diye sordu Lucas verandaya atlayarak.

Kylie etrafında sinekier uçuşan, kapının üstündeki lambaya yaklaşp saatine baktı.

Tam dokuzu gösteriyordu. “Anlaşılan sadece on iki saat kaçabilmişim.” O gün Lucas’ı ofiste gördüğünde Della’ya duyduğu endişe rüyalarındaki Lucas sorunuyla ilgilenemeyeceği kadar yoğundu. Ama şimdi bir bahanesi yoktu. Duyduğu utançla kıpkırmızı kesildiğinin Lucas tarafından fark edilmeyeceğini umarak lambanın ışığından uzaklaştı.

“Yani benden kaçtığını itiraf ediyorsun, öyle mi?” Lucas’ın boğuk sesinde alaycı bir tını vardı.

Kylie bu alaycı tavırdan hoşlandığını söyleyemezdi. Önce Lucas’ın gözleriyle buluştu, sonra bakışlarını kaçırdı. “İnkâr etmeyi düşündüm ama bana inanmayacağını biliyordum.” *Ayrıca rahatsız olduğum şeylerden kaçmak benim uzmanlık alanıma girer.*

Birden Holiday’e babasıyla yüz yüze geldiğinde nasıl da rahatladığıyla ilgili yaptığı o itirafı hatırladı. Lucas’la yüz yüze gelmenin de benzer bir etki yaratacağını umarak çok şey mi istiyordu?

Kulübenin kapısına bir bakış daha attıktan sonra bunu yapmaya mecbur olduğunu anladı. Lucas’la yüzleşip bu işten kurtulacaktı.

“Madem inkâr etmiyorsun bunu yapma nedenini sorabilir miyim?”

Kylie tekrar ona baktı. Lucas’ın o rüyalarla ilgili bilgisi olmadığına inanmayı her şeyden çok istese de gerçeğin bu ol-

madığını biliyordu. Belli ki Kylie sorunlardan kaçmakta, inkâr etmekten çok daha iyiydi.

“Neden değil, nedenler,” dedi.

“Nasıl yani?” Lucas’ın bir adım yaklaşmasıyla etrafı onun toprağımsı yoğun kokusu kapladı.

“Bir değil, birkaç nedenim var.”

“Tamam.” Lucas Kylie’nin sarı saçlarından bir tutamı parmaklarının arasında ovuşturdu. “Bana o nedenleri söyle.”

Kylie saçını onun elinden kurtarıp geriye doğru bir adım attı. “Sana anlatmak mı? Senin bunu kendi kendine keşfetmeye çalışmanı seyretmek gibi bir eğlenceden mahrum mu kalayım yani?”

Bunları sert bir sesle söylemek istemişti ama amacına ulaşamamış olmalıydı ki Lucas sözlerine kıkırdarak tepki verdi.

Kylie kaşlarını çattı.

Lucas’ın neşeli hali bir anda yok oldu. “Pekâlâ, ilk tahminim yeteneklerinin bir kısmını keşfetmeye başladığın yönünde. Rüyaüstü deneyim yeteneği gibi.”

Kylie kızardı ama bu defa bakışlarını kaçırmadı. “Artık onu keşfettiğim için bu yeteneğim sorun olmaktan çıktı.” Bu sözlerinde haklı olduğunu umdu. Holiday ona artık bu yeteneği üzerinde daha fazla söz sahibi olacağını söylememiş miydi? Bu onu devre dışı bırakabileceği anlamına geliyor olmalıydı. Tanrım, gerçekten öyle olduğunu umuyordu.

Lucas onu dikkatle süzdü. “Bunu duyduğuma üzıldüm.” Yine az önceki gibi muzip bir ses tonuyla konuşmuştu.

Kylie tekrar kulübenin kapısına baktı. Söylenmesi gereken her şeyi söylemişti, değil mi?

Elini kapının tokmağına uzatmasıyla Lucas onun kolunu tuttu. Dokunuşu sert değildi; biraz bile. Tersine nazikti ve bu Kylie’nin daha fazla bocalamasına neden oldu. Berbat bir gün

geçirmişti ve Lucas'ın ofiste onun için nasıl da samimi bir endişe duyduğu hâlâ aklından çıkmamıştı.

“Bana biraz zaman ayır. Lütfen,” dedi Lucas.

Bakışlarını kapıdan ayırmayan Kylie onun hâlâ kolunu tuttuğunu tüm duyularıyla hissedebiliyordu. Bunu öylesine yoğun bir biçimde hissediyordu ki kolunda keyif verici bir karıncalanma oluyordu.

“Diğer nedenler ne?” diye sordu Lucas. Kylie'den cevap almayınca devam etti. “Bana neden bu kadar kızgınsın, Kylie? Sakın bunu da inkâr edeyim deme. Ben bazı kişiler gibi senin duygularını okuyamıyor olabilirim ama gözlerinde her şey yazıyor.”

Kylie onun “bazı kişiler” sözüyle kimi kastettiğini sorgulamadı. Derek'le arasındaki ilişkiyi öğrenmiş olmalıydı. Güzel, diye düşündü. Ama Lucas'ın duyduğu her şey tarih olmuştu. Derek bu ilişkiyi bitirmişti.

Lucas'ın kavrayışı biraz sertleşti. “Bana seni neyin üzdüğünü söyle ki bu sorunu çözelim.”

Kylie'nin dilinin ucuna tek bir isim geldi. *Fredericka*. Ama onun Fredericka'yla beraberliğine üzüldüğünü itiraf etmesi Lucas'a farklı bir gözle baktığı anlamına gelirdi. Kylie bunu ona itiraf etmek istemiyordu. Bunu kendine itiraf etmekten bile hoşlanmamıştı. Hem bu tam olarak doğru da sayılmazdı. Sadece biraz kafası karıştı.

“Yorgunum,” dedi Kylie ona bakma riskini göze alarak.

Lucas'ın gözleri verandanın sarı ışığı altında daha da parlak görünüyordu. Kylie'nin kolunu bırakmamıştı ve şimdi başparmağıyla onun tenini okşuyordu. “Mektuplarımı aldın, değil mi?”

“Evet, aldım.”

“Seni bu kadar üzen rüyalar mı çünkü ben...”

“Biliyorum. O rüyaların sorumlusu benim.” Kylie kolunu çekti.

Lucas düşüncelere daldığını söyleyen bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. “İlk rüyanın sorumlusu sen değilsin,” dedi, bu itirafta bulunabilmek için kendinden çok şey vermiş gibi. “Yani...”

Kylie Lucas’ın bocalamasıyla birlikte lafa girdi. “Yani bunu sen mi yaptın? Rüyama mı girdin?”

“Hayır, ben böyle bir yeteneğe sahip değilim. Ama sen ilk kez rüyama girdiğinde ben zaten içinde senin olduğun bir rüya görüyordum.” Lucas hissettiği suçluluk duygusunu hafifletmek istercesine omuzlarını silkti. “İlk başta senin fiziksel anlamda orada olduğunu anlayamadım. Ta ki her şey fazlasıyla canlı ve gerçek görünene dek. Sonrasında sana bir şey söylemedim çünkü senin neler olup bittiğini fark etmediğini anlamıştım. Üzüldüğün şey buysa açıklamamı duydun. Sanırım bunu durdurmalıyım ama... Bu sadece bir rüyaydı. Ve onu durmayı hiç istemiyordum.”

Kylie Lucas’ın dürüstlüğünü takdirle karşılamıştı ama bu, üzüntüsünü azaltmaya yetmiyordu. Lucas bu rüyaları durdurmalıydı. Ya da en azından Kylie’ye her şeyi açıklayıp onun ikinci kez rüyasına girmesini engellemeliydi. Öte yandan Kylie o zamanlar Lucas’tan böyle bir açıklama duysa nasıl bir tepki vereceğinden emin değildi. Son haftalarda pek çok şey yaşamıştı. Artık geçmişte asla kabullenmeyeceği şeyleri birer birer kabullenmeye başlamıştı.

“Ama ikinci rüya tamamen sana ait,” dedi Lucas bu düşünce onu mutlu etmiş gibi kaşlarını kaldırarak.

Onun gözlerindeki mavi pırıltılara hazırlıksız yakalanan Kylie aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi. “Eminim ki Stella teyze de rüyasında Tom Selleck’i görüyordu.”

Yirmi Yedinci Bölüm

Lucas şaşırmış görünüyordu. “Ne? Tom Selleck mi?”

Kylie utandı. Bu sözleri gerçekten söylemiş miydi? “Sadece bir daha böyle bir şey olacağını sanmadığımı söylemeye çalışıyorum. Bu yüzden her şeyi unutamam gitsin, tamam mı?”

“Neden bir daha olmayacakmış?” Gözleri mahmurlaşan Lucas yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Hislerimizin karşılıklı olduğu belli ve...”

“Fredericka’ya da aynı şeyleri mi hissediyorsun?” Kylie bu soruyu Lucas’ın kulaklarına ulaşmadan geri alabilmeyi isterdi.

Alnı kırıkan Lucas topuklarının üzerinde esnedi. “Demek seni kızdıran şey buymuş.”

Kylie inkâr etmedi. Sebep inkâr etmek istememesi değil, böyle bir inkârın altından kalkamayacağını düşünmesiydi.

“Bak, Fredericka ve ben...”

“Önemli değil.”

“Benim için önemli. İkimiz kamptan uzaktayken ona bir kez bile dokunmadım.”

“Önemli değil çünkü aranızda ne tür bir ilişki olduğu ya da senin ne yaptığın beni ilgilendirmez. Biz seninle sadece arkadaşız.”

“İlişkimizi daha öteye taşıyabiliriz,” diye itiraz etti Lucas. “Hatta öteye taşımız gibi hissettiriyor.”

“Hayır.” Kylie, sözlerinde ciddi olduğunu anlamasını umarak Lucas’ın gözlerinin içine baktı.

Lucas onun saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atıp başparmağıyla yanağını okşadı. “Bu verandada durduğumuz son defasında beni içeri davet etmiştin ve sanırım bu arkadaşça bir davetten fazlasıydı.”

Kylie öylece durup ona içeri girmesi için adeta yalvardığını... onun kendisine arkadaşlık etmesinden çok daha fazlasını arzuladığını hatırladı. Ama bu Derek’e karşı daha yoğun duygular hissetmeden önceydi.

Lucas’ın elini tutup yüzünden uzaklaştırdı. “Sen davetimi kabul etmemiştin ve bunu yapmakta haklıydın.”

“Söylediklerine gerçekten inanıyor musun?” Lucas onun elini nazikçe avuçlarının arasına aldı.

Evet, Kylie buna inanıyordu çünkü Lucas sonrasında Fredericka’yla kaçmıştı.

“Fredericka benim peşimden geldi, Kylie. Ben onu davet etmedim. Onu geri gönderebilirdim ama sonrasında ona ihtiyacım oldu.”

Kylie elini kurtarmaya çalıştı ama Lucas’ın kavrayışı sertleşti.

“Kastettiğim... o tür bir ihtiyaç değil. Birisine yardım etmek için kamptan ayrılmıştım.” Lucas sözlerine kısa bir ara verdi. “Mektuplarımda sana bu konudan bahsetmedim çünkü Holiday duysa sinir krizi geçirirdi. Benim bir üvey kız kardeşim var. Kardeşim çetelerden birinin eline düştü. Onu kurtarmalıydim, Kylie. Bunu hak etmiyordu. Aslında onu kurtarmak için daha önce harekete geçmeliydim. Beni birkaç ay önce arayıp yardımımı istemişti ama babamla yüzleşmek zorunda kalacağımı bilmek beni yardım etmekten alıkoymuştu. Olanlar benim hatamdı ve hatamı düzeltmeliydim. Fredericka da bana yardım etti.”

Kylie başını geriye attı. “Demek sana yardım etti. Beni de öldürmeye çalıştı.”

Lucas başını iki yana salladı. “Dün gece niyeti seni öldürmek değildi.”

Dün geceki kurtadam gerçekten *Lucas’tı*. Kylie öyle olduğunu zaten biliyordu ama bunu Lucas’tan duyunca emin olmuştu.

“Sadece seni korkutmak istedi,” diye devam etti Lucas. “Sana olan duygularımı bildiği için senden pek hoşlanmıyor.”

“Bana saldırmasını engellemek için onunla kavga etmek zorunda kaldın.”

“Bu hiçbir şey ifade etmez. Dönüşüme uğradığımızda bu şekilde davranırız. Doğal halimizdeyken öylece durup psikolojiden medet ummayız.”

“Ama bu Fredericka’nın beni ilk öldürme teşebbüsü değil. Sen kamptan ayrılmadan önce odama bir aslan soktu.”

Lucas’ın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. “Ne yaptın?”

“Odama bir aslan soktu. Vahşi yaşam parkından gelen bir aslan. Derek olmasaydı çoktan ölmüş olabilirdim.”

Lucas kulaklarına inanamıyormuş gibi görünüyordu. “Fredericka böyle bir şey yapmaz.”

Kylie elini hızla geri çekti. Lucas’ın Fredericka’yı savunduğuna inanamıyordu. Peki, buna neden bu kadar şaşırmıştı? Lucas Fredericka’yla beraber olduğunu itiraf etmişti. Sonra da onunla birlikte kaçmıştı.

Lucas ellerini saçlarına daldırdı. “O düşündüğün gibi bir kız değil, Kylie. Biraz sert mizaçlı olduğunu biliyorum ama onu benim kadar iyi tanımıyorsun.”

“Haklısın,” dedi Kylie. “Onu senin kadar iyi tanımıyorum. Madem ikinizin bu kadar ortak noktası var gidip onu bulmaya ve yatağa atmaya ne dersin? Senin ait olduğun yer onun yanı.”

“Benim beraber olmak istediğim kişi o değil,” dedi Lucas sert bir sesle. “Sensin. Seni ilk gördüğüm andan beri böyle hissediyorum.”

Kylie gözlerini kapayıp başını iki yana salladı. Her şey çok hızlı geliyordu. Tam yokluğuna alışmışken Lucas onun hayatını bir kez daha allak bullak ediyordu.

“Bana böyle hissetmediğini söyle,” diye fısıldadı Lucas. “Daha ilk karşılaşmamızda aramızda özel bir bağ olduğunu hissetmediğini söyle.”

Bu bağı Kylie de hissetmişti ama o zamanlar henüz beş yaşındaydı. Bir kez daha Lucas’a baktı. “Ne düşüneceğimi bilemiyorum, Lucas. Bana Fredericka’yla aranda bir şey olmadığını söylüyorsun ama belli ki o seninle aynı fikirde değil. Belki de benimle bir şeylere başlamadan önce onunla aradaki ilişkiyi düzene soksan iyi olur.” Derek’in de kendisine benzer şeyler söylediğini hatırlamak Kylie’nin yüreğinin sıkışmasına neden oldu.

“Bunu daha önce denememişim gibi konuşuyorsun.”

Kylie omuzlarını silkti. “Hayatım şu an çok karışık. Bu son birkaç hafta burada olsaydın sözlerimde haklı olduğumu anlardın. Bu yüzden şimdilik sadece arkadaş olarak kalabiliriz. Daha fazlası mümkün değil.”

Patikadan sesler geldiğini duydu. Dönüp baktığında Derek’in birkaç arkadaşıyla oradan geçtiğini gördü. Derek onun olduğu yöne başını çevirme zahmetine bile girmede. Kylie onun Lucas’la ikisini bir arada gördüğü için böyle davrandığını düşündü. İkisini bir arada görmüş ve en kötüsünü düşünmüştü.

Kylie içine dolan suçluluk duygusunu bastırdı ve Derek’in bunu hissedebilecek kadar yakından geçmediğini umdu. Yanlış bir şey yapmıyordu. Nefesini tutup Derek’le arkadaşlarının uzaklaşmasını bekledi.

Bakışlarını tekrar Lucas'a çevirdiğinde onun dikkatle kendisini incelediğini gördü. "Sebep o mu? Siz ikiniz ciddi mi düşünüyorsunuz?"

"Bunun bir önemi yok. Seninle sadece arkadaşız, Lucas. Sadece arkadaşız."

Kylie dönüp kulübenin kapısını açtı. Kapıyı onun yüzüne kapadıktan hemen sonra Lucas'ın, "Fikrini değiştireceğim, Kylie Galen," dediğini duydu.

Ertesi sabah Della vampirlerin sabah ayinine katılacağı için kahvaltıda olmayacaktı. Miranda kendisinin de orada olmayacağını duyurdu. Kylie'nin içinden bir ses onun bir şeyler çevirdiğini söylüyordu. Herhalde Çorap'ın üzerindeki büyüü kaldırmaya çalışıyordu. Kylie bunu ona sormayı düşündü ama Lucas'la ilgili bir rüya görmekten korkarak gecenin büyük bir kısmını uykusuz geçirdiği için büyü kaldırmayla ilgili uzun bir sohbet girmek istemiyordu.

Tek başına yemekhaneye giren Kylie bütün bakışların üzerine çevrildiğini hissetti. İçerideki herkesin çılgınca bir çabayla kaşlarını kıpırdattığını ve onun beyin şablonunu okumaya çalıştığını biliyordu.

İçinde çörek ve meyve olan tepsisini alıp boş bir yer bulmak için tedirgin adımlarla yemekhanenin arka tarafına yürüdü. O gün herkes kendi türünden olanlarla oturmayı tercih etmişti. Onun bir benzeri olmadığı için, daha doğrusu henüz hangi tür olduğu bilinmediği için Kylie boş bir masaya geçti.

Tek başına oturmanın neden bu kadar zor olduğunu hiç bilmiyordu. Böylesine aptalca bir sebeple huzursuzlanmayacak kadar özgüvenli olması gerekirdi. Ama aptalca olması, duygularını değiştirmeye yetmiyordu. Hissettiği kadar acınacak halde görünmemeye çalışarak çöreğine baktı.

Aşına olduğu kahkahalarla başını kaldırdığında bu kahkahaların perilerin oturduğu masadan yükseldiğini gördü. Masadaki herkes bu sıcak arkadaş grubunda bulunmaktan memnun görünüyordu. Derek dışında. Derek'in gözlerinde acı vardı ama Kylie'nin elinden ne gelirdi? Buna sebep olan kendisi değildi. Derek'ti. Belli belirsiz hissettiği bir duygu Derek'in yanına gitse onun kendisinden uzaklaşacağını söylüyordu. Böyle bir şey Kylie'nin canını fazlasıyla acıttı.

Çöreğini eline alıp bir ısırık kopardı. İçi ahududu reçeli ve krem peynirle dolu bu çöreğe bayılırdı ama şimdi tadını alamamıştı. Tatsız bir lokmayı daha yuttuğunda yemekhanedeki herkesin kendisine baktığını hissetti. Kulağına geldiği kadarıyla onun değişiklik gösteren yeni beyin şablonu hâlâ sohbetlerin esas konusuydu.

Birden oturduğu masaya bir tepsi bırakıldı. Kylie gelenin sabah katıldığı ayın erken biten Della olduğunu düşünerek, "Teşekkür ederim" dedi ve yüzünde bir gülümsemeyle o tarafa döndü.

Gelen Della değildi.

Lucas gülümsedi. "Ne için teşekkür ediyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi Kylie ve ona masadan kalmasını söylememek için kendini zor tuttu. Ama lanet olsun, onunla arkadaş kalacaklarını söyleyen kendisi değil miydi? Lucas'ın bir arkadaş olarak onun masasına oturmasının itiraz edilebilir bir tarafı yoktu. Eh, şu malum kurtkadının sırf bu yüzden Kylie'yi öldürmek isteyecek olması dışında.

Lucas'ın mavi gözleri neşeyle parladı. "Dudağına reçel bulamışsın." Parmağını Kylie'nin dudağına sürttükten sonra kendi ağzına götürdü.

"Böyle durumlarda peçete kullanılır," dedi Kylie. Uzanıp bir peçete aldı ve sızlayan dudaklarını iyice sildi.

Lucas kıkırdadı.

Kylie onun kendilerini seyrediyor olabileceğini düşünerek Derek'in oturduğu masaya baktı. Derek masada değildi. Bu da onları görünce kalkıp gittiği anlamına geliyordu. Harika. Kısa bir süre suçluluk duygusuna kapıldıktan sonra sinirlendi. Derek gelip onun yanına otursaydı bütün bunlar yaşanmazdı.

Derin bir nefesin ardından bardağındaki sütün koca bir yudum aldı. Sonra bakışlarını kendisini seyreden Lucas'a çevirdi.

"Çok güzelsin," dedi Lucas.

Kylie gözlerini devirip bardağını masaya bıraktı. "Sadece arkadaşız," dedi ısrarcı bir sesle.

"Tamam. Ama bu güzel olduğun gerçeğini değiştirmiyor." Lucas'ın yüzündeki gülümseme genişledi. "Dudaklarının üstünde sütün bir bıyık varken bile." Kıkırdayıp Kylie'ye bir peçete uzattı. Sonra ciddileşti. "Burnett bana Della'nın yaşadıklarını anlattı. Bu olayı atlatabilecek mi?"

"Sanırım atlatacak." Ne detaya girdi ne de Chan'dan bahsetti. Burnett'in Lucas'a olayın ne kadarını anlattığını, hatta Della'nın bile başkalarına Kırmızı Kod vakalarının ne kadarından bahsedebileceğini bilmiyordu.

"Kasabada olanlardan ve annenin başına gelenlerden de haberim var," diye ekledi Lucas. "Ben kamptan ayrıldıktan sonra berbat günler geçirmiş olmalısın."

"Evet, öyle oldu."

Lucas elbette üzerine bir parça bile reçel dökmeden çöreğinden bir ısırık aldı. "Ayrıca..." Gözleri neşeyle parladı. "Senin şu kokarcanın Fredericka'ya yaptıklarını da duydum. Fredericka bunu hak etmiştir."

"Evet, hak etmişti." Lucas bu sözlerle Fredericka'ya karşı Kylie'nin tarafını tuttuğunu mu belli etmeye çalışıyordu? İkisinin arasında bir tercih yapması gerekmiyordu. Kylie ve Lucas sadece arkadaştı. Kylie onunla öpüşmenin ne kadar harika bir duygu olduğunu aklına getirmemeyi başarabilirse gerçekten de

arkadaş olarak kalabilirlerdi. “Bu son birkaç hafta senin için de iyi geçmişe benzemiyor. Kardeşin toparlanabilecek mi?”

Lucas başını salladı. “Sanırım evet. Onu şimdilik arkadaşlarının yanına yerleştirdim. Yatılı okula kaydolması için Holiday’le görüşeceğim. Okula sen de kayıt yaptıracaksın, değil mi?”

Kylie eliyle çöreğinden bir parça kopardı. “Öyle umuyorum. Annem bu konuyu düşüneceğini söyledi.”

Annesinden olumsuz cevap alma ihtimalini düşündüğünde midesi kasıldı. O buraya, diğerlerinin yanına aitti. Bakışlarını farklı doğaüstü varlıkları ağırlayan masalarda gezdirdi. Yakında bu masalardan hangisine ait olduğunu bile öğreneceğini umuyordu.

Bu dünya senin bir zamanlar yaşadığın dünyaya benzemiyor. Zihninde Miranda’nın önceki gece söylediği sözler yankılandı. Evet, burası bir zamanlar yaşadığı dünyadan farklıydı. Gizemli ve bazen de fazlasıyla tehlikeliydi ama Kylie her şeye rağmen bu dünyaya aitti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

“Bunu nasıl durdurabilirim?” Uykusuzluktan bitap düşen Kylie, Holiday’le saat ikideki randevusunda kendini onun masasının karşısındaki sandalyeye bırakıp ilk önce bu soruyu sordu. “Artık bu rüya saçmalığına bir son vermek istiyorum.”

Holiday arkasına yaslanıp dudağını büzdü. “Bu, saçmalık olarak nitelendirilemeyecek kadar özel bir yetenek. Ayrıca onu durduramazsın ama biraz pratik yaparak kontrol altına alabilirsin.”

“Tamam. O zaman bu boktan yeteneği nasıl kontrol altına alabilirim?”

Holiday kıkırdadı. “Rüya âleminde gezintiye çıktığını hissetmedin mi?”

“Uçmayı falan mı kastediyorsun?”

“Evet uçmak gibi şeyleri kastediyorum.”

“Elbette hissettim ama bazen ancak bedenim rüyanın içine girdikten sonra uyanabiliyorum.”

“Pekâlâ yapacağın şey şu. Yatağa girmeden önce...” Holiday ona bir rüyayı görmeden uyanmasını sağlayacak birkaç teknik sıraladı. Bu Kylie’nin, yeteneğini kontrol altına alabileceği

anlamına gelmiyordu ama kamp lideri işe buradan başlamak gerektiğine inanıyordu.

Tam hayalet konusu açılmıştı ki Holiday'in cep telefonu çaldı. Holiday masasındaki telefonu alıp arayanın kim olduğuna baktı. Birden gözleri parladı. "Bu görüşmeyi yapmam gerekiyor. Bana biraz müsaade eder misin?"

Kylie ayağa kalkacak oldu ama Holiday ondan önce davranıp sandalyeden fırladı ve kapıya yöneldi. "Merhaba, Bay Eastman."

Holiday kapıyı arkasından sertçe kapadı ve Kylie de tekrar yerine oturup gözlerini yumdu.

"Evet, teklifimi değerlendirmeniz beni çok heyecanlandırdı." Kulaklarında Holiday'in sözleri yankılandı.

Gözlerini açtı. Hassas işitme yeteneği tekrar iş başında olamazdı!

"Gölge Şelalesi Kampı'nın yönetim kurulunda sizin gibi birisine ne çok ihtiyaç duyduğumuzu bilemezsiniz."

Holiday'in konuşmasına kulak misafiri olmak istemeyen Kylie elleriyle kulaklarını örttü.

"Evet, yüz bin dolar bu iş için yeterli olacaktır."

Kylie sesin parmaklarının arasından kulaklarına ulaşmasıyla kaşlarını çattı. Sonra birden duyduğu konuşmanın ne anlama geldiğini anladı. Holiday Gölge Şelalesi Kampı için yeni bir yatırımcı bulmuştu ki bu da Burnett'in artık kampta işi kalmadığı anlamına geliyordu.

Kylie'nin yüreği tuhaf bir acıyla, bütün bunların yanlış olduğu hissiyle doldu. Elbette bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Holiday çok geçmeden Bay Eastman'a kendisiyle kısa zamanda irtibata geçeceğini ve ona imzalanacak evrakları göndereceğini söyledi. Kylie onun telefonu kapadığını duydu ve hiç vakit kaybetmeden ona yaptığı görüşmeye kulak misafiri olduğunu söylemesinin mi yoksa söylememesinin mi daha doğru olacağına karar vermeye çalıştı.

Uzayan birkaç dakikanın ardından bunu söylemesine gerek olmadığına karar kıldı. Holiday ofise bir türlü dönmeyince de onu bulmak üzere dışarı çıktı.

Kamp lideri arka odadaki pencereden basketbol sahasına bakıyordu. Kylie onun yanına gittiğinde Burnett'in bir grup oğlanla basket oynadığını gördü. Bakışlarını Derek'e yöneltti ama Holiday'in dikkatini çeken kişinin o olduğunu sanmıyordu. Belli ki kamp lideri her şeyi tekrar gözden geçiriyordu. Kylie onun Burnett'in teklifini geri çevirme konusunu gerekirse üçüncü bir kez daha gözden geçireceğini umdu.

Tam o sırada Derek ofise doğru döndü. Bakışları pencereyi buldu ve Kylie onun kendisinin orada olduğunu hissettiğini anladı. Derek ne gülümsedi ne de el salladı. Oyuna geri dönüp Kylie'yi yok saydı. Kylie o an kararını verdi. Bu kadarı yeterdi. Derek'le bir konuşma yapmasının zamanı gelmişti.

Ertesi sabah güne dinç başladı. Şafak vakti o soğuk kendini hissettirdiğinde beş saatlik deliksiz bir uyku çekmişti. Holiday'in bir rüyayı başlamadan önce sonlandırmakla ilgili verdiği ipuçları işe yaramıştı. Tam iki kez uçuğu hissiyle uyanmıştı. Rüyasında Lucas'ı bile görmüş ama o kendisini fark etmeden uyanmayı başarmıştı. Lucas'ın onun orada olduğunu bile anlamadığından emindi. Ya da en azından öyle olduğunu umuyordu.

Örtüyü çenesine dek çekip etrafa baktı. Hayalet ortalarda görünmüyordu ama oda hâlâ soğuk olduğuna göre orada olmalıydı. Cep telefonu bir kez daha komodinin üzerinden yere düştüğünde bir önceki gün de aynı şeyin yaşandığını hatırladı.

"Bu senin işin mi?" diye sordu hayalete. "Bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?"

Sorusu cevapsız kaldı. Kylie hatta yine birisi olup olmadığını merak ederek telefonuna uzandı ve olmadığını görünce rahat

bir nefes aldı. Sonra yanıp sönen mesaj ışığını fark etti ve eski mesajlarını silmediğini hatırladı.

Özel dedektifle görüşüp büyükanne ve babasıyla ilgili elde ettiği yeni bilgiyi paylaşmıştı. Dedektif Brighten'larla iletişime geçmeye çalışacağını söylemişti. Elbette bu onları Kylie'nin de aramasına engel değildi. Önceki gün öğleden sonra Brighten'ları birkaç kez aramayı denemiş ama her defasında telesekreterle karşılaşmıştı.

Kylie mesajları silerken Sara'dan gelen bir mesajı henüz okumadığını fark etti. Bir önceki telefon görüşmelerinde yaşadığı duygu karmaşasını hatırlayarak mesajı okumayı sonraya bıraktı. Zaten şimdi Derek'in aklını başına getirecek bir konuşma hazırlaması gerekiyordu. Planının işe yarayacağını umdu.

Kahvaltıdan önce yemekhanenin önünde Chris'i bekliyordu. Onun kahvaltıya Derek'le birlikte gelmemesi için dua etti.

Chris'in Jonathon'la geldiğini görünce rahatladı. Yemekhaneye yaklaştığında onu yanına çağırdı. Chris Jonathon'a bir şeyler söyledikten sonra Kylie'ye doğru yürüdü. Kylie'nin onunla görüşmek istemesine bir anlam veremediği için gözlerinde merakını yansıtan pırıltılar vardı.

Baş vampirlerden biri olan Chris'in kendini kızların peşinde koştuğu seksi bir erkek olarak gördüğü herkesçe biliniyordu. Kylie onun sarı saçları, açık renkli gözleriyle Kaliforniya kumsallarındaki yakışıklı çocuklardan bir farkı olmadığını itiraf etmeliydi. Vücudu da fena sayılmazdı. Ama Kylie'nin ona bir şeyler hissettiğini sanıyorsa fena halde hayal kırıklığı yaşayacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu Chris ona gülümseyerek.

Kylie bunu nasıl yapması gerektiği üzerine fazla kafa yormadığı için ağzındaki baklayı çıkarıverdi. "Yardıma ihtiyacım var." Chris kampçılarının isimlerinin yazılı olduğu kâğıtların bir

kâseye konulup kura çekildiği ve eşleşen kişilerin birbirini daha yakından tanıdığı Kamp Arkadaşı Saati etkinliğinin sorumlusuydu.

“Ne tür bir yardım?” diye sordu bakışlarını Kylie’nin göğüslerine çevirerek.

Kylie neredeyse onu azarlayacaktı ama sonra ona ihtiyacı olduğunu hatırlayıp yaptığını görmezden geldi. “Özel birisiyle eşleşmek isteyenlere yardımcı olduğumu duydum.”

“Ah.” Chris’in yaşadığı hayal kırıklığı Kylie’nin onu farklı amaçlarla yanına çağırdığını düşündüğünü söylüyordu. Gerçi kendini toparlamakta geç kalmadı. “Bunun bir bedeli olduğunu da duydun mu?”

“Sana yarım litre kan bağışlamam gerekiyor, değil mi?”

“Aynen.”

“Tamam. Gidip Holiday’e bağışta bulunacağımı haber vereyim.” Kylie oradan uzaklaşacakken kolunu tutan Chris tarafından durduruldu.

“Bana kimin ismini istediğini söylemeyi unuttun.” Chris alnını kırıştırdı. “Dur tahmin edeyim. Lucas mı?”

Kylie kaşlarını çatı. “Derek.”

İsimler duyurulduğunda Derek ortalarda yoktu, bu yüzden Kylie onu aramaya gitti. Onu yemekhanede Steve ve Luis’le sohbet ederken buldu. Derek, Kylie’yi yanında görünce kaşlarını çatı. Bu davranışı Kylie’nin canını acıttı.

Kylie güçlükle gülümseyerek ona doğru eğilip, “Bil bakalım ne oldu?” diye fısıldadı. Onun isminin yazılı olduğu kâğıdı havaya kaldırdı

Derek arkadaşlarıyla vedalaştıktan sonra Kylie’ye kendisini takip etmesini işaret etti. Birlikte kalabalığın yanından geçtiler. Kylie onun kendisini yine o kayaya götürüp götürmeyeceğini merak etti ama Derek birden durdu.

Yeşil gözleri Kylie’yi süzdü. “Bunu sen mi ayarladın?”

“Neyi?” dedi Kylie masumane bir tavırla.

Derek onun kolunu tutup ters çevirdi. Kylie onun bir yara bandı ya da iğne izi aradığını biliyordu ama dokunuşu vücuduna acıya benzer bir etki yaratan akımlar göndermişti. “İsmimi kanla mı satın aldın?” Derek bu sözlerle birlikte onun kolunu bıraktı.

Kylie omuzlarını dikleştirdi. “Ne olmuş yani? Sen de daha önce benim için aynı şeyi yaptın. Hem de iki kez.”

Derek’in gözleri öylesine duygu doluydu ki Kylie nefesinin kesildiğini hissetti.

“Konuşmalıyız, Derek. Bu...” Kylie eliyle önce kendini, sonra onu işaret etti. “Doğru değil.”

Derek elini kahverengi saçlarının arasından geçirdi. “Asıl benim başkasına ilgi duyduğunu bildiğim halde hâlâ senden hoşlanmam doğru değil.”

“Pekâlâ!” Kylie öfkelenildiğini ve umudunu yitirmeye başladığını hissetti. “Ben Lucas’a ilgi duyuyor muyum? Evet. Ama ona duyduğum ilgi sana duyduğum ilgiden tamamen farklı.”

Derek başını iki yana salladı. “Bana yalan söyleyemezsin, Kylie. Duygularını okuyabiliyorum ve Lucas’ın yanındayken onun çekiciliğine kapıldığını hissediyorum.”

“Tamam, onu çekici bulduğumu da itiraf ediyorum. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Ne demezsin!” Derek oradan uzaklaşmak istedi.

Kylie onun kolunu tuttu. “Sen de benden farklı sayılmazsın.”

“Nasıl yani?” Derek’in gözlerinde öfke ve acının sebep olduğu pırıltılar vardı.

“Gölde yüzerken Miranda’ya nasıl baktığını gördüm.”

“Hiç de bakmadım...”

“Evet, baktın!”

“Bu çok saçma.” Derek bir kez daha uzaklaşmak istedi.

Kylie neredeyse onun gitmesine izin verecekken bu buluşma için yarım litre kanını feda ettiğini hatırladı. Lanet olsun. Ödediği bedelin hakkını son damlasına dek alacaktı.

Koşup Derek'e yetişti. "Bunu Perry bile fark etti çünkü sana ters ters bakıyordu."

Derek yürümeye, Kylie de onun peşinden gitmeye devam etti.

"Ben sana bunun için kızdım mı? Hayır, kızmadım çünkü onun bikinili halinin çok güzel olduğunu düşünsen bile benden hoşlanmaktan vazgeçmeyeceğini biliyordum."

Derek durup ona döndü. "İkisi farklı şey."

"Hangi açıdan farklı? Ben de senin duygularını okuyabiliydim onu arzuladığını açıkça anladım."

"Evet ama ben erkeğim."

Kylie ona hayretle baktı. "Birisini çekici bulmak sadece erkeklerin hakkı, öyle mi? Hadi ama! Hangi devirde yaşıyorsun?"

Derek gözlerini kısarak ona baktı. "Kastettiğim bu değildi."

"Peki, neydi o zaman?"

"Ben..." Derek'in çenesi kasıldı. "Tanrım. Bilmiyorum. İkisi farklı işte."

"Değil, Derek! Anlamıyor musun? Beni kıskandığın için sebepsiz yere öfkeleniyorsun."

"Bu kadar basit değil," dedi Derek. "Az önce ona ilgi duyduğunu söyledin. Bu sadece..."

"Evet, ona ilgi duyuyorum. Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Belki de bu yüzden aramızda bir bağ var. Ve evet, o yakışıklı bir çocuk. Ama ben seninle beraber olmak istiyorum."

Kylie tam onu etkilemeyi başardığını düşünürken Derek bakışlarını kaçırdı. "Bunu yapamam, Kylie. Sen bana onun senin için bir anlamı olmadığını ispatlayana dek yapamam." Tekrar yürümeye başladı.

Kylie arkasından, "Derek?" diye seslendi.

Derek ona döndü. "Ne var?"

Kylie'nin yüreği ağırlaştı. "Bana yalan söyledin."

"Hangi konuda?" Derek'in sesi öfkeliydi.

"Arkadaş olarak kalacağımızı söyledin ama bir arkadaşına böyle davranılmaz."

Derek bakışlarını gökyüzüne çevirdikten sonra Kylie'ye baktı. "Haklısın," dedi. "Üzgünüm. Sanırım seninle arkadaş olarak da kalamayacağım." Bu sözlerin ardından oradan uzaklaştı.

Kylie bu defa onun gitmesine izin verdi.

Kylie için günün kalan kısmını atlatmak bir hayli zor oldu. O günkü etkinliklere katılmamak için Holiday'den izin almak istiyordu ama bu hakkını daha önce fazlasıyla kullanmıştı. Bu yüzden resim dersine katıldı, yürüyüşe çıktı ve kendini pasta süslemeye verdi.

Derek'i düşündüğü her defasında yüreğine bir paket lastiği çarpmış gibi hissediyordu. Dikkatini öylesine yoğun bir biçimde pasta süslemeye vermişti ki dersin ortalarına dek Miranda'nın sınıfta olmadığını fark etmedi.

Bir sonraki ders olan müzik dersine girmede ve Della'yı kano dersi için göle doğru yürürken buldu. FAB'ye yaptığı ziyaretin ve geçirdiği testlerin etkisini hâlâ üzerinden atamayan Della son günlerde fazlasıyla durgundu. Kuzenin cinayet zanlısı olarak yakalanmasına yardım edeceğini düşünmek de onu dehşete sürüklüyordu. Elbette bunun için duyduğu endişe yüzünden aile günü için endişelenmeye fırsat bulamıyordu. Hey, bazen olaylara olumlu açıdan bakmak gerekirdi.

"Miranda'yı gördün mü?" diye sordu Kylie Della'ya.

"Hayır. Bir sorun mu var?"

"Pasta süsleme dersine katılmadı. Gidip kulübede olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Kylie onun kano derslerini hevesle beklediğini hatırlayarak, “Hayır,” dedi. “Onu bulamazsam yardımını isterim. Eminim ki bir sorun yoktur.”

Ne yazık ki Kylie kulübeye ulaşmadan hemen önce tahmininde yanıldığını anladı. Bunu ne zaman mı anlamıştı? Kulübeden kulakları sağır eden bir çığlık duyulduğunda.

Olanca hızıyla koşarak kulübenin kapısına ulaştığında duyduğu çığlıkların Miranda’ya ait olmadığını fark etti. Yine de bu onu durdurmaya yetmedi. Birileri onun kaldığı kulübede dehşet dolu çığlıklar atıyor ve Miranda ortalarda görünmüyordu.

Kapıyı ardına dek açıp içeri daldı. “Miranda?”

“Buradayım,” dedi Miranda odasından. Sesi çığlıkların arasında güçlkle duyuluyordu.

Kylie onun odasının kapısını açarken her şeye hazırlıklı olduğunu düşünüyordu. Oysa fazlasıyla yanılıyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Miranda'nın odasının ortasındaki büyük, mor bir kafese hapsedilmiş halde çığlık çığlığa bağırان kızıl saçlı kıza hayretle bakakaldı. Ardından bakışları, bir pazar sabahı miskinlik yapıyormuş gibi yatağına oturmuş, tırnaklarına oje süren Miranda'ya çevrildi.

“Çıkar beni buradan, pis kaltak!” dedi kız içinde bulunduğu kafesi sarsarak.

Miranda serçe ayak parmağına fuşya ojei sürdükten sonra başını kaldırıp Kylie'ye baktı. “Ne var, ne yok?” Dudaklarında her zamankinden daha geniş bir gülümseme vardı.

Kafesteki kız, “Kaltak!” diye bağırıdıktan sonra Kylie'ye döndü. “Ona beni buradan çıkarmasını söyle!”

“Sanırım bu soruyu ben sana sormalıyım,” dedi Kylie Miranda'ya. Ardından tekrar kıza baktı. Çabucak havayı kokladığında içeride kan dökülmediğini anladı. En azından şimdilik dökülmemişti.

“Çıkar beni buradan!” diye hırladı kafesteki kız.

Kylie tek kaşını kaldırarak Miranda'ya baktı.

“Bak ne buldum,” dedi Miranda kıkırdayarak. “Sana birilerinin gizlice kulübemizin etrafında dolaştığını söylemişim,

hatırlıyor musun? Bir tuzak kurdum ve tuzağıma düşen kişi Tabitha Evans'tan başkası değildi."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Kylie.

"Evet. Kendisi iki hafta sonra rakibim olacak cadılardan biri."

Tabitha parmaklıkları öylesine şiddetle salladı ki kafes olduğu yerde sarsıldı. "Beni buradan çıkarmazsanız size büyü yaparım!"

"Endişelenme," dedi Miranda Kylie'ye. "Özel kafesimde olduğu sürece güçlerinden faydalanamaz. Ayrıca otuz metre kadar öteye bir susturucu yerleştirdiğim için çığlıklarını da kimse duyamaz."

Odadaki tutsak için endişe duyan Kylie, "Buraya neden gelmiş?" diye sordu.

"Özgüvenimi sarsıp beni yarışmadan çekilmeye zorlamak için."

"Senin bu kadar yeteneksiz bir cadı olduğunu bilseydim zamanımı boşa harcamazdım," diye haykırdı kız.

Pekâlâ, anlaşılan Tabitha kafeslenmeyi hak etmişti. "Sence kampın güvenlik alarmını devreden çıkaran da o olabilir mi?" diye sordu Kylie.

"Hayır, o sadece bana büyü yapmış. Elbette affedilmesi mümkün olmayan, içler acısı bir büyü." Miranda bu sözlerle birlikte kafesteki kıza baktı.

Tabitha alaycı bir sesle tısladı. "İçler acısı halde olan sensin."

Miranda tek kaşını kaldırarak tutsağına baktı. "Şu an kafeste olan da sensin."

Kız tekrar bağırıp çağırmaya başladı. Miranda'nın dudaklarında gururunu yansıtan koca bir tebessüm belirdi. Belli ki Tabitha'yı ele geçirmek onun gururunu okşamıştı. Kylie onun havasını söndürmek istemezdi ama... "Oraya çok yakışsa da bu kıızı sonsuza dek kafeste tutamazsın."

"Böyle bir şey yapmayı düşünmüyorum zaten," dedi Miranda. "Ona, Çorap'ı eski haline döndürdüğü an özgürlüğüne kavuşacağını söyledim."

“Ben de sana bunu benim yapmadığımı söyledim! Her şeyi eline yüzüne bulaştıran sensin! Bu işin sorumlusu sadece sensin!”

“Hadi ama,” dedi Miranda. “Haftalardır yaptığım her şey ters gidiyor.”

Ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıp kafese doğru eğildi. “Korkarcayı eski haline döndürürsen özgürlüğüne kavuşursun.”

“Bir kez daha söylüyorum, bunu yapan ben değilim!”

Miranda Kylie’ye baktı. “Sana da oje sürmemi ister misin?” diye sordu. Gözlerinde kuşkulu bir ifade vardı.

“Bak,” dedi Tabitha sert bir sesle. “Bu işi berbat eden sen değilsen o yaşlı adam olabilir.”

Miranda Tabitha’yı umursamayıp, “Çok güzel kırmızı oje-lerim var,” dedi Kylie’ye.

Kylie umursamaz görünmek konusunda onun kadar iyi sayılmazdı. “Hangi yaşlı adam?”

“Onun söylediği hiçbir şeye inanma,” dedi Miranda.

“Kim olduğunu bilmiyorum ama bir vampir olduğundan eminim. Ayrıca başka güçlere de sahip olmalı çünkü etrafta benim yaptıklarına benzer büyüler yapıyordu. Ürkütücü, yaşlı bir adam.”

“Hadi ama,” dedi Miranda bir kez daha. “Bana mantıklı bir şeyler söyle.”

“Sana gerçeği söylüyorum,” dedi Tabitha terslenerek.

Miranda gözlerini devirdi. Ardından serçeparmağını oynattı.

“Bekle,” dedi Kylie. Ama çok geç kalmıştı. Kafes, içinde Tabitha’yla birlikte ortadan kayboldu.

“Neyi bekleyeyim?” diye sordu Miranda.

“Kızı nereye gönderdin?”

“Burada tutamayacağımı söylemiştin.”

Kylie kaşlarını çatı. “Ya şu tuhaf, yaşlı adamla ilgili söyledikleri doğruysa?”

“Hadi ama. Sadece saçmalıyor. Etrafta bir vampir olsaydı Della kokusunu alırdı. Tabitha tam bir deli.”

Kylie Miranda’nın bu konuda haklı olduğunu itiraf etmeliydi. Della vampirlerin kokusunu bir kilometre öteden bile alırdı.

Miranda kendini tekrar yatağa bıraktı. “Tabitha Evans’ı tutsak ettim. Ben bu işte gerçekten iyiyim.”

Çorap temkinli bir edayla sessizce odaya girdi. Siyah-beyaz kabarık kuyruğu, gerektiğinde koku salıp oradan kaçacağını ifade edecek biçimde havaya dikilmişti.

Kylie tekrar Miranda’ya baktı. Arkadaşı tuzak kurmak konusunda iyi olabilirdi ama henüz Çorap’ı eski haline dönüştürecek büyüü bulamamıştı.

Kylie birden Derek’le yaptığı konuşmayı hatırladı. Onunla ilgili düşüncelerden sıyrılmasını sağlayacak zihnindeki o hayali paket lastiğine ulaşmaya çalıştı ama kahrolası lastik orada değildi. Hissettiği tek şey eskiden yüreğinin olduğu yerde açılan koca delikti.

“Ben biraz uzanacağım.” Yatak odasına gitmeden önce buzdolabının kapağını açıp Miranda’nın, kırılan kalbini onarmak için getirdiği çok sayıdaki dondurmadan birini aldı.

Mutfak çekmecesinden bir kaşık çıkarırken yeryüzünde onun kendisini iyi hissetmesini sağlamaya yetecek kadar dondurma olup olmadığını merak etti. Olduğunu hiç sanmıyordu.

Sonraki hafta Kylie için kalp yaralarının gölgesi altında geçti. Söz verdiği kanı bağışladı ve en az beş kilo dondurma yedi. Derek onu görmezden gelmeye, Lucas ise sürekli karşısına çıkmaya devam etti. Kylie Lucas’a kızacak bir bahane bulamıyordu. Genç kurtadam ona asılıyor falan değildi. Aksine ona dostça davranıyordu. Kylie kırılan kalbini onarmaya çalıştığı bu süreçte yeni bir dosta asla hayır diyemezdi.

Elbette ikisi sohbetlerinde ne Fredericka'dan ne de Kylie'nin rüyalarından bahsediyordu ve şükürler olsun ki Kylie bu rüyalarından kurtulmayı başarmıştı. Öte yandan Lucas ona Derek'i sormuş ve Kylie bunun hassas bir konu olduğunu belirtmişti. Lucas Derek'in bir aptal olduğunu söylemekle yetinmiş ve nedense Kylie onun bu yorumunu takdirle karşılamıştı.

Fredericka'nın kendisiyle uğraşmaktan vazgeçmiş olmasını da aynı şekilde takdirle karşılıyordu. Kylie emin değildi ama bu işte de Lucas'ın parmağı olduğundan şüpheleniyordu.

Hayalet yine her sabah onu ziyaret ediyordu. Bazen birkaç kelime etse de Kylie'ye tehlikede olan kişinin kimliğini bulmasına yardımcı olacak en ufak bir ipucu vermiyordu. Holiday Kylie'nin hayaletin yaptığı uyarıdan endişe duymaya başladığı her defasında onu şelaleye götürüyordu. O hafta şelaleyi üç kez ziyaret etmişlerdi. Kylie bu ziyaretlerin her birinde aynı mesajı almıştı; konsantrasyonunu bozma ve inancını yitirme.

Holiday bu süre boyunca Burnett'ten bir kez olsun bahsetmemişti. Kylie kamp liderinin Burnett'e yeni bir yatırımcı bulunduğunu söylemeyi mi yoksa onun yaptığı teklifi gözden geçirmeyi mi tercih ettiğini merak ediyordu. Onu en az altı kez ofisin penceresinden gizlice dışarı bakıp Burnett ve birlikte top oynadığı kampçıları seyrederken bulmuştu. İki ya da üç defasında sırf Derek'i görebilmek için ona eşlik bile etmişti. Derek Kylie'nin kendisini seyrettiğinin farkındaydı. Gözucüyle sürekli pencereye bakıyordu. İkisi böyle anlarda göz göze geliyordu. Kylie o kendisinden rahatsız olmuş gibi görünse de Derek'i ne kadar özlediğini hatırlıyordu.

Holiday bu bakışmanın gerçekleştiği son defasında, "Bu konu hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu Kylie'ye.

Kylie bir dondurma karşılığında ona açılmayı kabul etti. Miranda'nın stokunu tüketmişti ve daha fazlasına ihtiyacı vardı. Böylece Holiday'le o gün öğleden sonra kendilerine izin verip

dondurmacıya giderek mutluluk hormonu salgılatan o soğuk kremayı kaşık kaşık mideye indirdiler.

“Dondurma nasıl oluyor da kırılan kalbe iyi geliyor acaba?” diye sordu Kylie.

“Yeterince dondurma yediğinde kalbin donup hissizleştiği için bir süre acıyı duymuyorsun,” dedi Holiday ve birlikte gülüştüler.

Daniel, Kylie’nin gizlice kampa giren annesinin hafızası silindiğinden beri ortalarda görünmüyordu ama üvey babası iki kez aramıştı. Kylie sadece onun ikinci arayışını cevaplandırmıştı. Babasının işi ve havanın durumu hakkında konuşmalarının ardından konu, Gölge Şelalesi yatılı okuluna kaydolma ihtimaline gelmişti. Kylie’nin babası bu konuda olumlu ya da olumsuz bir yanıt vermemiş, kararı tamamen annesine bırakmıştı.

Kylie telefonu kapadığında babasının yatılı okul konusundan haberdar olmasının annesiyle görüştüğü anlamına geldiğini fark etti. Bununla ilgili neler hissetmesi gerektiğini bilemedi. Annesi babasını affetmeye hazır mıydı?

Neredeyse bu sorunun cevabını almak için annesini arayacaktı ama aile gününe sadece bir hafta kalmışken biraz bekleyip onunla yüz yüze görüşmeye karar verdi.

Miranda artık Perry’den nadiren bahseder olmuştu. Elbette bu Perry’nin onu uzaktan takip etmesine engel değildi. Perry, Miranda’nın etrafında olduğunda gözlerini ondan alamıyordu. Kylie bunu Miranda’nın da fark ettiğinden emindi. Ancak Miranda, Perry’yi görmezden gelmeyi tercih ediyordu. Son aile gününde annesi onu yaklaşan yarışmanın stresine soktuğu için bunu yapmakta zorlandığı söylenemezdi. Miranda yarışmaya hazırlanmadığı zamanlarda Çorap’ın başına gelenleri çözmeye çalışıyordu.

Çorap iki haftanın sonunda hayatını bir kokarca olarak sürdürmeye alışmış gibi görünüyordu. Kuyruğunun gücünü

fark etmişti ve şimdi en ufak bir tehdit karşısında onu havaya kaldırıyordu. Della'yı bile yola yordama sokmuştu. Neyse ki o koku salma vakası bir kez daha yaşanmamıştı.

Della eve gitmekten ölesiye korkuyordu. Bu korkuya şimdi geri döndüğünde kendisini bekleyen FAB görevinin korkusu da eklenmişti. İşlenen cinayetlerin sorumlusunun kuzeni olup olmadığını öğrenmek onun için hiç de kolay olmayacaktı. Della'nın suratının asık, Miranda'nın stresli olması birbirlerini her an boğazlayabilecekleri anlamına geliyordu. Kylie sık sık araya girmese iki kızın birbirini gerçekten öldürüp öldürmeyeceğini merak ediyordu. Ama onları böyle bir riski göze alamayacak kadar çok seviyordu.

Özel dedektif nihayet Kent ve Betty Brighten'ın İrlanda'ya uzun süreli bir seyahat gerçekleştirdiğini öğrenmişti. Dolayısıyla Kylie'nin, hangi türden olduğunu öğrenmek için yaptığı araştırma kısa süreliğine rafa kaldırılmıştı. Harika.

Bu son birkaç günde Kylie'nin hayatında gerçekleşen tek iyi şey takip edildiği hissinden kurtulmuş olmasıydı. Bu hisse sebep olan kişinin Tabitha olup olmadığını merak ediyordu. Ama Tabitha'yı aklına getirdiği her defasında onun etrafta dolanan yaşlı bir vampirle ilgili sözlerini hatırlıyordu.

Bu nedense Kylie'yi rahatsız ediyordu. Duyduğu rahatsızlık konuyu Holiday'e açmasına yetecek kadar yoğun değildi çünkü bunu yaparsa Miranda'nın başının derde girebileceğini biliyordu. Della'nın Burnett'le yaşadıklarından sonra bir dostunun daha başını derde sokmak Kylie'nin isteyebileceği en son şeydi.

Salı sabahı odada her zamankinden daha yoğun bir soğuk hissederek uyandı. Ya hayalet ona bir mesaj vermeye çalışıyordu ya da aynı anda birden fazla hayalet ziyaretine gelmişti. Harika. İşte ihtiyaç duyduğu şey tam da buydu; yeni bir hayalet.

"Ne istiyorsun?" diye sordu örtünün altında tir tir titreyerek.

Aynı anda telefonu kurbağa gibi vıraklamaya başladı. Ya zil sesi değişmişti ya da Miranda nasıl yaptıysa onu bir kurbağaya çevirmişti. Kylie telefonunu hışımla eline aldı. O berbat ses kesiliverdi ve sesli mesajlar açıldı.

Önce babasından gelen bir mesaj, sonra da özel dedektifin birkaç gün önce bıraktığı diğer bir mesaj okundu. Kylie eski erkek arkadaşı Trey'den gelen bir sonraki mesajı ilk kez dinliyordu. Nasıl olmuştu da onun aradığını fark etmemişti? Trey mesajında kendisini aramasını, konunun önemli olduğunu söylüyordu.

“Eminim ki öyledir,” diye mırıldandı Kylie. “Ne oldu, göğüslerimin irileştiğini duydun da onları görmek mi istiyorsun?” Trey'in mesajını sildikten sonra telefonu kapadı.

Komodinin üzerine bıraktığı anda telefon yeniden kurbağa gibi vıraklamaya başladı.

Kylie lanet olası şeyin kapandığından emin olmak için telefonu tekrar eline aldı. Kapalıydı. O halde nasıl oluyordu da bu sesi çıkarabiliyordu? Bir kez daha kapat tuşuna bastı. Telefon vıraklamaya devam etti.

“Bunu sen mi yapıyorsun?” diye sordu Kylie hayalete. “Öyleyse kes artık çünkü hiç komik değil. Ayrıca bu bana işe yarar en ufak bir bilgi de vermiyor.”

Telefon sustu. Yatağın ayakucunda hayalet beliriverdi. “*Bir şeyler yapmalısın. O ölüyor.*”

Her zaman olduğu gibi şu gizemli “kişi” hakkında tek bir ipucu bile vermemişti.

Kylie giyinip Holiday'i ziyaret etmeye karar verdi. Onun her şeyin yoluna gireceğine dair telkinlerini duymanın içindeki korkuyu azaltacağından emin değildi ama şansını denemek zorundaydı.

Kulaklarında sesler yankılandığında daha ofisin verandasına bile adım atmamıştı.

"Bana bunun tehlikeli olmadığını söyle," dedi Holiday öfkeli ve ısrarcı bir sesle.

"Böyle bir şey söyleyemem," dedi Burnett. "Bu iş her zaman tehlikelidir."

"O halde cevabım hayır. Gitmesine izin vermiyorum."

"Buraya senden izin almaya gelmedim," dedi Burnett en az Holiday'inki kadar öfkeli bir sesle. "O zaten annesinden izin almış. Bugün öğle saatlerinde yola çıkacak."

Kylie arkasını dönüp ofisin aksi yönünde yürümeye başladı. Kulaklarını da kapatabilirdi ama bu daha önce işe yaramamıştı. Bu yüzden sesleri duymayacağını umarak yürümeye devam etti.

"Yaptığın yanlış," dedi Holiday. "Bu işe önce Lucas'ı bulaştırdın, şimdi de Derek'i bulaştırmaya çalışıyorsun. Artık sana karşı koymak zorundayım."

Kylie durdu. *Önce Lucas, sonra Derek mi... nasıl yani?*

"İkisi de çok özel çocuklar," dedi Burnett.

"Benim söylemeye çalıştığım da bu. İkisi de daha çocuk."

"Ben FAB için çalışmaya başladığımda on altı yaşındaydım. Lucas on sekiz yaşında. Derek'in on sekizine basmasına da birkaç ay kaldı. Ayrıca o hafıza silme yeteneğine sahip, Holiday. Bu yeteneğe ne kadar az kişinin sahip olduğunu farkında mısın?"

"Umurumda bile değil. Beni sadece Derek ilgilendiriyor."

"En fazla bir aylığına gidecek. Okul döneminin başında burada olacak."

"Tabii hükümetin işini görmek uğruna hayatını kaybetmezse," dedi Holiday sert bir sesle.

"Üzgünüm," dedi Burnett. Sesi gerçekten de üzgün olduğunu söylüyordu.

Kylie bir kapının çarptığını duydu. Burnett ofisten çıktı ama Kylie yerinden kıpırdamadı. Patikada durup duyduklarını

özümsemeye çalıştı. Derek gidiyordu. FAB için çalışacaktı. Bir ay sonra dönecekti.

Tabii hükümetin işini görmek uğruna hayatını kaybetmezse. Kylie'nin zihninde Holiday'in sözleri yankılandı. Yüreği buz kesti. Derek'in kulübesine yürümeye başladı.

Otuzuncu Bölüm

Çok geçmeden Derek'in kulübesine ulaşmıştı. Chris'in sabah koşusu için giyinmiş halde kulübeden çıktığını görünce durdu. Ağaçların arasına dalıp saklanabilirdi ama Chris bir vampirdi ve bu da onun kendisini çoktan duyduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden onun durup soru sormayacağını umarak yürümeye devam etti. Yan yana geldiklerinde ona el salladı. Chris ona gülümsedi ama durmadı. Kylie kulübenin yanından geçip partikayı Chris'in kendisini duyamayacağından emin olduğu bir uzaklığa dek takip etti. Sonra hızla geri dönüp kulübeye daldı ve doğrudan Derek'in odasına girdi.

Derek yataktaydı ve hâlâ uyuyordu. Geniş göğsü çıplaktı. Üzerindeki örtü beline dek sıyrılmıştı ve Kylie onun o örtünün altında giyinik olup olmadığını bilmiyordu. Bazı erkeklerin çıplak uyuduğunu duymuştu. Ama Derek'i daha önce de çıplak gördüğü için korkup kaçacak değildi.

"Derek?"

Derek elini yüzüne götürdü.

Kylie yatağa gidip onun omzuna dokundu. "Derek?"

Derek gözlerini açıp telaşla doğruldu. Bakışları Kylie'nin üzerindeydi ama yüzünde uykudan uyandığına dair herhangi bir emare yoktu. "Giyinik olduğuna göre bu bir rüya değil." Bu sözleri sesli söylediğini fark etmiş gibi irkildi. Sonra kendini tekrar yatağa bırakıp gözlerini tavana dikti.

"Bu bir rüya değil," dedi Kylie onun yanına oturarak. "Yapmayı planladığın şeyi duydum ve gitmeni istemiyorum. Lütfen gitme."

Derek'in Kylie'ye bakan gözleri neredeyse kapanmak üzereydi ama Kylie onun uyanık olduğundan emindi. "Bunu nasıl öğrendin?"

Kylie henüz kendi sorusu cevaplanmadığı için Derek'in sorduğu soruyu yanıtsız bırakmayı tercih etti. "Bana bir hoşça kal bile demeyecek miydin?" Gözleri yaşlarla doldu.

Derek tekrar doğrulup örtüyü beline çekti. "Diyecektim."

Kylie gözlerini kırptırarak duygularından sıyrılmaya çalıştı. "Bunu benim yüzümden yapıyorsun değil mi?"

"Hayır. Tam olarak öyle sayılmaz." Derek'in onun omzuna dokunmasıyla Kylie gerçek bir duygu yoğunluğu yaşamaya başladı.

"Ne olur gitme," dedi gözyaşlarına boğularak.

"Gitmek zorundayım. Kafamı toparlamalıyım." Derek gözlerini kırptırdı. "Haklıydın. Şey, yani kısmen haklıydın. Hâlâ Lucas'la ilgili çözmen gereken sorunlar olduğuna inanıyorum ama... seni kıskandığım konusunda haklıydın. Duyguları okuma yeteneğim her geçen gün güçleniyor. Sebebini bilmiyorum ama senin her duygunu okuyabildiğim gibi daha fazlasını da hissediyorum. Bu sana fazlasıyla ilgi duymamdan mı kaynaklanıyor bilmiyorum. Ancak hoşuma gitmeyen bir şey hissettiğinde, mesela bir erkekle ilgilendiğinde, öfkelendiğinde, hatta birisi seni hayal kırıklığına uğrattığında ben... ben delirecek gibi oluyorum. Sanki içimde bir adrenalın patlaması yaşanıyor." Derek elini yüzüne götürdü. "Ya bununla başa çıkmayı öğreneceğim ya da..."

“Ya da ne?” diye sordu Kylie. Derek yanıt vermedi ama Kylie onun bu sözlerle ne demek istediğini biliyordu. Ya Kylie’nin sebep olduğu duyguları kontrol altına almayı öğrenecek ya da Kylie’den uzaklaşacaktı. Ama şu an yaptığı bu olamazdı, değil mi? Kylie’den uzaklaşmıyordu, değil mi?

“Sen Lucas konusuyla ilgilenmelisin, ben de...” Derek kısa bir sessizliğin ardından devam etti: “Ben de babamla yüzleşeceğim. Bir ay sonra döndüğümde neler olduğunu göreceğiz. Sen bu süre içerisinde Lucas’a âşık olabilirsin. Böyle bir şey olursa bunu kabullenmek zorundayım.”

“Bunu kabullenmek o kadar kolay mı?”

“Hayır. Ama başka seçeneğim yok.”

“Başka seçeneğin var. Burada kal. İlişkimize bir şans tanı. Birlikte bu işin üstesinden gelebiliriz.”

Derek başını iki yana salladı. “Yapamam, Kylie. Yapamam.”

Kylie ona baktı ve zor da olsa nihayet gerçeği kabullendi. Derek gidiyordu. O, seçimini yapmış ve bu seçimi Kylie’den yana kullanmamıştı.

Elinden gelen her şeyi denediğinden emin olan Kylie başını kaldırdı, arkasını döndü ve oradan ayrıldı. Derek onun kalbini kırmıştı ama ruhunu yaralamayı asla başaramayacaktı. Kylie onu unutacaktı. Bunu yapacaktı.

Bir hafta sonra, annesiyle karşılıklı oturup Daniel’i konuştuğu o dere kenarında bir battaniyenin üzerinde oturuyordu. Yalnız kalıp biraz düşünmek Gölge Şelalesi yatılı okuluna kaydolmak için annesinden nasıl izin koparabileceğine karar vermek istiyordu. Hem belki, bu düşük bir ihtimal de olsa Daniel da burada ziyaretine gelirdi.

Battaniyeye uzanıp mavi gökyüzünü seyrederken birisinin yaklaştığını duydu.

“Gökyüzünde fil var mı?” diye sordu tanıdık bir erkek sesi.

Kylie, Lucas'a gülümsedi. "Hayır ama az önce bir zürafaya rastladım."

Lucas başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "Hani nerede?"

"İşte şurada." Kylie sol tarafı işaret etti. "Boynu vücudundan ayrılmış ama gözlerini kısıarak bakarsan görebilirsin."

Lucas yanına oturdu. Kylie onun bulutlara baktığını düşündü ama bakışlarını ona çevirdiğinde kendisine baktığını gördü. Lucas gülümsedi. "Her geçen gün daha da güzelleşıyorsun, Kylie Galen."

Kylie gözlerini devirdi. "Yine başlama lütfen."

"Sadece seni özleyeceğimi söyleyebilir miyim?"

Kylie doğruldu. "Büyükannenin evine mi dönüyorsun?"

"Evet. Houston'da."

Kylie bir süre ayağındaki spor ayakkabıyı inceledikten sonra aklından geçen soruyu sormaya karar verdi.

"FAB için mi çalışıyorsun, Lucas?"

Lucas'ın gözleri kocaman açıldı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Burnett ve Holiday'in bu konuyla ilgili bir sohbetlerine kulak misafiri oldum."

"Kız kardeşimi tuzağa düşüren çeteye sızmayı başardığımda Burnett birkaç kötü tipi yakalamamı istedi. Bu yüzden evet, onlar için çalıştığımı söyleyebiliriz. Ayrıca onlara ihtiyaç duydukları her türlü konuda destek verebileceğimi açıkladım."

"Bu tehlikeli değil mi?"

Lucas onu dikkatle inceledi. "Bunu beni mi, yoksa Derek'i mi düşünerek soruyorsun?"

"İkinizi de." Kylie Derek tarafından terk edildiğini kabullenmişti. Yaşadığı kalp kırıklığının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı ama eninde sonunda kurtulacaktı.

"O kadar da tehlikeli sayılmaz. Oyunu kurallarına göre oynadığında çoğunlukla her şey yolunda gider." Lucas yanağına düşen uzun bir saç tutamını geriye attı. "Seninle arkadaşlıktan öte bir ilişki kurmak istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Kylie yeniden ayakkabılarını incelemeye koyuldu.

“Senden bir cevap beklemiyorum. Sadece başka bir çocuk seninle yakınlaşmaya çalışmadan önce bundan emin olmak istiyorum.” Lucas Kylie’ye doğru eğildi. “Ben sabırlı birisiyim, Kylie. Seni on bir yıl bekledim. Sen hazır olana dek de bekleyebilirim.”

Bu sözlerle birlikte dudaklarını onun yanağına bastırdı. Bu öpücük önceki öpüşmelerinden, özellikle de Kylie’nin rüyalarına girenlerden farklıydı. Ama Lucas’ın bu kadar yakında olduğunu bilmek –vücudundan yayılan çam kokusunu duymak, dudaklarının tenine dokunduğunu hissetmek– Kylie’nin yüreğinde yüzlerce kelebeğin kanat çırpmasına neden oldu.

O başını kaldırıp bakana dek Lucas gitmişti.

Belli ki beraberinde Kylie’nin aklını da alıp götürmüştü. Çünkü Kylie Lucas orada olsa onu kendisini öptüğü için azarlar mıydı yoksa öpücüğüne karşılık mı verirdi bilmiyordu.

Belki de kendine sorduğu bu sorunun cevabını verememesi onun için daha iyiydi.

Cuma sabahı Kylie, Miranda ve Della aileleriyle buluşmak üzere ellerinde birer bavulla patikada yürüyorlardı. İdam sehпасına giden birer mahkûm gibi ağır ağır ilerliyorlardı.

“Uyuşturucu testi için her saat başı bir çubuğun üzerine işlemem gerekecek,” diye mırıldandı Della.

Miranda iç geçirdi. “Yarışmada çuvalladığımı gören annem beni başka bir aileye evlatlık verecek.”

“Ben de hayalet avına çıkacağım,” dedi Kylie. Miranda ve Della aynı anda ona baktı. “Hiç sormayın.”

Holiday onları her zamanki enerjisiyle patikanın başında karşıladı. “Biraz gülümseyin, çocuklar. Buradan sadece birkaç günlüğüne ayrılacaksınız.”

Üçü yine birbirine baktı. Kylie elindeki bavulu bırakıp arkadaşlarına sarıldı. “İkinizden de her gün iki kez telefon bekliyorum.”

“Günde iki kez,” dedi Della. “Umarım sizi bir test çubuğunun üzerine işerken aramamda sakınca yoktur çünkü evdeyken yapacağım tek şey bu olacak.”

“Sifonu çekme yeter,” dedi Miranda. “İnsanların benimle konuşurken sifonu çekmelerinden nefret ederim.”

Kylie beş dakika kadar sonra yemekhanede Holiday’i sımsıkı kucaklamıştı. “Çorap’a iyi bak,” dedi ona.

“Onu kulübemde ağırlamayı planlıyorum,” dedi Holiday.

Perry, annesiyle yemekhaneden çıkan Kylie’nin yanına gidip onu dirseğiyle dürttü. Bu Perry için kucaklamayla eşdeğer bir hareketti. Kylie ona sıcak bir gülümseme sundu.

“Belli ki burada güzel dostlar edinmişsin,” dedi annesi Kylie’ye.

“Evet, anne. Bu kamptaki herkes çok özel.”

Kylie tam kapıdan çıkacakken Lucas tarafından durduruldu. “Merhaba, Bayan Galen,” dedi Lucas. “Ben Lucas. Kızınıza hoşça kal demek istedim.”

Annesinin onu tanımasından endişe duyan Kylie’nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Lucas,” dedi annesi. Bu sözlerle birlikte onları yalnız bırakmak için biraz uzaklaştı.

Lucas gülümsedi. “Kendine iyi bak,” dedi Kylie’ye.

“Bakarım.”

Sonra ona doğru eğildi. “Rüyada beni gör,” diye fısıldadı.

Kylie gözlerini devirdi ama Lucas sırtlamakla yetinip oradan ayrıldı. Kylie annesinin yanına gitti.

“Hoş bir çocuk,” dedi annesi. Ama bu sözleri evin her köşesine cinsel içerikli broşürler bırakmadan önce kullandığı ses tonuyla söylemişti. Birlikte yemekhaneden çıkıp arabaya yürüdüler.

“Evet,” diye onayladı Kylie ve belki yüzüncü defa o hafta sonunun iyi geçeceğini umdu. Beklenmedik sürprizler ya da annesiyle aralarında oluşacak rahatsız edici sessizlikler istemiyordu.

Annesi arabayı çalıştırdığında içerisi hiçbir klimanın gücünün yetemeyeceği bir soğukla doldu.

“Vay canına. Bu arabanın bu kadar hızlı soğuduğuna ilk kez şahit oluyorum.”

O arabayı sürerken Kylie dönüp kanlı geceliğiyle arka koltukta oturan hayalet baktı. Hayalet birden öne doğru hamle yapıp Kylie’nin omzuna kustu. Koku dayanılmazdı. Kylie öğürmemek için kendini zor tuttu.

“Söyle bakalım,” dedi yaşananlardan bihaber olan annesi. “Öğle yemeğini nerede yemek istersin? Açlıktan ölüyorum.”

Otuz Birinci Bölüm

Kylie, “bir kez dünyaya açıldın mı bir daha eve asla geri dönemezsin” sözünün kimin ağzından çıktığını bilmiyordu ama onun kısmen haklı olduğunu söyleyebilirdi. Ah, elbette eve geri dönebilirdiniz. Ama döndüğünüzde onu eskisi gibi bulamazdınız. İşin şaşırtıcı yanı Kylie’nin böyle hissetmesinin sebebi annesi değildi. Aslında hayaletin kusması sayılmazsa annesiyle yaptığı üç saatlik eve dönüş yolculuğu gayet güzel geçmişti. Sorun evdeydi. İçerisinin buz gibi soğuk hissettirmesinin nedeni sırf hayaletin ortalarda dolanması değil, babasının eksikliğiydi. Evde Kylie’ye babasının da bir zamanlar burada yaşadığını hatırlatacak tek bir eşya bile kalmamıştı. Baba kız baş başa yaptıkları seyahatlere ait fotoğraflar bile yerlerini sadece Kylie’nin olduğu fotoğraflara bırakmıştı. Kylie bunun için annesini suçlayamazdı ama lanet olsun... Bütün bunlar yaşandığından beri ilk kez annesinin onun yatılı okula gitmesi karşısında neler hissedebileceği hakkında endişe duyuyordu. Annesinin evi satmak istemesini de anlayabilirdi.

“Eve dönmek güzel, değil mi?” diye sordu annesi ona sarılarak.

Güzel mi? Bu hiç de güzel sayılmazdı. Ama Kylie kucaklanmak konusunda aynı şeyi söyleyemezdi. Annesi tarafından kucaklanmak ona öylesine güzel gelmişti ki neredeyse evin hissettirdiği rahatsızlığı bile unutturmuştu.

Odasına girdiğinde elinde olmadan güldü. Komodinin üzerinde evden uzakta olduğu dönemde kaçırdığı cinsel içerikli broşürler duruyordu. Annesinin belli ki içlerinde en önemlisi olduğunu düşünüp özellikle üstte koyduğu broşür güvenli oral seksle ilgiliydi. Ah, evet, bu gerçekten de hayati önem taşıyan bir bilgiydi. Kylie o gece kendini dışarı atıp oral seks yapmayı planlıyordu.

Annesi o hafta sonunu “mutlaka yapmamız gerekenler” listesinin maddeleriyle doldurmuştu. *En sevdiğin kurabiyeleri pişirmeliyiz. Yeni bir pizzacı keşfedip orada yemek yemeliyiz. Saat altıda hayaletli evde olmalıyız.*

Kylie ne zaman vakit bulup da dışarı çıkarak “güvenli oral seks” yapacağını merak ediyordu.

Listeye kendisi için de mutlaka yapılması gereken bir madde ekledi. *Annemi beni yatılı okula kaydettirmeye ikna etmeliyim.* Annesini yapayalnız bırakmak konusunda çekinceleri olsa da o bir doğaüstü varlıktı ve bu evde kendini sudan çıkmış balık gibi hissediyordu.

Annesiyle kurabiye pişirip birlikte zaman geçirmenin keyfini sürdükten sonra o akşam saat altıda, sudan çıkmış poposunu arabaya yerleştirip hayalet avına gitti. Otel sahibinin, yanında bir misafir getirmesine ses etmeyeceğini umuyordu çünkü arabanın arka koltuğunda üstü başı hâlâ kanlı olan ve hâlâ kusmaya devam eden o hayalet oturuyordu. Hayalet Gölge Şelalesi Kampı'ndakinden daha konuşkan sayılmazdı. Ve bunu kanıtlamak istercesine Kylie ve annesi otele varmadan önce ortadan kaybolmuştu.

Kızıla boyalı saçlarıyla ellili yaşların sonlarındaki tıknaz bir kadın olan otel sahibi, herkes lobiye toplandığında onları

yarım daire haline getirdi. “Merhaba,” dedi. “Anderson’ın Yeri’ne hoş geldiniz. Adım Celeste Bell. Bazılarınız beni televizyondan hatırlayacaktır.”

Kylie kadını hatırlamıyordu ama misafirlerden birkaçı başını sallamıştı. Hayalet avcılığı konusunda bir uzman olarak birkaç televizyon kanalında boy gösteren Celeste profesyonel bir hayalet iletişimcisiydi. Ürkütücü bir kıyafete bürünmek az sonra yaşayacakları deneyimin etkisini artırabilirmiş gibi uzun, beyaz bir elbise giymişti.

“Bu ev on dokuzuncu yüzyılın sonlarında Joshua Anderson tarafından inşa edildi ama kendisi buraya taşınmadan önce büyük bir trajedi yaşayıp evlenecekleri gün genç karısını bir araba kazasında yitirdi. Joshua bu olaydan sonra evin yatak odasında intihar etti. Sonrasında ev satıldı ve bir meyhane olarak hizmet vermeye başladıysa da trajediler birbirini takip etti. Şimdi, detaylara girmeden önce kuralara değinelim.”

Kurallar basitti. Birbirinizden ayrılmayın. Gereksiz yere aranızda konuşmayın. Celeste ayrıca yaydıkları enerji hayaletleri kaçırabileceği için cep telefonlarını da kapatmalarını istedi.

Bu çok tuhaf, diye geçirdi içinden Kylie. Oysa onun deneyimleri hayaletlerin, cep telefonlarını kurcalamaktan gerçekten de hoşlandıklarını söylüyordu.

Kylie onun doğaüstü bir varlık olabileceğini düşünerek Celeste’in beyin şablonunu inceledi ama hayır, değildi. Kylie ve annesi dışındaki diğer on katılımcının semtlerindeki Chick-Fil-A restoranının yaşlılara sunduğu bedava kahve hizmetinden faydalanmak için artık kimlik göstermelerine gerek yoktu. Yarısı bastonlu bir grup olarak ağır adımlarla ilerleyerek Celeste’in peşi sıra ilk katı dolaştılar. Celeste her odada mola verip çoğu, evin bir meyhane olarak hizmet verdiği döneme ait hayalet hikâyeleri anlatıyordu.

O ana dek karşılarına tek bir hayalet bile çıkmamıştı.

Celeste hayaletlerle iletişim kurmak konusunda berbat olabiliyordu ama hikâye anlatmakta ustaydı ve anlattığı ürkütücü hikâyeleri dinleyen herkes diken üstündeydi.

“Şimdi akşam yemeği yiyeceğiz,” dedi. “Yemekte size yirminci yüzyılın başlarında olanları anlatacağım. Buyurun, oturun.” Spagetti dolu tabakların olduğu yemek masasını işaret etti. “Nedense bu oda,” diye fısıldadı, “evin diğer odalarından hep daha soğuktur.”

Bu sözleri beklemiş gibi içerisinin sıcaklığı bir anda neredeyse beş derece birden düştü. O her zamanki hayalet Kylie’nin önünde beliriverdi. Dudaklarının arasından duman çıkan müşteriler ya birbirilerine ya da kendilerine sarıldılar. Kylie annesinin yüzündeki dehşeti fark etmeseydi Celeste’in yüzündeki ifadeyi görmenin bu hayalet avına katılmaya değdiğini söyleyebilirdi.

“Bir şey yok, anne,” diye fısıldadı.

“Bu lanet olası, boktan şey çok ürkütücü.” Kylie’nin annesi *lanet olası* ve *boktan* kelimelerini ilk kez kullanıyordu.

“Herhalde sadece bir oyundur,” diye yalan söyledi Kylie.

“*Zamanı geldi. Bu konuda bir şey yapmanın zamanı geldi!*” diye haykırdı hayalet.

Bana ne yapmam gerektiğini göster, diye geçirdi Kylie içinden.

Aynı anda odadaki bütün cep telefonları çalmaya başladı. Kylie’nin cep telefonu hariç. Onunki çılgın bir kurbağa gibi vıraklıyordu. Herkesin telefonu kapalı olduğu için içeridekilerden çığlıklar yükseldi. Ama masanın üzerindeki şamdan devrilip de içi spagetti dolu tabakların odanın diğer köşesine savrulmasına sebep olduğunda durum daha da ciddi bir hal aldı.

Profesyonel hayalet iletişimcisi ve ekranların “tanınmış yüzü” Celeste düşüp bayıldı. Kylie bastonlu insanların bu kadar hızlı yürüyebildiklerini bilmiyordu. Ama içerideki kimse onun annesi kadar hızlı değildi. Kylie bir an annesinin odadan çıkan ilk kişi olmak için bastonlu birkaç ihtiyarı devireceğini düşündü.

Kylie Celeste'in yanına diz çöktü. Konukların sonuncusu da kendini odadan dışarı attığı sırada birisinin, "Trey Cannon da kim?" diye sorduğunu duydu.

Kylie başını kaldırıp yaşlı adama baktı.

"Bilmiyorum," dedi bir kadın. "Ama beni arayan da oydu."

Kylie hızla telefonunu aldı ve aynen tahmin ettiği gibi, Trey'den sesli bir mesaj geldiğini gördü.

Hayalet, Trey'in mesajını neden odadaki herkese göndermişti?

Kylie, kanlı geceliğinin üzeri spagettiyle kaplı halde odanın ortasında duran hayalete baktı. Karşısındaki bu manzara uzun bir süre makarnadan uzak duracağı anlamına geliyordu. "Kastettiğin kişi Trey mi?" diye sordu. "Trey'e mi yardım etmem gerekiyor? Ama bana yardıma ihtiyacı olan kişinin bir "kadın" olduğunu söylemiştin."

Hayaletin silueti yavaş yavaş silinmeye başladı.

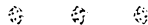
"Sakin bir yere gideyim deme!" diye bağırdı Kylie tiz bir sesle.

"Üzgünüm, bebeğim. Arkamdan geldiğini düşünmüştüm," diye seslendi annesi diğer odadan. Çok geçmeden koşarak içeri girip Kylie'nin yanına diz çökmüştü. "Ah, Tanrım. Öldü mü yoksa?"

Celeste gözlerini açıp bir çılgılık attı.

Kylie yirmi dakika sonra onun, hem Celeste'i hem de göğüs ağrılarından şikâyetçi bir konuğu alıp götürecek ambulans şoförüyle konuşmasını fırsat bilip annesinin cep telefonundaki Trey'den gelen mesajı sildi. Onu şüphelendirmek, istediği en son şeydi. Annesinin onca karmaşanın arasında Trey'den söz edildiğini duymadığını umuyordu.

Sonra söz konusu mesajı dinledi. Trey mesajında sadece kendisini aramasını söylemişti. Kylie onu aradı. Karşısına tele-sekreter çıktı. Aman ne güzel!

Kylie ertesi sabah saat dokuzda uyandığında iki şaşırtıcı gerçeğin farkına vardı.

Birincisi: O sabah şafak vakti hayalet tarafından uyandırılmamıştı. Bunun bir anlamı var mıydı? İyi bir şey miydi yoksa kötü mü?

İkincisi: İşte bu onun için gerçekten büyük bir şoktu. Yatakta yalnız değildi. Kylie'nin yanında, battaniyenin altına kıvrılmış birisi yatıyordu. Kylie bu kişi ölü mü yoksa diri mi bilmiyordu.

Bir çığlık atmamak için kendini zor tutarak yanındaki kişiye dokundu. Daha doğrusu onu dürttü. Dokunduğu beden soğuk değildi. Hatta *ihhh* diye bir ses bile çıkarmıştı. Kylie'nin annesi battaniyenin altından başını uzattı. Kylie'nin yüzündeki ifadeyi görünce hızla doğruldu. "Ne oldu?"

Kylie gözlerini kırptırdı. "Yatağında ne işin var?"

"Ah." Annesi elini, yeni şekli kendisine gerçekten çok yakışan saçlarının arasında gezdirdi. "Seni kontrol etmeye gelmiştim. Sanırım... içim geçmiş."

Kylie kıkırdadı. "Korkmuşsun."

Annesi Sara'yı bile gölgede bırakacak bir yetenekle gözlerini devirdi. "Hayır." Ardından dayanamayıp kahkahalara boğuldu. "Pekâlâ, evet. Dün yaşadıklarımız çok ürkütücüydü. Sen uyumayı nasıl başardın bilmiyorum doğrusu."

"Alt tarafı bir hayaletti." Kylie sırttı.

"Günün her saati hayalet görüyormuş gibi konuşuyorsun." Annesi onun yanağına dokundu. "Eve geldiğin için çok mutluyum. Birlikte ne kadar eğleniyoruz, değil mi? Yatılı okula gitmene gerek yok."

Kylie'nin nefesi kesildi. "Ama ben o okula gitmeyi gerçekten istiyorum, anne."

Annesinin gözlerindeki ışıltı kayboldu. "Bunu şimdi konuşmayalım. Bizi harika bir gün bekliyor."

Annesinin onun yatılı okula gitmesini istemediği anlamına gelen bu kısa konuşmaya ve henüz Trey'e ulaşamadığı gerçeğine rağmen Kylie'nin morali yerindeydi. Belli ki hayalet, Kylie'yi cezalandırmak istemişti. Ya öyleydi ya da dün gece yeterince sorun çıkardığına karar vermişti. Otel aradıklarında Celeste ve göğüs ağrılarından şikâyetçi adamın hastaneden taburcu olduklarını öğrendiler.

Öğle yemeğinde pizza yemeye karar verdiler ve tam dışarı çıkacakları sırada Kylie'nin telefonu çaldı. Kylie arayanın Miranda olduğunu görüp annesinden kısa bir süre izin istedi. Annesi de e-postalarını kontrol etmek üzere bilgisayarın başına gitti.

"Selam," dedi Miranda. "Üçlü görüşme yapıyoruz. Merhaba de Della."

"Üçlü seks gibi," dedi Della.

"İğrençsin," dedi Miranda.

"Gerçekten iğrenç bir şey duymak ister misin?" diye sordu Della. "Seninle telefonda konuşurken şu lanet olası çubuğun üzerine işeyeceğim diye elime işedim."

Kylie güldü. "Sizi özledim, çocuklar." Hatta bir sifonun çekildiği duyuldu.

"Ah, iyice iğrençleştin," dedi Miranda terslenerek. "Sana benimle telefodayken sifon çekmemeni söylemiştim."

Kylie kendini kanepeye bıraktı. "Yarışma yapıldı mı Miranda?"

"Bugün dörtte yapılacak." Miranda'nın sesi çaresizliğini yansıtıyordu.

"İyi iş çıkaracağından eminim," dedi Kylie.

"Ben de öyle," dedi Della da. "Hayalet avı nasıl geçti, Kylie?"

Kylie annesinin yakınlarda olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "Buna inanmayacaksınız," dedi. Onlara olan biten her şeyi anlattı. Kahkaha dolu dakikaların ardından Gölge Şelalesi Kampı'na dönmeyi ne çok istediklerinden bahsettiler. Kylie on

dakikadır telefonda olduğunu fark edince arkadaşlarıyla vedalaştı. O öğleden sonra tekrar görüşmeyi kararlaştırdılar.

“Ben hazırım, anne.” Aynı anda kapı zili çaldı. Annesinin bilgisayarı kapadığını söylediğini duyan Kylie kapıya gitti. Açtığı anda dün gece hissettiği rahatsızlığı olanca şiddetiyle yeniden duydu. Dün babasının yokluğu yüzünden hissettiği rahatsızlığa şimdi onun varlığının sebep olması tuhaftı.

“Selam, balkabağım.”

Kylie’nin zihninde annesinin, babasının geleceğinden haberi olup olmadığı sorusu belirdi.

“Hazır mısın...” Annesi kapı eşiğinde aniden durdu. Spor ayakkabılarının mermer zeminde oluşturduğu kayma izleri ve yüzünde beliren şaşkın ifade, Kylie’nin az önceki sorusunu yanıtlar gibiydi. Annesi babasının geleceğini bilmiyordu. Dahası bu ziyaretten hiç de hoşnut sayılmazdı.

Kylie’nin babası bakışlarını ona çevirdi. “Selam, tatlım.” Dudaklarındaki gülümseme hafifçe titredi.

Babasının gergin gülümsemesi Kylie’nin içini sızlattı. Tamam, belki de böyle gergin olmayı hak ediyordu ama her şeye rağmen ona bir zamanlar içinde yaşadığı evin kapısını açmak Kylie’ye ters geliyordu. Bu ev eskiden onun kalesiydi. Şimdiyse ziyaretinin hoş karşılanıp karşılanmayacağından bile emin değildi ve Kylie’nin annesinin yüzündeki ifadeye bakılacak olursa pek de hoş karşılanmamıştı.

“Sizi yemeğe çıkarabileceğimi düşündüm,” dedi Kylie’nin babası.

Annesi bir adım geriledi. “Ben... ben onu görmek isteyeceğini tahmin etmeliydim.” Kapıya doğru elini salladı. “Siz ikiniz gidin.”

“Neden sen de gelmiyorsun?” diye sordu Kylie’nin babası ısrarcı bir sesle.

“Gelmesem iyi olur,” diye karşılık verdi annesi.

“Kylie senin de gelmeni istiyor.” Babası bakışlarını Kylie’ye çevirdi. “Değil mi balkabağım? Yine eskisi gibi üçümüz bir arada olalım.”

Kylie’nin annesi kaşlarını çatdı. Kylie de öyle. Babası iyice gerildi. İçeride nefes almak güçleşti.

Kylie’nin annesi başını yukarı kaldırdı. “Şunu dört kişi yapalım mı? İstersen kız arkadaşın da bize katılabilir.”

Aynı anda, “Ah! Kötü bir zamanda geldim, değil mi?” dedi Kylie’nin babasının tam arkasında duran Trey.

Kylie’nin annesi hışımla merdivenlerden yukarı çıktı. Babası neye uğradığını şaşırmişti, Trey ise utanmış gibi görünüyordu.

Sonra babası kaşlarını çatarak Kylie’ye baktı. “Annene o kadınla ilişkimin bittiğini söylemedin mi?”

Kylie onu doğru mu duymuştu? “Pardon?”

“Ona Amy’yle aramdaki ilişkinin bittiğini söylemedin mi?”

“Ben gitsem mi?” dedi Trey.

“Evet,” dedi Kylie’nin babası.

Kylie başının döndüğünü hissetti. Uzaklaşan Trey’in arkasından baktı. Annesinin ağladığını duyuyordu. Bakışlarını babasına, yani üvey babasına çevirdi. Onun annesine ulaşmak için kendisini kullanmak istediği düşüncesi sinirlerini allak bullak etmişti. Onun kendisinden güncel ilişki durumunu annesiyle paylaşmasını beklediği gerçeği bu sinirleri harekete geçirdi.

Kylie babasını işaret etti. “Sakın annemi elde etmek için beni kullanmaya kalkışma!”

“Ben düşünmüştüm ki...”

“Düşünme!” Kylie kapıyı çarparak kapadı. Ev baştan aşağı sarsıldı. Kapının çerçevesini süsleyen küçük pencere kırıldı. Kylie cam kırıklarının arasından babasının büyük bir şaşkınlığın ardından oradan ayrıldığını gördü.

Derin bir nefes aldı.

Sonra nefesini bıraktı.

Basamaklardan ikişer ikişer çıkarak nasıl olduğunu görmek üzere annesinin yanına koştu.

Annesini önceden planladıkları gibi pizzacıya gitmeye ikna etmesi Kylie'nin tam bir saatini aldı. Hayaletle onun mesajını oteldeki bütün diğer konukların telefonuna göndertecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu sormak için Trey'i aramış ama ona ulaşamamıştı. Telefonu kurbağa gibi vıraklamaya başladığında annesiyle, az önceki neşelerinden yoksun bir halde pizzacıda öğle yemeği yiyorlardı.

"Ah, tatlım," dedi annesi. "Şu zil sesini değiştirsene." Ardından kendine sarılıp garsona seslendi: "Klimayı kapatabilir misiniz?"

Kylie telefonuna baktı. Arayan yoktu ama eski bir sesli mesaj okunuyordu.

"Selam, Kylie. Ben Sara. Telefonu o şekilde kapadığım için üzgünüm. Ben... halletmem gereken bir şey vardı. Dinle, eve döndüğünde seni mutlaka görmek istiyorum. Lütfen beni ara olur mu?"

"Kimmiş?" diye sordu annesi. Ardından sesini alçaltarak ekledi: "Baban mı?"

"Hayır. Sara'dan bir mesaj gelmiş."

Bakışlarını pizzasına çeviren Kylie'nin içinde tuhaf bir his vardı. "Yemekten sonra Sara'ya uğrasam olur mu anne?"

Bir saat kadar sonra, "Selam, Kylie," dedi Bayan Jetton. "Sara seni görünce çok sevinecek."

Sara'nın annesinin yüzündeki ifade Kylie'nin dikkatini çekti. Kadının gözleri kızarmış, yüzü solmuştu. İçerideki kasvetli hava Kylie'nin, eski en yakın arkadaşı için duyduğu endişeyi katlamıştı.

"Sara odasında," dedi Bayan Jetton.

Kylie neredeyse ona sorunun ne olduğunu soracaktı ama sırtından geçen ürperti konuşmasını engelledi. Salondan Sara'nın odasına yaptığı kısa yolculukta zihni anıların hücumuna uğradı. Ve her nedense bu anılar gözlerinin yaşarmasına neden oldu.

"Onu kurtarmalısın. Onu kurtarmalısın." Kylie'nin zihninde hayaletin sözleri yankılanıyordu. Yutkunup kendini aşırı bir tepki verdiğine, her şeyin yolunda olduğuna ikna etmeye çalıştı.

Sara'nın odasının kapısı aralık duruyordu ve Kylie onu gördüğünde nefesini tuttu.

Sara... berbat haldeydi. Yüzü öylesine solgundu ki Kylie onun nefes aldığından emin olmak için göğsüne bakmak zorunda kaldı.

Sara gözlerini açtı. "Annem sana söyledi, değil mi?"

Kylie iki eliyle birden yüzündeki yaşları sildi. "Neyi?"

"Doktorun... Söylemediyse neden ağlıyorsun?"

"Çünkü seni gördüğüm için mutluyum." Kylie gülümsemeye çalıştı.

"Sen hep berbat bir yalancı oldun." Sara örtüyü biraz daha yukarı çekti. "Klimayı kapatır mısın anne? Donuyorum."

"Çoktan kapattım, tatlım," diye seslendi annesi salondan. "Elektrikçi yi aradım. Klimada yine bir sorun olmalı."

Sara'nın komodininde duran bir fotoğraf albümü yere düştü. Kylie onu yerden kaldırdı. Albümden kendisine bakan yüzü gördüğünde hiç şaşırmadı. Sara'nın ayakucunda aynı kadının hayaleti duruyordu. Şimdi üzerinde o spagetti ve kanla kaplı elbise yoktu ama yüzündeki dehşet dolu ifade değişmemişti. "Kim bu?" diye sordu Kylie albümdeki kadını işaret ederek. Sara eğilip fotoğrafa baktı. Hareket etmek ona acı veriyor gibiydi. "Büyükanнем. Ben dört yaşındayken ölmüş. Aynı kanser türünden. Bu korkunç değil mi?"

Kanser. Kylie bu kelimeyi duyunca bir kez daha nefessiz kaldı ve dudaklarının titremesini engellemek için büyük bir çaba sarf etti. Hayaletle baktı. “Bunu düzeltemem.”

“Evet, düzeltebilirsin!”

“Neyi düzeltemiyorsun?” Sara, Kylie ona zarar vermiş olabilirmiş gibi albüme baktı.

“Önemli değil.” Kylie, Sara’nın yanına yerleşti. Zihni ikisinin bu yatakta sırlarını paylaştığı, aptalca şeylere güldüğü günlerin anılarıyla doldu.

Onu ele geçirmekle tehdit eden duygulardan yutkunarak kurtuldu. “Altıncı sınıf balosundan önce bu yatağa uzanıp aynada öpüşme provası yaptığımızı hatırlıyor musun?”

Sara gülümsedi. “Evet.” Başını yastığa koyup gözlerini kapadı. İyice incelen uzun, kahverengi saçları eski parlaklığını yitirmişti.

Odadaki sessizlik büyüdü. Az öncekinden daha kasvetli bir hal aldı.

Kylie, Sara’nın kolunu okşadı. “Doktor ne dedi?”

Otuz İkinci Bölüm

Sara gözlerini açtı. “Muayene olduğum onkolog birkaç tedavi denemeye çalışacağını söyledi fakat... bunun için geç kalındığını düşünüyor.” Sara’nın gözleri yaşlarla doldu. “Annem iyi olduğumu söylüyor ama...” Yutkundu. “Ben ölmek istemiyorum.” Dudakları titredi. “Kulaklarımda hâlâ annemin günün birinde kanser *olursa* kendi annesinin çektiklerini yaşamak yerine ölmeyi tercih edeceğini söyleyen sözleri yankılanıyor. Annem bu süreçte büyükannemi delik deşik ettiklerini anlatmıştı. Böyle bir şeye katlanmak istemiyorum. Tek bir ameliyat bile yeterince kötüydü.”

Kylie rüyasında üzerine fırlatılan o bıçakları düşündü. Sara’nın karnına baktı. “Ne zaman ameliyat oldun?”

“Geçen hafta,” dedi Sara. “Bir türlü regl olmuyordum. Klinikteki doktor beni muayene ederken bir kitleye rastladı. İki gün sonra kendimi hastanede buldum.”

“Neden beni aramadın?”

Sara dudağını kemirdi. “Aradım. Sana kanser olduğumu düşündüğümünden bahsetmedim ama...”

Kylie'nin içi vicdan azabıyla doldu. Sara'nın büyükannesi olan o hayalet onu torununun bıraktığı mesajı dinlemeye zorlamıştı. O gün daha erken saatlerde ona dinlettiği mesajı.

"Kitleyi alsalar olmaz mı?"

Sara başını iki yana salladı. "Kanser bütün vücuduma yayılmış."

Kylie'nin yüreğindeki acı katlandı. Sonra Trey'in, oteldeki diğer konuklara da giden o mesajını hatırladı. Hayalet neden bu mesajı herkese göndermişti? "Peki ya Trey?"

Sara başını öne eğdi. "Üzgünüm. Sana yemin ederim ki böyle olmasını istemedim. İkimiz de sarhoştuk."

"Nasıl yani?" diye sordu Kylie.

Sara başını kaldırıp ona baktı. "Kahretsin. Sana anlatmadı, değil mi?"

Kylie çok geçmeden Sara'nın ne demek istediğini anladı ama bunun önemli olmadığını fark etmesi daha da kısa sürdü.

"Bunu sana onun söylemesini istedim çünkü ben böyle bir şeye dayanamazdım. Bana sana anlatacağına dair söz vermişti."

"Anlatmaya çalıştı. Telefonlarını açmadım. Ama bu umurunda değil, Sara." Sara'nın elini tutup sıktı. "Trey'le aramızdaki ilişki çoktan sona erdi. Benim için önemli olan sensin."

Sara'nın solgun yanağından bir damla yaş süzüldü. "Bunu ben ölmek üzere olduğum için söylemedin, değil mi?" dedi şaka yapmaya çalışarak.

Kylie gülmedi. "Hayır."

Sara elini geri çekti. "Çok sıcaksın."

"*Yapabilirsin,*" dedi hayalet Kylie'nin kulağına. "*Dokunuşunla yapabilirsin.*"

Kylie dönüp ona baktı. "Helen gibi mi?"

"Ne dedin?" diye sordu Sara.

Kylie bakışlarını hayaletten ayırmadı.

"*Yap,*" dedi hayalet. "*Lütfen. Onu iyileştir. Çok geç kalmadan.*"

“Bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyorum,” diye mırıldandı Kylie.

“Halüsinasyon mu görüyorum yoksa kendi kendine mi konuşuyorsun?” diye sordu Sara. “Şu sıralar kafa yapıcı ilaçlar alıyorum da.”

Kylie tekrar ona baktı. “Hayır.” Hayaletten yayılan soğğun kendisine bir parça daha yaklaştığını hissetti.

“Neye hayır? Halüsinasyon görmeme mi yoksa kendi kendine konuşuyor olmana mı?”

“İkisine de.” Kylie düşünmeye çalıştı. Bunu gerçekten yapabilir miydi?

Sara’nın büyükannesinin fotoğrafına baktı. “Adı neydi?” diye sordu.

“Fanny Mildred Bogart.” Sara güldü. “İyi ki annem bana onun ismini vermemiş.” Belli ki gülerken acı çekiyordu çünkü inlemiş ve başını tekrar yastığa bırakmıştı. Gözlerini açtığında fotoğrafa baktı. “Çılgınca bir şey duymak ister misin?”

Kylie, “Evet,” dese de Sara’nın ne söyleyeceğini biliyordu.

“Bazen onun burada olduğunu hissediyorum.”

“O zaten *burada*.” Kylie tekrar Sara’nın elini tuttu ve ona ne kadarını anlatması gerektiğine karar vermeye çalıştı.

Sara kıkırdadı. “Şimdi de hayaletlere inanıyorsun ha?”

“Evet.” Kylie derin bir nefes aldı. “Artık nelere inandığımı bilsen şaşırırsın.”

“Neye mesela?” diye sordu Sara.

“Mucizelere.” Kylie, Fanny’ye baktı.

“Ben de bir mucizeye hayır demem doğrusu.” Sara gülümseyip elini Kylie’nin kavrayışından kurtarmak istedi. “Senin elin neden bu kadar sıcak?”

Kylie onun elini bırakmadan, “Bunu nasıl yapacağım?” diye sordu hayalete.

“Neyi?” diye sordu Sara. Tıpkı gözleri gibi sesi de fazlasıyla bitkin olduğunu söylüyordu.

“Nasıl yapacağını bilmiyorum ama bu güce sahip olduğundan eminim.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun,” dedi Kylie.

“Yine kendi kendine konuşuyorsun,” dedi Sara ama bu defa elini çekmeye kalkışmadı.

“Biliyorum,” dedi Kylie. Sonra şifa verme gücüne sahip bir peri olan Helen’in, onun beyinde tümör olup olmadığını anlamak için nasıl da başına dokunduğunu hatırladı. Helen kız kardeşini de kanserden başına dokunarak kurtardığını söylemişti.

Sara’nın elini bırakıp yatakta kayarak onun başına uzandı. Alnına dökülen kakülleri geriye attı. Sonra diğer elini de uzatıp şakaklarına dokundu.

Sara ona bakıp yüzünü buruşturarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Seni rahatlatmaya çalışıyorum,” dedi Kylie saçmaladığını bilerek.

“Pekâlâ, bu kamp sana iyi gelmemiş,” dedi Sara ve Kylie’nin ellerini başından uzaklaştırmak istedi.

“Ona kendini iyi hissetmediğinde annenin de sana böyle yaptığını söyle,” dedi Fanny.

Güzel fikir. “Eskiden annem de bana böyle yapardı ve kendimi iyi hissederdim.”

Sara ona direnmekten vazgeçip ellerini indirdi. “Tamam ama beni öpmeye falan kalkışırsan annemi çağırırım,” dedi kıkırdayarak.

“Nedenmiş o? Yoksa tipin değil miyim?” dedi Kylie de aynı şekilde kıkırdayarak. Sonra pozitif iyileştirme gücüyle ilgili düşüncelere odaklandı.

Kylie o gece Sara'nın evinden ayrıldığında saat dokuzu geçiyordu. Orada geçirdiği bir saatin ardından gizlice tuvalete kaçıp annesini aramıştı. Ona ağlayarak Sara'nın kanser olduğunu söylemişti. Annesi ertesi gün Bayan Jetton'ı arayacağını, Kylie'nin Sara'nın yanında istediği kadar kalabileceğini ama oradan ayrılmadan önce kendisini mutlaka aramasını belirtmişti.

Kylie evden çıkmak için Sara'nın uyumasını bekledi. Annesini aramayı unutmuştu ama evi yakınlarda olduğu için umursamadı.

Oturduğu mahallede ne sokak lambaları ne de evlerin ışıkları yanıyordu. Kylie aniden hissettiği huzursuzluğu bastırmaya çalışarak elektriklerin kesilmiş olabileceğini düşündü.

Her şey o anda oldu.

Arabasının ön camına iri bir şey çarptı.

Otuz Üçüncü Bölüm

Ön camında bir insan vücudu gören Kylie'nin kalbi duracak gibi oldu. Frenlere asıldı. Ah, Tanrım. Birine çarpmış olmalıydı.

Sonra camdan kendisine bakan yüzü gördü. Bu, Fallen kasabasındaki kızları öldüren o asi vampirdi. Ama bu nasıl olurdu? O vampirin "icabına" bakılmamış mıydı?

Vampirin arabanın üzerinden savrulacağını umarak gaza basıp direksiyonu çevirdi. Bu çabası bir işe yaramadı. Arabaya bir örümcek gibi yapışan vampir biraz yana kayıp gülümsedikten sonra cama bir yumruk indirdi. Kırılan camın parçaları dört bir yana saçıldı. Kylie çığlık atarak hızını artırdı. Vampir elini uzattı. Kylie'nin boynunu tutup sıkmaya başladı. Kylie ne nefes alabiliyor ne de kırıdayabiliyordu. Gözlerinin önünde kıvılcımlar uçuşuyordu. Aklından geçen son düşünce Sara oldu. Onu iyileştirebildiğini umdu. İkisinden biri hayatta kalmalıydı.

Kendine geldiğinde soğuk ve ağır bir ahşap sandalyede oturuyordu. Hem başı hem de boğazı zonkluyordu. Şakaklarını ovuşturmak istedi ama elleri hareket etmedi. Birbirine çarpan metal sesleri duydu. Yoksa bu zincir sesi miydi?

Gözlerini araladı ama hiçbir şey göremedi. Etraf zifiri karanlıktı.

Ayaklarını kıpırdattığında bir kez daha metal sesi duydu. Hem ayak hem de el bileklerinin soğuk, metal kelepçelerle sarılı olduğunu hissettiğinde aklı başına geldi. Kolları ve bacakları bir tür metal zincirle bağlanmıştı. Tahmininin doğru olup olmadığını anlamak için kıpırdamak istedi. Evet. Zincirlenmişti.

Haklı çıkmaktan nefret etti. O asi vampiri hatırladı. Boğazına bir çığlık düğümlendi.

Bir şeyler görebilmeyi umarak gözlerini kırıştırdı ama duyuları karanlığın hücumuna uğradı. Nefesini çekti. Burnu toz ve beton kokusuyla doldu.

Kulağına hafif bir nefes sesi geldi. “Kim var orada?”

Cevap alamadı. “İçeride birisi olduğunu biliyorum,” dedi. Gücünü test etmek için zincirlerini çekiştirdi.

Yerinden bile kıpırdayamamıştı.

“Demek sahip olduğun güçle ilgili söylentiler dedikodudan ibaretmiş.” Karanlıkta çatallı bir erkek sesi yankılandı.

“Bırak beni!” Kylie öncekinden daha fazla telaşlanarak kendisini hapseden zincirlerden kurtulmaya çalıştı ama başaramadı.

“Direnme, Kylie. Enerjini boşa harcama. Gücünü düşünmek, akıllıca kararlar vermek için kullan.”

Kylie biraz sakinleşmeye çalışarak kulak kesildi. Odada yankılanan bu sesi tanııyordu. Arabasının ön camına çarpan o asi vampiri hatırladı. İçindeki panik kuruyan boğazını tırmalamaya başladı. O vampirin sesini anımsamaya çalıştı. Zihninde duyduğu ses az önce yankılanan sestten farklıydı. Yoksa yanılıyor muydu?

“Seçeneklerim nedir?” diye sordu.

“Konuşacağımız çok şey var.” Konuşan kesinlikle o asi vampir değildi ve Kylie bu sesi ilk kez duyuyordu. Pürüzlü... neredeyse yaşlı birisine ait gibiydi. Kylie sesin yankılanmasına dayanarak bir tünelde olduğunu anladı.

“Şu an neredeyim? Sen de kimsin?” Adama kendisinden ne istediğini de soracaktı ama alacağı cevaptan fazlasıyla korkuyordu. Kendinizi zincirlenmiş bir halde zifiri karanlık bir odada bulduğunuzda çoğunlukla çay ve çörek ikramıyla karşılanmazdınız.

Kylie kendi nefesiyle birlikte, sesi çatallı adamın daha hafif kesik nefesinden başka bir ses duyamıyordu. Zihninde karşısına çıkan hayaletlerin görüntüsü belirdi ve onları yanlış anlayıp anlamadığını merak etti. Yoksa işkence görecektir olan kendisi miydi?

Derin bir nefes alıp zincirleri tekrar çekiştirdi. Kendini kurtarmayı başaramadı. Sahip olduğu o güç nereye gitmişti? “Ne hakkında konuşacağız?” diye sordu.

Birden göz kamaştıracak kadar parlak bir ışık belirdi. Kylie gözlerini kıpıştırdı ve açtığında adamı gördü. Bir rahip gibi tuhaf bir cüppe giymişti. Kösele gibi sert teni kırış kırış olmuştu. Kylie kaşlarını çatıp adamın beyin şablonunu inceledi. Tam tahmin ettiği gibi, karşısındaki bir vampirdi. Tıpkı Miranda’nın düşmanı Tabitha’nın tarif ettiği ve Kylie’nin içgüdülerinin ona hafife almamasını anlatmaya çalıştığı gibi yaşlı ve tuhaf bir vampir. Kylie bunun son hatası olup kendisini ölüme sürüklemeyeceğini umdu.

“Beni takip ediyordun.”

“Keskin sezgilere sahipsin.” Adam Kylie’ye onu ürkütecek kadar sokuldu. Gri gözleri buz gibi soğuktu. Bir ölüne kadar soğuk. “Zihnini bilerek mi kapalı tutuyorsun?”

Kylie bu adama ne kadarını anlatabileceğini veya ona tek bir kelime bile edip etmemesi gerektiğini bilmiyordu. Öte yandan adam onun, zihnini kendisine bilerek kapadığını düşünürse öfkelenebilirdi.

“Zihnimi nasıl açabileceğimi bilmiyorum.”

Etrafta betona sürten metal sesi yankılandı. Kylie yaşlı adamın arkasındaki bir kapının açıldığını gördü. İçeri giren kişi tarafın-

dan daha önce boğazının sıkıldığını hatırlamak hem boğazının acımasına hem de neredeyse kalbinin durmasına neden olmuştu.

“Sana beklemeni söylemiştim,” dedi yaşlı adam azarlayan bir sesle.

“Ama karımı görmek için sabırsızlanıyorum, büyükbaba.” Asi vampir bu sözlerle birlikte onlara bir adım daha yaklaştı.

Karım mı? Kylie bu adamın karısı olacağını düşünmenin verdiği tiksintiyle zincirlerini çekti.

“Derhal dışarı çık!” diye kükredi yaşlı adam. Sesi yorgun ve çatallı da olsa korkutarak itaate zorluyordu.

Asi vampir, Kylie’ye ulaşmasına iki adım kala durdu. Kumral saçları bu defa kanla kaplı değildi ama Kylie o görüntüyü hâlâ hafızasında canlandırabiliyordu. Vampirin kan donduran, gri gözlerine baktığında onun soyunma kabinine dalan ve arabasının ön camına çarpan vampir olduğunu biliyordu. “Çok güzel bir kız. Beni ondan uzun süre mahrum etme.”

Vampir bu sözlerin ardından dışarı çıktı. Çarparak kapanan demir kapının sesi odanın dört bir köşesinde yankılandı.

Kylie öfkeli bakışlarını yaşlı adama çevirdi. “O iki genç kızın katili.”

“Biliyorum.” Yaşlı adam bundan utanç duyuyormuş gibi başını öne eğdi. “Torunum pek çok hata yaptı. Ama büyüdükçe akıllanacağından eminim.”

“Vampir Konseyi’nin...” Kylie Della’nın, konsey üyelerinin tamamen yaşlılardan oluştuğunu söyleyen sözlerini hatırladı ve o an her şeyi anladı. “Sen o konseyin üyesisin. Onlara yalan söyledin.”

Adam başını kaldırıp ona baktı. “Yalan söylemedim. Bu işi bana bırakmalarını istedim. Sen planımın bir parçasısın.”

“O beni zorla kaçırdı.” Kylie yaşlı adamı utandırarak kendisini serbest bırakmaya ikna edebilir miydi?

“Bunu yapmasını ben istedim.”

Boşuna heveslenmişti.

Adam ona yaklaştı. Bu hareketiyle sahip olduğu gücü hissettirmişti. “Eskiden genç bir adam hatalı davrandığında onu yola getirebilecek tek bir şey vardı. Usulanmasını sağlayacak kadar güçlü ve güzel bir kadın.”

“O asla uslanmaz.” Kylie adam kendisine yaklaştıkça kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu.

“Torunum şu an ele avuca sığmaz bir genç ama sen onu etkileyebilirsin. Sırf seni görmek için yakalanma riskini göze alıp kampınızın yanındaki ormanda ne kadar çok zaman geçirdiğini biliyor musun?”

Kylie bunca zaman kendisini takip eden kişinin o olduğunu öğrenmenin verdiği tiksintiyle ürperdi.

“Onun kalbini çalanın kim olduğunu merak edip torunumu takip ettim. Seni gördüğümde onun neden böyle davrandığını anladım. Karşımda gerçekten de büyüleyici bir kız duruyordu.” Yaşlı adam öne eğilip yüzünü Kylie’ninkine yaklaştırdı. Kylie adamın nefesini yanağında hissetti ve onunla aynı havayı soluduğunu düşününce midesi bulandı. “Sen hangi türdensin, Kylie Galen? Bunu biliyor musun? Damarlarında vampir kanı dolaşıyor olabilir mi?”

“Torunun bir katil. Onun bana dokunmasındansa ölmeyi tercih ederim.”

Yaşlı adamın sağ kaşı yukarı kalktı. “Ölüm her zaman bir seçenektir. Asla tavsiye etmeyeceğim bir seçenek.”

Kylie’nin içini yeni bir panik dalgası kapladı.

“Seni kan içerken gördüm.” Adamın soğuk dokunuşu Kylie’nin teninin karıncalanmasına neden oldu. “Ama hâlâ sıcaksın. O tuhaf kurdun sana dostça davranmasına da şahit oldum ama dolunay çıktığında kurtadama dönüşmedin. Normal şartlarda ona eş olarak bir vampir seçerdim fakat torunum haklı. Sen çok özelsin.”

Kylie bir kez daha zincirlerini çekiştirirdi. “Bırak gideyim.”

“Sen bir aile arayışındasın, Kylie Galen. Ailen biz olmalıyız. Bana torun vereceksin ve genlerimiz karışıp onları bizlerden bile güçlü kılacak. Torunuma düzgün davranmayı da öğreteceksin.”

“Böyle bir şey asla olmayacak,” dedi Kylie alaycı bir tavırla.

“Seni ikna edeceğiz.”

“Ben kolay kolay ikna olmam. Torunun düzgün davranışlar sergilemiyorsa belki de sebep önünde örnek alabileceği birinin olmamasıdır.”

Yaşlı adam gözlerini kısarak ona baktı. “Sana elimden geldiğince hoşgörülü davranacağım ama bana saygıda kusur etmezsen iyi olur.”

“Saygıyı ancak kendin elde edersin.” Bu annesinin en sevdiği sözlerinden biriydi ve kulağına hiçbir zaman şu an olduğu kadar gerçekçi gelmemişti.

Adam başını iki yana salladı. “Bizim dünyamızda saygıyı güçlü olan görür. Ve şu an bütün güç bende, çocuğum.”

Adam bu sözlerle ortadan kayboldu. Yok oldu. Kylie onun silüetinin bulanıklaştığını bile görmemişti. Kimdi bu adam? Miranda’nın kulübelerinin etrafında gizlice dolaşırken yakaladığı Tabitha, bu adamın bir vampirden fazlası olduğunu söylemişti ve Kylie onun haklı çıkmasından korkuyordu.

Yaşlı adam güçlü olabilirdi ama Kylie yine de ona saygı duymuyordu. Ve onun torunlarını taşıyacak falan da değildi.

Zincirlerini çekiştirip serbest kalmak için ihtiyaç duyduğu gücü bulmaya çalıştı. Bulamadı. Bağırmayı düşündü ama içinden bir ses işe yaramayacağını söylüyordu. Biraz düşünmeliydi. Bu zor durumdan ancak beynini kullanarak kurtulabilirdi.

Daniel’ı çağırdı. Çağrısına yanıt gelmedi. Ölüm melekleri ya da şelaledeki varlık her neyse yardımına koşabilir miydi?

Gözlerini kapayıp yardım istedi. Hatta bunun için yalvardı. O asi vampirin kendisine dokunacağını düşününce yalvarmaktan utanmıyordu.

Zihninin derinliklerinde bir fısıltı duydu. “Aradığın güç kendi içinde.”

“Hadi ama, eski bir *Yıldız Savaşları* filminde değiliz!” Aldığı tek yanıt sessizlik olunca sözlerine devam etti: “Şimdi kendini keşfetme yolculuğuna çıkmanın sırası değil.”

Sahip olduğu gücün bir boşluk bulup serbest kalabileceğini düşünerek bir kez daha zincirleri çekiştirdi. Bilekleri çürüyene dek mücadele etti. “Onun torunlarını taşımamı istiyor. Yardıma ihtiyacım var!”

Nefes alması gerektiğini hatırlayarak ölüm meleklerinin kastettiği gücün ne olabileceğini düşündü. Hayaletlerle iletişim kurabiliyor, hızlı koşuyor ve bazen de nereden geldiğini bilmediği bir güçle kurtadamları uzağa fırlatabiliyordu. Ayrıca zaman zaman ortaya çıkan özel bir işitme gücüne sahipti. Şifa verme yeteneği de olabilirdi –Sara’nın sağlığını düşünerek bu güce gerçekten sahip olduğunu umuyordu– ve rüyaüstü deneyimler yaşıyordu.

Rüyaüstü deneyim yeteneğimden faydalanabilirim! Bu bir cep telefonu kadar işe yarar bir yetenek sayılmaz mıydı? Lucas aracılığıyla Burnett’e ulaşabilirdi. Burnett onu buradan kurtarırdı. Yaptı. FAB’nin tamamını bu yaşlı pisliğin peşine takardı.

Kylie koyunları sayıyordu. Önce yüz, sonra iki yüz. Duyduğu her ses ve bazen de sessizlik uyumasına engeldi. Gözleri kapanmak üzereydi. Çok geçmeden yorgunluğa yenik düştü. Nihayet kendini havada süzülüyormuş gibi hissetti. Sonra bulutların arasında uçmaya başladı. Onu gördü.

“Geldin.” Lucas çift kişilik büyük bir yatakta doğruldu. Vücudunun üst kısmı çıplaktı ve dudaklarında seksi bir gülümseme vardı. Gerçi şimdi bu tür şeylerle oyalanmanın zamanı değildi.

“O asi vampire esir düştüm. Burnett’e haber ver.” Kylie uyanmaktan korktuğu için hızlı hızlı konuşuyordu.

“Ne?”

“Söylediklerimi duydun.”

“Şu an neredesin?”

“Bilmiyorum. Burası bir tünel. Her yer beton kaplı. Bir de demir kapılar var.”

Lucas telaşla ona baktı. “Nerede olduğunu bilmem gerek.”

“Onlar beni buraya getirdiğinde kendimde değildim.”

“Onlar mı?”

“O asi vampir ve onun konsey üyesi büyükbabası.”

Lucas iki elini birden koyu renkli saçlarının arasında gezdirdi. “Dinle Kylie. Rüyaüstü deneyim uçarak yaşanır. Vücuduna geri dönerken de uçacaksın ama bu defa havada ağır ağır süzül. Aşağı bakıp önemli yerleri hafızana kaydet. Sonra buraya dönüp bana nerede olduğunu söyle. Nerede olduğunu öğrenmezsem sana yardım edemem.”

“Ya buraya dönemezsem? Ya uyanır da sana nerede olduğumu söyleyemezsem?” Kylie yaşadığı panik yüzünden ağırlaştığını hissediyordu ve bu sesine de yansımıştı.

Lucas’ın yanından ayrılmak istemiyordu. Bunun bir rüya olduğunu bilse de onun yanındayken kendini güvende hissediyordu.

“Yapabilirsin, Kylie. Hadi git!” Lucas elini sallayarak ona gitmesini işaret etti. “Acele et.”

Kylie, Lucas’ın dediğini yaptı. Gerisingeri uçmaya başladı. Ama çok hızlıydı. Tüm dikkatini verip hızını kesmeyi başardı. Sonra aşağı baktı. Bir şehrin silüetini gördü. Houston’ın silüetini.

Biraz alçaldığında büyük bir bina gördü. Bu binanın Toyota'ya ait olduğunu biliyordu. Sonra babasının onu Houston şehir merkezinde götürdüğü tünelleri hatırladı.

Tünele girip duvarlara çarpmaksızın uçmaya başladı. Hızını kesmedi; ta ki kendini görene dek. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Korku filmlerindeki gibi zincirlenmiş halde sandalyeye çökmüş birini görmek onu dehşete düşürmüştü. Demir kapı ağır ağır açılmaya başladı. Kylie vücuduna geri döndüğünü hissetti.

"Hayır!" Lucas'ın yanına dönmeliydi. Ona yerini tarif etmeliydi.

Otuz Dördüncü Bölüm

Vücuduna geri dönmek için direnen Kylie tekrar Lucas'a doğru uçmaya başladı. Öylesine hızlı uçuyordu ki nefes almakta bile zorlanıyordu.

Birisi ona seslendi. Bu Lucas değildi. O yaşlı vampirdi.

Gökyüzü yoğun bulutlarla kaplıydı. Oysa Lucas sadece bir sis perdesinin ardında değil miydi? Kylie geriye doğru çekildiğini hissetti. Uyanmak üzereydi. "Houston Tünelleri'ndeyim, Lucas. Toyota binasının altında. Beni duyabiliyor musun?"

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye gürledi o ürkütücü, çatallı ses.

Kylie hızla gözlerini açtı. Yaşlı vampir kendisine bakıyordu. Ona yalan söyleyemeyeceğini hatırladı. "Rüya görüyorum."

"Ne tür bir rüya? Enerjiyi hissettim."

"Rahatsız edici bir rüya. Ben... küçükken geceleri hep kâbus görürdüm." Bu yalan değildi.

Yaşlı adam ona inanmak zorunda kaldı ama yine de kuşkulu görünüyordu. Ortada kuşkulanasını gerektiren bir sebep var mıydı? Lucas, Kylie'yi duymuş olabilir miydi?

“Seninle tanışmak isteyen birkaç kadim dostum var. Kendi iyiliğin için onlara kibar davransan iyi olur.”

“Kim onlar? Benimle neden tanışmak istiyorlar?”

“Bence sen düşündüğünden çok daha özel birisin, Kylie Galen.”

“Nasıl yani?”

Yaşlı vampir cevap vermedi. “Bana kaçmaya kalkışmayacağına dair söz verirsen zincirlerini çözebilirim.”

Bu ağır metal kelepçelerden kurtulacağını düşünmek Kylie için cennette girmekten farksızdı. Dilinin ucuna kadar gelenleri söylemekten vazgeçti çünkü bunu yaparsa yalan söylemiş olurdu.

“Bir kaçış yolu varsa o yolu mutlaka deneyeceğimi ikimiz de biliyoruz. Senin görevin bana böyle bir kaçış yolu bırakmamak.”

Adam güldü. “Dürüstlüğüne takdirle karşılıyorum.”

“Zincirlerimi çözecek kadar mı?”

“O kadar da değil.”

Kylie onun yaşlı, gri gözlerine baktı. “Bu odadan kaçmanın bir yolunu göremiyorum. Tabii kapı açılır açılmaz senden kurtulacak güce sahip olduğumu düşünüyor da olabilirsin. Zincirlerimden bile kurtulamadığıma göre kendini bu metallerden daha güçsüz görüyor olamazsın, değil mi?”

Adam dikkatle onu inceledi. “Sen çok zeki bir kızsın, çocuğum. Zeki olduğun kadar kurnaz da olmandan endişe duymalı mıyım?”

“O kadar zeki ve kurnaz olsam şu an burada olur muydum?”

“Bir anlaşma yapalım.” Adam gözlerini kapadığında Kylie’nin iki eli ve bir ayak bileğindeki kelepçeler yok oldu. Şimdi sadece sağ ayak bileğinde öncekilerden daha uzun ve ağır bir zincir vardı.

Kylie adamın yeteneği karşısında büyük bir şaşkınlığa uğrayarak, “Kimsin sen?” diye sordu

Adam gülümsedi. “Bak daha şimdiden saygını kazanmaya başladım.”

“Merakla saygıyı birbirine karıştırıyorsun,” dedi Kylie ona karşı koyarak.

Adam gözlerini kısıtı ama öfkesine rağmen dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Kimsin sen?” diye sordu Kylie bir kez daha.

Vampir yaşlı kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sorun ne, canım? Aramızdaki benzerlikler seni korkuttu mu?” Bu sözlerle içerideki soğuk havaya karışıp kayboldu.

“Bu da ne demek oluyor?” diye haykıran Kylie bileğine bağlı zincirin ne kadar uzayabildiğini görmek için ayağa kalktı.

Kaçmasına yetecek kadar uzun değildi.

Tekrar uyuyup Lucas’a ulaşmak istese de bunu başaramadı. Tek umudu Lucas’ın onun mesajını alıp Burnett’i aramış ve ikisinin birlikte çoktan oraya doğru yola çıkmış olmasıydı. Oraya varmaları ne kadar sürerdi?

Peki, gelmezlerse ne olacaktı? Ya mesajı Lucas’a ulaşmamışsa?

Kylie zincirden kurtulmaya çalıştı ama eskisi kadar güçlü değildi. Sahip olduğu güçle ilgili sorun neydi? Neden bu güç bir ortaya çıkıp bir yok oluyordu?

Zinciri peşinden sürükleyerek volta atmaya başladı. Ağır, demir kapıya bir türlü ulaşamıyordu. Gerçi ulaşsa da bir şey yapamazdı. Vampirle birlikte kapının tokmağı da yok olmuştu. Kapıyı açmak imkânsızdı. Yine de volta atmaya devam edip Burnett’in yardımı olsun olmasın bir çıkış yolu bulmaya çalıştı. Bakışlarını tekrar tokmağı olmayan kapıya çevirdi. Yaşlı adam nereye kaybolmuştu? Ayrıca şu benzerlikle ilgili söylediği saçmalık ne anlama geliyordu?

Ayağındaki zincir beton zemine çarparak takırdıyordu. Kylie Sara’nın evinden ayrılmadan önce annesini aramayı unuttuğunu

hatırladı ve tüm kalbiyle onun kendisi için endişelenmediğini umdu. Tekrar dönüp bu defa sağdaki duvara yürüdü ve aynı anda birtakım sesler duyarak şaşırdı. Yaşlı adam dostlarıyla birlikte geri mi dönmüştü? Durup sesleri dinledi.

Duyduğu ses yaşlı adama değil, asi vampire aitti. Ah, harika, yoksa vampir yine ziyaretine mi gelmişti? Vücudu tepeden tırnağa gerildi ve etrafta kendini savunmak için kullanabileceği bir şeyler aradı. Bakışlarını odada gezdirmesine fırsat kalmadan asi vampirin sesi daha net duyuldu.

“Sen de kimsin ve burada ne arıyorsun?”

Sesler nereden geliyordu? Kylie çekinerek duvara yaklaştı. Birden odanın karşı tarafına ağır bir cisim fırlatılmış gibi gürültülü bir çarpma sesi duyuldu.

Yoksa fırlatılan bir cisim değil de bir insan mıydı?

Kylie'nin kalbi duracak gibi oldu. Seslerin diğer taraftan gelip gelmediğini anlamak için duvara iyice sokuldu. Az önceki çarpma sesi tekrar duyuldu ve Kylie seslerin gerçekten de duvarın diğer tarafından geldiğini anladı.

“Söyle!” diye tısladı asi vampir.

Kylie'nin içi korkuyla doldu. Vampir kiminle konuşuyordu? Bu... bu kendisini aramaya gelen birisi olabilir miydi? Düşünceleri ve yüreği Lucas'a gitti.

“Zincirlerimi çöz ve benimle erkek erkeğe dövüş!” diye gürledi Lucas'ın sesi.

Kylie vicdan azabıyla doldu. Lucas'tan yardım istemişti ve...

“Bunu neden yapayım? Sen bir köpek olduğun için ancak bir köpek gibi dövüşebilirsin.” Bu sözleri gürültülü bir devrilme sesi izledi ve Kylie, Lucas'ın bir yumruk yediğini anladı.

Vücudundaki kaslar gerildi. İçi bir anda enerjiyle doldu. Zinciri tutup bağlı olduğu betondan söktü. Sonra duvara döndü ve omzuyla yüklendi. Duvara çarpmadan saniyeler önce canının ne kadar yanabileceği aklına geldi.

Oysa tuhaf bir şekilde hiçbir şey hissetmemişti. Başından aşağı beton parçaları döküldü. Yüzüne yapışan büyük parçaları silkeledi ve odanın diğer tarafında olduğunu fark edip, bir toz bulutunun ardından karşıya baktı. Tıpkı az önce kendisinin de olduğu gibi hâlâ bir sandalyeye zincirli olan Lucas yan duruyordu. Kylie onun yüzünün kanla kaplı olduğunu ve kendinden geçmiş gibi gözlerinin kapandığını gördü.

Ya da ölmüş gibi.

İçinin öfkeyle dolduğunu hissederek derin bir nefes aldı ve gözleri asi vampiri aradı. Onu gördüğünde yüzündeki dehşet dolu ifadeye hiç şaşırmadı. Üzerine doğru hamle yaptı ama tam onu eline geçirecekken vampir ortadan kayboldu.

“Demek o kadar da güçsüz değilmişsin.” Kylie onu göremiyordu ama yaşlı vampirin etrafta gürleyen sesini duyabiliyordu. Arkasındaki yıkılan duvar eski halini aldı ve Kylie bu defa onun daha kalın örüldüğünü hissetti.

Sıradan bir vampirin yıkılan bir duvarı yeniden öremeyeceğini bilen Kylie, “Kimsin sen?” diye tısladı.

“Ben de sana aynı şeyi sormamış mıydım?” diye sordu vampir.

Kylie Lucas’ın yanına koştu. Elini göğsüne koyduğunda hâlâ yaşıyor olduğunu anladı. Zincirlerini çekiştirip yanına diz çöktü. Pürüzlü beton zemin tenini parçaladı.

Şifa verme gücüne sahip olabileceğini hatırlayarak ellerini Lucas’ın vücudunda dolaştırdı. Sonra Sara’ya yaptığı şeyi anımsayıp avuçlarını onun başına bastırdı.

“Konuş benimle, Lucas. Lütfen.” Zihninde Lucas’ın onu zorbaların elinden kurtarışı ve gökyüzündeki filleri arayışı canlanınca gözleri yaşlarla doldu. “Ne olur iyileş.”

Olumlu düşünmeye, Lucas’ın vücuduna sıcaklık yayan ellerine odaklanmaya çalıştı. Şifa verme yeteneğinin bu şekilde çalışıp çalışmadığını bilmiyor ama Lucas ve Sara’yı düşünerek

öyle olması için dua ediyordu. Lucas'ın yüzündeki şişlik indiginde içi umutla doldu.

"Hadi artık konuş benimle," diye fısıldadı ve öne eğildi.

Lucas'ın gözleri aniden açıldı. Yüzü telaşlı bir ifadeyle çarpıldı ve yumruğunu havada salladı. Kylie onun yumruğunu tutmaya çalıştı ama az önceki gücünden eser kalmamıştı. Yüzüne inmek üzere olan yumruğu son anda engelledi. Lucas onun yüzü yerine omzuna vurmuştu. Kylie'nin içi bir anda acıyla doldu. Aldığı darbeye odanın karşı tarafına savrulup yere serildi.

"Tanrım!" Lucas ayağa fırladı. "Özür dilerim." Kylie'yi kucaklayıp şefkatle göğsüne bastırdı. "İyi misin?"

Kylie başını salladı. İyi ki Lucas bir vampir değildi, aksi takdirde onun yalan söylediğini hemen anlardı. Kylie'nin omzu çürük bir diş gibi zonkluyordu. "İndir beni," dedi güçlkle.

Lucas, Kylie'nin dediğini yapıp onu yere indirdi. Ama Kylie'nin dizleri çözüldü ve Lucas onu tutmak zorunda kaldı. "Özür dilerim."

Kylie, Lucas'ın mavi gözlerinin içine baktı. "Önemli değil." Niyetinin kendisine vurmak olmadığını biliyordu. "Omzumda kırık olduğunu sanmıyorum. Sen..." Kylie yaşlı vampirin kendilerini dinliyor olabileceğini düşünerek sustu. Sadece dudaklarını kıpırdatarak, "Burnett'e ulaşabildin mi?" dedi ve soran gözlerini Lucas'a çevirdi.

Lucas başını salladı ve Kylie onun kendisini doğru anladığını ve Burnett'in FAB'yle birlikte az sonra orada olacağını umdu.

Omzu zonkluyor, bacakları titriyordu. Duvara yaslanıp aşağı doğru kayarak soğuk beton zemine oturdu. Lucas da yanına yerleşti. Lucas onun titrediğini fark etmiş olmalıydı çünkü ona sarılmıştı. Vücudundan sıcaklık yayılıyordu. Kylie onun sıcaklığından faydalanmak için iyice yanına sokuldu.

"Çok sıcaksın," dedi.

"Bunu fark etmenin zamanı gelmişti," diye takıldı Lucas ona.

Kylie enerjisinin tükendiğini hissetmeseydi bu sözlere gülümseyerek karşılık verirdi. Duyduğu acıya rağmen kendini güvende hissediyordu.

“Bu kurtadamlara özgü bir şey,” dedi Lucas. “Bizim vücut ısımız diğer türlerden daha yüksektir.”

“Saat kaç?”

“Gece yarısını geçiyor.”

Kylie o ana dek çoktan telaşlanmış olması gereken annesini hatırladı. Sonra hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgun hissederek gözlerini kapadı ve omzunu oynatmamaya özen göstererek Lucas'ın göğsüne daha da sokuldu.

Lucas onu kucağına aldı. Sıcaklığı Kylie'nin vücudunu sarmaladı. Kylie onun elini saçlarının arasında gezdirdiğini hissetti. “Saçında bir şey var,” dedi Lucas.

“Herhalde duvarı yıktığımda etrafa saçılan beton parçacıklarından biridir.”

“Hangi duvarı?”

Kylie, Lucas'ın o an kendinde olmadığını anımsadı. Peki, onu iyileştirenin Kylie olduğunu fark etmiş miydi?

“Şunu.” Kylie başıyla duvarı işaret etti. “Gerçi yaşlı vampir onu tekrar eski haline getirdi.”

“Sanırım sana tahmin ettiğimden daha sert vurmuşum.”

Kylie'nin onunla tartışacak gücü yoktu. “Çok yorgunum,” dedi.

“Biraz dinlen,” dedi Lucas onu kendine doğru çekerek. “Az kaldı.”

Bütün bunların kısa sürede sona ereceğini mi ima ediyordu? Tanrım, Kylie öyle olmasını umuyordu.

“Kylie. Zamanı geldi.”

Kylie bir süre sonra Lucas'ın bu sözleriyle uyandı.

Onun, kucağında kendisiyle ayağa kalktığını hissedip dikkat kesildi. Duvarın arkasından gürültüler geliyordu ve Lucas hiç zorlanmadığı tek bir sıçrayışla odanın arka tarafına geçip seslerden uzaklaştı. Kylie'nin Lucas'tan kendisini yere indirmesini istemesine fırsat kalmadan odanın ön duvarı çöktü ve Burnett, birkaç FAB personeliyle, paramparça betonun arasından hızla odaya daldı.

Burnett içeri girer girmez öne doğru hamle yaptı. "Kylie iyi mi?"

Lucas'ın kendisini bir çocuk gibi kucağında taşımasından utanan Kylie, "İyiyim," dedi. "Beni aşağı indir."

"Sanırım omzunda kırık var," dedi Lucas. "Benim hatam. Yanlışlıkla yaptım."

"Ben iyiyim." Kylie sözlerini doğrulamak için omzunu oynattığında acıyla yüzünü buruşturdu.

"Buradalar!" diye bağırdı koridordaki birileri. Lucas, Burnett ve diğer adamlar koşarak bir zamanlar duvar olan beton yığınının üzerinden geçtiler. Kylie onların apar topar gitmelerinin sebep olduğu toz bulutunun içinde yapayalnız kaldı. Kulakları uzakta dövüşen adamların çıkardığı seslerle doldu. Kendini işe yaramaz hissedip eski gücüne kavuşacağını umarak adamların peşinden gitmek istedi ama daha bir adım atmıştı ki yanından geçip giden hava akımını hissetti.

Bir anda yanında beliriveren o uğursuz bakışlı, asi vampir onun bağırmaktan fazlasını yapmasına fırsat tanımadan Kylie'yi kollarının arasına aldı. Kylie omzunun sakatlandığını unutarak mücadele etmek istedi. Duyduğu acı koluna yayılsa da direnmeye devam etti. Ama vampir onu sımsıkı kavramış ve Kylie'nin daha fazla direnecek gücü kalmamıştı.

"Hayır!" Kylie'nin kulakları Lucas'ın derinden gelen haykırışıyla doldu. "Bırak onu," dedi Lucas vampire.

"O benim," dedi vampir tıslayarak.

Lucas, “Bunun için önce cesedimi çiğnemen gerekir,” diye gürledi ve gözlerinin rengi koyu turuncuya döndü.

“Zevkle,” dedi vampir de aynı şekilde gürleyerek. Onun gri gözleri şimdi kırmızı ışıltılar saçıyordu.

Kylie fırsatı kaçırmayıp vampirin boğazına bir yumruk attı. Vampir onu bıraktı ve Kylie yere düşerken Lucas’ın vampirin üzerine hücum ettiğini gördü. Oda kemiklere çarpan yumruk sesleriyle doldu. Kylie dehşetle Lucas’ın odanın karşı tarafına savruluşunu seyretti. Eski gücüne tekrar kavuştuğunu hissederek ayağa kalkacaktı ki Lucas geri dönüp vampirin boğazına yapıştı. Vampirden çıkan sesler Kylie’ye şüpheye yer bırakmayacak biçimde Lucas’ın onun nefes almasını engellediğini söylüyordu.

“Bırak onu!” Yaşlı vampirin etrafta yankılanan sesiyle oda kasvete büründü. “Bırak onu yoksa kız ölür.”

Kylie kimseyi görememiş ama boğazına bir elin yapıştığını hissetmişti. Kendisini boğmakla tehdit eden bu görünmez elden kurtulup ciğerlerini havayla doldurmaya çalıştı. Başaramadı.

Lucas’ın bakışlarının kendisine çevrildiğini fark etti. Gözünün önünde koyu renkli kıvılcımlar uçuşmaya başladı ve her şey kararmadan önce Lucas’ın bıraktığı vampirin yok olduğunu gördü. Ne bir rüzgâr çıkmış ne de bir hava akımı olmuştu. Belli ki onu alıp götüren ihtiyar vampirin yaptığı büyüydü.

Hâlâ nefes almaya uğraşan Kylie dizlerinin üzerinde yere çöktü. Lucas onu kaldırdı.

Birden yanlarında Burnett belirdi.

“Vampir, Kylie’yi almak için geri döndü,” dedi Lucas.

“Onu buradan çıkarmalıyız,” diye yanıtladı Burnett. Sonra uzanıp Kylie’yi kucakladı. “FAB o iki vampirin peşine düştü.”

“Ben de onlarla gideceğim,” dedi Lucas.

Kylie incinen boğazı yüzünden güçlkle konuşarak, “Hayır,” dedi. Ama artık o odada değildi. Hızla yüzüne çarpan rüzgâr nefes almasını iyice zorlaştırıyordu. Burnett onun pozisyonunu

değiştirip yüzünü göğsüne bastırdı. Kylie'nin az önce başını yaslayıp uyuduğu göğüs kadar sıcak ya da huzur verici olmayan göğsüne.

Tek katlı bir binanın önünde durduklarında Kylie başını kaldırdı. "Neredeyiz?" diye sordu boynuna dokunarak.

"Bir sağlık kliniğinde," dedi Burnett ve elini uzatıp Kylie'nin boynunu kontrol etti.

"Ben iyiyim. İndir beni."

"Henüz yeterince iyi değilsin. İyileşeceksin ama seni bir doktora göstermezsem Holiday'le başım fena halde derde girer."

Kylie, Lucas'ı hatırladı. "Lucas'ın vampirlerin peşine düşmesini engellemeliydin..."

"Bunu istesem de yapamazdım," dedi Burnett. "Kurtadamlar çok inatçıdır. Zaten Lucas kendi başının çaresine bakabilir."

"O az önce vampirlerin elindeydi."

"Amacı içeri girip sana ulaşmaktı."

Kylie ihtimalleri fark ettiğinde midesinin kasıldığını hissetti. "Öldürülebilirdi."

"Öldürülmedi." Binanın ışıkları yandı ve Burnett içeri girdi.

Kylie, Burnett tarafından içeri taşınırken kapıdaki tabelayı okudu. *Evcil hayvanlarınızı kalp kurdundan koruyun.* "Bir dakika. Beni bir veteriner mi götürüyorsun?" Duvarları evcil hayvan resimleriyle süslü küçük ofise baktı ve içeride hayvan kokusu olduğunu duydu.

"Kendisi hem veteriner hem de doğaüstü varlık doktorudur," dedi Burnett.

Odanın arka tarafındaki kapıdan bir adam çıktı. "İçeri buyurun," dedi.

Burnett kucagında taşıdığı Kylie'yi Dr. Whitman'la tanıştırdı. Peşlerine takılan iri, sarman bir kedi onlarla birlikte odaya girdi. Kedi Burnett'in muayene masasına bıraktığı Kylie'nin yanına yerleşti.

“Ben iyiyim,” dedi Kylie hem Burnett’e hem de Dr. Whitman’a.

“Omzunda ve boynunda sorun var,” dedi Burnett.

“Sadece biraz incindi.” Kylie tekrar Burnett’e baktı. “Bir an önce annemin yanında olmalıyım. Şu ana dek çoktan karakola gitmiş olmalı.”

Burnett telefonu alıp odanın diğer tarafına yürüdü.

Dr. Whitman, Kylie’nin omzunu oynattı ve onu muayene etti. Kylie biraz irkildi ama omzunda kırık olmadığından emindi. Dr. Whitman kaşlarını oynatıp Kylie’nin alnına baktı. “Sen hangi türdensin?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Kylie. Sonra o da doktorun beyin şablonuna baktı. Dr. Whitman yarı periydi. Kedi Kylie’nin yanından geçip doktora sürtündü. Kylie doktorun tıpkı Derek gibi, hayvanlarla iletişim kurabildiğini düşündü. Derek’i aklına getirmek onu ne kadar özlediğini hatırlatmıştı ama Kylie bu duyguyu bastırdı.

“Eh, kız haklı. Omzunda kırık falan yok,” dedi doktor tekrar yanlarına dönen Burnett’e.

“Söylemişim,” dedi Kylie dayanamayıp. “Şimdi beni lütfen annemin evine bırakır mısın?”

Burnett Dr. Whitman’a, “Teşekkür ederim,” dedikten sonra Kylie’ye odadan çıkmasını işaret etti. Yalnız kaldıklarında ona döndü. “Seni eve götüreceğim. Ama önce dün gece olanları öğrenmeliyim.”

Kylie o asi vampiri arabasının üstünde bulmasından, Burnett’in beton duvarı yıkarak hapsedildiği tünele dalmasına dek hatırladığı her şeyi anlattı. Ona Fallen kasabasındaki o kızları öldüren vampirin, Vampir Konseyi üyelerinden birinin torunu olduğunu söyledi. Yaz boyunca zaman zaman gizlice kampı gözetleyenlerin bu iki vampir olduğunu belirtti. Kylie’nin anlatıklarının büyük bir kısmında Burnett’in gözleri öfkeyle parladı.

“O ihtiyar vampir neden beni torunuyla evlendirmek istiyor?” diye sordu Kylie hikâyesini tamamladığında.

Burnett omuzlarını silkti. “Geçmişte evleneceğimiz kişileri büyükanne ve büyükbabalarımız seçerdi.”

“Çiftler bunu istemeseler bile mi?”

“Ne yazık ki evet.” Burnett’in yüzünde pişmanlığını yansıtan bir ifade belirdi. “Haklıydın, Kylie. Bütün bunlar seninle ilgiliymiş. Söylediklerine kulak vermemekle hata ettim. Bir daha asla böyle bir hata yapmayacağım.”

Kylie hata işlediğini itiraf etmenin Burnett için ne kadar zor olduğunu hissederek başını salladı. “O yaşlı adam çok garipti. Beyin şablonuna göre vampirdi ama sanki bir vampirden daha üstündü.”

“Kimden bahsettiğini biliyorum. Konsey’e yaptığım ziyaretler sırasında onunla tanışmıştım. O bir vampir ama haklısın, tuhaf bir vampir.”

“Bence bir vampirden çok daha fazlası,” dedi Kylie. “Yık-tığım duvarı yeniden ördü.”

“Belki de kendisinininkinden farklı güçlere sahip olan birilerinden yardım alıyordur.”

“Bence bundan fazlası var.”

“Olabilir,” dedi Burnett ama Kylie onun kendisiyle aynı fikirde olmadığını anlayabiliyordu. “Şimdi seni eve bırakacağım. Güvenliğini sağlamak için birileri sürekli evini gözetleyecek.”

Kylie’yi tekrar kucağına aldı. “Bekle,” dedi Kylie. Artık yüzünü onun göğsüne gömmesi gerektiğini öğrenmişti.

Burnett çok geçmeden onu evinin önüne bırakmıştı. “Anneme ne söyleyeceğim?” diye sordu Kylie.

“Bilmem. Ben ailelerle başa çıkmak konusunda hiçbir zaman iyi olmadım,” dedi Burnett. “Ama yaratıcı olmaya özen göster.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun.” Kylie dudağını kemirdi. “Ah, kahretsin. Arabamı unuttum.”

“Seni ararken arabana rastladık. Birileri camını değiştirip gün doğmadan onu buraya bırakacak.”

“Teşekkürler.”

Burnett başını salladı. “İyi olmana sevindim, Kylie. Yarın akşam kampa döndüğünde olanları tekrar gözden geçiririz. İlk fırsatta Holiday’i ararsan iyi edersin. Senin sesini duyana dek gözüne uyku girmeyecektir.”

Kylie uzanıp ona sarıldı. Görünüşe bakılırsa Burnett bu sevgi gösterisine hazırlıksız yakalanmıştı. “Teşekkür ederim,” dedi Kylie.

Sadece kucaklanmaktan değil bu konuşmadan da rahatsız olduğu her halinden belli olan Burnett, “Önemli değil,” dedi.

Kylie etraftaki karanlığa baktı. Sessizlik onu korkutmamıştı çünkü buna Burnett’in sebep olduğunu biliyordu.

“İki adamı evini gözetlemekle görevlendirdim,” dedi Burnett onun yüzündeki ifadeyi yanlış anlamış gibi.

“Sana inanıyorum.” Kylie oradan uzaklaşan Burnett’in arkasından baktı. Sonra kapıya gitti. Anahtarının yanında olmadığını fark edince annesinin açelya çalılarının arkasındaki sahte köpek kakasının altında tuttuğu yedek anahtarı buldu.

Annesi daha o kapıyı açar açmaz üzerine atlayıp boynuna sarıldı.

“Ah, Tanrım. Neredeyse polisi arayacaktım. Bu saate kadar nerelerdeydin, genç hanım?”

Kylie, annesinin kolları omzunu sıkıştırdığı için nefes almakta güçlük çekiyordu. Geri çekilip sesindeki acıyı gizlemeye çalışarak, “Seni aramayı unuttum,” dedi. “Sara’nın hastalığına öyle çok üzüldüm ki biraz yalnız kalıp düşünmeye ihtiyaç duydum.”

Annesinin gözleri yaşlarla doldu. “Ah, bebeğim. Çok üzgünüm. Evde elektrik kesildi. Seni beklerken kanepede uyuyakalmışım. On beş dakika önce uyandım ve hâlâ dönmediğini fark edince

Sara'nın evini aradım. Sara'nın annesi senin çıktığını söyledi ama ne zaman çıktığını bilmiyordu."

Neyse ki Kylie evden ayrıldığı sırada Sara'nın annesi çoktan uyumaya gitmişti ve onun evden saat kaçta çıktığını bilmesi mümkün değildi. "Şey, ben iyiyim."

"Arabanın sesini duymadım," dedi annesi.

Hemen söyleyecek bir şeyler düşün. "Arabayı caddeye park ettim." Burnett'in söylediği gibi, arabasının gün doğmadan eve bırakılacağını umdu.

Esniyormuş gibi yaptı. Bir an önce odasına gidip Holiday'i aramak isteyerek, "Biliyor musun anne, şu an uykuya çok ihtiyacım var," dedi. Ama Holiday'i aramak için ev telefonunu kullanması gerekecekti çünkü cep telefonu arabada kalmıştı.

"Tamam ama yarın mutlaka Sara hakkında konuşmalıyız."

Evet, diye düşündü Kylie. Yeni okul dönemine Gölge Şelalesi yatılı okulunda devam etmesiyle ilgili de konuşmaları gerekiyordu. Ama bunun için endişelenmeyi de sonraya bırakmıştı. Hızla odasına girip Holiday'in numarasını tuşladı.

Kamp lideri telefonu açar açmaz, "Lucas'tan haberin var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Holiday. "Lucas iyi. Ama son aldığım bilgiye göre seni esir alan o vampirler henüz yakalanmamış. Gerçi artık Burnett'in takibi altındasın. Endişelenmene gerek yok."

"Biliyorum," dedi Kylie.

"Sen iyi misin? Keşke sana dokunup rahatlamayı sağlayabilseydim."

"İyiyim," diye yalan söyledi Kylie.

"Gözlerini kapayıp zihninde şelaleyi canlandırırsan içindeki panikten kurtulabilirsin."

"Öyle yapacağım," dedi Kylie ve bu defa yalan söylemiyordu.

Pazar sabahı saat onda çalan telefonla uyandı. Yatakta doğrulup telefona uzandı ve hayaleti görmeyi umarak etrafına baktı. Hey... bir ay boyunca her sabah gözünü onunla açtıktan sonra onu özlemişti.

Cevapla tuşuna bastığında dün gece Holiday'le yaptığı konuşmayı hatırladı. İşe yaramıştı; zihninde şelaleyi canlandırmak içindeki paniği azaltmıştı.

"Alo," dedi Kylie.

"İyi misin?" Hattın diğer ucunda aynı anda Della ve Miranda'nın sesi gürledi.

"İyiyim." Kylie başını tekrar yastığa bıraktı. "Olanları nereden duydunuz?"

"Sen dün gece lanet olası telefonunu açmayınca Holiday'i aradım," dedi Della.

"Anlat bakalım," dedi Miranda.

Kylie onlara olayın özetini geçti ve kan dondurucu detayları daha sonra anlatacağına dair söz verdi. Sonra onların hafta sonunu nasıl geçirdiklerini sordu. Miranda biraz sızlanıp ah vah ettikten sonra yarışmayı ikinci olarak tamamladığını söyledi. "O kaltak Tabitha sadece dördüncü olabildi," diye ekledi gururla.

"Sen nasılsın Della?" diye sordu Kylie.

"Bu sana ne anlatıyor?" Hatta çekilen bir sifonun sesi duyuldu.

"İğrenç," dedi Miranda.

"Sanırım ailem test sonuçları hâlâ pozitif çıkmadığı için büyük bir şaşkınlık yaşıyor."

Biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapadılar. Kylie arabayı hatırlayıp telaşla yataktan kalktı ve pencereden dışarı baktı. Burnett sözünü tutmuştu. Araba evin önündeki caddeye park edilmişti.

Keşke Kylie'nin hayatındaki diğer sorunlar da böyle zahmetsizce çözülebilseydi.

Kısa bir süre sonra odasından çıktığında, “Kalkmışsın,” dedi annesi. Duştan yeni çıkmış gibi üzerine bir bornoz geçirmiş, başına ise bir havlu dolamıştı. “Birazdan kahvaltı hazırlarım.”

Kylie yarım saat sonra annesiyle kahvaltıya oturmuş, pankek ve yumurta yiyordu. İkisi pek çok farklı konu hakkında ama en çok da Sara’yla ilgili konuştular. Annesi Sara’nın annesinin Kylie’nin sağ salım eve vardığından emin olmak için kendisini aradığını söyledi.

Sonra tabağını alıp lavaboya götürdü. “Bayan Jetton, Sara’nın kendini bugün iyi hissettiğini söyledi. Yarın doktora gidip tedavi seçeneklerini görüşeceklermiş. Umarım bu tedavi işe yarar.”

Kylie ayağa kalkıp annesinin masayı toplamasına yardım etti. “Artık seçeneklere ihtiyacı yok,” diye fısıldadı arkasından gelen bir ses. “Sen onu iyileştirdin.” Odanın sıcaklığı bir anda en az beş derece birden düştü.

“Şu klimadaki sorunun neredeyse bir aydır devam ettiğinden eminim.” Kylie’nin annesi titreyerek termostatu kontrol etmeye gitti. Kylie klima gerçekten bozuk mu yoksa bu Daniel’in işi mi merak etti.

Arkasını döndüğünde karşısında hayaleti buldu. Son derece sağlıklı ve genç görünüyordu. Güzel görünüyordu. Kylie, Sara’nın otuzlu yaşlarda onun gibi görünüp görünmeyeceğini merak etti.

“Teşekkür ederim. Bunu başaracağını biliyordum.”

“Teşekkür etmene gerek yok. O benim arkadaşım.”

“Bir şey mi dedin?” diye sordu annesi mutfak kapısının eşiğinden.

Hayalet, Kylie’ye gülümsedikten sonra ortadan kayboldu.

“Evet,” dedi Kylie. “Artık şu okul işini konuşmamız gerektiğini söyledim.” Gidip annesini kucakladı. Omzu artık neredeyse hiç acımıyordu.

Geri çekildiğinde cesaretini kaybetmeden söylemesi gerekenleri sıralamaya başladı. “Bunun senin için zor olduğunu

biliyorum. Beni sevdiğini de öyle. Ama şu an buna ihtiyacım var. Gerçekten ihtiyacım var.”

Annesi Kylie’nin yüzüne dokundu. Sonra gözleri yaşlarla doldu.

Derin bir nefes alıp bıraktı.

“Üzgünüm, bebeğim. Ama senden ayrılamam.”

Otuz Beşinci Bölüm

Kylie'nin yüreği sıkıştı. İçerisi tekrar soğudu. Daniel ortaya çıktı. Gülümsedi. "Annene hatırlatman gereken..." dedi ama sözlerini tamamlayamadan yok oldu. Kylie her nasılsa onun ne demek istediğini anlamıştı.

"Anne," dedi. "Bana Daniel'la tanıştığında onun nasıl da doğru kişi olduğunu anladığını söylemiştin, hatırlıyor musun?"

Annesi Kylie'nin Daniel konusunu gündeme getirmesi karşısında şaşırmış görünüyordu. "Evet ama..."

"Bu okul da benim Daniel'ım, anne. Onun benim için doğru yer olduğundan eminim. Ne olur seni Daniel'dan mahrum ettikleri gibi beni bundan mahrum etme."

Kylie o gün öğleden sonra arabayı Gölge Şelalesi Kampı'nın bahçe kapıları önündeki otoparkta durdurduğunda, "Sana içeriye dek eşlik etmeme bile izin yok mu?" diye sordu annesi.

"Bugün ziyaret günü değil," dedi Kylie. Arkasına dönüp Fallen kasabasındaki mezarlığın önünden geçerlerken peşlerine takılan yeni hayaletle şöyle bir göz attı. Üzerinde pembe, tüylü bir sabahlık olan koyu saçlı kadın yirmili yaşların sonlarında

olmalıydı. Kafası karışmış gibiydi ve sürekli Kylie'ye bakıp nerede olduğunu soruyordu.

Kylie onunla telepati yoluyla iletişim kurmaya çalışmış ama kadına sesini duyuramamıştı. Üstelik annesi araba yolculukları sırasında arabanın klimasının da bozulduğundan yakınıp durmuştu.

Kylie annesine dönüp ona sımsıkı sarıldı. "Teşekkür ederim," dedi. Annesi gönülsüzce de olsa onun o dönem Gölge Şelalesi yatılı okuluna devam edebilmesi için gerekli evrakları imzalamıştı.

İç geçirip geri çekilen annesi elini Kylie'nin yanağına götürdü. "Yine de bu hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum."

"Şartımı unutma."

Kylie ona karşı çıkmayı düşünmemişti ama dudaklarından çıkan kelimeleri engelleyemedi. "Hiç anlamıyorum. Sen onu affetmiyorsun. Onu görmek bile istemiyorsun ama benden onu haftada iki kez aramamı bekliyorsun."

"O senin baban," dedi annesi.

"Benim babam o değil, Daniel."

Annesi irkildi. "Evet ama Tom seni kendi çocuğuymuş gibi sevdi."

"Biliyorum. Ve onu affetmeyi planlıyorum ama hâlâ canım acıyor. Üstelik seni elde etmek için beni kullanmaya kalkıştığında, şey..."

"Farkındayım," dedi annesi. "Yanlış yaptı. O kusursuz birisi sayılmaz. Ben de öyle. Tom eve geldiğinde olay çıkardığım için üzgünüm."

Kylie annesinin gözlerinin içine baktı. "Onu hâlâ seviyor musun?"

"Bilmiyorum. Acım dindiğinde bu konuda bir karar verebilirim."

Bir kez daha kucaklaştılar ve kısa bir süre sonra Kylie uzaklaşan annesinin arkasından bakıyordu. Hayalet, Kylie'nin peşinden ayrılmamaya karar vermişti ve şimdi tam arkasında duruyordu. Sabahlığının önünü açıp karnındaki kocaman deliğe baktı. Kylie'nin peşine neden hiç uykusunda huzurla ölen bir hayalet takılmıyordu sanki?

"*Bana ne oldu?*" diye sordu hayalet.

"Bilmiyorum." Kylie onun yavaş yavaş gözden kaybolmasını seyretti. Ama içinden bir ses yakında geri döneceğini söylüyordu. Kendisine neler olduğunu anlamak için Kylie'nin yardımını isteyecekti. Sırf bu bile Kylie'nin fazlasıyla sinirini bozuyordu. Kendi problemlerini bile çözemezken bir hayaletin problemlerini nasıl çözecekti? O sabah arabadan telefonunu alır almaz özel dedektifi aramıştı ve ondan bir cevap gelip gelmediğini görmek için telefonuna baktı. Dedektif ona bir mesaj bırakarak bazı haberleri olduğunu belirtmiş ama bu haberler hakkında en ufak bir ipucu vermemişti.

Kylie bahçe kapılarının önüne geldiğinde eve dönmüş olma duygusunun kalp atışlarını hızlandırdığını hissetti. Burası gerçekten de onun ait olduğu yerd. Holiday ve Burnett onu içeride karşıladı.

Holiday ona tüm içtenliğiyle sımsıkı sarıldı. Burnett çantasını aldı ve kendisini takip etmesini işaret etti.

Yemekhanenin önünden geçerlerken Kylie birkaç kişinin kampa kendisi gibi erken geldiğini fark etti. Holiday onu arayıp biraz konuşabilmeleri için bir saat erken gelmesini istemişti. Kylie ofis binasına girer girmez karşısında Lucas'ı bulunca neye uğradığını şaşırırdı.

Lucas'ın mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Omzun iyi mi?"

Kylie'nin içinden bir ses Lucas'ın kendisine dokunmak istediğini ama ilk adımı ondan beklediğini söylüyordu. Ona sarılma düşüncesi fazlasıyla çekici de olsa Kylie'ye çok doğru gelmiyordu.

Dün gece ona sarılmak nefes almak kadar doğal bir hareketti ama şimdi bundan o kadar da emin değildi.

“Sadece biraz incinmiş. Sorduğun için teşekkürler.”

“Kazara olsun olmasın bir daha ona vurursan elimde bir dirgenle peşine takılırım,” dedi Holiday. Kylie onun gözlerini kısarak konuşmasına dayanarak bunu gerçekten yapacağını anladı.

“Bu onun suçu değildi.” Kylie Lucas’a yaklaştı ve belli ki Lucas bunu beklediği işaret olarak gördü. Elini yavaşça oynatıp Kylie’nin bileğine dokundu. Bu basit bir dokunuştı ama Kylie’nin içini tatlı bir sıcaklıkla doldurmuştu.

“Evet, benim suçumdu.” Lucas onun gözlerinin içine baktı. Sesinde vicdan azabı vardı. “Yumruğumu sallamadan önce durup biraz düşünmeyi öğrenmeliyim.” Bakışlarını Burnett’e çevirdi ve Kylie onu azarlayan tek kişinin Holiday olmadığını anladı.

Lucas yavaşça Kylie’nin elini tuttu ve avucunu hafifçe sıktı. Kylie bir çelişki yaşadığını hissetti. Bu dokunuşun ilişkilerinde yaratabileceği ihtimalleri kabullenmeye hazır değildi ama elini çekmek de istemiyordu. Lucas onu kurtarmak için kendi hayatını ortaya koymuştu. Lucas’tan farklı bir şeye odaklanması gerektiğini hatırlayarak Burnett’e baktı. “Onları bulabildiniz mi?”

“Hayır.” Burnett’in gözleri öfkeyle parladı. “Ama mutlaka bulacağız,” dedi Lucas’la aynı anda. “Vampir Konseyi’nin diğer üyeleri olanlar hakkında bilgilendirildi. Sanırım ikisinin yaptıkları yanlarına kalmayacak.”

Bir süre sonra Lucas’ın gitmesi istendi ve Burnett’le Holiday Kylie’yi Holiday’in ofisine aldı. Burnett ona her şeyi üç dört kez anlattırdı. Bunu yapmak taş çiğnemek kadar zor olsa da Kylie, Burnett’in olaya titizlikle yaklaşmasından yakınacak değildi. Lucas’ı, hatta belki Sara’yı bile iyileştirdiğini anlattığında Holiday’in gözleri gururla doldu.

Kylie nihayet epeydir kafasını kurcalayan o soruyu sordu. “Anlamadığım bir şey var. Neden gücümü kendi başımı dertten kurtarmak için kullanamıyorum?”

Holiday birden bir şeyin farkına varmış gibi küçük bir çığlık attı. “Sen bir koruyucusun. Bunu Selynn’le yaşadığın o olaydan sonra anlamalıydım. Gölde olduğumuz o gün gücünü ancak annenin tehdit altında olduğunu öğrendiğinde kullanabildin. Bu aynı zamanda gerçek baban olan Daniel’in kendi ölümünü neden engelleyemediğini de açıklıyor.”

“Peki bu size benim ve babamın hangi türden olduğuyla ilgili bir ipucu veriyor mu?”

“Ne yazık ki hayır ama...” Holiday en az kendisi kadar şaşırılmış ve etkilenmiş görünen Burnett’e baktı. “Koruyuculara nadiren rastlanır ve bu özellik sadece olağanüstü yeteneklere sahip olanlara verilir.”

“Sen gerçekten inanılmaz bir yeteneğe sahipsin,” dedi Burnett saygıyla karışık bir hayretle. “Ben bugüne dek sadece tek bir koruyucuyla karşılaştım.”

Koruyucu mu? Kylie bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyordu. “Yani şu an sahip olduklarımdan farklı yeteneklere de mi sahibim?”

“Muhtemelen.” Holiday gülümsedi. “Senin özel olduğunu biliyordum, Kylie. Bunu seni gördüğüm an anlamıştım.”

“Bu yeteneklerden biri hangi tür olduğumu anlama yeteneği olsa ya!” Kylie’nin sesi öfkeliydi.

Bir süre, *zaman içerisinde bu sorunun cevabını bulacağı, sabırlı olması ve bunu kendine amaç edinmesi gerektiği* gibi her zamanki lafları dinlemesinin ardından Burnett ona soru sormaya devam etti. “Mario sana tanışmanı istediği dostlarının kim olduğundan bahsetti mi?”

“Mario mu?” diye sordu Kylie.

“O yaşlı vampirin adı Mario Esparza.”

Kylie vampirin ismini öğrenmekten hoşlanıp hoşlanmadığından emin olamayarak gözlerini kapadı.

“Hayır.” İhtiyar vampirin ne tür arkadaşlara sahip olabileceğini düşünmek ürpermesine neden oldu. “Sence aramızdaki benzerliklerle neyi kastetti? Benim bir şekilde ona benzediğimi düşünüyor olabilir mi? O da bir koruyucu ya da...”

“Ne kastettiğini bilmiyorum,” dedi Burnett. “Ama onun koruyucu olduğunu sanmıyorum.”

“Sen ondan farklısın, Kylie,” dedi Holiday ısrarla. “O gece yarısı doğmadı.”

“Yani bu onun kötü biri olduğu anlamına mı geliyor?” diye sordu Kylie.

Burnett bu soruya nasıl bir yanıt vermesi gerektiğini bilemiyormuş gibi Holiday’e baktı. Holiday onun söyleyeceklerini onaylıyormuşçasına başını salladı.

“Evet, o kötü biri. Yıllarca FAB’nin başına bela oldu. Konsey’den atılması için epeyce uğraştık ama elimizde hiçbir zaman yeterince delil olmadı.”

Kylie derin bir nefes aldı. “Sizce yine peşime takılır mı?”

Burnett cevap vermeden önce bir kez daha Holiday’e baktı. “Keşke sana bu tehlikenin sona erdiğini düşündüğümü söyleyebilseydim. Mario kaybetmekten hoşlanmaz ama seni temin ederim ki bu kavgadan galip çıkamayacak. Her ne pahasına olursa olsun onu durduracağım.”

Holiday uzanıp Kylie’nin elini sıktı. “Artık konuyu toparlayalım,” dedi Burnett’e. “Sanırım kampçıların çoğu yemekhanede bizi bekliyor.”

Burnett bu durumdan pek de hoşnut görünmüyordu. “Tamam ama sana daha sonra da birkaç soru sormak isteyebilirim.”

Kylie başını salladı. Hep birlikte ayağa kalktılar. Burnett kapıya yöneldi.

“Burnett?” dedi Holiday tedirgin bir sesle.

Burnett ona döndü ve bir an yüzünde sevgi ve kabullenmeye ihtiyaç duyan bir köpek yavrusunun ifadesi belirdi.

Kylie Holiday'in, çekmecesinden bir kâğıt çıkardığını gördü. "Bunu almak isteyebilirsin. İmzalamadan önce iyice oku."

"Bu da ne?" diye sordu Burnett.

Holiday bocaladı. "Sadece bir evrak. Gölge Şelalesi Kampı'na yatırım yapmak istediğini düşünmüştüm."

Burnett önce kâğıda, sonra Holiday'e baktı. "Bu, başka yatırımcı bulamadığın anlamına mı geliyor?"

Holiday sağ kaşını kaldırdı. "Sanırım okul kârlı bir yatırım gibi görülüyor."

Kylie, Holiday'in farklı bir gerçeği saklamak için yalan söylemekten kaçınma metodunu tanıdığında gülümsememek için kendini zor tuttu. Kamp lideri, Burnett'in, bu konuyla ilgili başkalarından da teklif topladığını öğrenmesini istemiyordu ve Kylie sebebini biliyordu. Burnett'e diğerlerinden onun teklifini tercih ettiğini itiraf etmek, onu kaybetmek istemediğini de itiraf etmek anlamına geliyordu.

"Okulun yönetimiyle ilgili daha fazla söz sahibi olmak konusunda ısrarcıyım," diye uyardı Burnett.

"Ve ben de bu yüzden seninle sık sık tartışacağımdan eminim," diye meydan okudu Holiday.

Burnett'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bence gayet makul bir anlaşma."

Holiday başını salladı. "Şartlarımın çoğu o evrakta yazıyor."

Burnett, Holiday'in masasına gidip evrakı imzaladı.

"Önce okusan daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu Holiday.

"Seninle kavgaya girmek için sabırsızlandığımı söyleyebiliriz."

Burnett evrakı Holiday'e uzattı ve ardında tatlı bir gerginlik bırakarak ofisten ayrıldı.

Kylie onun süper işitme gücünün etkili olmayacağı bir noktaya dek uzaklaşmasını bekledikten sonra, “Başka bir yatırımcı bulunduğunu biliyorum,” dedi Holiday’e.

Holiday gözlerini devirdi. “Burnett’e bu konuyla ilgili en ufak bir şey söylememen gerektiğini de biliyorsun, değil mi?”

Kylie sırtıttı. “Onu kaybetmek istemedin, Holiday.”

“Ona giderek alışıyorum. Ama bu demek değil ki...”

“Anladım.” Kylie güldü.

Holiday kaşlarını çatı. “Miranda ve Della’nın seni beklediğinden eminim.”

Kylie gitmeden önce ona sarıldı. Dışarı çıktığında bakışlarını yemekhaneye çevirdi ve birden kendini diğerleriyle buluşmaya hazır hissetmedi. Çok şey yaşanmış ve olanlara adapte olacak zaman bulamamıştı. Aynı anda birisi elini tuttu.

İrkilen Kylie geri çekilmek istedi ama elini saran avucun sıcaklığını tanıyınca durdu.

“Selam,” dedi Lucas, Kylie’nin elini çekiştirerek. “Hadi, biraz yürüyelim.”

Kylie onun kendisini ofis binasının arka tarafına götürmesine izin verdi. Ağaçların altındaki o gözlerden uzak noktaya ulaştıklarında Lucas durup ona döndü.

“Sana vurduğum için gerçekten üzgünüm.” Kylie’nin elini biraz daha sıktı.

Kylie başını iki yana salladı. “Bilerek yapmadın.”

“Bilerek yapmadım ama yaptım.” Lucas, Kylie’nin elini bir kez daha çekiştirerek onu kendine yaklaştırdı. “Burnett beni... beni senin iyileştirdiğini söyledi.”

“Evet,” dedi Kylie. Ona dokunmadığı halde göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Nefes alınca Lucas’ın orman gibi koktuğunu fark etti. Ağaçların ve nemli toprağın kokusu üzerine sinmişti.

“Hayatımı kurtarmış bile olabilirsin,” dedi Lucas.

“Evet ama en başta senin yaralanmana neden olan bendim.”

“Bunun bir önemi yok.” Lucas’ın dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. “Bilirsin, eski bir vampir efsanesi birisi senin hayatını kurtardığında sonsuza dek onun yanında kalmanı söyler.”

Kylie ona baktı. “Sen vampir değilsin ki.”

Lucas öne eğildi. Dudağı onunkine o kadar yakın duruyordu ki Kylie tadını bile alabiliyordu. “Hayatımda ilk kez vampir olmayı istedim,” dedi derin bir nefes alarak. “Vampir değilim ama sanırım sana en azından bir teşekkür öpücüğü verebilirim.”

“Evet, en azından bunu yapabilirsin,” dedi Kylie ve dudakları buluştu. Bu, şelaledeki ya da ikisinin paylaştığı rüyalandaki gibi seksi çağrıştıran bir öpüşme değildi ama yine de özeldi. Kylie yine de dudaklarını Lucas’inkilerden ayırmakta zorlanmıştı. Her şeye rağmen bunu başardı. Öpüşmeleri çok kısa sürmüştü. Belki daha sonra, evet, belki daha sonra...

“Sanırım... sanırım artık diğerlerinin yanına gitmeliyiz.”

“Evet.” Sessizce yürüdüler ve Lucas yemekhaneye girene dek onun elini bırakmadı.

Kylie içerideki herkes onun iyi olduğunu öğrenmek için üzerine hücum edince neredeyse düşüp bayılacaktı. Bu haberi kimin yaydığını bilmiyordu ama belli ki kamptaki herkes olanları duymuştu.

Della, Miranda, Perry, Helen ve Jonathon hep birlikte onun etrafını sardı. Lucas onun daha rahat hareket edebilmesini sağlamak ıstercesine geride durdu. Ama ikisi sık sık göz göze geliyordu. Hatta bir keresinde Kylie ona yanına gelmesini işaret etti ama Lucas bunun tereddüt ederek yapılmış bir teklif olduğunu anlamış gibi başını iki yana salladı. Belki de sebep onun bir kurtadam olması ve kurtadamların birbirlerinden hiç ayrılmamasıydı. Her şeye rağmen Kylie onun kendisini sürekli kolladığı gibi tuhaf bir duyguya kapılmıştı. Altı yaşındayken onun kendisini nasıl da o zorba çocukların elinden kurtardığını hatırladı ve bir kez

daha aralarında özel bir bağ olduğunu hissetti. Şimdi iş bu bağın tam olarak ne anlama geldiğini çözmeye kalmıştı.

Bir saat sonra Kylie'nin arkadaşları hâlâ pizza yiyip evlerine yaptıkları ziyaretlerin nasıl geçtiğine dair sohbet ediyorlardı. "Ah," dedi Miranda her zamanki coşkulu sesiyle. "Sanırım Çorap'a yaptığım büyüdeki hatayı çözdüm. Küçük kokarcayı hiç vakit kaybetmeden eski haline çevireceğim."

Perry gergin bir sesle, "Eee, yarışma nasıl geçti, Miranda?" diye sordu birden. Miranda'ya uzun zamandır ilk kez bir şeyler söylüyordu. Kylie onun sorduğu sorunun Miranda'yla her şeye yeniden başlamak istediği anlamına geldiğini biliyordu ve arkadaşının ödül kazanmış serçeparmağıyla kendisini bir şeylere çevirmesinden korkmasa Perry'yi bunun için kucaklayabilirdi.

"İyi geçti," dedi Miranda ama Kylie onun yüz ifadesinden hissettiklerini anlayamadı.

"Siz ikiniz neden artık öpüşüp barışmıyorsunuz?" dedi Della. "Sonra da baş başa kalabileceğiniz bir yere gidip dudaklarınızı birbirine yapıştırabilirsiniz."

Miranda'nın kaşlarını çatarak Della'ya bakması, daha sonra bir tartışma yaşanacağını söylüyordu. Rengi siyaha dönen gözlerini Della'ya çeviren Perry aradığını bulamamış gibi oradan uzaklaştı. Kylie oturduğu sandalyede arkasına yaslanıp günün birinde bir şeylerin değişip değişmeyeceğini merak etti.

Ama zaten bazı şeyler çoktan değişmişti, değil mi? İçeride farklı birini aradı. Bunu itiraftan kaçınmak için elinden geleni yapsa da Derek'i özlemişti. Daha da ötesi, onun iyi olup olmadığını merak ediyordu. Burnett'i bulup sormayı düşündü ama telefonuna bir mesaj geldi.

Kylie mesajın kimden geldiğine baktı. Özel dedektiften geliyordu. Sonra Sara'dan da bir mesaj aldığını fark etti. Sara mesajında, "Bana ne yaptın?" diye soruyordu. "Sakın yalan söyleme. Bunun senin işin olduğunu biliyorum."

Kylie'nin kalp atışları hızlandı. Harika. Şimdi Sara'ya durumu nasıl açıklayacaktı?

Telefonu bir kez daha bipleli. Özel dedektiften gelen yeni mesajı okuduğunda küçük bir çığlık attı. "Babanın ailesi dönmüş. Onlarla dün konuştum. Seninle bir an önce görüşmek istiyorlar."

Kylie'nin içi umutla doldu. Bu görüşme onu hangi tür olduğu sorusunun cevabına götürebilir miydi?

"Kylie?" diye seslendi Mandy kapıdan.

Kylie o tarafa döndü. "Evet?"

"Holiday seni ofise çağırıyor. Ziyaretçin varmış."

Kylie gelenin büyükanne ve büyükbabası olabileceğini düşünerek telaşa kapıldı. "Kimmiş?" diye sordu. Buna gerçekten hazır mıydı? Daniel'i evlatlık alan aileyle buluşmaya hazır mıydı? Büyükanne ve babasıyla buluşmaya hazır mıydı?

"Bilmiyorum ama yaşlı bir çift kısa bir süre önce kampın kapısını çalıyordu."

Kylie birden akan suyun sesini duydu. Gözucuyla bir hareketlilik fark etti ve ahşap duvara baktığında ışık ve gölgelerin yumuşak, neredeyse hipnotize edici şekiller çizerek bir o yana bir bu yana kıvrıldığını gördü. Ölüm melekleri dans ediyordu.

Bakışlarını Della ve Miranda'ya çevirdi. İkisi de tepki vermemişti. Odanın karşı tarafındaki dans gösterisini görebilen tek kişi Kylie'ydi. Sonra bir ses duydu: "*Kaderini keşfetmek için git ve geçmişini öğren.*"

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Della endişeli bir ifadeyle.

Kylie derin bir nefes aldı. "Evet, yolunda."

Ve bu konuda haklı olduğunu umdu.

Doğaüstü güçleri olan gençlerin yaşadığı
Gölge Şelalesi Kampı'na hoş geldiniz!

Bir gece Kylie Galen kendisini yanlış bir partide, yanlış insanlarla bulur ve tüm hayatı değişir. Annesi onu sorunlu gençlere yönelik Gölge Şelalesi kampına gönderir ve Kylie daha ilk saatinde kamp arkadaşlarının sadece “sorunlu” olmadığını keşfeder...

“Aşk hikâyeleri, yeni ve ilginç yetenekler ile doğaüstü varlıkların topluma nasıl ayak uydurduğuna dair detaylar, okurların ilgisini çekecek.”

School Library Journal

“C.C. Hunter ilk gençlik romanında doğaüstü varlıkların ilişkilerini merak uyandıracak bir şekilde kaleme almış. Tek başına okunabilecek bir roman olsa da devamını da merak ettiriyor.”

Publishers Weekly